Şerma Demir

Kızıl Kardelen

GÜNEŞİN ÖPTÜĞÜ KIZ

düzeltmesi kaktüsun tarafından yapılmıştır

Hayat

© 2016, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti. Tüm yayın haklan anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-193-1
Sertifika No: 12451

Hayat Yayınları	
Edebiyat Kitabın Adı	591
Yazan	62
Yayın Editörü Metin	Kızıl Kardelen / Güneşin Öptüğü
Editörü Kapak ve İç	Kız Şeyma Demir Erol Şahnacı
Tasarımı Baskı Yeri &	Ahmet Savaş Özpınar Hayat
Tarihi Baskı & Cilt	Yayınları Ankara, 2017 Ertem Basım

Başkent Organize Sanaj' Bölgesi 22.
Cadde No: 8 Malıköy - Temelli / ANKARA
Tel: (0 312) 28418 14 Sertifika No: 26886

Hayat Yayın Grubu
Nişancı Mahallesi Davutağa Caddesi No: 26/1
34050 Eyüp - İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 GSM: 0530 29099 78 Faks: 0212 613 11 55
www.hayatyayinlari.com - hayat@hayatyayinlari.com
. twitter.com/hayatyayinlarl - facebook.com/hayatyayinlarl y

Kızıl Kardelen
GÜNEŞİN OPTUGU KIZ

Şerma Demin

Hayat

Şeyma Demir

14 yaşında eline manevi kalemi alan bir kız çocuğunun, 23'le- rinden sesleniyorum size. Umutlarından, tükenişlerinden, sonra yeniden doğuşlarından bahsediyorum. Minnetim ve şükrüm yalnız Allaha. Var eden, varlık sahamı buldurdu bana... O arayış bitti artık. O açlık nasıl doyurulacağım öğrendi... Ellerim susmaz, zihnim susmaz, köprülerim yıkılmaz artık.

Burası kırık kalbini sevgisiyle tamir eden bir kız çocuğunun gizli kapısı. Kapımı ardına kadar araladım, içeri bekleniyorsunuz.

Tedarikli gelin, keza kaybolabilirsiniz...

Şimdi gözlerinizi kapatın.

Kayseri nin sokaklarında koşturan, doğu batı karması bir kız çocuğunu düşünün şimdi. Kiraz ağacının en ince dalına tırmanan, erkek çocuklarıyla top sektiren, duvarların en ince yerinde denge oyunu oynayan... Örgülü saçları iki yandan sarkmış, annesinin kıymetli elleriyle ördüğü hırkası yaramazlığından hırpalanmış... Babasının biriciği, ağabeyinin baş belası, erkek kardeşinin ikinci annesi, annesinin tek sırdaşı...

Özgürlüğün, sessizliğe dönüştüğü o evrede, 14'üne bastığı 4 Haziran gecesinde yazmakla tanışan bir kız çocuğu düşünün...

İşte o benim.

O ilk satırı karalayışımı hatırlıyorum; babamın koca kalemiyle ellerimi kirleterek... Neden ağladığımı bile bilmediğim bir sebebe ağlıyordum. Yanaklarıma bulaşıyordu ellerimin mürekkebi... Ama inatla gözyaşlarımı siliyor, ihtiyatla o son kelimeyi yazıyordum,

"Bugün de ölmedim ve ne için yaşayacağımı bilmiyorum."

Yıllar sonra, yine bir bahar mevsimindeyim. Ellerimde bu defa tuşların dokuları... Ağlamıyorum ve doymuş hissediyorum. Ve yine o son satırı karalıyorum.

"Bugün de ölmedim ve ne için yaşamam gerektiğini biliyorum."

İthaf

Eşime ve Özlemle Beklenene...

Şükür ve Teşekkür

İbrahim; adı gibi hayatıma anlam katan adam... Bugünümdeysem eğer, sebebi sensin.

Babam... Sen istedin, ben başardım. O erkek çocuğuna benzettiğin kızın büyüdü, ellerinin izlerini çaldı senden.

Anne... Susmuyorum artık bak! Parmaklarım konuşuyor benim yerime.

Erkeklerim... Ağabeyim, Fatihim, Dayım... Varlığınıza duacıyım.

Tevrat'ım... Çocukluğum, genç kızlığım, bugünüm, yarınım... Her satırda izlerin var.

Ve dört teyzesi, altı halası olan tek erkeğin tek kızı olarak size sesleniyorum ailemin kalabalık kadınları... Aynı kalabalıkta olan kuzenlerim... Hepinizin bende izleri var. Hepinize minnettarım.

İlkokul öğretmenim Suat Kalkan... Hayatımın dönüm noktası sîzsiniz hocam.

En yakın arkadaşlarım... Sermin, Nebahat, Şeyda, Rabia, Selime... Benim zihin açıcı, kalp açıcı kuzularım... Sîzlere, çenemi ve beni çektiğiniz için ne kadar teşekkür etsem azdır.

Son olarak beni destekleyen ve okuyan, karakterlerimde yaşayıp, karakterlerimde ağlayan okuyucularım... Bu kitap en çok da sizler için. Yazma aşkımı, okuma aşkınızla körüklediniz.

Kızıl Kardelen bir bebek. Ve ben bu kıymetli bebeğimi sîzlere emanet ediyorum. Evinizin kapısını ona ve bana araladığınız için minnettarım.

Bir sütlü kahveye varım :)

Gecenin ayazı ayaklarına vururken; ses çıkarmamak için büyük çaba sarf ediyordu genç kız.

Kendine neredeyse on beden büyük gelen gömleğin kollarını ellerine doğru çekiştirdi. Her şeyi hesaplamış ama kendi kansız ve güçsüz bedeninin üşüyeceğini hesaplayamamıştı. Büyük

amcasının oğlunun, çadırdaki sandığından aşırdığı elbiseler, yazlık olmakla kalmayıp, aynı zamanda leş gibi kokuyordu.

Genç kız bu kokuya katlanabileceğim düşünüyordu ama hayvan postundan yapılmış, sıcacık tutacağına emin olduğu, uzun cüsseli kuzeninin yorganı andıran babanını almamamn pişmanlığını yaşıyordu. Şimdi dere kenarına inecek, daha da üşüyecekti ama bu an için bütün kemiklerini feda edebilirdi.

Babası onu her burada yakaladığında, akıllansın diye günlerce yörenin en acımasız kadınına emanet ediyordu. Kadın onu eğitmek sıfatı içinde eşsiz eziyetlerle cezalandırıyordu. Kalın postları dikmek, kilimler dokumak, ip boyamak, hayvan artıklarıyla yakacak yapmak gibi çeşitli işlerde, adeta canı çıkana kadar çalıştırıyordu. Ellerindeki boyalar ve tezek kokuları günlerce varlığını koruyor, kıza o hatayı bir daha yapmamasını hatırlatıyordu. Fakat genç kız bu tutkusundan vazgeçmeyi aklının ucundan bile geçirmiyordu.

Ayaklarına dolanan pantolonu dizlerine kadar sıyırdı. Akarsuyun o ferahlatıcı sularına ayaklarını daldırabilmek için pabuçlarını çıkardı. Onları bir taşla sabitledi ki beklenmedik bir dalga pabuçlarını alıp onu bu yılanlarla dolu yolda korumasız bırakmasın.

Ayağını suya koyduğu an bir titreme sardı bedenini ve soluğu ciğerlerinde takılı kaldı. Bu hissi dünyalara değişmeyen genç kız, bir süre alışmak için ve tadım çıkarmak için gözlerini yumdu. Bu heyecanı, rüzgârın ve soğuğun ona verdiği bu yaşama hissini seviyordu.

Babasının onu azarlamaları, ova ahalisinin erkek çocuğu gibi davrandığı için onu kınamasını umursamıyordu artık. Kısıtlamaların olmadığı şu ufacık anda nefes aldığını hissediyordu.

Ellerini suya daldırıp, sarıkla sarılı kafanın, açıkta bıraktığı ensesini ıslադı. İmkânı olsa bütün bedenini bu serin suya daldırıp, tamamen arınmak, nefesi kesilene kadar içinde kalmak isterdi genç kız.

Bu düşünceler onu takip ederken, atların koşarken çıkardığı ritmik toynak sesi kulaklarına çalındı. Bulunduğu yer birkaç ağacın gölgesindeydi ancak az ileri gitse ay ışığı onu ele verirdi.

Genç kız normalde korkmak nedir bilmezdi ama bu adamlar babasının bahsettiği "Kara" denen adamın, acımasız adamları olabilirdi. Her gece yerinde duramayan kızına ve özenle eğittiği oğullarına anlattığı hikâyeye göre; bu kendine Kara adını veren adam, hiçbir şeyden korkmayan, cani, gaddar ve ürkütücü bir adamdı. Onların korku dolu hikâyeleri genç kızı hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyordu. Fakat o heyecan şu an bedenini terk etmiş, yerini sadece korkuya bırakmıştı.

Atların cüsseli adamlar tarafından sürüldüğünü haykıran, güçlü yer sarsıntısı bu düşüncesini doğruluyordu.

Paçalarını indirmeden, elleri buz kesmiş bir vaziyette, onların gitmesi için bilmediği bir güce yalvarıyordu.

Umudu onların bu akarsuya hiç uğramadan, geldikleri hızla devam etmeleriydi. Ancak kızın her zaman babasına yalanladığı ama aslında gerçek olan kör talihi vardı. Adamlar tam da akarsuya yanaşırken yavaşlamış, gür seslerini takip eden kahkahaları suya çarparak, genç kızın kulaklarına doğru yankılanıyordu.

"Sırık Murat, bu su senin ayak parmaklarına yetmez" diyordu alaylı ve toy bir ses. Onu cevaplayan, genç kızın adının Murat olduğunu anladığı, muhtemelen uzun olduğu için sırık lakabını alan adam, fazla ruhsuz bir sesle onu cevapladı. Bu bir ağabeyin, erkek kardeşini susturmasına çok yakın bir ses tonuydu.

"Aman sakın içine girmeye kalkma, Bodur Sinan. Atın üzerinde bile zor seçiliyorsun, bu akarsu alır götürür seni. Allah muhafaza o cazgır ninene ne deriz?"

Adının Sinan olduğunu öğrendiği, ince sesli çocuk alaycı ve sahte bir kahkaha attı. Bunları takiben birçok takılmalar ve altı kişi olduğunu anladığı erkek topluluğunun sesi duyuluyordu.

Genç kız kendini görmedikleri için bu iri yarı adamların şakalaşmalarını, lakaplarım ve kahkahalarım çok eğlenceli bulabilirdi. Fakat atının üzerinden sadece akarsuyun en berrak köşesinden su içmek için kalkan adama gözleri takılınca, eğlence ve gülme işini akima bile getiremedi.

Kocaman bedeniyle adam, kendinden beklenilmeyecek bir zarafetle eğilip, uzun ve nasırlı elleriyle suyu avuçladı ve kana kana içti. Genç kızın gözleri bu manzarayı kaçırmamak için dakikalarca adamın yüzünde, ellerinde ve anlına dökülen saçlarında gezindi.

Genç ve haşmetli adam, ellerinin nemini saçlarına sürdü ve gür, kuzguni rengi saçlarım arkaya yatırdı. Genç kız adamın yüzünü tam seçemese de kemikleri titretecek kadar sert bir çehreye sahip olduğuna emindi.

On beş yaşında bir genç kızın korkacağı cinsten, çatık kaşları ve kemikli bir yüzü vardı. Yaşı çok yoktu muhtemelen ama o sert bakışları ve köşeli çenesi, mesafeli bir olgunluk katıyordu genç adama. Hele ki yüzünü kaplayan, saçlarıyla birbirine karışmış haftalık sakalları, adamda yenilmez bir görüntü çiziyordu.

Genç adam sanki ona bakan bir göz fark etmiş gibi, tam da kızın bulunduğu karanlık köşede, ağaçların arasında gezdirdi göz bebeklerini.

Genç kız asla görünmediğinden emin olsa da onun bakışlarının merkezi olmak bile tüylerini diken diken etti. Ona neden Kara adını taktıklarım şimdi çok iyi anlıyordu. Bu bakışlarla düşmanını mezara gömebilir, en korkunç günahları bile dize getirebilirdi. Uzaktan seçilemese de geceyle karışmış gözleri, karanlığı ve sonsuz esareti andırıyordu.

Adam orada kimsenin olmadığını düşünmüş olacak ki gözlerini birkaç tereddütlü gezdirmenin ardından, genç kızın bulunduğu yerden çekti.

Nefesini ne zaman tuttuğunu anlamayan genç kız, adamların kahkahalarını fırsat bilip, dışarı saldı.

Genç ve ince sesli çocuğun sesi, genç kızın bakışlarını tekrar Kara olduğuna emin olduğu adama kenetlendi. Nedendir bilinmez, görmeden anlamıştı onun korkulu rüyaların başkahramanı olduğunu. Genç çocuğun saygılı sesi bunu desteklemesine genç kıza yardımcı oldu.

"Beyim, böyle temiz su bulmuşken birkaç saat konakl.ısak?"

Geiıç kız nefesim tutarak hem karanlık adamın cevabını, hem

de nedendir bilinmez ses tonunu bekledi. Gür ve boğuk bir cevap aldığı an kemiklerine kadar ürperdi. Bir ses ancak bu kadar otoriter, ancak bu kadar baskın olabilirdi.

"İki günlük yolu uzatamayız. Vardığımızda bol bol dinlenecek vaktiniz var. Sabah ezanına kadar devam edeceğiz"

Adamlar hiçbir itiraz nidasına yer vermeden usul usul siyah ve kahverenginin hâkim olduğu aygırlarına doğru ilerledi. Aygırlar genç kızın bu güne kadar gördüğü en iri atlardı. Bacaklarındaki kaslar gergin, burunlarından aldıkları nefesler, tıpkı sahipleri gibi hırsın ve dizginlenemeyen öfkenin eseriydi. Bu atlara ancak bu kadar iri ve ürkütücü adamlar sahip olabilirdi.

Genç kız, kafasını kaşındıran sarığı hafifçe kaldırıp, anlını kaşıdı. Bu sarıklara ya da yemenilere alışmak çok zor olmuştu. Ama en zoru taktığı peçelerdi.

Nedendir bilinmez, ovanın beyi olan babası, kızını kimselerin görmesine izin vermiyor, bedeni uzadığı ve geliştiğinden beri onu bütün yabancı gözlerden saklıyordu.

Genç kız başlarda isyancı ruhuyla ortalığı ayağa kaldırmış, tüm peçeleri yakmıştı. Ancak babasının bu konuda kesin kararı kızı bunlara alışmaz zorunda bırakmıştı.

Neden böyle yaptıklarını hiçbir zaman anlamıyordu genç kız. Onun kusurlu saçlarını tüm ahali biliyordu zaten. Küçüklüğünden beri lakabı dillerden düşmüyordu.

Ona "Güneşin Öptüğü Kız" ya da "Ateşten Gelen" diyorlardı. Bir kısmı ise adına ithafen; "Kızıl Kardelen"

Genç kız çocukluğundan beri alışmıştı dışlanmaya. Yüzündeki çiller büyüdükçe azalmıştı ama yanan saçları ve

kirpikleri daha da kızarmıştı. Gözlerinin rengi hiçbir aile ferdinde bulunmayan, tuhaf bir su rengiydi.

Falcı kadın, onun, insanların içini görebilen, bir türlü büyücü olabileceğini söylediğinde genç kız, insanların ona nasıl korkarak baktığını hatırlıyordu.

Bu düşüncelerin derinlikleri dalmışken, atların toynak sesleri toprağı dövdü. Genç kız sanki son kez bakmak istermiş gibi o karanlık, ruhsuz adama dikti gözlerini. Adam hiç zorlanmadan kaslı ve tıpkı kendi gibi kuzguni rengi atma atladı. At, sahibiyle bütünleşircesine dikeldi. Adamın, atın üzerindeki hâkimiyeti gözle görülür cinstendi. Adeta atıyla bütünleşmişti.

Hatta genç kız, adamın her insanın yaptığı gibi atın dizginlerini çekiştirmediğini, ayağıyla onu dürtmediğini fark etti. Sanki at onunla iş birliği yapıyor, kimsenin bilmediği bir iletişim yoluyla ne istediğini öğreniyordu ve yola koyuluyordu.

Adam kaşları çatık, çenesi gergin bir şekilde harekete geçmişti ki genç kız tuttuğu nefesi dışarı üfledi. Ancak ruhsuz bakışlar tekrar onun olduğu karanlığa dikilince, genç kız tekrar nefesini tutma ihtiyacı hissetti.

Ayın yanıltıcı etkisi midir bilinmez, genç kız, adamın yüzünden alaycı bir ifade geçtiğine yemin edebilirdi. Adam kahkahasını zor tutuyormuş gibi kafasını arkaya attı ve atı hiçbir direktif beklemeden harekete geçti.

Genç adam karanlığa, kendi aslına doğru yol alırken, genç kız hayatında yaşadığı en heyecanlı tecrübenin, o adamın korkutucu gözlerinde olduğunu düşünüyordu.

Tıpkı bu soğuk akarsuya ayak basmak gibiydi. Ya da sapanıyla kuşları avlarken, yabani bir domuzla karşılaşmak gibi...

Hatta kayalıkların en sivri köşesinden aşağı bakarken hissettiği aşağı çekilme hissinden bile daha heyecan vericiydi.

Bakışları insanı ölüme, karanlığa çağırıyordu.

Babasının anlattığı kadar korkunç, akıllanmaz macera tutkunu yanını meraklandıracak kadar heyecan vericiydi.

Ama onun yeri geldi mi bir insanı yiyebileceğini söyleyen halk efsaneleri, genç kızın bu heyecanını dizginliyordu. Hatta inanmakta güçlük çekse de onun ufak çocukları gözünü kırpmadan Öldürdüğü, kadınları zorla ailelerinden ayırdığım söyleyen kötü şöhretli efsaneler de vardı.

Genç kız bunların bir kısmının uydurulduğunu ya da abartıldığım biliyordu. Ama bugün gördüğü karanlık gözlerde çokça ölüm barınıyordu. Onun sadece en güçlü adamlarını yanında barındırdığını biliyordu genç kız. Ovadaki herkes Kara Kurt'un beyliğinden ve çizdiği sınırdan korkardı. Onu düşman bellemek akıl işi değildi ancak babası erkek çocuklarını Kara ya duyulan nefretiyle büyütüyordu.

Genç kız hiçbir ağabeyinin babalarına benzemediğini görüyordu. "Erkek olsaydım ben onlardan daha iyi yönetirdim halkımızı." diyordu babasına. Hepsi pısırık ve yemek düşkünü, ovanın kızlarının peşinden ayrılmayan berduşlardı.

Babası, kızma her ne kadar bu laflar için kızmasa da ağabeylerini böyle aşağılamaması gerektiğini kesin bir dille söylemişti. Genç kız da umutsuzca ağabeylerinin beyliği nasıl bir hale sokacağını bekliyordu. En büyük ağabeyi yaşıyor olsaydı, bu endişesi olmayacaktı.

Atların sesleri duyulamayacak kadar uzaklaşınca genç kız evin yolunu tuttu. Korkuyla ısınmış bedeni, yeni yeni soğuğu hissediyor ve morarıyordu.

Bugün en yakın arkadaşı Ateş ona eşlik etmemişti. "*Demek ki kaçamadı*diye düşündü genç kız.

Onu hiç yalnız bırakmaya razı gelmeyen genç çocuk her türlü taşkınlıklarına katlanıyordu. İlerde onunla evleneceğini söylüyor, bey kızını almak için çok çalışması ve güçlü olması gerektiğini dile getiriyordu.

Onu en son iki yıl önce peçesiz görmesine rağmen, saçlarını ve yüzünü kusurlu değil, farklı ve güzel bulduğunu söylüyordu. Babasına ayasından akıttığı kan ile yemin eden kız, sarığını ya da peçesini Ateş'in yanında bile çıkarmıyordu. Genç kız, sözünü her daim tutardı. Onun sözü erkek sözünden bile kıymetliydi. Babası, kızına bu konuda gözü kapalı güvenirdi.

Genç kız, çadırına girerken ona göz kulak olan yaşlı cadıya fark ettirmemeye çalıştı. Eğer bu kadın uyanırsa bütün ahaliyi ayağa kaldıracak şekilde, o borazan gibi sesiyle bağlındı.

Genç kız sedir yatağına vardığı an solukları düzelmeye başladı. Üzerindekileri çabucak çıkarıp, yün döşeğin altına sıkıştırdı. Keten geceliğini üzerine geçirip, sıcak, koyun yünüyle doldurulmuş yatağına girdi.

Titremeleri bir süre daha da çoğalsa da kısa süre sonra yerini derin nefeslere ve yakıcı sıcaklıklara bıraktı.

Genç kız gözlerini yumduğu an önünde beliren siyah gözler ve karanlık çehreyle kâbus dolu, yoran bir uykuya adımını attı.

Gelecekte kuzguni saçlı adamın ona getireceklerinden habersizdi. Tabi o kara gözlerin kâbuslarına girmesinin bir nedeni de vardı.

Genç kız bunu iki hasat zamanı ve iki kış soğuğu geçmesinden sonra anlayacaktı.

O karanlık gözler, onun ömürlük kâbusu olacaktı.

1. BÖLÜM

TOöre halkı büyük bir telaşenin içerisindeydi. Çadırız ların önü temizleniyor, yayık ayranları hazırlanıyor, en değerli kilimler çadırların orta yerine seriliyordu.

Annelerin yüzünde heyecanlı ve tedirgin bir ifade vardı. Genç kızlar ise takıp takıştırıyor, fısıltılar eşliğinde kıkırdıyorlardı. Genç kız bu manzaraları bir ağacın tepesinde, ayaklarını bir ileri bir geri sallarken büyük bir merakla izliyordu.

Bu telaşın sebebinin, adının Konstantinopolis olduğunu duyduğu, kocaman bir şehrin ve karınca sürüsü kadar çok insanın barınabileceği yerden gelen, Padişah tarafından gönderilen soylıı adamlar olduğu aşikârdı.

Genç kız bu heyecana ve paniğe anlam veremiyordu. Sonuçta onlar da insan değiller miydi? Onlar da yemek yiyor ve uyuyordu. Korkuyor, pişman oluyor, hastalanıyordu.

Ancak onun yöresindeki insanlar, o kentten gelen insanlara ilah gözüyle bakıyordu.

Yıllar önce kendi ülkeleri Ruslar tarafından işgal edilmeye başladığında, çareyi Osmanlı devletine sığınarak bulmuşlardı. Genç kız o dönemlerde dünyada olmadığı için bu anıları yaşlı dedelerinden dinliyor, bir acı ve yaşanmışlık öyküsü olarak nesilden nesile geçeceğine inanıyordu.

Babalar evlatlarını bu acı hatıralarla büyütüyordu ki atalarına yapılanlar bir an olsun akıllarından çıkmasın, kendi asıllarım kaybetmesinler. Yıllar geçtikçe yerleştikleri bu devletin hem dilini, hem de örf ve âdetlerini benimsemişlerdi.

Zorlanmalar ve kavgalar arada sürse de yörenin beyi olan babası, sulhu ve huzuru korumak için elinden geleni yapıyordu.

Dinleri konusunda bir takım sıkıntılar yaşasalar da Osmanlı Devleti de tek bir ilahın varlığına inandığı için ortak bir yolu buluyorlardı. Ancak genç kızın ailesi ateşin, yıldırımın, yağmurun, güneşin, ayın ve bir takım doğa olayının kutsallığına inanıyor, gerektiğinde onlar eşliğinde tanrıya ulaşmaya çalışıyordu. Osmanlı onlara dinlerinin özgürlüğünü veriyordu ama bu halklar arasındaki kültür çatışmasını engelleyemiyordu.

Genç kız oldum olası böyle şeylere anlam veremediği için, köylü tarafından dışlanmışlığına minnettardı. Geceleri ateş etrafında yaptıkları o ayinler, genç kıza çok saçma ve inançsız geliyordu.

Eğer tanrı varsa ve görüyorsa, onun bir araca gerek duyduğuna inanmıyordu.

Sonuçta bu koskoca dünya hiçten var olmamıştı. Keza bu koskoca dünyayı yaratanın gücünü hafife almak aptallıktı.

Tüm bu düşünceleri yanı başında çatırtılar çıkaran ağaç sesi böldü. En yakın arkadaşı ve onunla konuşmak için çaba gösteren tek insan, tek erkek yanı başına kuruldu. Tıpkı onun gibi ayaklarını daldan sallandırıp "Ne yapıyorsun burada baykuş?" diye takıldı.

Kendi dillerinde söylediği bu sözler, gençlerin Os- mmıhça konuşmaya başlamış olmasından kaynaklanarak ıi i ünde yuvarlanarak çıkmıştı. Bu devlete alışmak için, unların dillerini öğrenmek şarttı. Gençler bunun için yabaladıkça, kendi dillerini komik bir telaffuzda dillendiriyorlardı.

Genç kız da kendi komik telaffuzuyla cevapladı. "Baykuşlar ne yaparsa onu. İnsanları korkutuyorum."

Genç adamın sarı, parlak kaşları çatıldı. Genç kız bu adamın sarı saçlarının, yeşil gözlerinin ve erkeksi çehresi- n in ne kadar güzel ayrıntılarla işlendiğini düşünüyordu. Yöre halkındaki herkes neredeyse sarışın ya da kumraldı. *Kendi dışında herkes.*

"Sana bakınca insanın korkası değil, gülesi geliyor." diye takıldı, genç adam. Kızın moralini düzeltmek için hep bir çıkar yol arardı.

Çabaları gülünçtü, Kardelen alışmıştı bu duruma. İnsanların ondan korkması, peçeli yüzü ardında sakladığı gizemden çekinmesi artık onu yaralamıyordu.

Ağaçların ve çitlerin ardından onları izlemeyi benimsemişti artık. Tıpkı her şeyi gözleyen bir gözcü gibiydi. Bu gözlemler onu heyecanlandırıyordu.

Şimdi olduğu gibi, genç bir kızın neredeyse çığlık atarak eteğine çamur bulaştıran kardeşini tartaklaması gibi pek çok komik ve ilginç gözlemler edinmişti.

"Yöre halkı kendinden geçti." diye söylendi, genç adam.

Genç kız neredeyse su rengine yakın gözlerini, peçesinin ardından, genç adamın gözlerine dikti. Ateş bir cevap beklemeden imalı bir bakışla ve ses tonuyla devam etti.

"Babalar kendilerine bu devlette toprak edinme derdinde. Annelerse kızlarını soylu biriyle evlendirip, birer hanım annesi olma lüksünü kaçırmak istemiyor."

Genç kız omuz silkti. Bu tepkiye sahte bir gülüşle karşılık veren genç adam, "Gelecek olanları merak etmiyor musun? Duyduğuma göre buraya halk arasında refaha sebep olmak için, gerekirse bir evlilikle barış sağlamak için geli- yorlarmış." dedi, merakla onu gözlemlerken.

"Padişahın emri üzerine." diye tamamladı sonra cümlesini, garip ve tuhaf bir tınıyla.

Kardelen dalda ayaklanırken, Ateş artık paniklemekten yorulmuş bir şekilde onun ince dallar üzerinde sek sek oynar gibi zıplamasını seyrediyordu.

Lakayt bir gülüş belirdi genç kızın haylaz yüzünde. "Benim gibi bir vebalı, ancak bu durumu dışarıdan gözler ve heyecanlı genç kızlarla dalga geçer." diye şakıdı.

Gülüyordu ama onun duygularını saklamaya çalıştığını anlıyor olmalıydı, Ateş. Ayaklanarak, ağır adımlar peşi sıra dallardan atlamaya çalıştı genç adam.

"Yine nereye gidiyorsun?" diye söylendi. Genç kıza yetişmeye çalışırken ciğerleri patlayacakmış gibi nefes veriyordu.

Ateş'in dediğine göre hiçbir kadın cinsi onun kadar hızlı koşamaz, onun gibi cesurca dallardan atlayamazdı. Onun lanetli olduğuna inanmadığını, kendinin de nasıl böyle bir şeye inandığına hayret ettiğini söylüyordu. Zaten oldum olası yöre halkı böyleydi. Bilmedikleri bir konuda onun lanetli olduğunu söyler, kanayan yarayı kesip atarlardı.

Genç kız kocaman ağaçtan bir kedi misali iki ayağının üzerine atlarken, peçesi havalansa da yüzünün hiçbir hattı

gn/iikmemişti. Bunun sebebi peçesinin iki katlı olması ve .«İt tâki katı ihtiyatla elbisesine iğnelemesiydi.

(ienç kız yukarı, yavaşça daldan inen genç adama hınzır bir bakış atıp, "Evcil hayvanım bile senden daha hızlı" diye takıldı ve adeta sekerek ırmak yolunu tuttu. Genç adam mır mır söylenmeye devam ederken, genç kız onun yakalamaktan vazgeçtiğini, dalın üzerinde dinlenmeye başladığını fark etti.

Her ne kadar Ateş onun tek arkadaşı olsa da Kardelen bugün yalnız kalmak istiyordu.

Bunun sebebini kendine bile itiraf edememişken, genç adamın yüzündeki hüzün kırıntılarını merak etmesini islemiyordu. Ne tür bir açıklamada bulunacağını da bilmiyordu.

Irmağa yaklaştıkça yakıcı akarsuyun kokusu ciğerlerini açtı. Derin bir nefes alıp gözlerini yumdu ve ellerini iki yanında sallandırdı. Uzunca bir yolun ardından serin suyun etkisine kavuşacaktı ama sanki suyun buharı şimdiden yüzünü okşuyor, ona anne şefkati gösteriyordu.

Özlediği ama asla itiraf etmediği anne şefkatini...

Şimdi annesi yanında olsa bu peçeye mahkûm ve iğrenen gözlere esir olur muydu?

Genç kız bundan şüpheliydi ama asla keşkelere yer yoktu onun hayatında. Yeterince kırılmış, yeterince rencide edilmişti ve bunların hiçbiri umurunda değildi. Artık hayatı sadece bir avuç su, bir papatya yaprağı, eline konan ve ne kadar çırpınırsa çırpınsın uçamayan bir uğur böceği sıcaklığındaydı. O ufak lütufların varlığıyla bile peçesinin ardından tebessüm etmeyi öğrenmişti.

Bazen kim olduğu, ne yapması gerektiğiyle ilgili boşluğa düştüğünde, nedendir bilinmez, görünmez bir güç ona beklemesini söylüyordu. İçinde, derinlerde bir yerde bir şeyler bekliyordu. Büyük bir patlama, bir çeşit toprak kayması ya da büyüklerin söylediğine göre bir uyarı gibiydi. O ânı bekliyordu tüm duyuları. Varlığım kıymetli kılabilecek bir şeyler bekliyordu

ama adını koyamıyor, bir şekle, renge büründüremiyordu.

Kafasını yeni yeni çiseleyen yaz yağmuruna doğru kaldırdı. Sıcak damlalar gözlerini ve kirpiklerini ıslatırken, yüzünün diğer hatları kıskançlık nidaları koparıyordu.

Yağmuru ve serin havayı doyasıya hissetmeyeli yıllar olmuştu. Bazen gizli saklı kaçtığı gecelerde nefes aldırıyordu kapanan yüz hatlarına. Saçları ise artık bu duruma alışmış, salık bırakıldığı an büyük bir karmaşanın için düşmüş gibi kabarıyordu.

Uzun saçları artık baş edilemeyecek kadar hacimli ve inatçı buklelere sahipti. Onu gören hanımannesi, dakikalarca saçlarını tarar ve okşardı. O diğer insanlar gibi Kardelenin bir büyücü değil, peri kızı olduğuna inanırdı.

Kardelen ise çirkinliğine bile katlanan kadının bu iltifatını acıma olarak değerlendirirdi. Onun merhametli kalbi, Kardelen in güçlü görünen ama cam parçalarından farksız kalbine fiske bile vurmazdı.

Kardelen bu düşüncelerle akarsuyu bulmuş, hatta akarsu boyunca, kıyısında suların gidişatını takip etmişti.

Ellerini bir kuş gibi iki yanına açıp, karşıya geçmek için genç adamların koyduğu ağaç parçasının üzerinde adeta cambazlık yapıyordu. Parmak uçlarında ilerlerken, atların kişneme sesi neredeyse dengesini bozuyordu. Buna ek olarak birkaç erkeğin homurtusu ve bir yabani domuzun haykırışıydı.

Olaylar saniyeler içinde gerçekleşirken genç kız ne ara »ı ağaçtan, atlayıp, seslere doğru büyük bir yardım telaşıyla toşl ıığunu hatırlamıyordu.

Sırtında dedesinden kalma yayı ve oku taşıyordu ve onları koruma amaçlı yanma aldığı için büyük bir kıvanç • lıiyuyordu.

Seslere bakılırsa birkaç tane yabani domuz, muhtemelen o büyük şehirden gelen misafirleri yadırgamış ve tehdit olarak

görmüştü.

Genç kız okunu eline alıp, tek dizinin üzerine çöme- Iıı ken, atların feryatları ve iri cüsseli oldukları fark edilen adamların hırıldamaları yağmurlu göğü indiriyordu.

"Nereden çıktı bu Allah'ın hayvanları?" diye söyleniyordu bir ses. Genç kız, yağmurun izin verdiğinde gözlerini açık tutup, ağaçların arasında koşuşturan atları ve siyah yabani hayvanlan seçmeye çalışıyordu.

Bir kılıç çekildi ve bir hayvanın feryadı yankılandı. Ardından bir diğerinin... Kardelen, hayvanların grup halinde gezdiğine ilk kez tanık olmuştu. Bu adamlar yabani hayvanları bile dehşete düşürmüştü.

Genç kız gözlerini adamların arasında gezdirirken, sinsi bir yaban domuzu, arkası dönük iri bir bedene usul usul yaklaşıyordu. Adamın hiddetle oynayan omuzları, adamlarını bu durum yüzünden yargılayacağını çağrıştırıyordu.

Hal b öyleyken yabani hayvan her an onun uzun ve korkutucu bedenini kavrayabilirdi. Böyle bir durumda hangisi zararlı çıkar diye düşünmek bile mantıklıydı. Ancak genç kız adamın savunmasız olmasına yüreği el vermediği için okuna uzandı.

Çiselemeye başlayan yaz yağmuru damlalarının izin verdiğince hedefini belirledi. Büyük bir dikkatle bıraktığı ok; vızıltılı bir ses eşliğinde hedefini buldu.

Ok ağaca saplanırken; hayvan korkuyla öyle bir sıçradı ki genç kız hayvanın bu telaşına ve neredeyse saniyeler içinde metrelerce uzağa koşmasına kıkırdamadan edemedi. Tabi bu gösteri sadece hayvanın değil; iri cüsseli adamların da hoşuna gitmemişti.

Arkası dönük olan adam hiddetle ağaca saplanan oka ve kaçan hayvana baktı. Eli çoktan kılıcını bulmuş; her tehdide karşı

yenilmez bir görüntü çiziyordu.

Genç kız, adamın yüzündeki kasılmaları görünce oradan hemen kaçmak istedi. Ama gördüğü çehre bu kaçışa izin vermedi. Çünkü bu yüz hatları; bu kuzguni rengi saçlar, buram buram kokan bu tehlike çok tanıdıktı.

Yıllardır rüyalarını işgal eden karabasan; şu an tam karşısında, sert çehresi olabildiğince gerilmiş bir vaziyette ona bakıyordu.

Ona bakıyordu!

Kardelen, çarpan kalbinin sesini susturmaya çalıştı. Ürkmediğine kendini inandırmak için dizlerinin üzerinde doğruldu ve korkusuz bir ifadeyle kafasını yukarı doğru kaldırdı.

Ürkütücü varlığın gözleri, yüzünün görünen tek yerini, gözlerini delip geçti. Sanki onu kendi mahkemesinde yargılıyor, vereceği kararı hiç tereddütsüz uygulayacağını haykırıyordu.

Genç kız, siyah, bedenini belli etmeyen, tıpkı bir ırgat elbisesine benzeyen kıyafetlerindeki çamuru silkelerken, gözlerini bu varlığın gözlerinden çekemiyordu.

Sanki yanında bir adam yığını yoktu da sadece o vardı. 11,1 kiıniyeti öyle belirgin, öyle kendini belli eder cinstendi ki kimse onun liderlik vasfından şüphelenmezdi. Onu ilk gördüğünde "Kara" diye düşünmüştü kız. Bu adam o korkunç ve efsanevi yaratıktan başkası olmazdı.

^iııdi kendine bakan ve onu yargılayan gözler bunu kanıl 1ıyordu. Nazik ama yırtıcı bir çıta yürüyüşüyle genç kıza olum gibi gelen bir sürede ilerledi genç adam. Avım kendini' hazırlıyor, onun kemiklerini titreterek, etlerinin yumu- imasını sağlıyordu. Kardelen tam karşısında dikilen, heybetli dağlan ve kızgın lavları andıran bu adama bakarken, t ıi içmemek için kendini zor tutuyordu.

Normalde o kadar da kısa olmayan boyu, bu adamın yanında küçülmesine ve boynunu olabildiğince arkaya yatırmasına sebep oluyordu. Onunla göz teması kurmak hile cesaret isterdi ve genç kızda bu cesaretten, erkek kardeşlerinde olmadığı kadar çok vardı. Ancak yine de yutkunmadan edememişti. Hele ki bu büyük beden ona hitaben konuştuğunda, geç kız olduğu yere yığılacağım düşündü. Kalkık burnunu ve gururlu omuzlarını dik tutmaya çalıştı.

"Kimsin sen?.." diye sormuştu, genç adam. "Kimlerdensin?"

Genç kız, babasına verdiği sözü hatırladı. Asla yabancı [liriyle, hatta özellikle yabancı bir erkekle konuşmaması gerekiyordu. Ses tonunun bile onu ele vereceğini söylemiş, kötü emelli insanların pençesine düşmemesi için onu uyarmıştı.

Dışarıdaki insanlar, kendi yöresindeki insanlar kadar sabırlı değildi babasının söylediğine göre. Onların genç kızın alışılagelmemiş saçlarını ve yüzünü görünce, gözlerini kırpmadan diri diri gömebileceklerini söylemişti. Bu da tüm yabancı gözlerin tehdit içermesi demekti.

Genç kız cevap vermeyince hiddeti yağmuru buhar eden adam, ses tonunu olağanca sakinliğinde tutarak devam etti.

"Duyabiliyor musun beni?"

Genç kız kafasını yukarı aşağı sallamaktan ileri gidemedi.

"Peki, konuşa biliyor musun?" diye sorarak yüzünü ve peçesini inceledi. Genç kız buna verecek cevap bulamayınca adamın yüzünde anlamsız bir ifade geçti. Sanki karşısındaki gence merhamet duyuyordu.

"Ağrazsm demek?" dedi, ondan beklenilmeyen yumuşak bir ses tonuyla. Sonra elini genç kızın ufak omuzlarına yerleştirip, babacan bir tavırla gülümsedi.

Genç kız daha önce hiç böyle atmayan kalbine neler olduğunu düşünüyordu o sıra. Adamın iri elleri neredeyse bir omzunu kaplamıştı. Merhametli sesi ve çarpık gülümsemesi genç kızın midesine tuhaf şeyler yapıyordu. Sanki tüm böcekleri diri diri yutmuştu ve hepsi içinde oynuyordu.

"Sen hakikatli bir delikanlısın." diye konuştu siyahların içinde tehditkâr olması gerekirken, ilgi çekici görünen adam. "Hayatımı kurtardın ve bunun karşılığını alacaksın, çocuk."

Arkasındaki adamlara bakıp, "Bu çocuk kimlerden öğrenin ve gitmeden hemen önce hayatımı kurtarmasının bedelini ödeyin." diye emretti.

Genç kız, adamın onu çocuk ve delikanlı sıfatlarıyla çağırmasına içerlemiş, aynı zamanda da kim olduğunu öğrenirlerse kopacak kıyametin telaşesine düşmüş, kafasını hızla ıh y.ın.ı sallamış ve adamın ellerinden kurtulmuştu. Geri fl»Mi yıirürken genç adamın kaşlarını çatışına aldırmadan Iıı/la arkasını döndü. Olabildiğince gücüyle koşup, taşların li/n inden sekerken adam arkasından bağırdı.

"Delikanlı!"

(ionç kızın neden olduğunu bilmediği gözyaşları tetikte I «'İçli yordu.

"Ikn delikanlı değilim l!' diye bağırmak istiyordu. "Ne bir aktğim ne de bir çocuk... Ben sadece lanetli bir genç kızını!'' diye diye

mırıldandı, kendi dışında kimsenin duymayacağı bir sesle.

Asla ağlayamazdı Kardelen ama o gün ağlamak istedi.

Küçük bedenine bol gelen elbiselerle, yüzünün kızsı lutlarını saklayan peçeyle tıpkı bir erkek çocuğuna benziyordu. Şu an sapanı elinden alman bir erkek çocuğu gibi bağıra çağıra ağlamak ne de güzel olurdu.

Osmanlının şahsi askeri ve Padişahın fedaisi niteliğinde'ki Arslan Bey, yani namı diğer Kara Kurt, ilk kez altından kalkamayacağını düşündüğü bir görev edinmişti.

Padişah Abdülmecid Han Hazretleri bu yöredeki halkla barış istiyor, gerekirse bu barışı bir evlilikle taçlandırmasını emrediyordu.

Kara Arslan bu evlilikleri askerlerinden birine düşünüyordu ama Padişahın kesin talimatı ciddi bir anlaşmada, ciddi evlilikler olması gerektiği yönündeydi.

O, hayatından annesinden başka kadınla iletişim kurmamıştı. Sadece askerlerinin eşleriyle bir selam alıp verin işliği vardı. Onun kadınlarla ilgili bildiği tek şey, yemek

yapan, çok konuşan ve erkeklerin işine burnunu sokan varlıklar olduğuydu.

Bir erkek bile Kara Bey e cevap vermek için kırk kere düşünürken elbette bir kadın onun bedenini ve poyrazlar estiren bakışlarını görünce susması gerektiğini; ona yaklaşmaması gerektiğini anlardı.

Bu zamana kadar kadınlarla muhatap olmak zorunda kalmamış, ömrünü savaşlarda ve seferlerde geçirmişti.

Bu dönemlerde savaşlar ve isyanlar azalmıştı. Padişahın emrine göre kölelik kalkmış, yabancıların mülk sahibi olmasına izin verilmiş ve modernleşmeye ilk adım atılmıştı.

Kara gibi kindar ve savaşa aç askerlerse bu durumda vatandaşın sulh sağlaması için görevlendirilmişti.

Şimdi atları kaderine doğru sürüklenirken, Kara Beyin tek düşünebildiği başına bela olmayacak bir kadındı. Belki yöre beyi ona göre kızının olmadığını söyler aynı zamanda da barışa razı gelirdi.

Ayrıca Padişahın emrine göre askerlerden başka kimse silah taşıyamazdı. Ama bu beylik emri göz ardı ediyor, toy gençlerin ellerinde bile silah barındırıyordu. Daha birkaç dakika önce gördüğü genç delikanlı bunu destekliyordu. Belki sadece ok kullanıyordu ama o yaşma rağmen sağlam tutuyordu.

Çelimsiz vücudu, tuhaf bir renk taşıyan masum gözleriyle, o koca yayı sırtında taşıması yetmiyormuş gibi onu ustalıkla kullanması merak uyandırıcıydı.

Kara'nın askerleri kılıçta ve okçulukta çok yetenekliydi ancak bu ufak çocuk, henüz deneyimi olmadan, tıpkı kendi askerleri gibi okunu yayında geriyor, tereddüt etmeden hedefine sunuyordu.

t inçi hedefini şaşırmış, ağaca denk getirmişti ama o V.ışl.ı hedefine bu kadar yakın atması bile büyük marifetti.

belirli bir düzenle dizilmiş çadırların arasına atım sürer- km, ovanın Beyi de büyük çadırının önünde, elleri arkacında bağlı

büyük bir kibirle onları bekliyordu.

kura Arslan, zamanında bu göçmenlerle girdiği çatışmaları asla unutamıyordu.

Ihı halkların bir kısmı minnettarken, bir kısmı tamamen bencildi. Onları topraklarına kabul ettikleri için mimıet duymak yerine, örf ve âdetleriyle dalga geçiyor, halkına uymayı reddediyor, dillerini ve dinlerini asla kabullenmiyordu.

Hu, karşısında ellerini bağlamış ona adeta küçük dağları yaratmış gibi bakan adam da muhakkak o mahlûklardandı.

Atından inmeden çadırın önüne doğru sürerken, tüm ova ahalisi çadırlarının önüne çıkmış, çıt bile çıkarmadan alların toynak sesleri eşliğinde gelen adamları süzüyordu, kara, ürkütücü olduğunun son derece farkında bir edayla ovanın beyinin yanında, atıyla beraber bütün haşmetiyle durdu.

Yerden çıkan toz tanecikleri, yağmurun henüz durduğunu belli edercesine etrafa çamur ve ıslanmış ot kokusu yaydı. Atım durdurması için hiçbir direktife gerek duymuyordu. Akıllı aygırı durması gerektiği yeri biliyor, sahibine yardımcı oluyordu.

Kara Arslan, Bey e tepeden bir bakış attı. Gururlu Bey de ellerini arkasında bağlamış, yenilmez bir görüntü çizmeye çalışıyordu.

"Hoş geldiniz, Beyim." dedi, ancak sesi bundan pekhoş- nut değilmiş gibi çıktı. Genç adam da "Hoş bulduk, Çerkeş beyi! Padişahın emri üzerine buradayız." diyerek, gür sesiyle tüm halka duyuru yaptı. Otoriter sesiyle konuşmaya devam etti.

"Ben, Padişahın sadık askeri Arslan, sizin bildiğiniz adımla Kara... Padişahımın emriyle barış adına bir evlilik gerçekleştirmeye geldim"

Halkın fısıldaşmaları ve dehşetli nidaları ortalığı kasıp kavurdu. Yöre Beyi nin rengi atsa da bozuntuya vermeden, halkını sakinleştirmek adına, onları içeri davet edercesine elini misafir çadırına doğru savurdu.

"Bunlar at üzerinde konuşulacak mevzular değil, Beyim. İçeri buyurun, ikramlarımızı kabul edin hele, gerisini konuşuruz hakkıyla."

Kara Bey, kafasını askerlere doğru sallayıp, hepsinin atlarından inip, etrafında çember oluşturmasını bekledi. Sadık arkadaşları ve en kudretli askerlerinden olan Sinan, Murat, Alp ve Kağan onun bu baş hareketiyle hemen Beylerinin yanındaki yerlerini almışlardı.

Boyları hemen hemen birbirlerine yakındı ancak en küçükleri olan Sinan, normal insanların uzun diyebileceği ama bu askerin yamında kısa kalan bir boya sahipti.

Alp ve Kağan neredeyse Kara ile aynı yaştaydı ve boyları hemen hemen birbirine yakındı. Murat en uzunlarıydı ancak bu uzunluk onu zayıf bir beden ve az kaslı bir vücutla dengeliyordu.

En irileri ve ürkütücüleri Kara idi elbette. Bir ırgatın kollarına, bir aygırın bacaklarına ve bir aslanın çevikliğine sahipti. Bu çeviklik ve asaletle çadırdan içeri girerken, çadır adeta küçülmüş, onların bedeni altında ufacık kalmıştı.

İçeride bulunan yaşlı konseyi, Beylerini ortada bırakacak şekilde oturmuş, gelen misafirlere ise odanın

,n lasında, yumuşak birkaç minder yerleştirilmiş alan ılyı ılını.ştı.

K ara Bey ağır ağır ve karşılarmdakilere işkence ederce- Nt11«* yerine kurulurken, askerle daha tehditkâr bir şekilde i'llfi ı kılıçlarında, her an savaşa hazır pozisyonda yanında ıllkıl inişlerdi.

***

Bu sırada genç kız, hanımannesinin ne yapmaya çalıştığını kcstiremiyordu. Yöre halkı büyük bir merakla çadır- l,ıı m etrafına dizilmişken, kendisi çadırında ne hikmetse «„uj.ın taranıyordu.

"I hanımanne..." diye konuştu genç kız, en az yüzüncü lu*/.. "Ne olur, meraktan öleceğim. Söz veriyorum bu sefer ııl.ıl< bir dala tırmanacağım."

"Dala falan tırmanmayacaksın." diye kestirip attı hamın. ninesi. "Sen artık genç kızsın. Üstelik bir Bey kızı."

Kardelen inanamıyormuş gibi bir nida çıkardı ses telin inden. "Kim bana Bey kızı gözüyle bakıyor sanki! Hem meraktan öleceğim, bir kere bakayım hanımanne? Hem kimler gelmiş bilmiyorum. Tanıyor muyuz gelen askerleri? (i er çekten barış için mi gelmişler?"

Genç kız bu soruları sıralarken dadısı niteliğindeki hanımannesi bıkkınca bir nefes verdi. Kardelen ise rengi alarak duraksadı. O koca şehirden gelenler, kanlı askerler olamazdı değil mi? Bu saçma fikri zihninden atmaya çalıştı. Kara Kurt asla barış için kapılarım çalmazdı.

"Emin ol bunları yakın zamanda öğreneceksin" diye mırıldandı hanımannesi, saçlarını okşarken.

Genç kız saçlarını yaşlı kadının ellerinden kurtarıp, soru soran bakışlarım ona yöneltti. Kaşları çatılmış, hanımannesinin amacını anlamak için çabalıyordu.

Hanımannesi ona sadece, "Ben sana söylediğimde misafir çadırına gir. Birazdan yaşlıların konuşması bitecek ve hanımlar

ikrama başlayacak." demişti.

Genç kızın kafası iyice karışmış "Ama babam kızarsa?" diye söylenmişti.

Yaşlı kadın, "Sadece benim dediğimi yap. Ben bugüne kadar senin için kötülük istedim mi?" diye yakarıp, kızı yerine koyduğu genç kızın yüzünü avuçlamış, çilleri azalmış yanaklarını sevgiyle okşamıştı.

"Sen benim kıymetlimsin. Annenin bana mirasısın. Senin eline kıymık batsa, benim kalbim kanar güzel gözlüm. Senin bahtın anneninkine benzemeyecek. Sen hak ettiğin yerde, değerini bilen ellerde olmaksın. Senin inatçı burnun..." elleriyle genç kızın ufak ve kalkık burnuna bir fiske vurdu, "Gururlu çehren, hak ettiği gibi gerçek bir erkeğin himayesi altında olmalı. Bu yüz toprağa ve kurumaya sak- lanamayacak kadar güzel."

Genç kız itiraz etmek için ağzını açtı ama yaşlı kadın konuşmasına izin vermedi. "Sen farkında olmasan da perileri ve melekleri kıskandıracak bir güzelliğe sahipsin. Kusurlu bulduğun yüzün, öylesine farklı, öylesine büyüleyici bir güzelliğe sahip ki bu yörenin insanlarını köreltip ürkütüyor."

Genç kız soru soran gözlerinden anlamsız bir nemlenme hissetti. Sanki bir vedaydı bu cümleler. Sanki genç kızı dönüşü olmayan bir yola sürüklüyordu.

Yaşlı kadın ise bu güzelliği hak edecek eller olmasını umdu. Bu cesareti kaldırabilecek bir yürek diledi.

Bunu ancak, gördüğü ürkütücü ama kendine hâkim gözler yapabilirdi. Bu cesur ve gözü pek kızı ancak, dün- yitl.ı ı ı ayaklarının altına alabilecek, adı gibi Arslan, yi- ftU «'i r savaşçı kaldırabilir, ona göz diken çirkin ellerden ltt>r ıyabilirdi.

Şimdi tek sorun, o gözü pek savaşçıyı ikna etmekteydi. Planı kendi doğrultusunda ilerlerse bu işin içinden huzurla yıkabilirdi ya da yörenin beyi, hammanneliğini dinlemez, kellesini

koltuğunun altına verirdi.

2. BÖLÜM

T Tanımanne, verdiği kararın doğru olmasını dileye- / *J*-rek kendini yemeklerin ve içeceklerin sunulduğu misafir çadırına doğru attı.

Genç kızın her şeyden habersiz, kaderine doğru uçmakta olduğunu biliyordu.

Yapacağı konuşmayı kafasında tekrarlarken, vazgeçmemek, o ürkütücü gözlere yüreklilikle bakmak için tüm cesaretini topluyordu.

Bu kızıl gül goncası, bir parçasıydı onun. Herkes onu büyülü, lanetli görebilirdi ama hanımanne için melekten farksızdı.

Eline doğmuştu Kızıl Kardeleni, ötesi var mıydı?

Annesi, ruhu gökyüzüne uçmadan son kez hanımannenin ellerinden tutmuş, yalvarırcasına ona emanet etmişti minik yavrusunu. Tıpkı kızınınkine benzeyen su gibi duru mavi gözleri açık gitmişti. Tek kızının büyüdüğünü, serpildiğini görmeden gittiği için gözleri açık kalmıştı elbet.

Hanımanne, çadırdan içeri süzülürken uğultulu kalabalığı süzdü. Kalabalığın ortasından buram buram varlığını belli eden bedene baktı bir süre. Bunca insanın içinde nasıl konuşacak, nasıl söz sahibi olacaktı?

Hele ki etrafta aç kurtlar gibi bekleyen babalar, yemeklerini tattırmak için takla atan anneler, süzülerek heybetli

eı keklere kendini beğendirme telaşesine girmiş güzel kız- l.tı varken.

I lammanne, mertebesi dolayısıyla yaşlı kadınların bulunduğu yüksek divana kuruldu. Daha yeni yerleşmişti ki genç adamın gür sesi tüm salonu inletti.

"Padişahtan hayırlı haberler getirdim, Çerkeş Beyi." diye giirlemişti, genç ama ürkütücü adam.

"Padişahın her haberi hayırdır bizim için. Buyurun deyin hele nedir bu müjdeli haber?" Yaşlı adamın yem yeni ■ 11ı s t ığı, peltek Osmanlıcası her ne kadar gür sese sahip olsa da lıim korkutuculuğunu gölgeliyordu.

" Buraya bir evlilik gerçekleştirmek için geldiğimizi söylemiştim." diye lafını yineledi genç adam. "Bu evlilik sayesinde size bazı haklar tanınacak, yöre halkından seçilen gıvenilir adamlar Voyvoda (Halk arasından seçilen, güvenliği sağlayan insanlar) olarak görevlendirilecek. Ayrıca bulunduğunuz toprağın mülkü size devredilecek, kızlarını/, halkımızın erkekleriyle; erkekleriniz, kızlarıyla birleşin ilecektir"

Bu haber üzerinde salonda uğultulu bir sessizlik oluştu. Babalar, Osmanlıya verilecek kızların hesabını görürken, hanımanne de yaşlı Bey'in yüzünde tedirginliği görüyordu.

Kvlilik düşüncesi bile yaşlı adamın rengini küle çevirmişti. Yıllardır ahalisinin başka ırklarla evlenememe- si için her türlü kurala başvuruyordu. Asıllarını kaybetmelerinden ve soylarının geldiği yeri unutmalarından korkuyordu.

Her ne kadar gençler bu devlete alışmış olsa da yaşlılar halen geleneklerini sürdürüyor, olabildiğince yenilikten sakınıyordu. Kara Bey, konuşmalarına karşılık beklemeden

"Şimdi!" diye başladı sözüne. Ayaklandı ve bütün yaşlı konseyini süzdü. Yaşlılar tutulmuş bacaklarıyla zorlukla doğrulurken, Kara Bey'in askeri ise çoktan yanında yerini almışlardı.

Ellerinde boylan kadar kılıçlarıyla; iri omuzları ve bir atıiki kadar güçlü bacaklarıyla; tüm yöre halkına yenilmezliklerini sergiliyorlardı.

"Yolumuz uzun ve zât-ı âlinizin de izniyle; yörenizdeki en mertebeli kızınıza talibim!"

***

Uğultular yükselirken genç adam bu uğultunun sebebini merak ediyordu. Koskoca adamların; ona sunulacak olan kızın kim olacağını bilmediklerine emindi. Hepsinin beti benzi atmış, fısıldamaları çoğalmış ve koca çadırı bir merak dalgası sarmalamıştı.

Kara, sabırsızca kılıcım kuma gömdü. Bu hareketiyle tüm bedenler irkilirken, bu kıymet bilmez yaşlıları korkuttuğu için bir tatmin duygusu bedenini sardı. Keza bu adamlar, Padişahın onlara lütfettiği hediyeyi anlamamıştı ya da her zamanki gibi bencillikleriyle, yedikleri lokmalara, bastıkları topraklara ihanet ediyorlardı. Burnundan soluyan Kara, bir cevap ararcasına kalabalığı süzdü.

Beylerinin konuşmasını bekleyen topluluk, gözlerini dikmiş, onun ne gibi bir öneri sunacağım merakla bekliyordu.

"Af buyurun, Beyim." dedi Çerkeş Beyi. "Biz buranın yaban asıyız ve adabı muaşeret neyi gerektirir bilmeyiz."

Kara Bey sakin kalmaya çalışarak birkaç adım öne, çadırın tam ortasına doğru yürüdü.

I ''.İlerini arkasında kavuşturup, bacaklarım iki yana açtı ki ı'.ıilişahın askerini böylesine meçhul duruma düşürürken, l'it kore daha düşünsünler. Gözleri tüm yöre halkını delip H«VTİ<en, gür sesiyle bağırdı.

"Ihı yörenin Beyi kimdir?"

I lerkes şaşkınlık nidası koparark, onun bu ithamına .mİ.ıın

veremediklerini belirtircesine yöre beyine döndü.

Genç adam geçtiği dalganın keyfini sürerek, o ufacık tümda volta atarak, her attığı adımda da ayağının dibindeki İMİ yaşlıyı ürküterek konuştu.

" Koskoca yörenizin bir Beyi yok mu?"

Yöre Beyi, sesini öfkesini saklamaya çalıştığı aşikâr şekilde kısarak, "Beyim..." diye seslendi.

Kara öyle bir hızla Beye doğru döndü ki adam bir anda yüzlerini kırpıştırıp, yerinde kıpırdanmak zorunda kaldı, belli ki bir kırılmışlık sözleri vardı dilinde ancak karşısındaki genç ve heybetli adama bakınca sözler derin korkulanını doğru gömüldü.

Kısık bir sesle tamamladı lafını.

"Yörenin Beyi benim."

"O vakit!.." diye tekrar gürledi. "Buradaki mertebesi en yüksek olan da seıısin!"

Bey, sonucun nereye varacağını bildiği halde kafasını sallayıp onayladı ve "Evet, Bey benim." diye dillendirdi.

Kara, "Eğer bir kızın varsa, kızına talibim." diye ilan etti.

Ancak bu ilanı koca çadırda bir keşmekeşe yol açmış, insanların bir kısmı neredeyse bağırır gibi bir şaşkınlık nidası koparmıştı. Genç adam ne olduğunu anlamasa da gözlerini dikerek, yaşlı Beyden bir cevap bekledi.

"Beyim... Benim..." diye başladı ama sözün devamını getiremedi. Onun yerine, ondan sonra en kıdemli olduğunu düşündüğü, yanı başındaki sakallan göğsüne kadar uzanmış yaşlı adam cevapladı. "Beyimizin bir kızı yok." dedi.

Bu cevap üzerine salon fısıldaşmalarla doldu ve bir kadının gür sesiyle fısıldaşmalar tekrar adeta bağırışlara döndü.

"Beyimizin bir kızı vardır, Kara Bey!"

Genç adam bu gür sese sahip cesur kadına dönerken, tüm yöre halkı bir volkanın taşmasına hazırlanıyormuş gibi gerilmişti.

"De hele hatun kişi, eğer bir kıza sahipse bana neden bunu söylemesinler? Canları o kadar mı değersiz?"

Yaşlı kadın birkaç ürkek adımda Beyin yakınına gelirken, Bey yardımcısı yaşlı adam da kendini savunurcasına konuştu.

"Beyim, bizim Beyimizin kızı özürlüdür. Sizin gibi haşmetli bir Beye o kızı sunmak hakaret olur." diyerek yalvarır bir tonla konuştu.

Yöre Beyi rahatsızlıkla kıpırdansa da sesini çıkarmadı. Karanın gördüğü kadarıyla rengi kül rengine dönmüş, her an bayılacak gibi duruyordu.

Kara bu kendini beğenmiş insanların, bir emre bile itaat etme özürlü olduklarına kanaat getiriyordu. Öfkesine engel olamadan, "Ben bir kızı var mı diye beyanda bulundum. Onun özrünü, kabahatini sormadım!"

Karşısına gelen genç kadın derin bir nefes verip, "Beyim, yöremizin Beyinin evlilik çağında bir kızı vardır." diyerek, sakalları aklaşmış Çerkeş Beyi'ne doğru bir bakış attı. Adam, her an bu yaşlı kadını öldürecek gibi bakıyordu.

"O vakit Beyiniz de müsaade ederse, kızını görmek isin İm."

Karanın umurunda değildi aslında kızın nasıl gözüktü- Rıı, neye benzediği. O derhal bu işi bitirip yola koyulmayı, u kızı da şehirdeki eve yerleştirip bir daha yüzünü görmemeyi planlıyordu.

Padişah ona evlilik emretmişti. Bu evlilik gerçekleşe- • elü i ancak genç adam asla bir kadının himayesine girmeyecekti. Ona ekmeğini, aşını temin eder, yılda bir kez ziya- ırl me giderdi.

Özürlü olması bile genç adam için bir lütuftu. Bir garibana bakıyormuş gibi onun ihtiyaçlarını görecek ama •ısla kendine bağımlı bir kadına sahip olmayacaktı.

Kadın demek güçsüzlük demekti. Atların üstünden inim' yen Kara için güçsüz bir kadın, hasta bir attan farksızdı. I tasta atlar onu yavaşlatır ve amacına ulaşmasını engellerdi. Kara bugüne kadar kâfirlerle olan savaşında bir engel le.şkil edecek yük istemiyordu.

Çerkeş Beyi çaresiz kafasını kaldırdı ve doğruldu.

"Beyim... Af buyurun ancak benim kızım size layık değildir. Elbet Padişahın emri başımızın üzerinedir ama yörenin benden sonra en kıdemlisi Askal Bey'in kızı sizi daha çok memnun edecektir. Elinden her iş gelir. Kilimler dokur, boyar..."

I .afını tamamlamadan Kara gürledi. O kendine bir hanım

istemiyordu. O ancak görevini tamamı ile yerine getirip, Padişahı memnun etmek istiyordu.

"Kızınızı tez vakitte çağıracak mısınız? Yoksa askerlerim her bir çadırınızı ortaya dökene kadar bekleyelim mi?"

Yöre halkı sus pus halde Beylerinin beyanım beklerken, Çerkeş Beyi nin omuzları düşmüş, adeta teslim olmuştu.

Sesindeki titremeye engel olarak ve gözlerindeki hiddetle hanımanne denilen kadına kükremişti.

"Tez vakitte kızımı bulun, buraya getirin!"

Bu sözler Kara Bey e öylesine saçma gelmişti ki istemsizce karşısına gelecek olan kızı merak etmişti. Koskoca çadırda, o kadar kadın ve genç kız merakla beklerken, Bey kızı teşrif etmemiş miydi? Hem, Bey kızının nerede olduğunu bilmemeleri bile fazlasıyla garipti.

Hanımanne, kafasını yukarı kaldırıp, sanki bu ânı bekliyormuş gibi, "Bey kızı buradadır, Kara Bey'im." diye bildirdi.

Tüm salon buna inanamıyormuş gibi etrafım süzerken, genç adam anlam vermediği bu insanlara bakıyordu. Derken siyah ve oldukça bol bir elbisenin içinde bir erkek çocuğu onlara doğru yanaştı. Genç adam, kafasındaki sarık ve yüzündeki peçeyle bu çocuğu hemen tanımıştı. Demek ki bu mert çocuk, bu saman alevi gibi dağılan, hiçbir işe yaramayan yörenin bir bireyiydi.

Çocuğun açık renk gözlerini tekrar görme dürtüsüyle gözlerini yüzüne dikti. Ancak kafası önde, hırçın tavırlarından tamamen uzaklaşmış çocuk, ellerini birbirine bağlamış ve Kara Bey e doğru yürüyordu.

Karanın hemen yanında, Çerkeş Beyinin karşısında duran çocuk, bir idam mahkûmunu andırıyordu. Kara, bilinmezlikle iyice öfkelenirken, "Senin burada ne işin var, çocuk?" diye fısıldadı dişlerinin arasından.

Bu sorusuyla irkilen çocuk, bir cevap vermeden bekledi.

Derken, hanımanne konuştu: "İşte müstakbel gelininiz, Beyim."

Genç adam şaşkınca etrafı süzüp, müstakbel gelini aradı. İlk kez yüz ifadesini bu kadar açık ediyordu. Bomboş akında yalnızca kendisi ve bu çelimsiz çocuk vardı. Sonra bu farkındalıkla gözleri büyüdü genç adamın. Yanında ı'ila'k kıyafetleriyle ve peçesiyle duran çocuk, Bey kızı ımydı?

Ibı insanlar çocuk ve evlilik çağındaki kızı ayırt edemeyecek kadar dar kafalıydı muhakkak. Bu genç adamın daha ıla öfkelenmesine sebep olurken, çaresizce cevap bekleyen

lı.munanneye kükredi.

" bu kız mı evlilik çağında?"

kız demek bile şaşkınlığını besliyordu. Onu ilk gördüğünde onun çelimsiz, yeni yeni sakalları terlemiş bir deli- kmlı olduğunu düşünmüştü.

I (ele ki bir kız çocuğunun asla yapamayacağı gibi ok atışma ne demeli?

"Sizi temin ederim ki evlilik çağında Kara Bey'im. On ■.ekiz yaşında, körpecik bir genç kız."

Adamın gözleri istemsizce kızın kıyafetlerin içinde kaybolmuş omuzlarına, incecik kollarına, ufacık bedenine gitti. I lenüz helali olmayan bir kızı böyle süzmenin fütursuz- ı a olduğunu bilse de kendine engel olamadı.

Kızın mavi-beyaz gözlerini hatırladı, bir süre yüzünde takılı kalan gözlerle. Kız o vahşi tavrından çıkmış, elleri < müride bağlı, kaderini bekliyordu.

Lal olmalıydı bu kız. Genç adam, özürlü dediklerini ha- I ırlıyordu ve kızın duyabildiğini ama konuşamadığını teyit etmişti.

Peçeyi takmasının sebebi belki de ağzında bir yara olmasıydı. Belki de özürlü doğmuştu. Rabbin emrine sual olunmazdı.

Bu kızı nikâhına alacak, ihtiyaçlarım karşılayacak, onu İni aşağılamadan kurtaracaktı. Böylesi lal bir eş, genç adam için bir hediye, bir cennet kapısıydı. Allah'ın verdiği bu hediyeyi yedirecek, giydirecek ve her türlü gereksinimini görecekti. Bir nevi hayır işliyordu.

Genç adam bu fikirler beyninde kesinleşince askerine dönüp kükredi.

"O zaman tez vakitte civar köylerden bir imam bulunsun!"

Askerleri ikiletmeden harekete koyulurken, Beylerinin bu beyanına şaşkınlıkla bakmamak için kendilerini zor tutmuşlardı.

Genç adam, onların normalde asla aksamayan adımlarının aksadığına yemin edebilirdi.

***

Yöre Beyi, omuzlan çökmüş, çaresizce kızını süzerken, genç

kız da içine düştüğü karmaşayı çözemiyordu.

Neler oluyor, nasıl oluyor bilmiyordu ama kaderi bu adamlar tarafından çizilmiş, yönü belirlenmişti. Bir ara babasının emirlerini umursamadan bağırıp çağırmayı bile düşünmüştü. Ancak babasının çaresiz gözlerle ona bakması, bulunduğu durumu sadece daha korkunç bir düzeye taşıyordu.

Bu korkunç, eli kanlı adamla nasıl evlenirdi?

Onun canilikleri ve katlettiği insanların öyküleri dillerden dillere dolanıyordu. Genç kızın bir yanlışı olduğu vakit kellesini uçurmaz mıydı?

Sessizlikle beklenen süre ya dakikalar ya saatlerdi. Genç kız ayaklarının uyuştuğunu düşünüyordu. Keza ayakta öylece, sessizlik içinde idam sehpasını bekliyordu.

Derken atların sesi duyuldu ve cübbeli bir adam, dört asker eşliğinde içeri buyur edildi. Adam minderlerin üzeri

ne b.ığdaş kurarken, genç kızın bu civar köylerde gördüğü klt.ılu önüne açmıştı.

I Ii kiitücü genç adam, babasına doğru dönerek, "Kızınız kınnaşamadığı için, vekilliğini sizin yapmanız gerekli." diye buyurdu.

Ancak büyüyen gözler ve sessiz fısıldaşmalar Kara bey in omuzlarını germesine sebep oldu. Derken genç kızın hem hizmetini gören, hem de yarenlik eden genç arkadaşı mahcup bir sesle fısıldadı. Yirmili yaşlarındaki yardam ısının sesi titriyordu.

" beyim, hanımımın konuşma yetisi vardır."

Kara Bey'in büyüyen gözleri Kardeleni bulurken, genç İn/.ın dili damağı kurmuştu.

Onu lal olduğunu sanmasının tek sebebi genç kızın babasına verdiği sözdü ancak genç adam ona öyle bir bakıyı »ulu ki dünyadaki en büyük kabahati işlediğini düşünüyordu.

"Demek konuşma yetisi var." diye ona doğru döndü, genç adam. Sanki yüzünde bir kusur, bir gerekçe arıyordu. "O vakit tez vakitte kıyalım şu nikâhı da yolumuza koyulalım."

C ienç kız karşı çıkmak istercesine babasına baktı. Fakat babasının geniş omuzları çökmüş, kaderine çoktan razı olmuştu. Yöre halkı ise onu nefretle süzüyordu. Hem elleri ıideki imkânı almış, hem de lanetini kanıtlamıştı. Birkaç acıyan, sempatik bakışlar davardı elbet. Onlar, Kardelenin hep acıyan yanını gören, iyi kalpli insanlardı.

bu korkutucu asker onunla evlenince bu evlilikten memnun kalmayacak, yöre halkına sunulan tüm olanaklar gei i çekilecekti. Genç kız bunun bilinciyle titrekçe yönlen- dirildiği alana yürüdü.

Bu manzarayı nefretle süzen Askan Bey'in hanımı Di- yana Hanını kendini tutamamış, Bey kızı olmasını umursamamış halde yakmıyordu.

"Kara Arslan Bey'im. Bu kız lanetli bir büyücüdür. Onun peçenin altına saklanmış yüzü, size kurulmuş bir tuzaktan farksızdır. Sizin haşmetinize yakışacak bir evlilik dururken, bu kendini bilmez kızla adınızı lekelememelisiniz."

Genç kız duyduklarıyla beraber olduğu yere yığılmamak için

kendini zor tutuyordu. Yıllarca bu hakaretleri duymamak için çadırlara girmemiş, eğlencelere katılmamış, kutlamalarda ve ayinlerde kendini yalnızlığa gömmüştü. Ama babasının karşısında, tüm yöre halkının ortasında böylesine bir aşağılama, genç kızın yaşam enerjisini sömürmüştü.

Derken Kara Bey'in hâkimiyetini dağlara haykırdığı sesi yükseldi. "Kiminle evleneceğimi sana mı soracağım kadın!"

Bu hâkimiyet dolu sesin üzerine tüm salon susmuş, genç kızın titremeleri daha da çoğalmıştı. Bu adamı sinirlendirmemesi gerektiğini aklının bir köşesine not etti.

İmamın karşısındaki mindere kocaman cüssesiyle kurulurken, genç kız ayakta olduğu halde kendini ufalmış gibi hissetti. Bakışları bir anlığına buluşunca, adamın onun oturmasını beklediğini anladı.

Titrek dizleri neredeyse düşmesine sebep olacaktı. Genç kız derin bir soluk alarak, kısım kısık kuruldu mindere. Genç kızın altındaki minderde kocaman bir boşluk kalırken, Kara Bey'in minderi ise altında kaybolmuştu adeta.

Genç kız ufak ayrıntılarla uğuldayan kulaklarına engel olmaya çalıştı. Şu an ne yaptığını, bu işin nereye varacağını bilemeyecek kadar bulanmıştı zihni. Babası ses çıkarmadı- gına göre bu nikâh mecburiydi. Genç kız, bir destek bula- Mtay.ıı .ıgı yöre halkına bakmadı bile.

Şimdi bir taşkınlık çıkarsa, tek suçlu olarak Yöre Beyi ulan babası da bedelini öderdi. Belki de yıllar sonra ilk kez bit işe yarıyordu ve bu da genç kıza güç veriyordu.

Padişahın emrini duymuştu. Babası mevki sahibi, sözü H»Vıı bir Bey olacaktı. Bu da genç kızın zindan hayatı yaşamasını önemsiz kılıyordu.

I loca tam bir şeyler okumaya başlıyordu ki Kara Bey »'Ilın kaldırıp hocayı susturdu.

"I iatun kişinin şehadet getirip benim dinimi kabullenmesini ve bu nikâhın Allah huzurunda kıyıldığını, onun İm/ur unda karı koca ilan edildiğimizi bilmesini ve kabul- li'mnesini isterim."

(ieıiç kız ne yapacağını bilmeden başım kaldırıp yanı kışında, ona destek olurcasına duran hanımannesine haklı Hanımannesi tebessüm ederek kafasıyla onaylayınca meraklı gözleri tekrar hoca adı verilen din adamına döndü.

Önündeki kitap bilmediği harflerden oluşuyordu ve bıuıa Kuran dediklerini duymuştu.

İki devletin dini olan Müslümanlığın kitabı olduğuna kanaat getirdi. Daha önce bilmediği her şey, bilgi açlığı çeken kimliğini besliyordu. Bu gergin ortamda bile bu bilinmezliklerin ne kadar cazip olduğunu düşünüyordu.

Hele ki kocası olacak adamın gizemi, hem tüylerini ürpertiyor, hem de merakını uyandırıyordu.

"Kabul ediyor musun bu beyanı, hanım kızım?" diye sordu hoca, yaşlı ve olgun sesiyle. Genç kız, sakalları ve saçları bembeyaz olan imama bakıp kafasını olumlu anlamda salladı.

"O vakit dediklerimi tekrarlayıp; içtenlikle kabullen."

Derken adam gür bir sesle, garip bir dilde birkaç ses çıkardı. Genç kız ağzını açtı ancak beceremeyeceğini anlayınca tekrar kapattı.

Bu haline yanı başından bir nefes verme sesi gelince kız genç, adamın sinirlendiğini düşünüp tekrar söylemesi için kafasını yukarı kaldırdı.

İmam bu sefer tek tek heceledi.

"Eşhedu-Enla-îlâhe-İllallah-ve-Eşhedu-Enne-Muhammeden-Abduhu-ve-Resuluhu."

Genç kız söyleyebildiği sözlerin memnuniyetiyle peçesinin ardından gülümsedi. Gözleri yanındaki uzun bedene kaydığında genç adamın yanağında gülümsemeden oluşan bir kırışıklık olduğunu fark etti.

Hanımannesi her zaman, "Erkeğini memnun eden kadın, en değerli mücevherden daha kıymetlidir." derdi. Genç kız, genç adamın gülen yüzüne bakınca, onu memnun etme isteğiyle doldu.

Bu yabani adamı nasıl memnun edeceğini, nasıl eş, yaren olacağını bilmiyordu ama elinden geldiğince deneyecek, çirkinliğini becerileriyle ört bas edecekti.

Belki adam o zaman kızın farklı yüzüne tahammül eder, babasına geri göndermez, yöre halkını da bir keşmekeşe sürüklemezdi.

Genç kız bunu bütün kalbiyle diledi.

Derken hoca o farklı dilden bir şeyler okudu. Tüm yöre pür dikkat bu görüntüyü izlerken, hocanın sorusu yükseldi.

"Bu er kişiyi kendine eş olarak kabul ettin mi hatun kişi?"

Genç kız ne yapacağım bilmeden etrafa bakındı. Yanın- ılıtl< ı .ulamın tıslayışıyla gözü onu bulurken, genç adam diş- It'i lım arasından konuştu.

"Kabul ettin mi?"

Sanki bu kabul etmemesini daha imkânsız kılmak için blı uyarıydı. Hocanın tekrarlamasına fırsat vermeden, panikle konuştu genç kız.

"lillim." dedi. Onun etrafına bakmasının sebebi, ne diyeceğini bilememesiydi. Onlarda evlilik böyle gerçekleş- me/.di.

Sonra imam duymamış gibi tekrar tekrar sordu. Genç ı« u bıkkınca bağırmamak için kendini zor tuttu.

Sağır mıydı bu adam? Ne diye üç kere soruyordu? Hem bit sağırdan nikâh kıymasını nasıl beklerlerdi?

I)erken aynı şekilde Kara Bey e de üç kere tekrarlattı, hıı sinirli adamın, yaşlı din adamına olan saygısını kanıtlar nitelikte, büyük bir sabırla cevaplamasını gerektirmişti. < ırnç kız hayretle gözlerini büyütmemek için zor tutuyor- ıltı kendini.

Ihı senfoni bittiğinde ise olaylar ışık hızıyla gerçekleşti. Karanın emri üzerine eşyaları onun için getirilen at arabasına yüklenmiş, yol için hazırlıklar başlamıştı. Genç kız nasıl bir şeyin için düştüğünü bile bilmeden, yabancı bir .ulamla sürgüne gönderiliyordu adeta.

Öyle ellerini birbirine bağlamış, rüzgârın onu sürükleyeceği yeri bekliyordu.

Ateş'in sırf onu alabilmek için gittiği, halk arasında bir yeri olması için çabaladığı mektebi düşündü. Oraya gide- ı ek, bu halkın dilini, dinini, irfanını öğrenecek ve Kardeleni de yanına alıp, köy halkına karışacaktı ona göre.

Bu fikir Kardelene ne kadar cazip gelse de sanki o içindeki boşluk, o maceraya aç kız hep yerinde duracaktı. Şimdi yaşadığı tedirginlik; o boşluğu unutturmuş; açlığını din- dirmişti. Demek ki onun aptal ruhunu böylesine korkunç bir durum ancak tatmin edebilmişti.

Genç kız bunları düşünürken atların sesi yükseldi ve Kara Bey'in gür sesi atları susturdu. "Bize müsaade. Uzun ve çetrefilli

bir yolumuz var. Hadi kadın, ailenle vedalaş ki yola düşelim."

Genç kız ne yapacağını bilemez bir halde babasına döndü. Babası yine o soğuk Bey duruşunun ardına saklanmıştı. Genç kız kendine engel olamayarak ona sarıldı ancak babası bu merhameti hoş görmedi.

"Sen; Bey kızısın. Böyle sızlanmaya hakkın yok." diye hırıldadı. Genç kız kafasını sallayarak babasından uzaklaştı ancak babasının nemli gözlerini görünce; kendini zor tuttuğunu anladı.

"Ben; senin kızınım. Akim bende kalmasın. Kafanı yere eğdirmeyeceğim." diye söz verdi.

Babası usıl usul kafasını sallarken fısıldadı ki meraklı gözler bu anı zayıflık olarak görmesin. Babasının Bey olarak sevilmesinin en büyük gerekçesi, duygularından arınmış olmasıydı.

"Yolun, bahtın açık olsun Kızıl Kardelen im. Güneş hep yarenlik etsin sana."

Kardelen yıllar sonra ilk kez babasının adını ağzına aldığını duyuyordu. Bu duygu gözlerini nemlendirirken hızla atların yanına, hanımannesinin yanı başına doğru yürüdü. Hanımannesi ona sıkı sıkı sarıldı ve için için ağladı.

"Yüzün gibi güzel bahtın olsun kızım. Kıymetini bilen ellerde, yaz günü açılasın da hiç solmayasın. "

(icnç kız bulanık gözlerle etrafını sarmış yöre halkına bitki ı. Büyük bir kısmının yüzünde kurtuluş ifadesi vardı. Aın.ı bu kızın geri döneceğine o kadar eminlerdi ki seviıie- mnlıkleri, onu esefle kınadıkları her hallerinden belliydi.

(), yörenin yüz karasıydı.

Atın üzerine binmek için davranırken, atın üzerinde i'yrı olduğunu fark etti.

kendi üzerinde şalvar ve etek arası, bol ve dökümlü bir kumaş olmasına ve bu kumaşla rahatlıkla ata binebilmesine Mftıuen, asla eyerli ata binemezdi. Eyer onun canım yakar, .ılışmamış bacaklarının nasır tutmasına sebep olurdu. Yine ile sesini çıkarmamaya karar vererek atın üzerine kuruldu.

Tam dizginlere uzanıyordu ki kendi atının yanında dev jjlbi

duran bir atlı yanaştı ve dizginleri kavradı. Genç adam lıii, arkasına bakmadan, kavradığı dizginlerle yola koyuldu.

Genç kız arkasına bakamadı.

Keza o güçlü bir Bey kızıydı ve ona nefretle bakan gözlen son kez görmek gibi bir isteği yoktu.

Tek temennisi, babasının yüzünü kara çıkarmamaktı.

Kalabalıktan uzaklaşıp, sakin vadi kenarında ilerlerken, ilaha önce göl kenarından hatırladığı o tamdık, ince erkek sesi sessizliği böldü.

"Duydun mu sırık Murat? Bizim Beyi kurtaran, on sekizinde bir Bey kızıymış

Adamlardan kahkaha yükselirken, genç kız gülmemek için dudaklarını ısırıyordu. "Duydum Sinan'ım, duymam mı? Eee, Beyimize de ancak böylesi bir savaşçı kadın yakışırdı."

Kara nm gerginleşen omuzlarını hayra yormayan Kardelen, onların susmasını diledi. Bu adam sinirlenince çok ürkütücü olabiliyordu.

Tıpkı Murat ve Sinan denilen adam gibi, Kara Bey'in en kıdemli askerlerinden olan bir adam konuştu. O da tıpkı Kara gibi soğuk görünüyordu. Hatta daha ürkütücüydü. Ancak sözleri hiç cüssesine yakışmayacak kadar komikti.

"Ulan koskoca adamlarız, bir parçacık hatun kişi tarafından korunuyoruz."

Bu lafın üzerine Kara Bey gürleyerek, "Kesin!" dedi. Genç kız bu emrin üzerine hepsinin susacağına emindi. Fakat kıkırdamalarına engel olamayan adamlar, bu korkunç adamdan etkilenmemiş gibiydi. Kara ise çareyi yavaşlamakta, onlardan geride kalmakta bulmuştu. Elindeki dizginleri asla kıza vermeyen Kara, atları yan yana hizalayıp, meraklı gözlerle Kardelen i süzdü. Bakışları genç kızı titretti.

"Adın ne?" diye seslendi. Sesi buyruktan, emir vermekten öteye geçmiyordu. Genç kız bu hiddetli soruya dişlerini sıkmadan edememişti.

"Kardelen..." diye cevap verdi.

Genç adam, kafasını bir süre ufka doğru çevirip, düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı.

"Neden sana karda açan bir çiçeğin adını vermişler ki?"

Düşünceli düşünceli Kardeleni tekrar süzdü.

Genç kız, eyerin üzerinde kıpırdanarak bacaklarını ağrıtan kesicin deriden kurtulmaya çalıştı. Adamlar atı eğersiz kullanıyordu ama ona eyerli bir at vermişleri. Bu kızın ıstırap içinde dişlerini sıkmasına sebep oluyordu. Genç adam sorusunu hiddetle yineledi.

"Bir cevap bekliyorum, kadın."

Ona böylesine kullanılan bir mal gibi davranması genç kızın damarına basıyordu ama iradesiyle sakin kalmaya titizli, Babasını her defasında düşünüyor, ona layık olmak lvtı ı İni gaddar adama tolerans gösteriyordu.

"Atlımın Kardelen konulmasının asıl sebebi annemi öl- ılın mıiş olmam."

Genç adamın gözlerinin büyüğünü hayal edebiliyordu H anklen.

Adam, "Nasıl?" diye sormadan devam etti.

"Kış günü, kırıcı bir soğukta, yöre ebesinin yeni öldüğü oımaıılarda doğmuşum. Doğduğum vakit annemin ölümüne sebep olmuşum. Yöre halkı kışın dünyaya gelip, bir lı.ıyal soldurmamı, bir çiçek ismiyle dillendirmişler ve sorgusuz sualsiz, yeşerdiği an kurutan bir Kardelen olmuşum."

Genç adam ne düşündüğünü belli etmezcesine genç lı İZİ süzerken, sanki bir anda dayanamıyormuş gibi elini 1« ı/a doğru uzatmıştı.

Ihı hareketi yapmaya cesaret eden ilk insan, ilk erkek olduğu için Kardelen hazırlıksız yakalanmıştı. Elleri peçesini ııltuğu an gözlerini yumdu. Yanan gözleri ve boğazından çarpan kalbi, ona hiç yardımcı olmuyordu.

"Lütfen... Şimdi görürsen..."

1ıafmı tamamlamak için yutkundu. Daha kilometreler lüle olmamıştı yöreden uzaklaştıkları ve genç kız şimdiden gei i dönmekten korkuyordu. Genç adam elini peçesinden «,ekmeden konuştu.

"O göl kenarında, haylazca zıplayan ve korkusuzca ya- 1 ı.ıiii hayvanlara meydan okuyan çocukla; çadırın ortasında elleri bağlanmış, kaderini bekleyen kız aynı kişi mi? Bu nasıl olabilir?"

Genç kız bu soruya verecek bir cevap bulamadı. Tek düşü ncesi peçesinin açılmaması, yüzünün ortaya çıkmasıyla genç adamın nefretini kazanmamaktı.

L

"Lütfen..." diye tekrarladı genç kız. Atları durmuş, sanki onlara konuşmak için, geri dönmek için fırsat tanıyordu.

"Eğer peçemi açarsan beni geri gönderirsin. Yemin ederim her istediğini yapan, sana layık bir eş olacağım. Ama ne olur hazır olmadığın yüzümü görme. Görme ki benden ürküp, beni tekrar yöreme gönderme, babamın başını yere eğdirme."

3. BÖLÜM

ikrara Bey, okyanusları andıran, su kadar berrak (VV'gözlere bakarken ne düşünmesi gerektiğini bil- nıl yoı dıı. Elini uzattığı peçeyi çektiği an bu eziyet bitecek, İnil,ısını kurcalayan kurtlar dökülecekti.

t ieuç kızın böylesine tedirgin olmasının tek sebebi, yününle görülmeyecek kadar felaket duran bir yaraydı mu- Ihiltkak. Genç adam yaralardan, hastalıklardan iğrenmezdi. ı MUM savaşa katılmış, bacaklarını, kollarım, gözlerini bile kıyheden insanlar görmüştü ki ağız yarası onun gözünde vmnuşak kalıyordu.

(ienç adam şu peçeyi çekmek, genç kızın kusursuz gözlerine kusur bulmak için nelerini vermezdi ama biliyordu I'-ı kızın yüzünde boylu boyunca bir kesik bile olsa o gözlemi etkisi azalmazdı. Bir bakışıyla düşmanları dize getiren K ,tı a Bey, şu ufacık bir çift gözden korkmazdı elbet.

Sadece bu kızın gözlerinin nemlenmesi sinirlerine dolu m uyordu. Ağlayan insanlardan, özellikle ağlayan kadınlı ulan nefret ederdi. Bugüne kadar hiçbir kadınla bu denli ilgili olmak zorunda kalmamıştı. Kafası da ağrımamıştı bu sayede.

Ancak bu bir gıdım, üstelik de yaralı kızla ne yapacağını İtilmiyordu. Bu genç kız onun hanımıydı ve Kara Arslan, ıuuı korunmaya ihtiyaç duyan bir çocuktan farksız görüyordu. Onun incinmemesi için sabredecek, sonra da onu nuin ellere verip kendi yolunu tutacaktı.

Uzaktan gelen ıslık sesi, genç adamın elini peçeden hızla çekmesine, kılıcına uzanmasına sebep oldu.

Bodur Sinan'ın tiz ıslığı yalnızca bir kere duyulunca genç adam elini kılıçtan çekti. Kötü bir durum yoktu. Yalnızca namaz vakti gelmişti ve korunmaya ihtiyaç duyuluyordu.

Kara, adının Kardelen olduğunu öğrendiği, atın üzerinde büzülen hanımına göz ucuyla baktı. Genç kızın tedirgin gözleri ne olup bittiğini anlamak için etrafta dönüyordu. Genç adam ona açıklama gereği duymadan dizginlerini kavradı ve peşi sıra sürükledi.

Genç kız akıllılık edip sesini çıkarmadan, atın ve Beyinin sürüklediği yöne doğru yola koyuldu. Askerlerin seçtiği, ağaçlarla çevrili bir çayın yanına vardıklarında vakit kaybetmeden atından atladı. Emin adımlarla ilerlemeye başlamıştı ki askerlerinin gözlerindeki tuhaf ifadeyle arkasına dönmek zorunda kaldı.

Genç kız attan atlamak üzere ellerini atın sırtına dayamış, boyunun yetmeyeceği bir şekilde aşağı sallanmaya yeltenmişti. Genç adamın kaşlarının çatılmasıyla, harekete geçmesi aynı anda gerçekleşti. Genç kızı omuzlarının altından tutup, ufak bir çocuk gibi ayaklarının üzerine bıraktı. Bu temas bile genç adamın sinir uçlarını harekete geçirdi ve bu daha da hiddetlenmesine sebep oldu.

"Ölmek mi istiyorsun kadın?" diye kükredi. Genç kadın ne olduğunu anlamadığım belirtircesine kaşlarını çattı.

"Senî rahatsız edecek bir şey mi yaptım Beyim?" diye sordu, yumuşak bir sesle. Sesi titrememişti. Bu hayret verici bir şeydi, çünkü kim Kara Bey'in gözlerine baksa titremekten, şehadet getirmekten kendini almazdı. Bu ufak kızın cesaretine hayret etmeden edemedi. Ancak çabucak

İHjMil.uup, askerlerin önünde haysiyetini korumak adına |Mİ ısım uyardı.

"Sını benim sorumluluğum altındasın. Bir yerini kırar yit ıl.ı kendine zarar verirsen, bu yalnız seni değil, halkını ¥♦* İ'.Kİ i

şahımızın kararım da etkiler. Eğer kan dökülmesin Ulıyorsan, kendini öldürmemeye çalış"

(ienç kız bu sözlere şaşırmış olacak ki askerlerden des- U»k almak ister gibi Karanın arkasına bakındı. Ancak Kara Ih'v nedendir bilinmez, göz temasını engellemek için genç tu/ın önüne geçmişti. Kafasıyla ilerideki koca bir ağacın flülgosini göstererek, "Biz ibadetimizi tamamlayana kadar uı.ıdan kıpırdama." diye buyurdu.

t ieıiç kız duraksadı ve bu Kara Bey'i bir kez daha hayrete düşürdü. Bu hayrete bu sefer askerleri de ortak olmuştu. Ama genç kız bunların farkında değil gibiydi. Eliyle peçelim düzelterek o ince, kulak tırmalayacak kadar tatlı sesiyle İn muştu.

"Peki Beyim, öyle yapayım ama sizin ibadet dediğiniz *>fi'y* ne kadar sürer?"

(icnç kızın cesareti ortamda derin bir sessizlik oluşturdu. Kara Bey dişlerini sıkarak bu açık itaatsizliği görmezden geldi.

"Gerektiği kadar." diyerek genç kızı cevapsız bıraktı. < ieıiç kız ise bu sert sesten dolayı hiç etkilenmemiş gibi ıun uzlarını silkti. Genç adam neredeyse gözlerini büyüte- »ek, o iki küçük omuzu silkmesini izleyecekti.

Kendine engel olarak ellerini yumruk yaptı ve genç kızın sekerek çınar ağacının altına doğru ilerleyişini izledi. () raya varıp, güvenli bir şekilde oturana kadar gözlerini ondan ayırmadı. Daha sonra beylerini bekleyen askerlerin-
den Alp'e bakıp, baş işaretiyle hanımına göz kulak olmasını işaret etti. i

Sözünü ikiletmeden namazını ilk kılıp görevini yerine getirmiş olan genç asker, hanımının birkaç metre ötesinde; sırtı ona dönük ancak onu koruyacak kadar yakın mesafesine kurulmuştu.

Kara Bey mesafeden memnun kalınca iki rekât seferi namazı için sırasını beklemek üzere abdestini aldı.

Onlar her daim teker teker namazlarını kılar, her ne kadar süre kaybediyor olsalar da savunmasız anlarında birbirlerinin sırtını kollarlardı. O itlerin ne zaman saldıracağı belli olmazdı.

Eski askerler, göçmenler, Padişahın emirlerinden memnun kalmayan, koruyucu olarak seçilmedikleri için kin güden adamların birleşerek oluşturduğu, halkın eşkıya diye adlandırdığı topluluk, bugünlerde halkın ve askerlerin korkulu rüyasıydı. Kara Kurt, onlardan zerre kadar korkmuyor, karşılaşmak için fırsat kolluyordu. O itler ancak Ka- ra'nın kılıcını, mührünü yedikleri an sessizleşiyordu. Fakat yanında bu çelimsiz kadın varken onlarla karşılaşmak pek de iyi olmazdı. Kara Bey, onu yerin dibine bile saklasa onu koruyamadığı an göçmenler ile Osmanlı arasındaki ittifak bozulurdu.

Namaz sırası ona geldiğinde askerleri hilal şeklinde, namazlığın önünü açık bırakacak şekilde yerlerini almışlardı.

Genç adam kendine ne kadar engel olmak istese de namazına başlamadan önce son bir kez küçük bedene doğru baktı. Genç kızın kopardığı bir dalı bıçağıyla sivriltiğini görünce tatmin olup namazına başladı.

K .ti ılfleıı ıie düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Rahat- {jHtıalı mıydı? Halen tehlike altında mıydı?

Mıı .idamlar o tuhaf hareketleri yapmak için duraklamıştı vr genç kız, Kara Bey'in onu görmekte ısrarcı olmasından Korkuyordu.

Sonuçta genç kız onun hanımıydı ve genç adam onu dön. ırk istese yapabileceği hiçbir şey yoktu. Tek dileği bu- Irtd.ı, bu kadar yakın mesafedeyken böyle bir şey isteme- HH"uydi.

< H'ııç kız, kocası olan beyi seyrederken buldu kendini. ı iuii, adam ellerini dizlerine yaslıyor, sonra kocaman be- ıİvııı nı toprağa doğru eğiyordu.

bu koskoca adamın böylesini yerlere kapandığını görmek genç kızda merak duyguları uyandırıyordu. O herke- Mİİ korktuğu, insan etini çiğ çiğ yiyen Kara Bey'di ve şu an itimin maşız şekilde yerlere kapanıyordu.

Ona böylesine toprağı koklatan gücü merak etti. Tüm ıliy.ır bu adamdan korkarken, adamın da korktuğu bir şeyhi vardı ki böylesine savunmasız bırakıyordu kendini.

A ma askerleri onun savunmasız kalmasına göz yummamış, etrafında yarım daire oluşturmuştu. Onların arasındaki güven ilişkisi genç kızın asla tatmadığı bir duyguydu, i ıniarın halkı yalnızca kendi çocukları veya karılarına güvenirdi. Dışarıdaki tüm faktörler tehditti.

"Özellikle kızıl saçlı, çirkin yüzlü kızlar." diye iç çekti genç kız.

I İçmen arkasında hışırtı bile yapmadan duran genç askere döndü. Sırtını genç kıza dönmüş, görüş açısı dağlık yamaçlara doğruydu. Ellerini arkasında bağlamış, tıpkı Kara Bey'in İd gibi iri bedeniyle büyük bir gölge düşürüyordu ayaklarının dibine.

Genç kız meraklı sorularını ona yöneltmemekiçin dilini ısırmak zorunda kaldı. Kocası her ne yaptıysa çok sinirlenmişti ve onun huyunu tam olarak öğrenmeden ağzını asla açmamalıydı. Yüzünü gördüğü için onu def etmeyecekse, çenesi yüzünden hayli hayli ederdi.

Babasının küçüklüğünde en çok ikaz ettiği şey, genç kızın meraklı sorularıydı. Babası böyle merak etmeye devam ederse kellesinden olacağını defalarca söylemişti. Genç kız diline hâkim olsa da gözleri sorgulamadan, öğrenmeden edemiyordu.

İçten içe kendine sorular soruyor, zihin fırtınasıyla cevaplar buluyordu. Buna engel olamıyordu. Onun ovasındaki kadın ancak yemek yapar, çocuk doğurur ve kilim do- kurdu. Genç kız oldum olası kendini böyle göremiyordu. Böyle bir fırsat verilmemişti ama verilse bile kullanmayacağını adı gibi biliyordu.

Onun ilgi alanı erkeklerinki gibiydi. Keskin kılıçlar, sivri oklar, gelişkin atlar... Babasının yasakladığı ve genç kadınların ihtiyatla kaçındığı tüm bu varlıklar genç kızın ilgisini çekiyordu.

Bu düşüncelere dalmışken elindeki çubuğu sivriltmeye devam ediyordu. Bu çubuk kıştan kalma, kurumuş bir akça ağaç dalıydı. Mükemmel bir ok için biçilmiş kaftandı. Genç kız hanımannesine yalvarmış, dedesinden kalma yayını sandıklarına saklatmıştı. Tek tük kalan oklarını ise tedarikli kullanıyordu. Her kış babasından gizli kaçar, kurumuş akça ağaçlardan kendine oklar yapar, Ateş'e bin bir dil döker ve köyde demir uçlarla işlettirildi. Ölen ağabeyinin hep kullandığı simgesini taşıyan demir başlıklar...

Ateş'i düşünmek genç kızın kaşlarım ıstırapla çatmasına sebep oldu. Birkaç güne ya da bazen olduğu gibi birkaç
İMİlayn kalmaz ovaya döner, genç kızın ortalarda gözük-ttlt'diğini anlardı. Onu göl kenarında bulamayınca da asıl kıyamet kopardı.

Genç kız ona ihanet etmiş gibi hissediyordu. Bu çok Hhmlıksızdı. Onlar arkadaştı. Ateş, ona asla o gözle bak- Hto/dı. Bakamazdı. Görmediği bir yüze nasıl baksındı?

Ateş her ne kadar ona acımadığım, onunla gerçekten ev-kıımek istediğini söylese de genç kız onun kendine acı dilim 1»iliyordu. Küçüklükte verdiği sözün yükümlülüğünü Iılımak istiyordu. Ancak genç kızın içinde zerre kadar kırgınlık yoktu. Onu hak etmiyordu. Kara Bey'i de hak etmi- ynıdu ama bu

bakışlarıyla bir dağı bile titretebilecek olan tutanı onunla evlenmek zorunda bırakılmıştı. Muhakkak im durumdan nefret ediyordu.

(ienç kız nefret etmeye hakkı olmadığını biliyordu. Arn.ı kocasına bakmaya bile korkarken bu durumdan nefiri etmeden edemiyordu. Bir kocadan korkulmalıydı elimi. büyüklerinin beyanı bu yöndeydi. Ama genç kız Kara bry V bakınca kendini bir kocadan korkan bir hanım gibi di'gil, her an idam edilecek bir köle gibi hissediyordu.

Ağaçların tepesinden gelen tiz sesle dudaklarında bir gülümseme oluştu. Elindeki okunu daha sonra almak için hlı kenara bırakıp hızla doğruluyordu ki genç asker Kar- tlrlon'i ağaca doğru itekledi ve kılıcını gökyüzüne doğru lı.»iılıdı. Aynı anda namazını bitiren kocası da hızlı adım- |,n l.ı yanına doğru geliyor, Alp denen askerine anlaşılmaz un i i ler veriyordu.

Genç kız durumu anlatmak zorundaydı ancak bunu gösterirse daha inandırıcı olacağını biliyordu. Kocasının İnsafına sığınarak, 1£Beyim..diye seslendi. Kara Bey çalı İmiş kaşları, kapkara gözleriyle genç kızı yerine çiviledi.

Ama elindeki ufak çakıyı gören genç kız öne doğru atıln dan edemedi. Buna nasıl cesaret ettiğini bilmiyordu at kocasının elini iteklerken buldu kendini.

"Sen aklını mı kaybettin kadın?" diye kükredi, kemli lerini bile titreten ses. Genç kız adeta nefes nefese kalmtj tı. Kocasını bir parça engelleyebildiği için kendiyle guri duyuyordu. Ardından iki parmağım yüzü göziikmeyec« şekilde örtüsünün altına geçirdi.

İnce ama gür bir ıslık çaldı ve Hercai, ikiletmesine bil^ izin vermeden aşağı, omzuna doğru yola koyuldu. Kuşt nun kendine doğru geldiğini gören genç kız, askerleri enıi gellemek için ellerini sorun olmadığını belirtircesine yuka» rı kaldırdı.

Ancak kocası bu durumdan pek memnun değildi. Genç! kız onun gözlerinde gördüğü hiddetle, kuşuna zarar verecek korkusuyla kendini kayırdı.

"O bana ve size zarar vermez Beyim. O, benim." dedi. Bu söz genç kıza öylesine işledi ki tatminle gülümsedi. Evet, onundu. Hercai, bu hayatta ki tek varlığıydı.

Savaşçılar bir ayaklan önde, elleri kılıçlarına uzanmış komut bekler halde duruyordu. Genç kız, Hercai ye bir şey olmaması için dua ederken, güzel kuşu da omzundaki yerini aldı.

Alışkın olduğu gibi bir yiyecek, hediye arayışı ile genç kızın omzunu ufak ufak ısırdı. Genç kız onu her daim hediyelerle şımarttığı için çok kaprisli bir hayvandı. Onun omzunda durduğu sürece ağzı boş durmazdı.

Genç kız kafasını kaldırdığında kocası dışındaki tüm askerlerin şaşkın ifadesini gördü. Fakat kocası bir ifade takınmadan, sadece onu ve omzundaki kuşu izliyordu. Askerlerine rahatlamalarını emretmesi birkaç dakika sürdü.

\ Askerler ellerini kılıçlarından çekerken, en şaşkın ifa- iflVt' hip olan, en küçükleri olduğunu tahmin ettiği Si- f$*H konuştu.

t)... O bir..." Sözünü tamamlayamadı. Genç kız sanki |H*MUMZ bir şeymiş gibi omuz silkerek, "Evet, o bir şahin. Alil»lıı I lereai" dedi.

'Şıibin " lafını duyan askerler başlarını eğerek kuşu ince- foıti Hıı sefer konuşan gür sesin sahibi, Kara Bey'di.

ı), sana nasıl zarar vermiyor?" diye sordu. Sesi, soru- IHm insine fazlasıyla kayıtsızdı. Genç kız bu kayıtsızlıktan Mimi sız olsa da peçesinin altındaki gülümsemesi solmadı.

"t \ çocukluğumdan beri benimle. Bana alışkın olduğu l\üı /.ırar vermiyor." diye açıkladı. Sözlerini, "Beraber büyüdük. O yaralı bir kuştu ve ben onu tedavi ettim. O zanlımlar onun sadece bir güvercin yavrusu veya karga yavuzu okluğunu düşünüyordum ama Bey babam görünce mutu bir şahin olduğunu ve büyüyünce bana zarar vere- hlli'ı eğini söyledi." diye sürdürdü. Ardından elini şahinine ılı ıgnı uzattı. Gagasının üstünü okşadı ve omuz silkti. "Ama u çok vefalı bir hayvan. Büyüdükçe daha sadık ve güvenilir ı ılı İti."

Savaşçılar buna inanamıyormuş gibi ağızlarım kocaman açmıştı. Kara Bey ve en sinirli ifadeye sahip olan Kağan ıiiluulaki askeri dışındaki tüm askerler ilgili görünüyordu.

I kıtta Sinan ve Murat denilen adamlar kuşa doğru elin ıiii uzatmak istedi. Derhal kanatlarını kabartan kuş, bu t İtin undan hiç hoşnut olmadığını belirtiyordu.

Bu durumdan hoşnut olmayan biri daha vardı ve sabırsızca, "Yeter bu kadar gevezelik, bir dünya yolumuz var!" diye buyurduktan sonra genç karısını beklemeden atların bulunduğu patikaya yöneldi.

Genç kız, Hercaisini havalandırdı ve okunu kavra) eyerine tıkıştırdı. Kendini daha güvenli hissetmeye başlı

Yola koyulmalarının ardından saatler geçmişti ve ga^ kız artık dayanamayacağına inanmaya başlıyordu. Bu e) bacaklarını adeta çürütüyordu. Ama sesini çıkarmadı itaatkârca, kocasının yönlendirmesiyle ilerliyordu.

Dizginleri genç kıza verse, şu lanet eyeri de bir yana ati daha hızlı gideceklerdi ancak genç adam inatla dizgınlı elinden bırakmıyor, genç kız buna dayanamazmış gibi aj ağır ilerliyordu.

Kardelen isyan etmemek, kocasını yeniden sinirlenmi mek için zor tutuyordu kendini.

Akşam çöktüğünde ve artık göz gözü görmediğindi genç kız öyle tükenmişti ki atın üzerinde uyukluyordu^ Neredeyse atın yelelerini bırakacak, yeri boylayacaktı, Bir anda duran atlar ve en baştaki askerin bir kükreyişimi bağırması genç kızın gözlerini hiç uykusu yokmuş gibi] açtı.

Etrafını kolaçan ederken sisten ve karanlıktan dolayı j hiçbir şeyin gözükmediğini fark etti. "Neden durduk?" diye sormadan edemedi. Bacaklarının ağrısı ve gözlerinin çökmesi nedeniyle durdukları için minnettardı.

"Konaklayacağız." diye kestirip attı, genç adam.

Savaşçılar sadece o garip hareketleri yapmak için duruyor, su bile içmeden yola koyuluyorlardı.

Hatta genç kız onların hiç durmayacaklarını, yemek bile yemeyeceklerini düşünmüştü.

"Uyuyacak mıyız?" diye sordu, genç kız. Midesi bağırıyordu ama uyumaya hayır demezdi. Hatta bir yudum su olsa, ona baldan farksız gelirdi.

P *İHn,ınl,tr konaklarken genellikle uyurlar." diye kayıtsız BFlFile konuştu kocası. Genç kız daha önce inmeyi dene- Millik in ler olduğunu bildiği için kocasını bekledi.

P İUMU, adam sanki hiç saatlerce at sürmemiş gibi atından HMtlı ve emin adımlarla genç kızın atma doğru yürüdü.

17 lam "Peki, yemek..." diyecekti ki kocası belinden

Ihı temas genç kızın bedenine büyük bir şok etkisi ya- fWh İG naııan eller incecik belini kavradı ve onu un çuvalı plıl kaldırıp, bir kelebeğin dokunuşu gibi yere indirdi.

Saniyeler süren bu temas genç kıza saatler gibi geldi. Nw eMni luttu ve ellerini önünde bağladı. Genç adam onu NMak mışlı ama yüzüne bakmaya devam ediyordu. Genç İM# kalasını kaldırmaya cesaret edemiyordu.

Kardelen, ayakuçlarım süzmeye devam etti. Kocası ise

•ıısızca kafasını göğe kaldırdı. "Yemek yiyeceğiz..." dedi, -uf am. "Su içeceğiz ve uyuyacağız da... Başka sorun *»ıı mı lıanım kişi?"

< ¡n ıç kız bu tabirin ne olduğunu bilmediği için istem- Ma ı* kaşlarını çattı.

' Ben, Hanım değilim" demekten kendini alamadı. Hamın demek, onların diline çevrildiğinde yörenin Beyinin I*»M ısı demekti. "Bir kişiyim, ancak Hanım değilim." diye nö/ımii sürdürdü. Zayıf Osmanlıcasına rağmen anladığı bu utUı ilkler için kendiyle gurur duyarak omuzlarını dikti.

Genç adamın yüzünde ve dudaklarında bir titreme oldu. Kaşları çatık olmasa genç kız onun güleceğini düşünürdü.

"Sen artık Hanımsın." diye duyurdu genç adam. "Bizim lı,ılkımızda tüm kadınlar hanım kişi olarak adlandırılır. Ayın a er kişiler kadınlarına hanım diye seslenir."

Genç kız bunun nedenini düşünürken kaşları daha çatıldı. Genç adam sabırsızca arkasını dönüp, "Beni tai et." diye buyurdu.

Genç kız onun dediğini yaptı ve sislerin arasında ns görebildiğine hayret etti. Genç kız muhakkak bir ağa^ toslardı.

Vardıkları alanda, bir yanda koca bir bez parçasının tüne dev gibi siyah ekmekler, elmalar, peynirler ve kur* tülmüş etler yığıldığını gördü. Fakat genç adam, Kardelet daha ufak ve diğerinden daha temiz bir bez parçasının üzt rine, düzenli dizilmiş malzemelerin olduğu yere yönlendi* di. Bu yer askerlerin görüş alanından biraz daha uzaktı.

Kara Bey eliyle oturmasını işaret edip "Ye!" diye bl yurdu. Bu bir emirdi ve genç kız neden her daim ona en^ rettiğini sormamak için kendini zor tutuyordu. Onları* âdetlerinde hanımlarına yemelerini için bile emir etmel mi vardı?

Askerler diğer sofraya kurulup, şen kahkahalar atmaya] başlamışlardı. Genç kız, kocasının kendisiyle oturacağın* düşünmüş, kendini fazlalık gibi hissetmemişti. Ama kocası onu arkasında bırakıp askerlerin yanma doğru yürüyünce ilk aldığı lokma boğazına dizildi genç kızın.

Yemek boyunca o zor yuttuğu lokmayla durdu ve asker- j lerin şakalaşmalarını, atışmalarım dinledi.

Arada bir sözleri gülünç gelse de gülemiyordu genç kız. İşte yine yerini ve makamım bulmuştu. Oldum olası sefilliği ve yalnızlığı hak ediyordu. O, ürkütücü ve iğrenç bir mahlûktan başka bir şey değildi.

Ağzına taktığı peçeyi unuttuğu zamanlar olmamıştı hiç. Ancak nedendir bilinmez burada, o siyah gözler ona bakarken aklından çıkmıştı.

K ll»»ıı<* adam muhtemelen o peçenin ardında bir iblisin Madiğim düşünüyordu. Genç kız da büyük bir saflıkla dokunan elinin etkisine girmişti.

Mtılıt «»melen ona dokunmaktan bile tiksinmişti ama ll^thıu emrine karşı gelmemek için buna katlanıyordu.

Hu lıiıkmdalık genç kıza bir lokma bile yedirmedi. Sof- Ihı »»eşsizlikle topladı. Ardından genç savaşçıların da kal- *ı bei o

garip hareketleri yaptıklarında olduğu gibi suyun Hıiımda bedenlerinin belirli kısımlarını yıkamaya gittik- Hat goıdü.

Km ası onlara en son katılacak olacak ki ateşin başında ttlta muş, ateşi harlıyordu.

t in»ç kızın şahini bir ağaca kurulmuş, neredeyse mır- llVrifak uyuyacağım ilan ediyordu. Genç kız, beylerin sof- Nnıiıı toplamaya koyulurken, kocasına bakmamaya çalı- fiym« İN .

ı »enç luz, oldum olası onur taşımazdı omuzlarında. I tının bir onuru, kırılabilecekbir haysiyeti yoktu. Ama nedendir bilinmez bu savaşçıların arasında kendini rencide »ılımış gibi hissediyordu. Ondan tiksindikleri için kendinden nefret ediyordu. Onunla aynı sofraya bile oturmamış- Uhii Muhtemelen onun vebalı olduğunu düşünmüş olmalıydılar.

Son kalan peyniri de yük taşıyan, boşta duran atın eyerini' »«ıkıştırdı. Bu süre boyunca kendini izleyen kocası hiçbir t?* çi karmıyordu.

I knç kadın işi bitince ellerini çırpıp, kocasına döndü. |)nlu önce hava kararmadan gerekli ihtiyaçlarını görmüş- II) Sadece deli gibi uyumak istiyordu.

I ionç adam gözlerini dikmiş, genç kızın peçeli yüzüne bakıyordu. Bu bakış Kardelenin tüylerini diken diken etti.
Sanki onda bir kusur, bir açık arıyordu. Sanki peçesinin'! dındaki yüzünü görebiliyordu

Askerler o garip hareketleri bitince Beylerinin yana ateşin başına kuruldu. Genç adam elindeki çubuğun b| közlerin içinde tutuşurken gözlerini Kardelenden çel yordu. Genç kız korkup kaçmamak için kendini zor tuttl

Genç adam ayaklandığında Kardelen istemsizce geril< Ona arkasını döndüğünde ve "Peşimden gel! " diye seslet diğinde genç kız oraya yığılacağım düşündü.

"Nereye?" diye sorduğu an sorduğu soruya bin pişmi oldu.

Genç adamın omuzları kaskatı kesildi. Sinirlenerek s< luk aldığı omuzlarından belli oluyordu. Askerler genç kızı

fütursuzluğuna inanamıyormuş gibi kafalarını iki yana salJ ladı. Genç kız dilini ısırıp, kendine kızmadan edemedi.

Genç adam arkasını dönmeden, "Kadın!.." diye gürledlJ "Lafımı ikiletme!"

Genç kız titreyen adımlarla, ona düşünme ve daha dal hiddetlenme süresi vermeden hareketlendi. Genç adam] yerden bir takım örtüler ve kalın kürkler aldı. Birkaç daki-S kalık yürüyüşün ardından suyun ötesinde, mağara gibi bir] yere geldiklerinde durdu. Genç kız burada sesin yankılandığını, karanlığın ve sisin daha çok bastırdığını fark etti.

Büyülü rüyalardan çıkmış gibiydi. Yeşilliğin ve çiçeklerin olduğu kokulardan belliydi ama gecenin karası ve j sisin gri rengi renkleri saklıyor, ortama kasvetli bir hava; veriyordu.

Genç kız ne yapacağını bilemez bir şekilde dikiliyordu. Genç adam örtüleri yere serdiğinde genç kız farkındalıkla titredi. Hanımannesinin tembihlediği gibi sesini çıkarmaması gerekiyordu ama genç kız çığlıklar atıp, koşarak kaç-

L

IpMİt V*» »I*ı hemen şu yanı başındaki su birikintisinde ken- Hptİ bnğntak istiyordu.

Gem, adamın ondan iğrenmesi gerekiyordu. Genç kız * ■e/ bilinin ondan iğrenmemesi durumundan nefret 'folyonlu. Başka zaman olsa memnuniyetle dolardı. Şu an ijfcl dikin ine kadar korkuyordu.

Hu la aman ve heybetli adam bir yabancı; bir cani ve r fc#llldnı Çarksızdı. Onu memnun etmediği, itiraz ettiği an \ kesip şu dere kenarına atardı. .

[1] Ama genç adam örtüleri serdikten sonra genç kıza hiç- İHı ycy söylemeden dere kenarına gidip, yeniden bedeninin Midi kısımlarına su döktü. Bunu her o hareketleri yaptıkla ınd a yapıyordu.

t înıı,' kız örtülerin üzerine uzanamıyor, uyuyamıyordu. Oyln v ayakta dikilmiş, kocasının ibadet dediği şey bitince lir yapacağını düşünüyordu.

ı lıumla aynı sofraya bile oturmamıştı. Ondan tiksinen bit ad a m ona dokunmazdı değil mi?

Genç adam namazını bitirince elleriyle bir süre uğraşıp, ♦mlan yüzüne sürdü. Ayaklandığı an genç kız ne yapacağım Iılkım"/, bir şekilde etrafını inceledi.

Genç adam onun yanma yaklaşınca genç kız korkuyla hı inlerin üzerine oturdu. Kocası onu memnun etmezse ai- Mlne vc kendisine neler yapardı?

kardelen ağlamak istiyordu. Bu efsaneleşmiş adam tnnıı kocasıydı. Ellerinde çocukların ve kadınların kanı ul.m, gözü kara savaşçı onun kocasıydı!

(İ'LMİÇ kız artık titriyordu. Gözlerini yumup, bu ıstırap bilene kadar uyanmamayı diledi. Fakat ayak sesleri yanın- ıl,ıı geçip gidince hayretler etti. Gözlerini ufak ufak açtı ve kocasının bir ağaç gövdesine yaslanıp, kollarını birbıı bağladığını

gördü.

Genç kız gülse mi ağlasa mı bilemedi. Sessiz haykırıfl rım o varlığını bildiği ama göremediği, ancak hep hisset yaratıcı duymuştu.

Genç adam kollarını bağlayıp tek ayağım uzattı ve z(lanmadan uyumaya koyuldu. Genç kız örtülere sarınırk< hayretler etti. O rahatsız ağaç dibinde, ellerini birbirli bağlayarak nasıl uyuyacaktı?

"*Sana dokunmaktan iyidir* \ diye dürttü, olmayan öz$ veni. Evet, hem yemek yerken, hem de uyurken onu asköl lerinden ve kendinden uzak tutuyordu.

Buna alışkın olduğu halde kalbi neden ağırlaşıyordu) Neden bu ellerinde ölümün izlerini taşıyan adam ona h<^ baktığında midesinde tuhaf böcekler harekete geçiyordu,

Genç kız ömrü boyunca böyle bir korku yaşamamıştı^ Öyle çok korkuyordu ki kalbi göğsünden taşıyor, mide» si düğümleniyor, karnına ağrılar giriyordu. Demek ki çok] korkmak böyle bir şeydi.

Derenin ve gecenin soğuğu genç kıza vurdukça genç kız] titriyordu. Yaz günü böylesi bir soğuk nasıl mümkün olabilirdi?

Gökyüzüne daha yakın olmalıyız, diye düşündü genç! kız. Bunu küçükken fark etmişti. Ne kadar yükseğe çıkarsa] o kadar keskinleşiyordu hava. Yakın civardaki dağların tepesi halen karlarla kaplıydı.

Titremeleri çoğalınca dişleri takırdamaya başladı. Dişlerinin çıkardığı sese engel olmak için elinden geleni yapıyordu. Kocasının ona kızması an meselesiydi. Derken, kocasının gür sesi genç kızın yerinden zıplamasına sebep oldu.

■ "bitkimi şişiriyorsun; kadın!" diye söylendi genç adam. P^Hıllıt m*:"

B Uf uç 1u y, istemese de cevap vermek zorundaydı. Onun MUHİİM bile yaklaşmaya tahammül edemeyen bu adama ■tem olmamalı, hatta minnettar olmalıydı. Ama içinde bir ■ptrnle bir şeyler kopuyordu.

f Ulıi.n dişleri takırdadı, genç adam nefesini dışarı üfledi Âl tından gelecek cevabı bekledi. Bu sabırsız bir nefesti ve

L Uç İn/ hemen cevap vermeye koyuldu. Sesindeki titre- (pyl bile kontrol edemedi.

I İşliyorum."

İnin, adamdan inanmadığı belli olan bir nefes sesi yük- t#idı Hu havada mı?" diye dalga geçti. Genç kız dişlerini İlkli < Vvap vermemesi gerekiyordu ama dilini tutamıyor- ı(tı " I l.ıyır, sabahki havada üşüdüm ama ancak hava karalım ,ı belli edebiliyorum!"

ı ırnç kızın alaylı cevabı genç adamın bir süre sessiz kal- tmiMiu sebep oldu. Genç adam konuştuğunda ise sesinde bil i.»I bir tını, bir alay saklıydı. Bunu duyan genç kız nedenlin bilinmez daha çok titremeye başladı. "Hanımlar kocala- ııVI»ı tl.ılga geçmezler, karım!" diye seslendi.

t kulan duyulan 'Karını latifesi genç kızın kemiklerine k ıtıl.u işledi. Bu adamın karısı olma hissi korkutucu olduğu kıid.ıı' merak uyandırıcıydı. Acımasız Kara, evliydi ve evlendiği kadın Kardelenin ta kendisiydi.

(ienç kız, büyüklerin kader diye adlandırdığı şeye hay- it'I elti. On beş yaşındayken yakınında durmanın bile he- yeı an sayıldığı Karanın karısıydı; o zamanlar onun yaratık nldıığunu bile düşünmüştü. Ne kadar da aptaldı!

t) yaratık değildi. O bir insandı ama tüm insanların blı leşimi kadar güçlü, tüm erkeklerin hiddetinin toplamı

kadar bir öfkeye sahipti. Genç kızın dişleri bir kere d takırdadı.

Genç adam, "Buraya gel, karım!" diye seslendi.

Genç kız ne yapacağım bilemeden kafasını kocası bulunduğu, sisten dolayı zor seçilen ağaca doğru çevii Genç adam kafasını

ağaca yaslamış, gökyüzüne doğru b kıyordu.

Genç kız tereddüt ederse onu sinirlendirmekten kor tuğu için ayaklandı. Örtüleri arkasında bırakacaktı ki K Bey "Örtülerini de getir" diye duyurdu.

Genç kız ufacık kollarıyla sarmaladığı örtüleri sürü sürüye genç adama doğru götürdü. Bir yandan da titreme lerine engel olmaya çalışıyordu.

O artık Kardelenin kocasıydı ve böyle korkmaya de* vam ederse genç adam onu başından def ederdi. Babasını ve yöre halkını korumak için cesur olmalıydı.

Genç kız ayakta, genç adamın hemen yanında durdu, Kocasının emrine ve sözlerine mahkûmdu.

"Otur." diye buyurdu kocası.

Genç kız, inatçı kişiliğini duyularının en derinine gömüp itaat etti. Eğer yaşamak istiyorsa emirlere uymak zorundaydı. Genç kız oturur oturmaz genç adam örtüleri elinden aldı, Kardeleni kollarına çekti ve örtüyü üzerine örttü.

Genç kızın sırtı, Kara Bey'in göğsüne denk geliyordu. Onu iki bacağının arasına sıkıştırıp, örtüleri etrafına sardı ve kollarıyla sarmaladı.

"Uyu!" diye buyurdu.

Genç kız, kalbinin atmayı bıraktığına emindi. Birazdan ölecekti. Yahut çok hızlı atıyordu ve birazdan yine ölecekti.

kı7. öleceğine emindi ama kalbinin takibim yapa* ym ıik lükleydi.

kolları sıcacık, kokusu çok sertti. Bu sert „„m sersemletti. Sıcaklık bedenini kapladı, omuzlan »ne,./ra gevşedi. Kalbinin ritmi düzene girdi ve ıstem- , km asının sıcaklığına gömüldü. Uyuyakaldı.

4. BÖLÜM

ara Bey bütün gece gözlerini bir kere bile yuı O/Vmamıştı. Kucağındaki bedene bakarken kaşl çatıldı. Neden böyle bir şey yapmıştı?

Acıma duygusundan arınalı yıllar olmuştu. Genç kiziri dişlerinin takırdaması sinirlerini bozmuş, uyuyamayacağH nı anlayınca bir çözüm yolu aramış, tek çözümü kollarındı bulmuştu. Başka bir açıklaması olamazdı, tek açıklaması blf olabilirdi. Ona bir saatlik uyku bile yeterdi, ancak bu kn önce dişlerinin takırtısıyla, sonra genç adamın sıcaklığını girdiği andan beri aldığı sık ve sıcak nefeslerle uykuyu Ka- ra ya haram etmişti.

Şafağın kırmızımsı ışığı nehri al renge boyarken, genç adam namaza kalkmalı ve yola koyulmalı diye düşünüyordu ama bu eylemini gerçekleştirmek için kucağındaki ufak bedenin uyanması gerekiyordu.

Genç kız bir şeyler mırıldanarak genç adamın göğsüne doğru biraz daha sindi. Genç adam sanki göğsüne diken batmış gibi omuzlarını dikleştirdi. Ay gökyüzünü turlama- ya başladığından beri bu eziyeti çekiyordu ve kızıl güneş genç kızın yüzüne çalınsa bile, genç kızın uyanmaya niyeti yok gibiydi.

Genç adam hayretle bir ayrıntıyı fark etti. Güneşin kızıllığına yordu bu ayrıntıyı. Saatlerdir onun karısıydı ama genç adam yüzüne saniyeden çok bakmamıştı. Şimdi yanaklarım okşayan kirpikler, güneşin okşamasıyla kırmızıya çalıyordu.

| I yılkından incelediğinde ise yer yer benekler barın-
jpiy<ıtıİM yoz çevreleri.
f t ii'Mı, kız, peçesini öyle sıkı sıkıya iğnelemişti ki onca ||Mn
»meye, onca yerinden kıpırdanmaya meydan oku- bunumun
hemen üstü ve anlının büyük bir çoğun- plu peçenin altındaydı.
Genç adam onun yarasını merak ifNİynnlu. bu merak onu hem
korkutuyor, hem de hiddet-jftldıı ı yordu.

t), kara Bey'di. Padişahın fedaisi, eşkıyaların, kâfırle- ıl(ı ve hırsızların en büyük korkulu rüyasıydı. O merak et- HlMnlı. buyururdu ve bilmediği ne varsa önüne sunulurdu. A«lmda bir el darbesine bakardı bu ufacık suratı kaplayan Kıl w (¡eııç adam o el darbesini atmak için elini havalanan ııı şlı İnle. Derin uykudaydı genç kız. Kara Bey geceden İUMi kaskatı bir sedir edasıyla genç kıza yataklık etmişti, tunç karısı ise sanki kendi yatağında mışıl mışıl uyuyor **^Ihıydı.**

k aı a Arslan daha fazla dayanamadı. Eli, yüzünün hemen yanını buldu. Peçesinin iğnesi eline batıyordu. Göre- *t* eyı manzara ne olursa olsun o kadar da korkunç olamazdı.

k ara Bey, hayretle derin merak içerisinde olduğunu fark Ht i, Sonra bu meraklı halinden nefret etti. Neden umurunda yılı ki bu kızın nasıl göründüğü?

Şu bir haftalık yol bittiği an onu hanına atacak, sonra ı ahali ıkla yoluna devam edecekti. O, birine bağlanmaktan ve çelimsiz bir kız çocuğunu ayağına bağ yapmaktan nefiri ederdi.

livet, Kara Arslan karar vermişti. Hem bu konaklamaları kısaltacak, gerekirse gece gündüz yollara düşecek ve hu çelimsiz, savunmasız kız çocuğundan derhal kur- I ıı hu aktı.

Bu kararla beraber elini peçesinden çekti ve genç ka uyarmak için sarsarak yerinden kaldırdı. Genç kız şaşkJ ca etrafını yokladı, gözleri yön duygusunu kazanana kada etrafında gezdi. Sonra Kara Bey, genç kızın gözlerinde öf|lve nefret gördü. fl

Evet, yanılmıyordu. Genç kız sırf hazırlıksız uyandır« dığı için her an uyandıran kişiyi Öldürecek gibi bakıyord● Bir göz nasıl bu kadar büyük bir hiddeti aktarabilirdi? Reni ginden dolayı mıydı?

Yoksa güneşin yanılttığı kızıl kirpiid ler miydi bunun sebebi? I

Genç adamı bulan gözler, önce hayretle büyüdü, SOM ra uzun kirpiklerini, kaşlarım okşayacak şekilde defalarci! kırpıştırdı.

Kara Bey sadece, "Namaz sonrası yola koyulacağız." diye buyurdu ve kızın uyku mahmuru gözlerine bakmadan, askerlerinin konaklama yerine doğru yolunu tuttu.

Hayır; kızın ne kadar çelimsiz ve savunmasız olduğunu, aslında ufacık olan bedeninin ne kadar sıcaklık barındırdığını düşünmüyordu. Onun yanından ayrılması, sırf kadınlarla nasıl konuşacağım bilmediği için veya bileklerinin en ufak bir darbede bile kırılabilecek kadar narin olduğunu düşündüğü için değildi.

Kesinlikle bu kıza karşı ufacık bir merhamet duymuyordu. Acıma, evet ama merhamet asla.

Yıllarım bu göçmen halkından nefret ederek geçirmişti. Onun gibi diğer savaşçılar zamanla göçmenlere karşı yumuşamış, onları kendi halklarını koruduğu gibi korumuştu. Ancak Kara, zamanında aldığı yaralan unutamıyor, onlardan hiç olmadığı kadar nefret ediyordu. Hepsi iyi- likbilmez, hoşgörüden anlamaz insanlardı onun gözünde.

■llıı imlan geçen tüm kelleler, eline bulaşan kanlar bunun ■fcieıge siydi.

P Genç adam, zamanında nice yıkımlar, isyanlar çıkar- pkl.li ma şahit olmuştu. En genç ve sadık askerlerini, savaş puydanında kaybetmek isterdi. Ancak Allah biliyor ya, ||£#im karanın gözünün önünden gitmeyen Selim'i bir pliİM göçmenin kullandığı şeytan icadı tarafından kaybet-

O barutla işleyen melet, mertliği ve yiğitliği öldür- JM|tylu.

(ienç adam o kokudan nefret ediyordu. Kendisi dâhil Hİmak üzere hiçbir askerinin elinde o barutla işleyen, silah dili verilen lanet icadı görmeyeceğine yemin etmişti. Er İHyl, eli kılıç tutanla cenkleşirdi. Namussuzca arkadan vurmak onursuzların, imansızların işiydi.

< ienç adam, sıkılı yumruklarıyla askerlerinin yanına

geldiğinde hepsinin suratında aptal bir sırıtma vardı. Burnu ı sebebini anlayamadan umursamazca namazını kılmak kin abdest almaya koyuldu.

Askerleri onunla beraber abdest alıyor, bir yandan da bıyık altından gülüyorlardı. Hele ki en gençleri olan Bodur Sıı.m saklamadan, adeta sırıtıyordu. Kara, burnundan dumanlar çıkararak soludu.

" l)eyin hele de biz de gülelim!"

Hu sözün üstüne kısık kahkahalar kayalıklarda yankı- laııdı. Genç adam daha çok öfkelendi. Bu deyyusları fazla mı şımartmıştı?

" Kafalarınız gövdenize fazla mı geldi ?" Bu tehdidi üzerine gülüşmeler biraz olsun kesildi. Ama bıyık altından gülmeye devam ediyorlardı. Genç adam, Sinanın dayanamayacağını bildiği için sessizce sorusunu bekledi.

"Rahat uyudunuz mu Beyim?"

Genç adamın kaşları çatıldı. Bu nasıl bir soruydu böyU

Kara Bey bu soruyu, "Elhamdülillah." diye geçiştirdi Tekrar büyüyen kısık gülüşmelere dayanamadı, ayakları da yıkayıp abdestini tamamladı ve ıslak suratını askerlerini doğru çevirdi.

"Bre deyyuslar! Siz Beyiniz ile dalga mı geçersiniz?"

Sesi kayalıklarda yankılandı, tekrar tekrar askerlerin kıt* lağma çalındı.

Sinan gülmemek için kendiyse savaşarak, "Affınıza sığı- nıyorum Beyim ancak siz sabah namazım hiç bu kadar geç' bir vakte ertelemezdiıiiz."

Genç adam, askerlerin kafasında oluşan hinliklere daha çok sinirlendi. Onu bir kadının eteğinin altına sığınmakla itham ediyorlardı. Saatlerdir genç kızın uyanmasını beklemekle hata etmişti. Onu derhal uyandırması, bu genç çaylakların diline düşmemesi gerekirdi.

Sinan'ın üstüne doğru yürümeye başladığında genç adam bir çığlık kopardı ve kendini akarsuya doğru attı. Muhtemelen Karanın hiddetli bakışlarından ürkmüştü.

"Affet, Beyim. Vallahi düşündüğün gibi bir itham değildi benimkisi."

"Bana böyle bir hakaret etmeye nasıl yüreklendin Bodur Sinan? Ölmek istemeseydin asla bu kelamı konuşmazdın. Beyine bir kadının eteğinin altına saklanıyorsun diyemezdin!"

Sinan'ın gözleri kocaman oldu. Ellerini heyecanla iki yana salladı. "Tövbe Beyim! Dilim kopar, ciğerim kurur sana öyle bir şey dersem. Sen ki kudretli Kara Bey sin. Hanım kişi senin ardına saklanmalı."

K ,ıı \ \ halen tatmin olmasa da genç adamı daha fazla kor-
İHI ..... maya karar verdi. Keza bu genç adam, Beyine karşı gelmektense ölmeyi seçenlerdendi. En sadık ve hayat dolu l*ln'iıydi.

I'ıım olan biteni seyreden Kağan her zamanki gibi seslinle Alp ise yüzünde çarpık bir gülüşle, Sinan a her an ba- lıiU l.tımı aşan suda boğulabileceğini söylüyordu.

Murat, güvenli bir bölgede oldukları için namazını kılınıp ellerini dizlerine toplayıp, görmeyen gözlerle nehri eliyordu.

Murat'ın bu halleri ev hasretindendi. Kara Bey nasıl bir liiisı t*I olduğunu bilmiyordu ama Sinan'ın dediğine göre, Murat ciğerleri sökülüyormuş gibi hissediyordu.

bir erkek, aciz bir kadının özlemiyle nasıl bu hale geli- yoiilu? Kocaman cüssesi hastalık kapmış gibi günden güne eliyordu. Kara Bey asla bir kadına böylesine bağlanmaya- ı ak, asla düşmana karşı güçsüz düşmeyecekti. Hele ki bu tlıışman karısının soyundan olanlar olduğu sürece, asla bir k adında kendini kaybetmeyecekti.

Genç kız kişisel ihtiyaçlarım gördükten sonra ellerini, ayaklarını ve mümkünse yüzünü yıkamak istiyordu. An- ı ak oıica erkeğin bulunduğu bu alanda, böyle bir şeyi nasıl jju/.e alacaktı?

Kara Bey'in kollarında uyuyakalmış, sanki ebedi evine kavuşmuş gibi aralıksız ve rüyasız bir geceye adımını atmıştı. Aslında uyurken hep o yaşadığı korkuyu duymalıydı: Ya birisi yüzünü görürse?..

Kendi çadırında uyurken hile saat başı uyanırdı genç kız. Ya birisi onu görür ve lanetinin devanı ettiğini, çirkin yüzünün onlara kötülük getirdiğini duyursaydı? Kardelt bu gece genç adamın kollarında böyle bir korkuya mal' vermeden mışıl mışıl uyumuştu.

Dere kenarına indiğinde, adamların bir kısmının ibadl dedikleri şeyi yapmak için göl kıyısına serdikleri örtüleri başında durduğunu gördü.

Kocası da onlarla beraber yerini almış, aynı anda, ayı hareketleri yapmaya koyulmuştu. Alp denilen, sessiz aml güleç asker en başta, bilmediği bir dilde, yüksek sesler çıka* rıyordu. Genç kız, kafasını bu merakla izlediği manzarada! çeviremiyordu.

Dere kenarına geldiğinde kafasını zorlukla çevirebilmiştl, Bu esnada burada oturan, asık suratlı askeri yeni fark etmişti.

Asker, elindeki kılıcı bir bez parçasıyla özenle parlatıyordu. Genç kız, savaşçının hiddetli yüzünü merakla inceledi. Kaşında boylu boyunca bir yarık olmasına rağmen, yakışıklı denilebilecek bir yüze sahipti.

Kara Bey'inkine benzeyen çatık kaşları vardı ama bu kaşlar kuzguni değil, kestane rengindeydi. Saçları ve sakalları birbirine karışmış, sakalından arta kalan yerlerse güneşle kararmıştı.

Osmanlıca da öğrendiği "Selamun Aleyküm" kelimesini kullandı. Bu onların selamlaşma cümlesiydi. Anlamını bilmiyordu, konuşurken de dilinde komik bir hal alıyordu.

Savaşçı reflekslerinin göstergesiyle derhal genç kıza döndü. Gözleri saniyelik hanımını bulurken, aynı saniyede tekrar kılıcına döndü. Kızgın ve dolu dolu bir sesle "Aleyküm Selam Hanım'ım." diye konuştu.

Genç kız bu adamın neden hep birisi kemiklerini kırı- yormuş gibi baktığını ve birisi gırtlağını tutuyormuş gibi zorla konuştuğunu merak etti.

Yu/imdeki yaralara, ellerindeki kesiklere bakılırsa hayali Ilıklarla geçmişti. Genç kızın merhametli kalbi bur- M.ln. Ihı genç adamı gülümsetmek isterdi.

Gözleri, ibadet eden kocasına takıldı. Yine elleriyle o |«lj' hareketleri yapıyordu. Genç kız merakına yenik dürttü "Neden böyle hareketler yapıyorsunuz?"' diye sordu. Metis savaşçıdan hiçbir cevap alamadı. "Hu hu... Sana so- MJyunım?"

t hnç kız, adam ona daha önce cevap vermemiş olsaydı, tınım sağır olduğunu düşünürdü ama genç adamın kulaklın ı gayet iyi işitiyordu. Galiba genç kızın varlığından rahat- •ırıık duyuyordu.

ı ieıtç kız pes edercesine omuzlarım düşürdü. Oldum n la M dışlanmaya alışkındı, bu yaralı ve hiddetli askerlerin mm sevmeyeceğini zaten biliyordu.

Yanında çağlayan suya bakıp iç çekti, yüzünü yıkayama- ııt da ayaklarını ve ellerini yıkayabilirdi.

Yırtılmaya yüz tutmuş pabuçlarım çıkarıp, genç savaşçımı! oturduğu kayalığa koydu. Üzerine bir taş yerleştirse de Ayakkabılarıma bakar mısın? Düşmelerini istemem." diye «•eslendi.

Genç savaşçı cevap vermek yerine kaşlarını çatarak ayakkabılara baktı. Derhal gözlerini kaçırıp, sırtım döndü ve ayaklandı.

Genç kız bu nefrete karşı omuz silkmekle yetindi. İntanlara kendini zorla kabııl ettiremezdi, o nefrete ve gö- ı ıiitmez olmaya alışmıştı. Üzerindeki etek kadar dökümdü, aıu ak ata binmek için uygun şekilde ortası ayrık dikilmiş kumaşı bileklerine kadar sıyırdı. Ayağını suya yaklaştırırken, damlaların gıdıklamasıyla dudaklarında gizli kahkahalar yer etti. Tam suya adımını basmış, uzun yolculuğun ar

dından adeta yanan ayaklarını serinletmişti ki bir kükren yükseldi. Bu kükreme önce kayalıklara çarptı, sonra geî kızın kulağında defalarca yankılandı.

"Çekilin!"

Bu buyruk o dağları titrettiğine şahit olduğu adanıdfl! yükselmişti İd zaten hiçbir ses, bir kayada bu denli yani bulamazdı. Defalarca kaybolana kadar bu kelime kayalıkla! tarafından tekrarlandı. Genç kız o korkuyla diğer ayağın! da derhal suyun içine atıp, suyun yüzüne kadar sıçramasını | sebep oldu.

Korkarak arkasını döndüğünde ise kendine hiddetle ba- kan, kuyu gibi kapkara, uçsuz bucaksız gözleri gördü. Gözleriyle öldürmeyi düşünüyorsa, bunu şu saniye yapabilirdi,

Genç adam büyük adımlarla, adeta yerdeki toprağı kaldırarak ona doğru yürüdü. Genç kız istemeden de olsa kendini geri geri giderken buldu. Ondan korkmadığını söylüyordu, değil mi? Şu an ölesiye korkuyordu. Adamın adım sesleri genç kızın beyninde yankısını buluyordu. Nasıl bir günah, nasıl bir affedilmez suç işlemişti de kocasını böylesine kızdırmıştı?

Genç adam ona yaklaşırken, burnundan soluyordu. "Derhal sudan çık!" diye buyurdu, ona doğru adımını atarken. "Keza ben seni o suda boğabilirim!"

Kardelenin soluğu kesilmiş, ayaklarındaki derman çekilmişti. Her an suya yığılacak gibi hissediyordu. Titrek sesini cesur tutmaya çalıştı. O, Bey kızıydı. Bir askerden, ailesinin düşmanı olan bir askerden korkmamalıydı.

"Bir hata mı ettim, Beyim?" diye sordu. Sesi fazla ruhsuz çıkmıştı, korkusu göz önünde bulundurulunca, kendini tebrik etmek istedi.

'Sı' iti şurada dizime yatırıp, bir güzel pataklayınca hata HM» »» etmedin mi anlayacaksın!"

It ü'iu, kız bu sefer korkusunu saklama gereği duymadı. *ite*\I geri, çağlayan suya doğru gitti. Genç adamın arkasına fcuk lığımla tüm askerlerin orayı çoktan terk ettiğini gördü, frnmla, bu vahşi canavarla bir başına kalmıştı ve bu adam Hhıı pataklayacağını söylüyordu. Genç kızın gözleri adatılın kocaman ellerine kaydı. Bu ellerle ona bir fiske vursa,

\ k /,ın organları parçalanırdı.

ı »enç adam, onun gibi suya adımını atarak "Kaçarsan lü'ııl ılalıa çok sinirlendirmekten başka bir şey yapmazsın." ıllye seslendi. Genç kız neredeyse dizlerine kadar suya bat- ıttışıı.

"Heıı kösteği hak edecek hiçbir harekette bulunmadım, İteyim."

(ienç adam soluğunu hiddetle gökyüzüne doğru bıraktı Okluğu yerde durdu. Gözlerini tahammül edemiyor- muş gibi yumdu.

"Ölüp gideceksin. Buraya gel."

bu biraz yılgın bir ithamdı. Kardelen, genç adamın ellenin sıktığını görüyordu.

"Seni kızdıracak ne yaptım, kocam? Söyle ki bileyim ve »I ıızelteyim. Seni üzmek istemem."

(ieıiç adamın kaşları mümkünmüş gibi daha çok çatıldı.

T,r kişi, üzülmez!" diyerek, sanki bir kuralı beyan ediyormuş gibi kükredi. Genç kız yerinden sıçrayarak bir adım «l.ıha gitti. Genç adam ellerini saçlarından geçirip tekrar gökyüzüne baktı. Sanki gökyüzüne doğru sabır diliyordu, i ienç kız eğer burada ölüp giderse babasına ve yöre halkına ne olacağım kestiremiyordu.

Bu cani adam onu ya suda boğacaktı ya da elleriyle pj çalayacaktı. Efsaneler doğruysa eğer diri diri yakabilirdi d(Genç kız sudan mıdır, korkudan mıdır bilinmez, titreme) başladı. Kocasını yumuşatmak için bir kez daha konuşmı ya başladı. En

yumuşak ses tonunu kullandı.

"Neden bu kadar sinirlendin? Ben seni anlamaya çalışı« yorum ve hanımın olarak istediğin gibi davranmak istiyo* rum. Ama sen bana sadece kızıyor ve kükrüyorsun."

Genç adam dişlerini sıktı. "Şu sudan çık kadın!" diyij kükredi dişlerinin arasından.

Genç kız yılgınca iç çekti. Bu adam amma kalın kafalı ve laftan anlamazdı. Ondan yırtıcı bir hayvanmış gibi bahseden köy halkını tebrik etti. Bu adamı başka türlü izah edemezdi. İnsan ve kadın yüzünü görmemiş, merhamet duygusunu zerre tatmamış, bir dağda ya da bir atın üstünde, bir çift kelam etmeden sadece kan dökmüştü.

"Bakyine kükrüyorsun!" diye şikâyet etti, genç kız. "Neden benimle kısık sesle ve anlayışla konuşmuyorsun? Biraz- tuhaf konuştuğumu biliyorum ama Osmanlıcayı gayet iyi anlıyorum. Eğer makul bir sesle..."

Genç kız hararetle ellerini sallayarak bu konu hakkında konuşurken, bir kunduz gibi sinsice yaklaşan kocası onu belinden yakalamış, buğday demeti gibi omuzlamıştı. Genç kız çırpınmaya bile vakit bulamadan, kendini ayaklarının üstünde, kuru toprakta buldu.

Genç adam ona bir şey söylemeden ayakkabılarının bulunduğu kayalığa yürüdü ve ayakkabıları Kardelenin önüne attı. "Çabuk giy!" diye emretti. Sesi sinirden titriyordu.

Genç kız titrek adımlarla ayakkabılarım giymeye koyuldu. Ayağına bulanan kum taneleri onu rahatsız etse de sesini çıkaramadı. Kendi kendine söylenmeden de edemedi.

"Neden kızdın ki bu kadar? Sadece suya girdim. Suyu-/el»ir dökmedim ya?"

Grin,' adam, Kardelenin başının tepesine dikildiğinde ftHtı, luz aniden sustu. Kafasını yukarı kaldırıp; güneşin hin alnında duran adama baktı.

Knzguni rengi kaşları çatılmış, uzun saçları gölden sıçf*y.m sularla ıslanıp alnına düşmüştü. Kemerli ve erkeksi İHunu sinirini belirtircesine burun deliklerini titreterek bir İV«* iyor, bir kapanıyordu.

Genç kız hayretle onu ilk kez bu kadar yakından göriliklimi fark etti. Güneş gözlerine batmasa, bir nebze izin ; trvı *w* daha çok süzecekti. Bu gördüğü yüzün yakışıklı oldu- flunıı düşünmesi, yaşaran gözlerinin buğulanması yüzün- ılrudi. Başka açıklaması olamazdı. Bu adamın yakışıklılığı itliyil.ıgelmiş değil, büsbütün vahşiydi.

"Bir daha..." diye başladı genç adam söze. Dişlerinin ■u .ısından konuşuyordu. "Askerimin yanında suya adımını almayacaksın! Ayakkabılarını çıkarıp, paçalarını yukarı kıldırmayacaksın!"

(icnç kız kendini tutamayarak cevap verdi. Kopasıca dili tıiç can güvenliğini düşünmüyordu.

"Suyunuzu mu kuruttum?"

Genç adamın gözleri hayretle açıldı. Ona cevap vermiş olması belli ki şaşırtıcı geliyordu. Kardelen bu adanı.ı kaç kişinin böyle cevap verdiğini merak etti. Bir elin }Mı ınaklarını geçmeyeceğini düşündü. Genç kız onu şa- yn İmanın keyfiyle

sözüne devam etti. "Hem ben vebalı değilim. Ayaklarımı açsam da askerlerinize hastalık bu- Lışl ıracak kadar yakın durmam."

"Bir de duısaydm!" diye tekrar bağırdı genç adam. Kardelen bıkkınca nefesini dışarı üfledi.

"Allah aşkına, sen kısık sesle konuşmak ne demek b m ez misin?"

Genç adamın dudakları titredi. Genç kızın yüreği ağ na geldi. Bir gülücük? Bir gülücük mü bahşedecekti? M alesef genç adam dudaklarına derhal sahip çıktı. Eski a[T] halini alan kaşlarıyla, genç kızın üstüne doğru yürüyü aralarında bir parmak mesafe bıraktı. Genç kızla dalga g çer gibi tepeden bakmaya, genç kızın boynunu ağrıtmay devam etti.

"Sen benim karımsın!"

Genç kız sanki bu bir soruymuş gibi kafasıyla onayladı Genç adam sanki bir şeyden bıkmış ve açıklama yapma[r] için, karşısında bir aptal varmış gibi tane tane konuşuyordu. "Biz kadınlarımızı sakınırız." diye söylendi. Bunu söylemek istemiyor, ağzında geveliyor gibiydi.

Genç kız merakla, "Nasıl yani?" diye sordu. Onun ailesi de karısını düşmanlardan korurdu. Ancak kendi akrabalarından ya da askerlerinden neden sakınmak zorundaydı?

"Dinimiz böyle buyurmuş." diye kesin bir dille konuştu. Sanki bu iki kelime her şeyi açılıyordu.

"Anlamıyorum?" diye kaşlarını çattı kız. Genç adam daha fazla tahammül edemeyeceğini göstererek arkasını döndü. "Anlaman gerekmiyor. Sen sadece dediklerimi yap yeter."

Genç kız, dediklerinin ne olduğunu anlamadığını söyleyecekti ama havada bir toz tabakası bırakarak giden genç adam, tahammülsüzlüğünü belirtmişti.

Genç kızın kafası fazlasıyla karışmıştı. Onu hastalıklı olarak görmüyordu ama askerleriyle yakın olmasını, onların girdiği suya girmesini, onların yemek yediği sofrada yemek yemesini istemiyordu.

k,miden omuzlarını düşürerek, bacaklarını harap eden fiil doğru yürüdü. Eyere asık suratla baktı. Şu an bu eyeri ' im ^»damayı ölesiye istiyordu. Acaba eşyalarını taşıyan atın I jfHhm.ı gidip, dededen kalma kılıcını alıp bu eyeri parçala- |04 m »m a da kaza olduğunu söylese, bu adamlar ona inanır

Askerler atlarına yerleşmiş, Kara Bey'in genç kızı ata

j pu>drn atını Kardelene yaklaştırdı.
j limiti meşini bekliyorlardı. Sinan denilen asker, genç kızın f y | p ıl,idesini fark etmiş olacak ki, Kara Bey yanlarına gel-

"hır sıkıntı mı var Hanım'ım?" diye sordu. Genç kız bu Mvaşçıya bel bağlamak istemiyordu ama eğer Beyini ikna thlrı se ancak bu genç adam ikna ederdi. İzlenimlerine göre pıı ulakları olan bu genç adamın en konuşkanları olduğuna İhiıaal getirmişti.

"Şey..." diye sözüne başladı. Zor dönen diline güldükle- ı ııulr kaşlarını çatmak istedi. Komik konuştuğunun kendi di lai k nidaydı ama yöre de en iyi Osmanlıca konuşan da lu'in lısiydi. Ancak sözlerine devam edemeden iri eller belini kavradı ve onu atının üzerine enlemesine oturttu.

< lenç kız cam sıkkın halde, kocasına bakmadan bacağını ıilıı diğer yanına atıp dizginleri kavradı.

Yola koyulalı saatler olmuştu. Genç kız artık bacaklarının t, iirüdüğüne, bir dahayürüyemeyeceğine kanaat getiri- ymdı. Bacaklarını kıpırdatıp duruyor, elleriyle ovuyordu.

Askerlerin ikisi on adım ilerde, ikisi on adım geride on- lıiı lakip ediyordu. Kocası ise bir adım ötesinde, sanki sa- ıtllcrdir at süren o değilmiş gibi, dimdik oturuyordu. Genç İn/ o kadar uyumasına rağmen, bacaklarının çekilmez ıtı ısıyla gözlerini yumdu. Başı aşağı düşmeye başladıkça ııy.ıiulı fakat bu tekrar uyumasına engel olmadı.

Gerçekten uykuya dalmış olacak ki belini kavrayan lerle kendine geldi. Bir an havalandı ama uyku sersemi, olduğunu kestiremiyordu.

Bir sonraki an ise sırtına sıcak bir beden değdi. Yum şak dizlerin üzerine oturdu. Gözlerini açıp, panikle yerin den oynaması saniyeler sürdü. Kulağında işittiği ses, on kaskatı yerinde tutmayı başardı. "Şişşt... Benim. Uyu.'

Genç kız, gözlerini yummadan önce, uyuması için bil emir verildiğini düşündü. O emir vermese de bu sıcak be dene yaslanarak ömrü boyunca uyuyabilirdi. En yumuş yataklardan bile daha rahattı.

Kını bu korkutucu adamın böylesine rahat bir yatak ola* bileceğini düşünebilirdi?

Belki çocukları diri diri yakmış olabilirdi ama bedeni vahşi bir adama yakışmayacak kadar sıcak, hayat doluydu.

***

Kara Bey, atının üzerinde belki yüzüncü kez kıpırdan* dı. Askerlerine daha uzaktan takip etmelerim buyurmuştu. Beylerinin bu halini askerlerinin görmesini asla istemezdi.

Neden böyle aptalca bir şey yapmıştı?

Tamam, genç kız düşüp kafasını kırabilirdi. Onun kafası kırılırsa yöre halkı anlaşmayı feshederdi, anlaşma feshedilirse Padişah bu durumdan memnun kalmazdı ve Padişahı memnun etmemek, bir fedainin en son isteyeceği şeydi. Genç adam da sırf bu yüzden bu ufak bedeni kucağına almıştı. Başka açıklaması yoktu!

Tüm bunların yanı sıra, genç kızın kıpırdanmaları da cehennem azabından farksızdı. Genç adam ona çocuk demişti ancak kucağındaki beden fazlasıyla sıcak ve güzel kokuyordu.

I J.tlı.ı önce annesinden, hatta kız kardeşinden bile uzak (İMhltığu halde bir kadının nasıl koktuğunun elbette farkın«! aydı. Ya da bir erkeğin, kadının sıcaklığında ne aradı-

İlim... bu içgüdüseldi. Bu kokuyu hoş bulması tamamen nyv.mi doğasının bir eseriydi.

(ırııç adam kafasını hiddetle iki yana salladı. Bu aptal dil» lim eler nereden gelip de beyninde böylesine yer et- IMilb

Onun kocası olabilirdi ama asla sıcaklığına mahkûm nUıı.ı/.dı. Bir savaşçı asla bir kadının himayesine girmez, Altlımla hasretle bekleyen kalpler bırakmazdı.

Onlar ölüm getiren, ölüm kokan adamlardı. Ellerinde Mirlerin kanlarıyla, vatanın her karışını korur kollar, ema- ııHe sahip çıkarlardı. Bir başkasının yuvasını korur ama «ula yuva kurmazlardı.

bir istisna Murat'tı ve genç adam, onun berduş halini uyurdu. Bir savaşın ortasına düşseler, ilk kellesi gidecek ulan Murat olurdu.

bu düşünceler devam ederken genç kız sanki babasının İlanındaymış gibi daha rahat bir pozisyon almak için kafamın çevirmiş ve genç adamın boynuna dayamıştı.

I ¡enç adamın soluğu kesildi, genç kızı boynundan uzak-itijlınnaya çalıştı. Sakalları batmasın diye kafasını arkaya doğru eğmek zorunda kalmıştı.

I Hzginlerdeki elini kaldırıp genç kızın şakağına dayadı ve oıuı omzuna doğru itti ama genç kız tekrar boyun girin- ♦ İnine sokuldu. Genç adam öfkeyle kafasını eğip, tepesinden yansıyan güneşle genç kızın yüzünü inceledi.

Kirpikleri halen o tuhaf kızıl-sarı renkteydi. Güneş her blı kirpik tanesini parlatıyor, kızıl bir şelale gibi yanaklarım okşuyordu. Yüzündeki yer yer çiller, sadece gün ışığmd dikkatli bakılınca belli oluyordu.

Genç adam, bu güzel gözlerin ve kirpiklerin neden çi kinleştiğini, onu neyin böylesine peçeler ardına sakladığı merak ediyordu.

Evet, artık kendine itiraf etmişti. Ancak o uyurken değil uyanıkken yüzünü açmayı kendine tembihledi.

***

Genç kız gerinerek kasılmış vücudunu esnetti. Gözleri* ni daha açmadan altında bir kıpırdanma hissettiği an çığlığı bastı. Ağzına kapanan elleri çığlığını ağzına gömdü.

"Bu nasıl bir ses?" diye söylendi adam. "Kulaklarımı kanattın."

Genç kız, duyduğu sesle derin bir nefes aldı. Sonra soran bakışlarını peçenin ardından ağzını kapatan adama çevirdi. Genç adam sanki peçesinin ardında bir tuhaflık arıyormuş gibi gözlerini ağzına kapanan eline dikmişti. Genç kız onun peçesini açacağını düşündü. Panikle ellerinden kurtuldu ve sormadan attan atladı.

Evet, o koca ağaçlardan bile atlardı. Bir at onun için çocuk oyuncağıydı ama kocası bunu anlamıyordu. "Bir daha bunu yaparsan..." diye tehdit ederek attan atladı.

Genç kız ellerini havaya kaldırıp, "TamaaaamL" diye uzatarak konuştu. "Bir daha atlamayacağım Beyim, söz."

Genç adam, ona her "Beyim" dediğinde kaşlarım çatıyordu. Genç kız artık bunu fark edecek kadar onu izlemişti ama sebebini hiç bilmiyordu.

İki asker çoktan örtülerini sermiş, sırayla namaza durmak için birbirlerinin arkasını kolluyorlardı. O sırada ar- lutkıımdaki askerlerin de onlara yetiştiğini fark etti. Hepsi ytıu- birbirini kollayarak ibadet edeceklerdi.

Genç asker Sinan, Kara Bey ve genç kıza gülümseyerek

lı." Yolculuk nasıldı Beyim?"

K .ığaıı dışında herkese kahkaha attırdığında Kardelen, İMİ

'.ocuğun iflah olmaz olduğunu düşünüyordu.

kara Bey cevap vermeden, adının abdest olduğunu güç İH'l.ı ı iğrendiği, bedeninin belirli kısımları yıkamak için gerekin ı l.ı k bir suyu buldu. Genç kız istemsizce hep su kenarlarında konakladıklarım fark etti. Uyumak için durdukları geceler lMI n,, günde beş vakit konaklıyorlar, ibadetlerini ediyorlardı.

< Icıiç kız dayanamayarak eşyalarının olduğu atın yanına doğru yürüdü. Eyerin içine sıkıştırdığı ince, uzun kılıcı ç »*k 11» çıkardı. Sapamın çıkardı. Hiç kullanmadığı okunu **şikardı.**

I lepsini dikkatle inceledi ve hasretle iç çekti. Ateş'le kıta, dövüşü yapmayı özlemişti.

Ihı oyun onun için alıştırma ve can sıkıntısı giderme aracıydı. Elleri ve bilekleri paslanmasın diye her gün Alr.ş'le alıştırma yapardı. Bunu bir gün böyle bir savunmaya ihtiyaç duyduğunda, bir erkeğin arkasına saklamamak adına öğrenmişti. Hatta ağabeylerine bile kafa tutmuştu ancak babası buna izin vermemişti. Sanki genç kız onlara yenilecekmiş, yara alacakmış gibi onu azarlamıştı.

Kiticim ufak bir çakı ile bileyen genç kızın üzerine bir gölge düştü. Kafasını kaldırdığında Alp denen askerin yine muinde dikildiğini, sırtı ona dönük, elleri önünde bağlı durduğunu fark etti.

" Yine sen." diye seslendi genç kız. Hiçbir tepki görmedi. Mu adamların hepsi ya sağırdı ya da konuşmayı yeni öğrenmiş akıl sağlığı bozuk insanlardı.

"Sana diyorum?." diye seslendi. "Duymuyor muşu Bu sefer daha yüksek sesle bağırmıştı. Onu biraz daha il den onlara doğru gelen Murat cevapladı.

"Sizi duyamaz. Hanımım." diye seslendi.

Genç kızın kaşları çatıldı. "Neden ki?" Eğer Beyi böyle bir emir verdiyse genç kız bu alçalmaya daha fa dayanamayacak, o Kara denen adamın gırtlağına kılıcı sokacaktı."

"O ağraz Hanımım."

Genç kızın açılan ağzı defalarca bir cevap arasa da bula madı. Yüzü acıyla burkuldu.

"Bir de ona beni duymuyor musun diye bağırdım. kadar da aptalım!" Yüreği öyle acımıştı ki bu genç savaşçı için ağlayabilirdi.

Aslında Alp'in öylesine güzel bir yüzü vardı ki onda bir kusur, bir sakatlık görmek imkânsız gibiydi. Şimdi duyma* yışı kusur gibi görünmek yerine, bu askeri daha da çok yüceltmiş ti genç kızın gözünde.

Ayaklanıp Alp'in tam önüne geçti. Ancak ne yapacağını bilemediği için Murat denen askerden destek istercesine kafasını ona çevirdi. Genç adam, "Yüzüne bakarak konuşun hanımım." dedi.

Genç kız kafasını çevirip, mahcubiyetle yere bakan gözlerin dikkatini çekmeye çalıştı. Bu savaşçılar neden ondan böylesine tiksiniyordu. Hepsi onunla göz teması kurmaktan çekiniyordu. Genç kız elini aşağı doğru sallayınca genç savaşçının bakışları onu buldu. Genç kız gülümseyerek kılıcını havaya kaldırdı.

"Bir turnuvaya var mısın?"

Genç savaşçımn kaşları çatıldı. Genç kız, anlamamıştır diye tekrar etmek için ağzım açtı. Genç adam onu sustura- lük.' 'Anladım Hanımım." dedi. "Ancak doğru mu anladım ;İH» düşünüyorum."

"Sadece benimle bir el kılıç dövüşü yapmam istiyorum."

Genç askerin kaşları daha çok çatıldı. Hanımının buy- felfuıu yerine getirmeden önce arkasında bir yere baktı. İMtkl oradan bir onay bekliyordu. Onayı aldığında ise kilitlin ı,ek ip "Bismillah..." diye bir kelime kullandı. Ardından fek ur arkasına bakarak, "Beyim, af buyurursanız" dedi. Ifeıiç kız, Kara Bey'in orada olduğunu anladı ama dönüp Itokıtmadı.

Kardelen kılıcını çekip, askerlerin kahkaha atmasına se- l*P|» oldu. Bu kahkahaları daha önce defalarca duymuştu. Ilu ı* bir kılıç ile bu koca kılıçlara nasıl meydan okuduğunu

»İliçimiyorlardı. Fakat genç kız küçük olduğu için hızlıydı. Kılı» ı da tıpkı onun gibi, çevik hareketlere elverişliydi.

i ieuç savaşçı bir süre sanki ona müsaade ediyormuş #lbı yumuşak hareketlerle kılıçlarını tokuşturdu. Genç kız yumuşak hareketlerle sadece kılıçtan kaçmıyordu. Savunma yapıyordu ve rakibini yoruyordu.

Savaşçının hırçın kılıcının sesi kulağının yanından geçi- ym, bir rüzgârın esintisiyle kulaklarım tırmalıyordu.

I hıkikalar süren dövüş, genç askeri sinirlendirmiş ola- «alı ki hareketleri daha hararetli, daha hırçın bir hal almıştı. I ieuç kız, eğer hanımı olmasaydı onu ortadan ikiye ayırabildi ek kadar güçlü ve çevik olduğunu hayretle fark etmişti.

İlhı savaşçılar hiçbir kılıç üstadına benzemiyordu. Bun- laı adeta kılıçla doğmuş, onları bir uzvu olarak ilan etmişlerdi.

" Yeter." diye bir buyruk duydu kulakları ve nefes nefe- xe soluklandı. Genç askerin de kendinden arta kalır yanı yoklu.

Gözleri kocasını buldu. O gözlerde ne aradığım bile yordu, belki nefret, belki öfke; çünkü sözünü dinleme ve askerlerinden biri ile konuşmuş, onunla dövüşmüştii,

Beklediği olmadı. Çünkü o gözlerde hayret ve ilgi V dı. Bu ilgi genç kızın damarlarındaki kanı kaynattı. Kul lan uğuldamaya başladı. Fark etmediği ayrıntılar gözü çalındı.

Gözlerinin kara değil de hafif griye çaldığını fark e Saçlarının kuzguni olduğunu fark etmişti ama boynun' hemen girintisine değen saçlar, gerdanındaki yuvarlak l gizliyordu. Genç adam suyla ıslanmış gömleğinin birka düğmesini açtığı için yanık teninin ardındaki göğsü gözl önündeydi. Öylesine ulaşılmaz ve ürkütücü derece de ya kışıklıydı kİ, genç kız soluk almayı unuttu.

"Ben de o akarsuyun yanındaki delikanlı nereye kaybol« du diye merak ediyordum."

Genç kız 'Delikanlı" lafını duyduktan sonra hiddetle so« ludu. O günü hatırladıkça bu adamı boğmak, ben genç bir kızım

diye bağırmak istiyordu. Dişlerini sıktı.

Genç adam, Murat'ın yanına gidip belindeki kılıcı çekti ve genç kızın tam karşısında durdu.

"O delikanlı senin hayatını kurtardı." diye hatırlattı, genç kız. Tüm askerler gülerken, genç adamın kaşları eğlendiğini belli edercesine havaya kalktı.

"Ee, o delikanlı şu an karşımda olduğuna göre, hayatımı kurtaracak kadar yetenekli olup olmadığını test etmek isterim. Belki de şansın yaver gitti. Hem okun hayvanı değil, ağacı buldu."

Genç kız dişlerinin arasından mırıldandı. Onların duymadığına emin olduğu bir sesle "Zaten ağaca isabet almış-

Pli" diye soludu. Genç adam "Hı?" diye anlamadığınıifa-
Mili.
t irnç kız, köylülerden duyduğu savaş nidasını kopardı *Mey lan!*"

Genç adamın dudakları yine seğirdi. Eğer aksam yü- illlulfıı gülerse, genç kız gülmek için can atan o dudakları **bur idi.**

; i lenç kız ona doğru hamle yapınca "Ya Allah!" diye ba- ■ |Hi|t kılıcıyla engelledi. Genç kız çevik bir hareketle kilitlin kurtardı ve koltuğunun altından arkasına geçti. Ufak İHMİrniiiin avantajı olarak bu hareketle en az yüz kere Ateş'i jM'ii' sermişti.

i lenç lazım kılıcı kocaman sırtını bulmadan genç adam V»'vık bir hareketle kılıcına karşılık verdi. Kardelen hayretti elli. "Bu kocaman bedeni nasıl böyle hızla döndürebili- yınMin?" diye nefes nefese konuştu.

" K aç savaşçının kılıcımdan geçtiğini duysan, bu soruyu >ınazdın." diye cevap verirken genç kızın ataklarını sa- vuşturuyordu. Hiçbir atak yapmadan, sadece savunmada bu lı ımıyordu.

"Savaşçıları duymadım ama çocuklara ve kadınlara neler yaptığımı gayet güzel işittim." diye soludu genç kız. * »etıç adam bir an duraksadı ve kaşları yukarı kalktı. Genç i«ı/ fırsattan istifade atağa geçti.

kara Bey buna izin vermeyip kılıçlarını birbirine çarpa- nık, genç kızın ince ama sağlam kılıcını, Kardelen in boyluma doğru enlemesine itti. Öylece genç kızın gözlerine İM kınaya, kaşlarım çatmaya devam ediyordu.

"Hakkımda söylenen bu mu?" diye sordu adam. Sesi (ışıltıdan farksızdı. Genç kız nedendir bilinmez, halkının nefret ettiği bu adama kinini kusmak istedi.

"Söylenen ve doğru olan bu. Senin cani; vurdumdı maz, kalpsiz olduğunu yedi cihan biliyor. Sana Kara ICl diyorlar."

Genç kız kılıcı iteleyerek kendinden uzaklaştırdı. Dı duğu

yerden Kara Bey'in gözlerine baktı.

Genç kız, "Neden biliyor musun?" diyerek, kaşlarını vaya kaldırarak imalı bir bakış attı. "Bir kurt gibi sürünlj beraber insanları parçaladığın için, insanların etlerini çi çiğ yediğin için, yıkıp döküp, girdiğin her yeri paramparç ettiğin için..."

Genç adam sinirlenmekten çok meraklanmış gibiydi^ Bu genç kızı daha da sinirlendirdi. Tekrar atağa geçti ami genç adam atağım hemen karşıladı ve sözleriyle yaraladı...

"Peki ya sen nesin? Sen kimsin? Bir yüzün, bir varlığın,] bir bilinmişliğin var mı?"

Genç kız daha çok sinirlendi. Adeta gözleri yanıyordu[1] ama atağına devam ediyordu. Her kılıç darbesi ona sapla-: nıyormuş gibi havada süzülüyordu.

"Bey kızı kim diye sorduğumda, koskoca halkından sadece bir kişi cevap verdi." Genç kızın kılıcını tekrar boyun hizasında tutup, onu geri geri ağaçlara doğru ilerletti.

Genç kız, kızaran gözlerine lanet etti. Hırsla bağırıp, üstüne saldırmamak için kendini zor tutuyordu. Bu adi adam hiç adil oynamıyordu.

"Sen kimsin, Kardelen?" diye sordu ilk kez adını söyleyerek. Bu genç kızı öylesine afallattı ki geriye doğru savruldu. Sırtı ağaç gövdesini döverken, genç adam kılıcını yüzüne doğru savruldu.

Genç kız, kellesinden böyle kolaylıkla vazgeçtiğine inanamıyordu. Ama bu Kara denilen, bir kurttan daha yırtı- ¡fi* İm kaplandan daha çevik, bir sırtlandan daha vicdansız Itlıtın yüreğine öyle bir kor düşürmüştü ki, genç kız ölmeyi, ymn dibine gömülmeyi diledi.

kılıfmı yere indirip, darbeyi bekledi. Gözlerinden akan felı ilamla yaş, peçesinden aşağı süzüldü.

"hnı kimse değilim. Sadece Kardelenim..." diye fısıldadı, kılıç darbesi yüzünü bulurken. "Kızıl Kardelen."

5. BÖLÜM

I/⁹ ızıl Kardelen...

k-' Genç kız, gözyaşları eşliğinde yüzünde bir *a* rinlik hissetti. Kendini şimdiden çıplak hissediyordu. Eli deki ince kılıcı, taşlara çarpmanın etkisiyle tiz bir ses çık rıp yeri boyladı.

Peçesi yüzünü açıkta bırakacak şekilde savrulurken genç kız acı bekledi. Yüzünde ya da kellesinde her hangi bl kılıç darbesi... Ancak kulakları sadece hayret nidaları işitti, Askerler yüksek sesle şaşkınlıklarım dile getirmişti.

Kardelen, onların kendinden tiksindiğini, onu bir yaratık olarak göreceklerini biliyordu. Aslında şu birkaç gündür ne de güzel ilerliyor ve onlarla arkadaşlık kuruyordu, En azından bu askerler kendi halkı gibi ona korkarak bakmıyor, bir çift lafına özenle cevap veriyorlardı.

Genç kız, kafasını kaldırmaksızın hayret nidalarına cevap olarak bir kükreyiş duydu; "Çekilin!" Kara Bey'in kükreyişi tüm ormanda yankı buldu, genç kızın kemiklerini titretti, askerlerin hızlı ve sesli adımlarla uzaklaşmasına sebep oldu.

Genç kız güçlükle yutkundu. Gözlerini kaldırmak, onun tiksinen ifadesini görmek istemiyordu. Ancak deli gibi merak ediyor, kahrolacağını bile bile onun bakışlarında bir nebze ilgi aramak istiyordu.

Uzayan sessizlikle genç kız, Kara Bey'in şaşkınlığını her dakika daha çok soluyordu. İşte yine bu duruma dii-

Mmıştü kendini; işte yine biri ondan korkuyor, tiksini- Ihlı.

K *ı tiden ağlamamak için dişlerini sıktı. Sessizlik uzatma kendinden daha çok nefret etti. Yüzünü elleriyle llthımnk istedi ama sadece ellerini iki yanında yumruk

Clpiji, genç adamın ona iğrenen gözlerle bakmasını bek-»ll

Kolasını kaldırmaya ölesiye korkuyordu. Zaten Kara Bey d» t imlan böyle bir şey istemiyordu. Genç kız en azından Hıum kendisini öldürmediğine, bir ağaca bağlayıp, lanetli Mİluğu için yakmadığına memnundu. Bunu da bittabi yapa- İHİlıdi.

Yoksa yapacak mıydı?

Genç adam dakikalar sonra anlaşılmaz bir ses tonuyla inimin; "Peçeni ört" Genç kız hüngür hüngür ağlamak is- h»k Ondan öylesine tiksinmişti ki bu manzarayı bir daha gflımek istemiyordu. Kardelen titrek ellerle, peçesine uzamı lum bir yandan da titreyen ellerine hâkim olmaya çalışı- y* utlu.

.Şu birkaç gündür nedendir bilinmez, genç kız bir nebze yaşadığını hissetmişti. Bu yabani, insan yüzü görmemiş, katil askerlerle beraberken, evinde olmaktan öte rahat etmişti. Sanki gidebilirdi artık Kardelen. Sanki peçeli yüzünü kimse umursamıyordu. Sanki o vebalı gibi değil de bir Bey hanımı gibiydi. Sanki bu yakışıklı, cesur, korkusuz adam mm bakmıştı. Gerçekten! Bir insan olarak, bir *kadın* olarak mu bakmıştı!

Ama bunların hepsi genç kızın hayal ürünüydü. Şimdi burada gerçeklerle yüzleşiyordu. Tiksindiği için onunla konuşmak bile istemiyor, sadece kısa ve öz, "Peçeni ört." ılıyordu. *"O yüzü görmeye tahammül edemiyorum."* demek *istemişti aslında. "O çirkin yüzünü askerlerimden ve bende uzak tut1" demiş de olabilirdi.*

Genç kız peçesini kapattığı an, kafasını yukarı kaldırd Genç adam arkasını dönmeden önce, Kardelen onun yii zünde afallamış, şaşkın bir ifade gördüğüne yemin edebi lirdi.

Bilinçaltı ona dik dik bakıp, ellerini birbirine bağlayar kıs kıs güldü. *"Gerçekten umutlanacak kadar salak mısın Adam böyle çirkin bir yüzü hayatında hiç görmediği için* şaşırmış *durumda/'* diyerek

durumunun ne kadar vahim olduğunu açıkladı.

Kara Bey nasıl yürüdüğünü, nereye gittiğini bile kesti* remiyordu. Sadece oradan derhal uzaklaşmazsa, pek de iyi şeylerin olmayacağını kestirebiliyordu.

Genç adam onu öyle kılıç tutarken görünce, merak içinde ne yapacağım beklemişti. *"Askerine kafa tutabilecek ka- dar cesur bir kız?"* Genç adam ilgiyle onun askerinin ataklarını savurmasını, o ufak ama kıvrak bedeninin ne yaptığını bilir bir edayla kıvrılmasını seyretmişti. Önce merakla ve biraz da alayla izin vermişti. Sonra askerlerinin de Kara Bey'den farkı olmadığım, genç kızı büyük bir ilgiyle izlediklerini fark ettiği an kılıcım kuşanmış, genç kıza meydan okumuştu. Onu olabildiğince uzağa götürmek için kafasını meşgul etmiş, onu sorularıyla kışkırtmaya çalışmıştı.

Ne sivri dilli, ne hırçın bir kızdı? Genç adam kendi kazdığı kuyuya kendi düşmüştü. Genç kız ona kimsenin cesaret edemeyeceği sıfatlarla seslenmişti, onun yıkımlarından bahsetmişti, ailesinin düşmanıyla savaşır gibi onunla kılıç çengine tutuşmuştu. Genç adam o hırçın, kılıcının her dar-

İnciyle eş zamanlı ateş saçan gözlerini gördükçe, peçenin dilim la bir kusur arar olmuştu.

t, liıikü hiçbir göz böylesine kusursuz, böylesine kor- lm*tız olamazdı. O peçe düşecekti ve genç kızın kusursuz jjO/leı iue kusur bulacaktı.

bir kılıç darbesi...

(ienç adam kendinden emindi o vakit. Askerleri yakm- ıltiyılı ama onlar da Kardelenin kusurunu gördükleri an İMI genç, hırçın, savaşçı kıza olan ilgilerini kaybedecekti. Çünkü bu ufak kız, askerlerini sözleriyle, davranışlarıyla İMiyuiüyordu. Başka açıklaması olamazdı. Bu kız bir büyü- »ilden farksızdı. Hiçbir kadın, askerlerinin içine böylesine H/.ımaz, onların dikkatini dağıtamazdı. Hele ki bu genç kız lu'inli karısıysa... Kara Bey buna asla izin vermezdi.

Daha o göl kenarında, en sessiz ve yaralı askerinin yanımla paçalarını sıyırıp, o kar beyazı bileklerini sergilediği ıiı k ara Bey öfkesine yenik düşmüştü. Bu kız ya çok saftı ya da Kara Bey'in sınırlarını zorluyordu.

(¡enç adam bu sefer hiçbir soruya yer vermeden, onun yıı/iınü görmek için darbesini indirmişti işte.

11 k başta ne olduğunu anlamamıştı. Çünkü kızın acıyla IMU kulan gözleri, daha o anda genç adamı bu yaptığına pişman etmişti. Genç kız sanki dünya başına yıkılmış gibi bakmıştı o su rengi, adeta şeffaf olan gözleriyle. Peçesi çenemden kaydığı an gözleri toprağı bulmuş, genç adamın bakmamak için savaş verdiği o çehresi titremeye başlamıştı.

Kara Bey hayret nidalarını duyduğu an elleri yumruk lıalini aldı. Bu manzarayı onun gibi büyülenerek izleyen blı düzine adam vardı. "Çekilin!" diye kükredi. Kimsenin İMI manzarayı görmesine izin veremezdi. Kimsenin kendi

kadar şaşırmasına, sarsılmasına, merakla, ilgiyle genç süzmesine tahammül edemezdi.

Askerlerinin çekilişini duyduğu an nefesini tuta genç kızın çehresini inceledi. Gözleri yerde olduğu i sadece peçenin sakladığı yerleri ilgiyle seyredebildi, k o gözler ona baktıkça, genç adam

gözlerini açık renk i lerden çekemiyordu.

Bu kız doğaüstüydü, büyücüydü, bir tür sihir yapıy du. Ama en önemlisi, bu kız büyülü bir güzelliğe sahi Bir cennet hurisiydi. Bir erkeğe ancak armağan olabilirdi

Hani neredeydi o ağzındaki yara? Bu pembe, günah olabilecek bir şekilde dolgun dudaklarda bir tek çizik b yoktu! Ufacık çenesi, bir kuşun çenesi kadardı ancak. Yara' burnunda aradı. O hokka gibi burunda bir yara, bir leke, eğrilik aradı. Genç kızın bu çehreyi neden sakladığıyla ilg bir iz aradı.

Kirpikleri yanağını okşarken, kızıl oklar, kızıl benekle çarpıyordu adeta. Burnunun biraz üstünde, oraya özen serpilmiş gibi duran, yakut taşlarım andıran çillerdi bunl Bu izler, yanağının biraz üstünde kayboluyordu.

Genç adam hasretle, o gözlerle beraber bu çehreni nasıl görüneceğini düşündü. Bu düşünceler ellerini dah da sıkmasına, yumruğunun bembeyaz kesilmesine sebe oldu. Bu kız onu büyülüyordu. Genç adamın savaşta bil böyle hızlı atmayan kalbinin tek açıklaması bu olabilirdi Kara Kurt kendini düşmanın surlarına, bir başına adım at mış gibi hissediyordu. Çırılçıplak, silahsız ve savunmasızdı

Bu ufak göçmen kızı, o küçük elleriyle genç adamın me zarım kazıyordu.

Bir de askerleri vardı. Onların bu çehreye bakarken neler düşündüğünü, ne denli büyülendiğini Allah bilirdi. On-
Wtt kemimden çok güveniyordu ancak bu göçmen kızının M»ft, şeytanla ortaklık yapılacak düzeydeydi.

| (îeııç adam bir çözüm aradı. Halen öylece nefesini tu-
IIMU, genç kızı izlediğini yeni fark ediyordu. Saatler mi i, dakikalar mı? Genç adam zaman kavramım yitirici.

Tek bir söz söyledi ve bu söz her şeye çözüm olacak gi- ÎİHy*lı "keçeni ört."

Ari ıl< askerleri o peçenin ardında ne olduğunu bilse de ; pıt ti/ıuılan ona bakarken dikkatleri dağılmayacak, herhangi 1 ılı saldırıda alalları dinç olacaktı.

Genç adam, *"Kimi kandırıyorum1"* diye kükredi zihnimle. Arkasını dönmek üzereyken, genç kızın kırılgan git/İn i onu tekrar buldu. Gözleri nemlenmişti ama asla dflhıuumıştı genç kız. Kara Bey bu durumdan istemsizle gurur duydu. Onca badireler atlatmış, bilmediği, vahşi İMt ad anım pençesine düşmüştü ama asla gözyaşı dökmü- yeniı. Tam bir Bey kızı olmalıydı. Tam bir Bey karısı olduğu gibi...

I ırıış adam, askerlerinin yanma dönerken, halen kendimle değildi. O beyaz, solgun yüz, çizilmiş gibi duran »İmi.ıklar... O ufacık burun, gür kirpikler, kızıl bir yay gibi 0t'iilmiş kaşlar aklından çıkmıyordu. Deli gibi, o resme gü/lori de yerleştirmeye çalışıyordu. Olmuyordu! Ne yağılma yapsın, zaten kusursuz görünen yüze, o gözleri yerimi irince ne denli bir görünüşe sahip olacağını kestiremi- ytmiu. Yumruğunu tekrar sıktı.

I lınurunda olmamalıydı!

I lınurunda değildi!

O bir kadının dudaklarına, kokusuna, güzelliğine meftun olamazdı. O ancak savaşa, vatana âşık olurdu. Onun tek sevdası vatandı ve bu can bu bedenden çıkmadan, sevdadan vazgeçmezdi.

Babasına ettiği yemin, halen avucunun ortasında caman bir kesik izi olarak duruyordu. Kan yemini etml Kara! Koskoca Tuğrul Bey'in oğlu Arslandı o. Tüm cih annesinin karnından, annesinin kanıyla boyalı halde çık an kararım vermişti. Bu çocuk Deli Tuğrul'un varisi, va nın koruyucusu, kâfirlerin korkulu rüyasıydı.

Daha yürümeyi öğrenmeden kılıç tutmuştu eli. Söyl diği ilk kelam "Allah-u Ekber" olmuştu. Yaşıtları göl ken rmda çamurlarla oynarken, genç adam babasının atış tali lerinde kendiyle savaşıyordu. Tek rakibi kendisiydi. BabaU her isabetinde, biraz daha yükseltiyordu çıtayı. "Kendin] yenebilirsin..." diyordu. "Her defasında kendinle savaşı, en yükseğe, en iyiye gidebilirsin."

Daha on beş yaşındayken savaşlara, seferlere katılmıştı. Tek gördüğüm kadın annem diyordu ya genç adam. Anne« sini bile sadece bir "Selamun Aleykiim, anacığım." kadar görüyordu. Eve giriyor, selam veriyor ve tekrar başka bir savaşa ' ayak basıyordu.

Kız kardeşini ise ölmeden yıllar önce belki görmüştü.

Bedeni irinle, kanla yıkanıyordu. O abdestini bile kanlı sulardan alıyordu. Tırnaklarının arası asla temiz durmazdı. Ya kan olurdu ya çamur.

On altısına bastığı gün kaybetmişti "Atam" dediği babası- m. Bir hainin, bir kansızın onursuzca attığı kurşunla, o silah denen illette kaybetmişti atasını. Koskoca beden, beş kurşun darbesiyle anca yıkılmıştı yere. Genç adam daha dün gibi hatırlıyordu babasının kollarına düşen bedenini... Kâfir bile değildi babasına kıyanlar. Kendi vatanından, kendi toprağından olan; değer, yargı, hoşgörü bilmez münafıklardı.

Işkıya diyorlardı kendilerine. Bir grubu göçmelerden titan ama bir kısmı vatanın bu halinden hoşnut olmayan, •inanlının kanından gelip, kanına ihanet eden, adam de- t»yı* hin şahit isteyen kansızlardı. Genç adam iliklerine ıtl.tr nefret ediyordu bu iyilikbilmezlerden. Onların hepsi ikılınayı, katledilmeyi hak ediyordu.

Padişahın bir emrine bakardı. Onların bedenleri, Kara nv'ın babadan kalma kılıcıyla kafalarını anında terk eder- Ancak sulh diyordu Padişahları. Barış ve hoşgörü yanaydı. Bu itler Padişahsın hoşgörüsünü bile hak etmiyor- idı.

Kara Bey, babası kollarında yatarken, cansız bedeni şe- ulel suyunu içerken, babasının kulağına bu yeminleri sı- ■ Mİ,imı.ştı. Günü gelecek, o kansızların kanını kurutacaktı. Ama önce vatandı, önce topraktı.

Babasının bedeni morarıp soğuyana kadar onu kollanın l.ı taşımıştı. Cami avlusuna girdiği vakit, onca savaşa katılan kolları iflas etmişti. Genç adam, babasının cansız İmdenim taşımaktan aciz kollarını kesip atmak istemişti. Yılmadan, usanmadan, cami avlusunda kollarında babacıyla bekledi. Ta ki kadı efendi cenazeyi gömmeleri gerek- llğ.m söylediği vakit bırakmıştı kollan, atasım. En büyük mertebeye ait bir asker olarak, vatan bayraklarına sarılıp defnedilecekti. Yıkanmayacak, kefensiz ve kanlı elbiseliyle gömülecekti. Şehidin kefeni, kanlı gömleğiydi. Cen- ıele sorgusuz sualsiz alınacaktı onurlu bedeni. Efendimiz buyuracaktı cennetin en yüksek mertebesinden, "İşte!" diyecekti, "İşte benim ümmetim."

(îenç adam o vakit bir yemin etmişti. Ellerinin ayasım, İM İfasının yakutlu hançeriyle kesip, kanım cami avlusuna akıllığında, o da babası gibi öleceğine, bu can bedeninden çıkana kadar kâfiri eri e, soysuzlarla savaşacağına yemin mişti. Eğer Allah'ın sevdiği kuluysa, bedeni yaşlanıp, eli tutmaz hale gelene kadar savaşacaktı; er meydanında va nı, bayrağı, milleti

uğruna ölecekti.

Genç kız saatlerdir süren at yolculuğu ve suskunluğu verdiği gerginlikle belki bininci defa gözlerini yumup, rinde kıpırdandı. Öylesine gergin, öylesine huzursuzdu bindiği eyeri kesip atmamak, bağırmamak için kendini ZO tutuyordu. Sanki bedeni bir anda kınlganlaşmıştı. San öten kuşlar, çimlerin arasına saklanan böcekler, kafasınd uçuşan sinekler, hepsi genç kızın sabrını zorluyordu. Çata cakbir yer, konuşacak bir varlık arıyordu.

Saatler önce süre gelen olaydan sonra kimse onunla ko* nuşmamış, kimse kafasını çevirip yüzüne bile bakmamıştı,

Kocası yüzüne bile bakmadan onu atına oturtmuş, diz* ginlerini kavrayıp hızlıca yola koyulmuştu. Genç kız daha hızlı, daha aceleci davrandıklarını fark etti. Birazcık yavaş* ladıklarında kocası askerlerine kükrüyor, daha hızlı gitmeleri için uyarıyordu. Sanki bir an önce buradan, genç kızın lanetli varlığından kurtulmak istiyordu.

Genç kız titreyen dudaklarını birbirine kilitledi. Hayır, o Bey kızıydı. O asla ağlamazdı. Gerekirse bu Osmanlı askeriyle bile baş edebilirdi. Onun halkı kimseden korkmazdı. Vatanlarını bırakmak zorunda kalmış, ömürleri yollarda, sefillikle geçmiş bir ırkın kızıydı o. Bir çift gece gibi bakan gözlere yenik düşemezdi. O gözler kendine iğrenerek baktı diye ağlayarak, tıpkı yöresindeki bazı kızlar gibi güçsüzce erkeğin kollarına atılarak onurunu, yıllardır koruduğu gururunu ayaklar altına s eremezdi.

t İn namaza durduklarında daha hızlı ibadet ettiklerini, (falt>ı hızlı yola koyulduklarım fark etti. Sanki askerler bir İMtlı almış gibi hep bir ağızdan konuşuyor, hep beraber ha- ftdo'l ediyorlardı. Ancak uzunca bir köprüye yakınlaştıkları ıl el lemeleri temkinli bir hal almıştı. Kocasının dizgin- fatl «,1′kip, kendi atının yanma doğru yaklaştırdığım fark etti.

ıd t genç kızın bacakları, kocasının bacaklarına değiyordu. Kulaklarında gök gürüldüyordu, sanki bacaklarının değdiği

yerde bir ışık patlaması, bir çatırtı olmuştu. Elleri «tın yelelerini daha sıkı tuttu. Genç adam saatler sonra ilk Iıe/ konuştu. "Sakın ses çıkarma."

Genç kız, Karanın ilk kez kısık sesle konuştuğunu fark ı*llı. Sesi fazlasıyla yumuşak ve hafifti. Genç kızın ensesindeki l ii yler ürpermişti.

< ieıiç kız cevap vermek istedi. "Sanki saatlerdir biç susuluyorum!" diye arsızca söylendi. Bunu sesli dile getirmiş ol.it .ık ki genç adamın yakıcı bakışları onu buldu. Askerle- ıMı ikisi metrelerce ötede yolun güvenliğini kontrol ederimi ı, diğer ikisi birkaç metre arkadan Hanını ve Beylerini l*uı uyurdu.

k ,ıra Bey nedendir bilinmez, genç kızın atının dizginin mi çekip, atlarım yan yana durdurdu. Atları hareketi 1* esi i Ideri an, arkadaki askerler de kükreyerek atlarım durdurdu.

(ienç kız titreyerek, ona bakan gözlerden bakışlarım ka- S ıt ummak için savaş verdi. Atın yelesini tutan elleri, attan ılrsteı istercesine açılıp yelesini okşadı. Ancak genç adalımı gözleri yüzünün hatlarında, peçesinin gizlediği yerlerde gezdikçe genç kız ölmek istedi.

(ienç kız bu köprünün kolay geçilmeyen bir köprü olduğunu anladı. Bu köprüden geri dönüş yoktu. Muhakkak

genç adam bu lanetli kızdan kurtulmak için düşünüyor çözüm arıyor olmalıydı. Yoksa onu bu denli incelemeı başka türlü bir açıklaması olamazdı.

"Kağan!" diye kükredi Kara Bey. Genç kız adeta ye[1] den sıçradı. Kağan denen askerle beraber, onu çadırla mı gönderecekti? Bunca yolu gelmesine rağmen, daha 1' tası bile dolmadan yöre halkının diline dolanacaktı. Gi gibi geldi, lanetini kanıtladı, diyeceklerdi.

Kendisi umurunda değildi. Alışkındı dışlanarak y maya. Ama koskoca Bey babasının kafasını öne eğece Onun itibarı yerlerde sürünecekti. Genç kız böyle bir yapmaktansa, kocasının kılıcıyla ölmeyi yeğlerdi. Bun zaman sonra ilk kez aciz bedeni bir işe yaramış, yöre kına, babasına sulh sağlamıştı. Şimdi çirkin yüzü her berbat etmişti. şej

Kağan denen asker sanki bir soru sorulmuş gibi, miz, Te*! Beyim!" diye seslendi. Bunun üzerine genç adanty Kardelen in hiç beklemediği bir şey yaptı.

Genç kızın belinden kavradığı gibi kucağına oturttul Sonra da genç kızın atının sırtına vurarak, kısrağı öndeki askerlerinin yanına yolladı. Atı dörtnala koşarken genç kii nefesini tutmuş, olacakları bekliyordu.

Genç adam kaim, sert kolunu genç kızın bedenine dolayıp, onu kendine yapıştırdı. Kardelen, kulağına dolan nefes sesiyle bedeni alev aldı. Kulakları uğulduyor, midesi düğümleniyordu. O aptal böcekler karnım yine deşiyordu. Atın yelesinden destek almak isteyen ellerinden can çekilmişti. Bedeni bir ölü gibi buz kesilmişti. Genç adamın kulağına dolan nefesini, sesi tamamladı. Genç kız bu sesi duyduğu an omurgası dikleşti ve sırtından aşağı terler boşaldı. "Sesini çıkarma ve bana yaslan. Eşkıyaların kol gezdiği topraklardayız."

I tıfiit, kız, eşkıya lafını duyduğu an ürperdi. O korkunç ■ftmhrın ne yapacağı belli olmazdı. Kardelen yine korku- ■Nılıt "*Ün çok. korktuğun adamın kucağındasın.*" diye ona Miti blı hatırlatma yaptı, içinden bir ses. *f* Koskoca Kara Beyin, eşkıyaların bile korkulu rüya- ■ Km a Bey'in kollarındaydı! Genç adam, "Ya Allah" diye pkıedi ve rüzgâra meydan okudu. Genç kız ağaçları bir bulanık görmeye başladı. Rüzgâr suratını tokatlı- peçesi yüzüne yapışıyordu. Bedeni öylesine heyecanla *İv* lı inişi u İd genç kız istemsizce kahkaha atmak istiyordu.

Ihı hisse bayılıyordu. Rüzgârı hissetmeye, yaşadığını llİMrlmeye bayılıyordu. Tıpkı deli koylara adım atmak gi- İRyıli. Tıpkı zamana meydan okumak gibiydi. Genç kız o ktel.ii keyiflenmişti ki kafası genç adamın göğsüne yasla- H,m,t kadar geriye düştü. Gözlerini yumup, rüzgârı kirpikli İmle hissetti.

Rüzgârla beraber sokulduğu bedenin kokusu burnuna yılındı. Çam ağaçları, toprak, biraz da su kokuyordu bu Gam. Abdest dedikleri şey su kokusunu daha çok artırı- yoıdı. Ancak aşındırdığı yolların izi, kıyafetlerine ve saçla- ııua ağaç kokularıyla sinmişti.

dakikalar süren bu hızlı ve heyecan dolu yolculuk, bir köprüden daha geçene kadar sürdü. Bu köprüye yaklaştık- l»ıı ı aıı Kara Bey yeniden Kağana seslendi. Kağanın cevap vermesi birkaç dakikalık bir süreyi aldı. Tereddütlü bir sesle, "\ emiz, Beyim" dedi. Fakat Karanın genç kızı saran kollat ı gerginleşti. Nefesi tekrar kulağına çalındı.

"Sakın kollarımdan ayrılma. Ne olursa olsun ses çıkarma." diye uyardı. Sesi aşırı buyurgandı. Bedenini saran kolları aşırı sahipleniciydi. Genç kızın içi burkuldu. Başlarına İş açmasından korktuğu için böyle davrandığım biliyordu.

Ama bu heybetli adam tarafından korunmak; genç kıza o madik duygular yaşatıyordu. Genç kız kendini istemese güvende hissediyordu. O asla korunmazdı. Hep korurd Ağabeylerini; babasını, yöredeki tüm kızlan korurdu. Am asla korunmaya gerek duymazdı. Onun yüzü bile düşma' öteye kaçıracak nitelikteydi.

Şimdi babasının düşman bel lediği kolların arasında, kendini hiç olmadığı kadar güven de hissetmesi büyük bir tezattı.

Genç kız kafasıyla onayladı. Saatlerdir konuşmamıştlı. Konuşmakta istemiyordu. Genç adamın ondan iğrenme* sine rağmen, onu neden sardığım düşünmek bile istemi* yordu.

Genç adam tekrar kulağına yaklaştı. Genç kız bunu artık ıstırap olarak görüyordu. Kemiklerine kadar titretiyordu onu ses. "Bana cevap ver, karım."

Alı! Genç kız, "Karım" lafını duyduğu an yüreği hopladı. Ona halen karım diyordu. Onun çirkin yüzüne rağmen, mecbur bırakıldığı karısıydı.

"Tamam." dedi genç kız, titrek bir sesle.

"Tamam, ne?" diye üsteledi genç adam. Genç kız bu soruyu anlamadı. Kafasını çevirip, kocasının yüzüne bakmak istedi ama belini saran kollar sıkılaşarak buna izin vermedi. Genç kız kollarının sıcağını hissederek ürperdi.

Sonra bir anda ona "Beyim" demediği için sinirlendiğini düşündü. Sonuçta o bu gibi sıfatlara alışkındı. "Tamam, Beyim" dedi genç kız, daha emin bir sesle.

Genç adamın kulağının dibindeki sesi biraz daha yumuşaktı, sanki gülüyor gibiydi. Genç kız o gülümsemeyi görmek için nelerini vermezdi!

"Ben herkesin Beyfyim." dedi genç adam, kesin bir dille. "Ama senin koçanım!" Genç kızın yanaklarına kan hü-

I

Güneşin Öptüğü Kız •

107

Hin miti. Ağzını bile açamadan atları harekete geçti. Bu şefin tl.ılıa yavaş ama emin adımlarla, temkinle ilerledi. Genç ¿ilanım bir eli sıkı sılaya belini sararken, diğer eli dizginleri İMvr.ınıştı. Dizginleri yönlendirmesine bile gerek yoktu. Alt ımlaki at gideceği yönü, sahibinin zihnini okur gibi biliyordu.

t ınıç kız, at ve adamın arasındaki bağı fark ettiğinde, i İn* inlin i onlara yabancı gibi hissetti. Bu iki beden bir bü- Hıı gibiydi. Genç kız sadece o dakikalık bir misafirden laik sızdı.

Kardelen konuşmak istedi, fakat genç adamın uyarısını [|ı,ıl ᴍ kıyınca dudaklarını ısırdı. Köprünün ortasına geldik- ji'i iıule kocası kulağına yakınlaştı yeniden. Kardelen, Kara Mey bunu her yaptığında aynı tepkiyi veriyordu. Omurgası i İlkleşiyor, adamdan olabildiğince uzaklaşıyordu.

"Sor, karım." dedi genç adam. Kardelen onun zihnini okuduğunu düşünmeye başladı. Nasıl anlayabiliyordu?

" Neyi, Beyim?" diye sordu genç kız, geçiştirerek.

(ienç adam dişlerinin arasından tahammülsüz bir sesle i ısladı. "Dakikalardır kucağımda böyle kıpırdanmanın başlı ,ı açıklaması olamaz, kadın. Nedir aklında gezen tilkiler? Sor da sen de kurtul, bende kurtulayım!"

t ienç kız boğazının kuruduğunu hissederek yutkundu. ' Al ıı..." dedi ama sözüne nasıl devam edeceğini düşünerek duraksadı. "Yani sen ve atın arasındaki bağ... Kaç yıldır seninle?" diye sordu bir solukta.

Genç adamın muzip sesi kulağında yankılandı. Genç kız onu gülerken göremediği için hayıflandı. "Anamdan doğduğumdan beri." demişti genç adam. Genç kız kaşlarım çatıp bunu düşündü.

"Bu at o kadar yaşlı mı?" diye sorunca genç adam kahkaha patlattı. Genç kız bu kahkahayla irkildi ve kasını dönmek için kollardan kurtulmaya çalıştı. O s ve yakışıklı yüzün gülerken ki halini görmesi lazım Ancak genç adam kahkahasını anında kesti ve genç kı hareket etmesini engelledi. "Halen güvenli bölgede de liz." diye uyardı.

Genç kız dudaklarım büzerek önüne döndü. Omuzl rı çöktü. Kendini en sevdiği oyuncağı elinden alınmış gl hissediyordu.

Genç adam yumuşak bir sesle, "Ben çocukken dün» yaya gelmişti. Babamın en kıymetli aygırının tayı idi, Babam tıpkı aygırı gibi güçlü bir kısrağa daha sahipti, O ikisini ben ayaklarımın üzerinde yürüyene kadar yan yana getirmemişti. Tayım dünyaya geldiğinde, onu güç* îendirici otlarla temizlemiş ve ışığın görmediği yerlerde yetiştirmiş."

Genç adam çok mutlu bir anıdan bahseder gibi derin bir sesle konuşuyordu. Genç kız merakla doldu. Bu ulaşılmaz adamın bir çocukluğu olduğuna bile inanamı- yordu. Bu koca beden zamanında ufacık, masum bakışlı bir çocuğa ait olabilir miydi? Genç kız kafasını iki yana salladı. Daha çocukken bile onun büyüklere söz geçirdiğine yemin edebilirdi.

"Ona ilk binişim delikanlılığa yeni adım attığımdaydı. Ona kimse, benim dışımda kimse binemezdi. Sadece bana bağlı bir attı. Zamanla daha da bağlandı ve üzerine, yakınına kimseyi kabul etmedi."

Sonra derin bir iç çekti. Genç kız merakla konuştu. "Sanki aranızda görünmez bir dizgin varmış gibi. Sen daha çekmeden o gideceğin yönü biliyor."

KıiLığının dibindeki ses güldü. Genç kız ayaklarını yere M»ı vura söylenmek istedi. Genç adam, Kardelenin sırtı riMıi * it m iikken ne çok gülümsemişti.

Genç kız bunları düşünürken, köprüyü çoktan aşmdır- ftMfl.ıtılı. Birkaç metre öteden, daha kalın ve gür bir ıslık duyuldu. Ardı ardına üç kere çalman ıslık, Beyin kollarının |Pl ilmesine sebep oldu.

(»e 11ç kız, öteden bir ses işitti. Alaycı ve kahkaha dolu l»lı ses, "Destur, OsmanlInın yaman askerleri!" diye İMgmlı. Lakayt ses tonu, kocasının belini daha sıkı tut- Hi.ısına sebep oldu. Genç kız, arkalarındaki askerlerin dr yakına geldiğini işitti. Kara Bey askerlerine bir baş Iftueü yaptı ve askerleri öne doğru çıktı. Genç adam, K .m IH en in belini bırakmayı asla düşünülüyormuş gibi tavı a m işti.

Genç kızın bedenini çevirmek için kollarını gevşetti. !! ,ııdelen i yüzü boynuna, göğsü göğsüne kapanacak şekil- de çevirdi. Bir kız çocuğu gibi göğsüne hapsetti. Genç kız M n an gözlerle bakmak için kafasını kaldırdı. Kara Bey buna t/in vermeyerek kafasının arkasından tutup, boyun girintiline doğru ittirdi. "Kafam kaldırma." diye uyardı.

i ienç kız, kocasının sıcaklığı ve kokusunda kaybolmuştu. Peçesinin altındaki dudakları, kocasının boynundaki çukura dokunuyordu. Genç adam tek kolunu tekrar etrafına dolayıp, genç kızı dertop etti. Uzaktan bakanlar bu küçük bedeni ancak bir çocuğa ait sanabilirdi.

(ienç kız alaycı sesi tekrar işitti. Fakat bu ses Kara Beyi yeni fark etmiş gibi bir anda kesilip, "Kara Arsian!" diye kükreyerek genç kızın görmediği, uğultusunu duyduğu kalabalığa duyurdu.

Adamlarının gerildiğini hissediyordu. Sanki çevirdik! ri askerleri gasp etmek istemişler, bu askerlerin asla 10 Beyin

askerleri olduğunu kestirememişlerdi.

Topluluktan bir gür ses daha duyuldu. "Biz çoğunlu tayız Ağam."

Kocasının tısladığım duyar gibiydi. Ancak kocası kû nuşarak onlara pirim vermiyor, koca bedenini dik tutara onlara gücünü sergiliyordu. Tabi genç kızın bedeni buıU "azıcık" engel oluyordu.

"Kurt bu sefer yalnız değil. Bir kuzu kapmış baksana ağam." dedi, bir diğer ses.

Kağan ın hırıltılı nefesi birkaç metre öteden bile duyul- du. "Senin pis kellen, bedenine fazla geldi belli ki çoban iti!" diye tısladı. "Seni dizlerinin üstüne çökertir, dil uzattığın Beyimin, senin gibi itlerin kanıyla kirlenmiş kundurasını yalatarak temizletirim."

Kağanın sesi öylesine kendinden emindi ki, genç kız bunu yapacağına inandı.

"Bu ne şiddet, bu ne celal aslanım." Ağa dedikleri adamın bu olduğunu düşündü genç kız. "Yoksa Padişaha bir yolcu mu taşıyorsunuz?" Bu ses tonu merak ve ilgi doluydu, bir parça da alay.

"Akbabalar ne zamandan beri aslanlara kafa tutar oldu?"

Murat'ın sesi nefret doluydu. "Biz sizin gibileri öğle yemeğinde bile yemeyiz. Tüylerinizi yolup, kellenizi koparma işini de anca köpeklerimize veririz."

Kardelen'in eşkıya olduklarını anladığı adamlar hırladı. Bu hırlamaları, genç savaşçılarının atlarının kişnemeleri kovaladı.

Ağam izin ver." dedi^ genç kızm adından iyi tanıdığı

todl Kocası tıslayarak kafasına kocaman ellerini bastırdı, telliden çırpınmak istiyor ama kocasına karşı koyamıyor- »ü Aynı ses devam etti. "Bu yalaka adamların kellerini al-

[1] ¿HIÇ kız kafasını kocasının boynundan kaldırmak istit'ini ız için emir ver!" diyordu, nefret dolu bir sesle.

t «HİÇ kız nefesini tuttu. Artık emin olmuştu. Bu ses kelini ilde çocukluğu geçirdiği, gençliğinde yoldaşlık ettiği, lıkni,ış bellediği Ateş e aitti. Okuduğunu, şehirlerde çalıştığını düşündüğü Ateş, bu eşkıyalardan biriydi.

6. BÖLÜM

Genç kız, kocasının kollarında dertop olmuş, ufa» cık bir bedenden ibaretti. Kulakları işittiği sesin gerçek olup olmadığını algılayamıyor, kocası kıpırdaması« na bile izin vermiyordu.

Askerlerin gür sesi yankılanıyor, eşkıyalara mahal vermiyordu. Genç kız bir çatışma çıkarsa, bu genç ve güçlü askerlerin, bir düzine adamı çalı çırpı gibi ezip bir köşeye atacağına emindi. Kelimeleri, ses telleri bile dağları dize getirecek kadar gür ve öfkeliydi.

Genç kızın en neşelileri olarak adlandırdığı Sinan bile öyle bir baskın dil kullanıyordu ki, genç kız kemiklerine kadar işitiyor, bedeni bir korku titreşimiyle titriyordu.

Bu öfkeli adamların başıyla, en beteriyle, en kudretlisiyle evliydi. Onun kollarındaydı ve en sevdiği arkadaşı, tek sırdaşı, çocukluğunun ortağı, bu boyun eğmez adamlara kafa tutuyordu. Genç kız bağırıp onu buradan uzaklaştırmak isterdi. Askerlerin tabiriyle kellesini başının üzerinde seviyorsa, bu adamların yolundan çekilmeliydi.

Bu tartışmalar genç kızın bilmediği tek tük Osmanlı tabirleriyle devam ederken, kocasının kollarının gevşediğini hissetti. Kafasını kaldırmaya korkuyordu. Öylece beklerken sarığının ardından hissettiği nefes sesi kulağına çalınınca, kocasının ona bir şey söyleyeceğini fark etmişti.

Genç kız minik bir bebek gibi kucaklanmıştı, bu koca adam tarafından. Yanaklarını anlamsızca bir ateş basıyor-

»l 11,ıhası dışında hiçbir erkek onunla temas kurmamıştı. Mi »ulamın karısı olduğundan beri, güçlü bir savaşçı tarantıdan sarmalanıyordu.

I 1 ;.ıı i| işemiyordu genç kız ve bu daha çok hayret etme- *Üni' sebep oluyordu. Sadece bir parça utanıyor ve böyle $|lı durumda, en yakın arkadaşı bu adamın kanlı elleriyle tehlikesi yaşarken bile, Kara Bey'in aslında çok gü- ı ş#l linkiuğunu düşünüyordu. Halkının katili gaddar adam, Ilındı de genç kızın zihnini öldürmüştü belli ki? "*Nasıl da i7 iki i bir katil!*" diye düşündü genç kız. Bir bakışıyla kalp tim durabilirdi.

Genç kızın boynundaki eli, kafasını usul usul çevirip, sa- ıln e kendi yüzünü görebileceği kadar kaldırdı genç adam, k»udiden gözlerini kırpıştırarak açtı ve burnunun dibindeki sıyalı irislerin, gri çemberlerle çevrildiği gözlere baktı.

I la yatında hiç böyle bir renk görmediğini düşündü, t hum soyu genellikle yeşil ya da kahverengi gözlü olurdu. Helki tek tük mavi... Bu adamın gözleri, tıpkı ailesinin kendisi için söylediği gibi tuhaftı.

"birazdan Sinan yanımıza atını yanaştıracak." diye fısıldadı kocası. Genç kız düşüncelerinden utanarak kıpkırmızı kesilmiş, kocasının çok yakından bakan yüzüne utançla, jt»izlerini kaçırarak bakıyordu. Kocası bu yakınlıktan pek et k ilenmemiş olacak ki buyurucu bir sesle sözlerine devam etli. "Atına atladığın an, dizginlerin Sinan'ın elinde olacak ve onun yönlendirmesiyle buradan uzaklaşacaksınız."

Genç kız sıcakladığı, sıkıldığı, korktuğu halde bu kollardan ayrılma düşüncesinden nefret etti. "Ama Beyim..." diye haşladı sözüne. Kocası sözüne karşı gelmek üzere olduğunu anladığı için yine kaşlarını çatmıştı.

"Bana sözümü iki kere söyletme, Kardelen." dedi kocası, »ulun tatlı tatlı esen bir rüzgâr gibi fısıltıyla kulağına çaldı.
Genç kız adını sevmeye başladığını düşündü. Sadece sert ve boğuk sesin onun adım söylemesi yetmişti, bo na bir idam ipi

gibi asılan bu adın... Genç kız dayanamı "Sayıları çok fazla." dedi, hem kocası hem de çocukluk kadaşı için endişelenerek.

Genç adamın çenesi seğirdi. Yüzünü Kardelene d çok yaklaştırdı. Şimdi o kemikli, sert çehresi bulanıkla cak kadar yakınındaydı. Burnu neredeyse burnuna sür nüyordu. Genç kızı yabancı gözlerden koruyarak, sad kendi göz hapsine alıyordu. "Bana bir bak, karım." da genç adam, gizemli bir sesle. Genç kız ona baktı. Göz b beklerinin içinde alevleri gördü, öfkelenmekten kırışn göz bebeklerini gördü, o gözde en çok da kararlılık ve şannnşlık gördü. Bu görüş genç kızın bu adam için en şelenmekle aptallık ettiğini anlamasını sağladı. Çocukl arkadaşı için endişelenmeliydi. Bu adamın önünde, ken atalarının kovmaya uğraştığı kötü ruhlar bile diz çökerd taptıkları ateş tıslayarak sönerdi, el açıp yağmur için yakar« dıkları bulut karaya çalar, korkudan ağlardı.

Genç kız yutkunarak, "Bakıyorum Beyim " dedi. Sesi bu sefer titremişti. Teslimiyetle, inançla...

Genç adam, Kardelenin teslimiyetini anlamış olacak ki sessizce gözlerini etrafta çevirmeye başladı. Genç kıl onun çenesini, yüzünü çevreleyen sakallan izliyordu. Gür, haftalık sakalları her hareket ettiğinde genç kızın yüzünü okşuyordu. Vücudundan yayılan sıcaklık ve terle karışmış kokusu, durakladıkları göllerin suyuyla bezenmiş, üzerine uzandıkları yapraklarla daha da yoğun bir hal almış, genç kızın genzine kadar ulaşıyor, anlamsızca hoş bir his yaratıyordu.

Kardelen, kocası bir göz hareketiyle askerini harekete geçirirken, Kağanın sesini uzaktan bulanık bir pus içinde

İ

■uyu gibiydi. Bu heybetli adamın kollan etrafına bulanık w ^rıuıbcr örmüştü. Ateş orada canıyla ceb elleş irken, genç *tİdıulan geçenlere hayret ediyordu.

[1] Genç kız yaklaşan nal seslerini duydu. İki ata aitti ve ^Muln »ir adımlarına bakılırsa üzerinde askerlerden biri |lt(ı. I hğer at

ise daha yumuşak adımlar atıyordu, genç kız (i iti ın kendi atı olduğuna emindi. Bu üç günlük yolculuk luyıuu a atıyla fazlasıyla haşır neşir olmuş, onun sesini, fctıkı sunu, adımlarını bile ezberlemişti. Kocasının kolları b'i"» evşediği an geç kız ne olduğunu anlamadan bir anda havalandı. Gözlerini açtığında atının üzeriydi.

A skerlerin ters istikametine bakan atının dizginleri Sililinin elindeydi ve kocasının fısıltıyla buyurduğu sözleri ||Hliginde, kafasını çevirip bakamadan atı harekete geçmiş büyük bir hızla, Sinan'ın yönlendirmesiyle yolunu bulmuştu.

bu koşuşturmanın yanı sıra, kocasından bir savaş nidası jutpmuştu. 'Allah-u Ekber!" Kocasının nidasını askerleri ılrv.ım ettirdi. "Allah-u Ekber!"

bu kargaşanın içinde bir ses yankılandı. Birinin bağırdığım tluydu: "O çocuğu ve askeri takip edin!"

kocası tekrar kükredi. Genç kız kafasını çevirmeye çalıcı ı, bulanık görüntüleri adlandırmaya çalıştı. Kocası ve ıidu'deri bir bariyer kurmuş, onların peşine düşmeye çalı-).m tüm eşkıyaları kılıçtan geçiriyordu. Genç kız sallanan b.ışını ve kırılacak gibi eğilen belini önemsemeden bu gö- Minl üye kilitlendi.

Kocasının elinde kocaman, neredeyse Kardelen kadar blı kılıç vardı. Belindeki kınından çektiği kalıç, akşam güneşinin altında ışıklar yansıtıyordu. Çok ağır ve kıymetli bir kılıçtı muhakkak; kocası kadar ürkütücü, kocası kadar *M* ınasızdı.

Kılıcın başı bir yılanın dili gibi ikiye ayrılmış, ona i dan okuyan herkesin kanma girmeye hazırlanmıştı.

Bu manzaranın takibini Murat'ın uzun ve sivri kılıcı tiriyordu. Alp, iki ince ve keskin kılıcı iki elliyle kavra atından atlamıştı bile.

Kağan ise...

Kağan ın savaşırken ki haline bakmak bile genç kı tüylerini ürpertti. Elindeki kocaman, baltayı andıran silahla düşmanlarının kellesini avlıyordu.

Neredeyse yirmiye yakın adam, saniyeler sonra yere ti rilmeye, azalmaya başlamıştı. Askerlerin yüzleri, elleri k revan içindeydi...

Kocası görüş alanından çıktığı an genç kız panikled Ateş'i de o topluluğun içerisinde seçememişti. Elleri titrl yor, Sinan'ın onu çekiştirmesine tahammül etmeye çalışı yordu. Bu sırada birkaç metre uzaklıktan at sesleri duyuldu. Bu atlar safkan değildi ve genç kız bunu seslerinde bile anlayabilirdi. Bu atlar kesinlikle kocasına ya da askerlerinden birine ait değildi.

Sinan gerildi ve genç kız onun da işittiğini anladı.

"Sinan!" diye bağırdı nefes nefese. Bu hızlı gelişen olay« lar kalbini patlatacak gibiydi. Yüzüne kan hücum etmiş, soluğu kesilmişti.

"Şimdi olmaz Hanımım!.." diye bağırdı Sinan. "Peşimizdeler."

Genç kız dayanamayarak, son çare dizginleri kavradı ve Sinan'ın elinden çekti.

Sinan hayretle atını durdurmaya çalıştı ama genç kız buna izin vermedi. "Durma!" diye bağırdı. Bir yandan atım sürerken, diğer yandan eyerden kurtulmaya çalıştı. Atında

İp doğru kaydı ve biraz doğruldu. Rüzgâr suratına çarfkrn, genç kız yine, bu durumdayken bile gülümsemek

t'yiTİ» kınındaki kılıcını alıp, eteğindeki kılıç kınına jıtii lUı kını eteğinin görünmez bölmesine dikmişti ve likidi kakmayan kimse, bu siyahların içinde bir kılıç gö- ınr/'lı.

I'yi'ii kavradığı gibi kenara fırlattı. Sinanm şaşkın sesi ijiuluLındı "Hanımım?"

(«i * 11 ç kız kafasını çevirip, gözleriyle gülümsedi genç ' ıikını.ı. "Yarışa var mısın, Bodur Sinan?" dedi, Murat'ın ses İminnu taklit etmeye çalışarak.

Sınan neredeyse homurdanacaktı. Genç kız gözlerindeki hayreti görmese, genç adamın güleceğine bile inatıabilir- ıll (¡enç kız dizginleri iyice kavradı ve atının yelesine yas- Ittınlı. Sinan ı arkada bırakarak, rüzgâra karşı savaş açtı. At «lideri onları takip ediyor, hızlarını onlar gibi artırıyordu.

Genç kız tam onlardan kurtulacağını düşünmüştü ki |Hıl.ıklan sağır eden bir patlama sesi duyuldu. Genç kız bu kutuıyu ve bu sesi adı gibi iyi biliyordu. Kılıç tutmayı becermeyen ortanca ağabeyleri bu mert olmayanların icadını İndl.ıumayı iyi biliyorlardı. Arkadan vuranların, korkakla- 11M silahıydı bu.

(i enç kız vücudunda yakıcı bir acı hissetmedi ama Simin uı atı seğirince göreceği şeyden korkarak başını Sinan'a ı,evinli. Sinan tek omzunu tutmuş, atım dengede tutmaya yılışırken, peşindeki adamlara lanetler yağdırıyor, Kardelen e kalkan görevi görüyordu,

kardelen nefes almayı unuttu. Bu daha üç gündür tanıdığı adam, ona sırf Beyinin karısı olduğu için siper oluyordu.

Bir silah sesi daha duyuldu fakat bu seferki ıskalamı Genç kız göz ucuyla arkaya baktığında ağaçların arasın son hız kendilerine doğru gelen iki eşkıyayı gördü. Yüzli ne örttükleri örtüler tıpkı Kardelen'inki gibiydi ve kim lerini gizliyordu.

Kardelen kesin kararını verdiğinde, Sinan tıpkı ken ninkine benzeyen yayını sırtından almaya çalışıyordu, nan'm yayının müthiş bir işlemeyle kaplandığını daha ön görmüş, oklarının keskinliğini sırtında asılı duran çantası dan fark etmişti ama ilk kez onu eline alırken görüyordu Sinan, omzundaki yaraya rağmen çevik bir hareketle ok nu yayma takmıştı bile.

Genç kız, onun daha ne kadar dayanacağını bilmiyordu Hem Kardeleni korurken, hem de bu iki adamla savaşft mazdı. Bir tanesiyle evet ama iki tanesiyle...

Genç kız yol ayrımına geldiği an Sinan ı yanılttı. Si» nan'ın istikamet gösterdiği yol muhakkak gidecekleri yerift kestirmesiydi, ancak iki tane eşkıyayla o dağ yolunda köşe« ye sıkışacaklardı. Yayının ve okunun yanında olmasını nasıl da isterdi. Şimdi kılıcı yanındaydı ve atın üzerindeyken, bu. ufak kılıçla hiçbir şey yapamazdı.

Sinan, dağ yoluna girdiklerini düşündüğü vakit Karde- len atının dizginlerine asılıp, yol ayrımından ters istikamete yöneldi. Buranın bir göl yolu olduğunu burnuna dolan tuzlu kokudan anlamıştı. Yüzüne çalman nemli sıcaklık, doğru yolda olduğunu gösteriyordu. Kardelen, o adamlardan en az birinin onu takip edeceğini biliyordu. Sinan diğer adamı yaralı haliyle bile haklayabilirdi.

Kardelen, atının dizginlerine asıldı ve rüzgâr suratını döverken, toprak yolda yokuş aşağı sürdü. Arkasından sadece bir atın nal sesi duyuluyordu ve bu, genç kıza derin bir . İMİuk aldırmıştı. Bu adamdan kurtulabilirdi. Ona öldürü- | fcll l»ır kılıç darbesi de vurabilirdi ama Kardelen kandan ve ı flitimden nefret ederdi. Fakat biri onun canına ve sevdikle- ; Hıu kast ederse, gözü kapalı kılıcı bu adamların boynuna Halindi.

; Arkasındaki adam hayret edecek bir şekilde daha da hız- ■ Imitlı. Sanki daha önce atını bilerek yavaş kullanmış, şimdi iMt.ı ayale uydurmuştu. Dakikalar sonra önüne çıkan gölle yıl deşme vakti olduğunu anladı. Arkasındaki atlı adam tlnlıa ela hızlandı

ve genç kızın atının önünü bir anda kesti.

ı ¡enç kız soluk soluğa karşısında dikilen adama baktı. Vıt/nnün yarım tuhafbir kumaşla örtmüş olan adamın gözle» ı, Kardelene hiç olmadığı kadar tanıdık geliyordu.

(.'enç adam, Kardelene baleti. Onun gözlerine baktı, talihli ve hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermedi. "Kardelen..." ılı ve soludu genç adam, yüzündeki kumaşı çekerken. "Benlin, Ateş!" diye şefkat dolu bir sesle konuştu.

(ienç kız, yaşadığı heyecan yüzünden ağlamak üzereydi Nefes alamıyor, konuşamıyordu. Yüreği kulaklarında .ılıyor, bugünün bir rüya olmasını diliyordu. "Sen!" dedi, nrlos nefese. Atının yelelerini daha sıkı tuttu. Birinden dcüek almak ister gibiydi, şu an yanında olan tek varlıksa .iliydi.

"Kardelen, beni dinle." dedi genç adam, soluk soluğa. K .11 delen kafasını iki yana salladı. "Sen?.." diye tekrar soludu. "Nasıl? Neden?"

I ieuç adam, Kardelen in ne sorduğunu anlamış gibi yuzii kasıldı. "Kardelen, ben... Seni almaya geldim." diye Mi/e başka bir yerden girdi. "Birkaç saatliğine çadırlara d<»tulüm. Döndüğümde senin o Kara denen hayvanla evlendirildiğini duydum. İnanamadım! Babana bile hesap
sordum, tüm köyü ayağa kaldırdım..." Sonra omuzlar mahcupça kaldırdı, "Tek çarem bu adamlardı."

Kardelen elini boğazına götürüp, nefes almak için çab ladı. "Sen bunca yıldır, her köye çalışmaya gidiyorum d diğinde..." diye söze başladı ama genç adam sözünü kesti,

"Evet... Onlarlaydım ve şimdi onlar sayesinde seni b dum. Onlar bana gelecek kuracak kadar bir para öner Benim gibi göçmenlerin ve ezilen halkın sözcüsü onlar."

Genç kızın gözleri hayal kırıklığıyla ve nefretle parlad "Onlar katil!" diye haykırdı. "Onlar kendi kanlarından in sanları bile öldüren, para için kardeş bile tanımayan, yaş dığı ülkeye ihanet eden katiller!"

Ateş sabırsızlıkla elini saçlarından geçirdi ve tek eliyli

dizginlenemeyen atıyla baş etmeye çalıştı. Atı da tıpkı dâ« hil olduğu topluluk kadar sabırsız ve hoşgörüsüzdü.

"Kardelen..." Gözlerini genç kızın gözlerine dikti ve ka* rarlılıkla konuştu. "En büyük katil, o atında ve dizlerinde oturduğun adam!"

Kardelen bunu biliyordu. Kocasının ellerindeki kana şahit olmuştu. Ama kocası katil değil, ekmeğini yediği, suyunu içtiği vatanı uğruna savaşan bir yiğitti.

Kardelen bunu hayretle fark etti. Kendi halkından bazıları ne kadar kötülerse kötülesin, Kara Bey vatanı için savaşan, tüm düşmanları gözü kapalı haklayan bir askerdi. Onun çocukları, kadınları öldürdüğüyle ilgili efsaneler, sırf kendi halkı gibi buraya yabancı, bu vatanı kabullenmeyen insanların eseriydi.

Kardelen kafasını iki yana salladı. Genç adamdan gözlerini çekerek, "Bunu yaptığına inanamıyorum!" dedi. Ateş, atını harekete geçirerek biraz daha yaklaştı. Genç kız derhal geriledi.

"Kardelen..." diye yalvardı, genç adam. "Benden kaçlım Benim, ben! Ateş!"

Genç kız hiddetle yüzünü çevirdi. "Benim tanıdığım Alrş masum insanların mallarına, canlarına göz dikmez!"

A leş kükredi: "O adam ancak bir şeytan kadar malumdur."

"Sen oradan geçecek olanların onlar olduğunu nereden İtiliyordun?" diye farklı bir yerden girdi genç kız. "Yoksa Omınüze geçen herkesi soyuyorsunuz da şansınıza onlar mı denk geldi?"

(ienç adamın yüzü acıyla kasıldı. Kafasını yere doğru i'ftdi, düşünceli ve biraz da mahcup bir hali vardı. "Arada mı.ula onlara katılıyorum" dedi. Sesi fazlasıyla yumuşamıştı. "Sana söylemiştim Kardelen. Seni hak etmem gerekiyordu. Okumak, çalışmak, köy yerinde kendini kabullendiril ırk çok zordu. Benim gibi birçok genç onlara başvurmuş, (»ularla omuz omuza Osmanlıyı karşısına almıştı. O asker İHv/.ımtularım pek sevdiğim söylenemezdi ve ben de hem İmi lamın ezilmesinin intikamını alacak, hem de seni hak i'lmek için bir gelir sağlayacaktım."

"Kanlı paralar!" diye nefretle söylendi Kardelen. "Ter bile akıtmadan, elinin kanıyla kazandığın paralar! Dedem, onlardan nefret ederdi Ateş. Biz dedemin barış öğütleriyle büyümüştük, biz ağabeylerimden, diğer göçmenlerden farklı olarak ekmeğini yediğimiz toprağa ihanet etmemek için ant Kiniştik." Genç adamın belindeki silahı göstererek, "Biz, o namert silahlarıyla insanları sırtından varmayacaktık!" dedi.

Ateş hiddetle atını bir sağa bir sola çekiştiriyor, yerinde (bitlemeye çalışıyordu.

"Hepsi senin içindi!" diye kükredi, Ateş. "Sırf senin bir lu*re gülebilmen için, sırf o aptal insanların söylediklerini dıiymayacak kadar uzağa götürebilmem içindi!"

Genç kız yutkundu. Böyle bir feryat beklemiyord '"Buna mecbur değildin." diye fısıldadı Kardelen, "Kendi bana bakmaya mecbur hissetmemeliydin."

Ateş bir inanamama nidası kopardı, "Mecbur değildi* zaten!" diye kükredi. Kardelenin boğazı tekrar düğümlen» di. "Sana sırf acıdığım, sırf vicdan azabı çektiğim için mi ya kın duruyordum sanıyorsun? O aptal ve kendinden nefret eden kafan 11e zaman alacak? Ben sadece benimle olmanı istedim! Acıdığım için değil, yanımdayken dünyanın en şanslı erkeği gibi hissettiğim için!"

Genç kızın kulakları uğuldadı. İnanamadı. Gözleri hayretle büyüdü ve soluğu kesildi. Hiçbir cevap veremiyordu, Sadece gözlerini büyütmüş, kendine inançla bakan yeşil gözlere kilitlenmişti.

Bu yenilmez, güçlü, ne istediğini bilen adam Kardelen'i istiyordu. Çocukluk arkadaşı ona acıdığı için değil, sırf yanında kalmak istediği için yanında kalmıştı. Yıllarca ona acıdığım düşündüğü adam, aslında kendi isteğiyle yanında kalmıştı. Genç adam, Kardelen in şaşkınlığını iyiye yordu ve elini ona doğru uzattı.

"Benimle gel Kardelen. O gaddar adama mahkûm değilsin. Seni buradan kaçırırsam ailene ve halkına hiçbir şey yapamaz. Eşkıyalar seni kaçırdığı ve o da koruyamadığı için tek suçlu Kara Arslan olur. Padişah, göçmenleri karşısına almamak için o adamı idam bile edebilir. Ondan korkmana ve kaçmana gerek bile kalmaz..."

Elini tekrar havada salladı.

"Benimle gel Kardelen."

Kara Bey yüzündeki kanları elini tersiyle sildi. Kafasını eğip, kanla yıkanmış kıyafetlerine baktı. Sonra gözlerini tıpkı kendi gibi kanla abdest almış adamlara çevirdi. Hepsinin yüzleri kırmızıya boyanmış, bedenleri çatışmanın verdiği izlerle soluk soluğaydı. "Elhamdülillah" diye soludu Murat. Kendi dâhil tüm askerleri Murat'ı tekrarladı.

Eşkıyaların neredeyse yarısı yerde seriliydi. Diğer yarınıysa Kağan m baltasını gördüğü an arkalarına bile bakmadan

kaçmışlardı.

Kara Bey hiçbir uyarıda bulunmadan atına atladı. Kansın gittiği yolu biliyordu ve nedendir bilinmez bu kanlı kiliyle bile onu görmeye ihtiyacı vardı.

Sinan'ın onu koruyacağını biliyordu ama içinde büyüyen aptal bir his -adının kaygı olduğunu hatırlıyordu ama yıllardır yaşamamıştı- yeşeriyordu. Tam atma atlamıştı ki atının üzerinde düşecek gibi onlara doğru gelen Sinan'ı kırk etti.

Sadece Sinan'ı!

t ienç adam, içinde kükreyen vahşi yaratığı susturdu ve sesi metrelerce ötede yankılanacak şekilde kükredi.

"Hanımın nerede?"

Sinan atın üzerine düşmemek için çaba sarf ederken, kendini zorlayarak, olabildiğinde hızlı ilerliyordu. Son takatiyle, "Göle..." diye bağırdı, bir soluk aldı. "Eşkıya..." Süt/,ünü tamamlayamadan atından düştü ama acıyla bağırmadı. Bembeyaz bir yüzle, yarasım tutarak ayık kalmaya yılışır gibiydi. O halde, attan düşmüş ve yaralı olduğu belli olduğu halde doğrulmaya, Beyine af dilemeye koyuldu.

Kara onun yakınına geldiğinde gözlerinde pişmanlık gördü. "O... Göle gitti. Arkasında adam... Hanımımı koni yamadım."

Genç adam neredeyse Beyinin buyruğunu yapmadı için ağlayacaktı. Kara eğer yaralı olmasa onu kendi yari yacak kadar öfkeliydi ancak bu genç adamın elinden gelı yaptığına emindi.

Alp'e döndü. Alp, Beyi her an emir verir diye her daldi onun ağzına bakardı. Her şeyi en ufak bir hava titreşimli den fark ederdi. Duymuyor olabilirdi ama diğer duyul« bir insamnkinden fazlaydı.

"Ben, Hanımınızın peşinden gidiyorum, Sinan a gözkl lak olun. İstikameti bozmayın ve en uygun yerde konakla« yın. Yaralı ve çok kan kaybetmiş."

Genç adam hızla başını yukarı aşağı salladı. Kağan blf adım öne çıktı. "Af buyurursanız ben de sizinle geleceğimi Beyim. Bu kansızların nereden çıkacakları belli olmuyor."¦

Genç adam hızla başım iki yana salladı. "Ne kadar bolü» ¦ nürsek, o kadar savunmasız oluruz."

Kağan karşı çıkmak istiyor ama Beyinin kararlı bakışla» rıyla kenara çekiliyor gibiydi.

Murat, Sinan'ı kucaklarken moralleri düzeltmek, Sinan'ı ayık tutmak için yine iş başındaydı. "Boyuna bakan kuş ka- , dar sanır. Ninemin katırından bile ağır."

Sinan, Murat'ın omuzlarında gülümsemiyordu bile, j Sadece gözlerini yere dikmiş, utancını içinde yaşıyor gi- j biydi. Alp, Kara Bey atına binerken şakıdı, "Hayda! Mu- | rat, Sinan'a cevap vermedi. Kıyamet yakındır Çakı Kağan.] Ölmeden önce bir kere gül, gözlerim açık gitmeyeyim. , Ya da dur, gülmesen de olur, bir kere uzun bir cümle kur. Öyle adamları haklayalım, kellelerini biçelim' ya da 'bu taraftan gidelim' den başka."

Murat, Alp'in sözlerini tamamladı: "Aslanım, şu yerdeki ¡ helvaya dönmüş adamı görüyor musun?" dedi yerdeki bal- , \i yemiş bir leşi göstererek "Bu adamdan kasap olur, helva- yı ulur, batta değirmenci bile olur ama şair olmaz."

Kağanın homurtusu, hepsinin kahkaha atmasına sebep Hİtlı

Sinan dışında... Kara Bey kaygıyla Kuzguni ye, yol ar- İMtl aşının sırtına atlamıştı. Kuzguni, onun kalbindeki kaygıyı hissetmiş gibi öne atıldı. Bir emir, bir çekiştirme yoktu. Kanı hey gideceği yönü biliyor, atı gibi onun tuzlu göl kokucuyla karışmış kokusunu soluyordu adeta.

Ne ara kazınmıştı genç adamın beynine bu koku?

Düşman kızının kokusunu ezberlemişti Kara Bey. ^»lımÎi de yıllar sonra taş kesmiş kalbinde ilk kez bilinmez blı duygu yeşeriyordu ve bunun sebebi o genç kızın su U'ityi gözleri olamazdı. Hayatından ilk kez öylesine güzel bir yüz gördüğü için de olamazdı. Peçesinin ardında •akladığı gizemli güzelliği, o derin vadiyi keşfettiği içinde »ılınazdı. Kara Bey, ne zamandan beri onun ufacık yüzünü buy leşine aklına kazımıştı? Sanki gözlerini kapatsa, gözünün önündeydi o gizli bahçe. Gözler... O berrak gözler yerleşmiyordu bir tek o bahçeye. Peçenin ardından kentline bakarken bile soluğunu kesiyordu, o yüzle birleşince gn»ç adam kendini nasıl tutacağını, o yüzün gerçek olup mİ madiğim kontrol etmek için nasıl dokunmayacağım bilemiyordu.

Kendini bu düşüncelerle oyalaması da büyük bir ap- Iallıktı. O duygu, o kaygı oradaydı işte. Taş kesmiş kalbinde çatlaklar açıyordu. Ya o su rengi gözler solmuş, o pamuksu ten buz kesmiş, o kırmızı dudaklardan can çekilmişse?..

Genç adam, Kuzguni ye daha da çok yüklendi. Kimsi', bu cihandaki hiç kimse, Kara Bey'in karısına el süremezdi. O, ne olursa olsun Allah katında onun karısı, Ya- radanın emanetiydi. Ona Kara Arslan el sürmüyorsa, b başkasının peçesinin ucuna dokunan elleri bile keser Gölün tuzlu kokusu genzine çalındığında, Kara Bey kıl cini kavradı.

"Git buradan!" diye soludu Kardelen.

Ateş, şaşırmış gibi gözlerini büyütmüştü. Kardelen söz* lerini tekrarladı. "Yaşamanı istiyorum, Ateş. Git buradan!'

"Sensiz asla!" diye soludu Ateş. Kardelen, gözlerindi titreşen yaşlan geri itti.

"Sen, onu tanımıyorsun!" diye haykırdı. "O Kara! O Arslan! O Kurt!"

"Ondan korkmuyorum." diye gururla kafasını kaldırdı Ateş.

"Aptalsın o zaman." diye soludu Kardelen, sesi çatlıyordu.

"Ona kimse dokunamaz. O ölmez, öldürür. O dünyanın ucuna bile gitsem beni bulur."

Nedendir bilinmez, genç kız buna tüm kalbiyle inanıyordu. Karanın ölümünü düşün emiyordu. Ölemezdi. O kocaman beden nasıl bir kılıç darbesiyle ölebilirdi? Hem Kara, karısından asla vazgeçmez! Geçmezdi, değil mi?

Kardelen e sırf Padişahının emri için bile katlanırdı, yine de emrinden çıkmazdı. Gözlerindeki kararlılık bunu genç kıza göstermişti. Sanki boynunun arkası karıncalanıyor, onun geleceğini duyuruyordu. Genç kız, geleceğini biliyordu. Kara Kurt asla arkasını dönüp gidecek, yenilgiyi kabul edecek bir adam değildi. Kardelen burada düşmanıyla konuşurken onu görecek, ikisinin de kellesini alacaktı belki.

I İMİU, kızın kellesi o kadarda değerli değildi. Ama çocukluk «Ulaşım kendi yüzünden ölürken görmek istemiyordu.

A leş ona tekrar yakınlaşmaya çalıştığında genç kız yeni- ! »Um at ım geriye sürdü. Dilinde biriken zehirli sözler Ateş'in i «mıılı yakacaktı ama onu öldürmeyecekti.

"ben evliyim Ateş." dedi Kardelen, kararlılıkla. "Kara Aldan Bey Ün karışıyım. Osmanlı geliniyim. O benim ko- ı ı tim ve ben onu yüz üstü bırakmayacağım."

Ateş sanki biri onu keskin bir bıçakla kesmiş gibi geriledi, (»özleri hayretle büyüdü ve yüzündeki acı gün gibi orta- f y»! v, ı ktı. Kardelen dilini ısırdı.

"(¡ideyim diye söylüyorsun! Sırf beni düşündüğün hlıı." dedi Ateş. Sesi kendini inandırmak ister gibiydi.

kardelen kafasını iki yana salladı. "Eğer şimdi gitmezsen kocam seni yanımda görünce ona ihanet ettiğimi düşünecek. Seni de beni de öldürecek." Biraz öteden Karanın lı.işin atının kükreyişi genç kızı onayladı. Yalvaran gözlerle, < ¡it, Ateş!" dedi.

Ateş, kafasını kaldırdı ve gözyaşlarıyla genç kıza baktı. " K .tra buraya geldiğinde kılıcını kalbime sok ki sen hain olmaktan kurtul, ben de sensizlikten kurtulayım."

Genç kız kafasını hiddetle iki yana salladı. "Sana karşı .ısla kılıç tutmam, Ateş. Sen benim çocuklığumsun. Ko- ı am buraya gelince ya ikimizi de öldürecek ya beni tekrar himayesi altına alacak."

Ateş, "Ona kocam deme!" diye yalvarır bir sesle söylendi. Atını çevirip, pes edercesine omuzlarını düşürürken. "Şimdilik gidiyorum ama izini asla bırakmayacağım, kardelen. Ben o Kardelen hikâyesindeki Hercai olmayacağım. Senin kurumaya yüz tutmana izin vermeyeceğim. Iilini uzattığın yerde olacağım. Günü geldiğinde kimsenin olmadığı, sadece kendin gibi olabildiğin, o peçelerin ardlH saklanmayacağın bir dünya yaratacağım" *m*

Son kez Kardelene baktığında Kardelen in göz kapifl ları titreşiyordu. Ağlamamak için savaş veriyordu. Anc● Ateş, o yeşil gözlerden dökülen acı yaşlarla yanaklarını yfl kıyordu. 1

"Görüşmen üzere Kardelen" dedi ve atı olabildiğin J sessiz adımlarla kocasının ters istikametinde, çalılıklarda kayboldu.

Birkaç dakika geçmişti ki kocasının atının sesi kulağı* na çalındı. Atının üzerinde döndüğünde kocasının yolutl başında, şaşkınlıkla ona baktığını gördü. Bu sefer genç lal konuştu. Onun şaşkın ifadesinden anlamsızca zevk almıştlı Ateş için yanan boğazı, bir anda yumuşamıştı.

"Artık gidebilir miyiz Beyim?"

Kara Bey, atını tekrar hareket ettirdiğinde gözlerini kızın yüzüne dikmişti. "Sen, nasıl?.." diye sordu. Gözleri eyersiz atı, kınından dışarı fırlamış silahında, ustaca atını tutuşundaydı. Genç kız mahcupça gülümsedi. "Sana söyleyecektim. Dedem atınla bağ kurmak için, kumaş parçalarını kullanmamam gerektiğini söylerdi. "

Genç adam buna hak verir gibi kafasını salladı, genç kıza yaklaşmaya devam ediyordu. Kardelen istemsizce bir adım geriledi. "Orada dur." dedi kocası. Sesi fazlasıyla hük- mediciydi. Genç kız onun Ateş'i görmüş ya da varlığını hissetmiş olabileceğini düşündü.

"Beyim." dedi af dilemek ister gibi, bir adım daha gerileyen bu sefer atıydı. Atının da Kara Kurt un atından ürktüğünü fark etti. Kardelen atma hak vermeden edemedi. Atıyla bir bütün olan bu adamın gözlerindeki ateş insana geri geri, hızla koşma isteği uyandırıyordu.

■S,,va yerinde dur dedim Kardelen." diye *y&sek* sesle fcsir.li. Genç kız, atının üzerinde adeta yerin en p Ama elleri kaskatı kesilmiş, omuzlar, kasılmıştı.

Korası atım bacakları birbirine değecek kadar yaktaş- yüzünde hayret, merak, nefret bütün duygular dans „Uyurdu. Genç kız olduğu yere yıkılacağım duşundu.

Kocası ona ihanet ettiğini düşünüyorsa, bu go onun İtti*/.in olacaktı.

7. BÖLÜM

ara Bey, gözlerinin rengini yansıtan gölle bütür (VV leşmiş karısını görünce gerildi. Genç kız kosko ca atın üzerinde, bir kadından beklenilmeyecek cesareti dimdik oturuyordu. Genç adam, içinde büyüyen bu tuh endişenin geri çekildiğini ve rahatladığım hissetti ama bu durumdan nefret etti. Bu kız zayıflıktı ve Kara Bey'in açık yarasıydı. Kara Bey'in asla düşmana karşı kullanılan açık yarası olmazdı. O gaddardı ve bu hayatta askerlerinden başka kimseye sahip değildi.

Bu kıza da sahip olmayacaktı. Şu lanetli yol bittiği vakit, kurtulacaktı gölü bile kıskandıran su rengi gözlerden.

Genç adam bu kızın hangi soydan geldiğini bilmese, onun bir Türk kızı olduğuna ant içebilirdi. Dizginleri kav* ramış elleri ustacaydı, atının eyersiz olması genç adamın gözlerinden kaçmamıştı ve o elindeki sanki yıllardır taşı* yormuş gibi kavradığı kılıç da Kara Bey'i hayretler içinde bırakıyordu.

Kara Bey hayatında bu denli güzel kılıç tutan kadın görmemişti. Kadınlar atlarına böyle hükmedici oturmazlardı, zarafetle yan oturur, mümkün olduğunca hareket etmezlerdi.

Genç kızın ise er meydanındaki yiğitlerden farkı yoktu. Omuzlan dik, çenesi yukarıda, gözleri kocasmdaydı. Genç adam böyle bile tüm kadınlardan daha çok zarafet saçtığım

^Ölünmeden edemedi. Soylu bir aileden gibiydi. Kimseye boyun eğmeyen bir Bey kızıydı, şimdi ise eşkıyalardan kaç- Huıy 11 »aşarmış bir Bey karısıydı.

"*Ktinm!*" diye düşündü genç adam. Allah ona ancak boylı* bir kadın nasip ederdi. Gözlerinde Kara Bey'in hid- tfolli ateşini taşıyan, yaralı ama güçlü, vahşi ama evcilleştirilmiş bir kadın...

Kara Bey fark etmeden atı harekete geçmiş, komuinim bile beklememişti. Genç adam nedendir bilinmez, kıygıları son bulunca genç kadına yakından bakmak, bir ılıdı.ı bakmak ve o tuhaf, dinlendirici kokusunu solumak Kirdi.

l)na doğru emim adımlarla ilerlerken karısının gözlenin İr korku belirdi. Genç adam gülmek istedi, tabi ki kendinden korkuyordu ama bunu her defasında gevezeliğiyle gizliyordu. Şimdi ise ürkek bakışlarla kocasının kendine VMM,ışınasım bekleyen bir dağ ceylanından farksızdı. Genç kzın atı korkuyla birkaç adım geri kaçtıkça, genç adam gür *»»".iyle onu durdurdu. Her kükreyişinde karısının yerinden /ıpl.mıasını zevkle izledi.

Yıllar sonra ilk kez kahkahalarla gülmek istiyordu genç tid.ım, şöyle dişlerini göstere göstere, kaygısızca. Yüzündeki ve ellerindeki kanı bile unutmuştu Kara Bey, Kardelene yaklaşınca. Şimdi tek düşündüğü o gözlerin, o yüzde nasıl durduğuydu.

Öğrenecekti.

Kardelen onun karısıydı ve bunu öğrenmeye hakkı vardı. Birçok şeye hakkı vardı. Zayıf ve çelimsiz olduğunu sandığı vücudunun kıvrımlarım hissetmişti ona sarılırken ve kokusunu duymuştu tüm duyusuyla.

Bu bedenle yatağını ısıtmaya hakkı vardı. Sonra o gj yaprağına benzeyen dudaklarına dokunmaya, yüzünü gerçekliğini anlamak için yanaklarını kavramaya, kif güneşlerin öptüğü kirpikleriyle tek tek temas kurma/ hakkı vardı.

Genç adam düşünceleriyle irkildi. Düşmanların cirit tığı bu dağlarda, tek düşündüğü bu kızın kollarında, saçl yastığına salıkken nasıl duracağıydı. Bu kız su rengi göz riyle derinliklerine giriyor, ona büyü yapıyordu.

Dokunmak yoktu, kollarına almak da! Ama genç adart^ o yüzü bir daha görmezse, doğru düzgün düşünemeyece* ğini biliyordu.

Bacakları birbirine değene kadar atını genç kıza yaklaş« tirdi. Genç kızın tuzlu suyla karışıkkokusu rüzgârla beraber yüzünü okşadı. Genç adam neredeyse gözlerini yumacaktı,
Dişlerini sıktı, nefesini tuttu.

Genç kız, kocasının kanlı yüzüne bakarken geriye sinmemek için kendini zor tutuyordu. Elleri, yüzü, tüm bedeni kanla yıkanmıştı.

Asıl kimliğine bürünmüş, kan içen bir efsaneye yakışır biçimde tüm bedenini kanla boyamıştı. Genç kız sesli bir şekilde yutkundu, gözlerini kocasının kara gözlerinden ayıramıyordu. Adı gibi karanlık gözleri birçok şey vaat ediyordu. Ama içinde zerre kadar merhamet yoktu. Genç kız eğer ona ihanet etmişse, bu kılıcını süsleyen kırmızı lekelerin biri de ona ait olabilirdi. Tek bir kılıç darbesiyle genç kızın dik tutmaya çalıştığı başım gövdesinden ayırırdı ya da

İni ışı baltayla savaşan askeri Kağan a bırakırdı; daha acılı ve tldlı.ı ezici...

t icıiç kız karamsarlıkla bunları düşünürken, kocası Üne doğru eğilip onun peçesini kavradı ve tek bir hareketle imi irdi. Genç kız hayretle kocasının yüzüne bakama- (itin edemedi, solukları sıklaştı ve ne yapacağını bilemez itil lıalde kocasına baktı.

Ardından dik bakışlarındaki hayreti gizlemek için kafanın yere eğdi. Kocasından hırıltılı ve hiddetli bir solukyük- neldi. "Kafanı kaldır." diye emretti. Genç kız kaldıramazdı. Nasıl onun yüzündeki iğrenmeye katlanırdı?

" Kafanı kaldırmanı bekliyorum, karım." Genç kız bu lafı İter t [uyduğunda nedendir bilinmez itaat etmek istiyordu.
I lırçın ve inat ruhu bu adımın yanında süt dökmüş kediye litmiiyordu.

Kafasını usulca kaldırdı, kaşlarının altından kocasına utangaç ve mahcup bir bakış attı. Kocası "Daha!" diye gürledi ve genç kız titreyerek biraz daha doğruldu. Şimdi tam da kocasının istediği gibi onun gözlerine bakıyor, kafasını lıiç olmadığı kadar dik tutuyordu.

Yıllardır peçenin ardına gizlenen yüzü kendini çıplak hissetmesine neden oluyor, dudakları alışılmadık rüzgârda sızlıyordu.

(îenç kız, genç adamın dişlerini sıktığım görebiliyordu, ülkesine engel olmaya çalıştığının farkındaydı. Böyle bir yüze salı ip kız ona nasıl layık görülmüş, diye düşünebilirdi. Öylesine derin ve karanlık bakıyordu ki genç adam, Kardelenin Imğazı kuruyordu, ellerinin ayası ter içindeydi ve atının kavlayan bacakları neredeyse isterik bir şekilde titriyordu.

Genç adam kara peçelerin sakladığı yüze bakarken dişlerini sıktı. Elleri ona uzanmak için sızlamaya başladı bedeni gerildi ve hayatında ilk kez kalbi bu denli açıkta kal* mış gibi çırpındı.

O gözlere bakmak zaten zehirli suyu içmekten fark^ sızdı. Bu minik ve zarif yüzle birleşince de her erkeğini ölüm fermanını imzalayacak, büyülü bir güzelliği taçlan^ diriyordu.

Genç adam dokunmama yeminini bozmak üzereydi, ellerini öyle bir sıkıyordu ki kan çekilmişti. Atı bile sahibinin gerginliğini fark etmiş, huysuzlanarak yenindi i kıpırdanmıştı.

Genç adam bir bahane bulur bulmaz ellerini gevşetti ve onları genç kadına uzattı. Onun ince ve narin belini kavradığı an tüm bedeni alev aldı. Yolculuk boyunca tek düşünebildiği, genç kızın sıcaklığı ve pamuksu teniydi, Şimdi ise o yüzün neler barındırdığım biliyordu ve bu yolculuk bitene kadar akima nasıl mukayyet olacağım düşünüyordu.

Genç kızdan bir şaşkınlık ve korku soluğu yükseldi. Karısı bir dolu adamın ortasından korkusuzca kaçmış, tek başına eşkıyalardan kurtulmuştu ama Kara Beyden korkuyordu ve genç adam bunu her ona dokunuşunda hissediyordu.

Genç kızı, yüzü kendine bakacak şekilde kucağına oturttu. Neden diye sormadı kendine, nedeni açıktı ama itiraf edemiyordu. Sadece onun karısı, erkeklerin önünde bu denli rahat oturamaz, kendi gibi bütün erkeklerin ilgisini çekemezdi. Bey karısı gibi bir Hanım olmalıydı. Herkesin ona saygı duyduğu, onun ihtiyacını gördüğü ve bakmaya bile cüret edemediği bir Bey karısı...

{¡onç kız büyümüş gözleriyle kendine bakarken, genç 4,1.tının solukları savaş meydanındaymış gibi sıklaştı. Bu {ılı savaş olmalıydı. Düşman kızı gözleriyle ona savaş açı- yuı, pusuya düşürüyordu; tek bir zayıflığında onun dün- ytt'.ım alt üst edecek, halkının intikamını beyden alacaktı. Voltsa bu bakışların, bu boğazını kurutan kokunun, bu sı- ı bedenin başka açıklaması olamazdı.

(,'enç adam boğazım temizleyerek konuştu. Genç kızın kı/ıl kirpikleri titreşti. "Bugün eşkıyalardan kaçtığın için »utlarım

ama bu son, karım. Sen, Bey karışısın ve ellerin kıllı, tutmamalı. Er kişiler gibi atma eyersiz oturmamalısın; ayı ıca asla emirlerimden çıkmamalısın."

(icnç kızın yüzü öfkeyle kıpkırmızı kesildi. Genç adam mum cevap vermemek için kendini tuttuğuna emindi ve İm kızı sinirlendirmekten zevk alıyordu. Bilerek sözlerine ılrv.ım etti, genç kızın içinde tuttuğu sözleri merak ediyordu.

" bizim kadınlarımız da kılıç tutar elbet, hatta atalarımızın hikâyeleri mücahit kadınlarla doludur. Vatan söz konulu oldu muydu, kucağında bebeğiyle yardıma koşar analar. Ai IM sen ne Türk kadınısın, ne de savaş meydanında kalmış bir ana."

Kara Bey sözlerinin yaralayacağını anladığı an sustu. Ancak genç kız kırılganlığını sözleriyle ört bas etmeye başlamıştı.

"Affınıza sığınıyorum Beyim, o eşkıyaya kellemi ver- ı mali m."

Genç adamın dudakları bu küstahça sözlere karşı kıvıl İdi. "Affediyorum." dediği an genç kızın gözleri daha çok hıiyüdü. Sanki genç adamı yeterince içine çekmiyormuş gibi daha derin oldu.

"Erdeminize duacıyım, Beyim" dedi bir çırpıda ve ö_ keyle dili yine sürmüştü. Genç adamın dudakları tekr büzülünce genç kızın gözleri ışıldadı. Gözlerini dudakla na dikti; sanki onun gülümsemesini pusuda bekleyen b düşman gibiydi. Genç adam derhal ciddileşti ve genç ki* zm dudaklarını sarkıttığını; bir çocuk gibi mızmızlandığı gördü.

Kanı damarlarında çağladı. Genç kızın bu tepkisinden inanılmaz bir haz aldı. Ellerini çenesine koyunca genç kızdan keskin bir soluk yükseldi. Çenesini çekiştirerek sarkmış dudaklarını düzeltti; hayatında asla bir kadına dokunmamış olan Kara Bey, içgüdüsel olarak o dudaklara dokunmamak için kendini zor tutuyordu. Genç kız gözlerini kaldırıp ona baktığında, aralarında bir karış mesafe bile yoktu. Karısının tatlı

solukları suratına çalınıyordu. Genç adam konuştuğunda kendi sesini tanıyamadı. Sesi fısıltıdan ve tatlı bir nidadan farksızdı.

"Sen artık evli bir kadınsın, Kardelen. Yaşının küçüklüğünü anlarım ama o dudaklarım bir daha sarkıtırsan..."[1] sesine tehdit eklemek için büyük çaba sarf etti. Aklındaki tehdit ise hiç iyi yerlere gitmiyordu.

Genç kız korkuyla dudaklarını toplayınca genç adam daha fazla ne kadar dayanacağını bilemeden genç kızın atının dizginlerini kavradı. Genç kızı kendine doğru çekmedi. Lâkin atları harekete geçer geçmez, karısı kendi yatağıymış gibi kocasına doğru kıvrıldı.

Genç adam kollarını ona dolamamak için ellerini yumruk yaptı ve kafasını yukarıya kaldırarak, içten yakarışlarla semaya yakardı. "Ya Rab, imtihanların her türlüsüne boynum kıldan ince. Savaş desinler, şeriat uğruna savaşayım.

Kimi desinler, canımın son damlasına kadar tüm müminin i koruyayım. Ancak bu kız biraz fazla değil mi Allah'ım? I'n beter savaşçi; en güzel günah ve en tehlikeli silah bu kız. Sen baş edilmeyecek imtihan vermezsin ama bu kızla nasıl bas edeceğimi kestiremiyorum."

(ienç kız; kocasının kan kokulu elbiselerini; çatışmanın I »ışıdığı çamur izlerini umursamadan ona doğru sokuldu. Ilımıı neden yaptığını bilmiyordu. Şu an en savunmasız halindeydi. Peçesi yüzünde yoktu ve yüzü dakikalardır hiç almadığı kadar çıplaktı.

t ienç kız istemsizce tüm o koşuşturmada yorgun düşmüştı ve günlerdir yollarda harap olmuş bedeni uyku için yakarıyordu.

Kocasının sert kokusu kan kokusunu bastırıyordu ve sı- »ak göğsü hiç olmadığı kadar davetkârdı. Hem genç kızın y ıızii nü çok net gördüğü halde onu halen yanında tutuyordu, genç kız kocasına -belki de emir veren Padişaha- min- neltardı. Ne olursa olsun bu güçlü adamın onu koruyacağına, çirkin yüzüne rağmen onu yanında tutacağına emindi. Kedi gibi mırlamamak için kendini zor tutarak kafasını kocasının koyun girintisine soktu. Kocasının elleri ondan tiksindiğini belirtir gibi iki yanında yumruk olmuş, ona do- kımınamak için gergince omuzlarım dikleştirmişti ama bu genç kzın umurunda değildi. Ondan nefret edebilir hatta İsl enebilirdi. Genç kız bu adamın bedeninden daha rahat bir yatak asla bulamayacaktı.

***

Kara Bey, kucağındaki bedene bakmamak için kendini zor tutuyordu. Artık peçesiz olan yüzü ayın ışığıyla, tüm güzelliğiyle parlıyordu. Genç adam onun peçesini kapat* madı. Neden bilmiyordu ama peçesini her kapattığında genç kızın gözlerinde beliren kırılganlığa dayanamıyordu. Peçe takan birçok Osmanlı kadını vardı. Dinin gerekçesi olarak örtünen kadınların bir kısmı yüzünü de örtmek isti* yordu. Kardelenin Allah'ın varlığından bile haberi yokken örtünmüş olması genç adamda aptalca bir minnet duygu* su büyütüyordu. Bu kızın onu ilgilendirmemesi gerekirdi ancak genç adanı yetmezmiş gibi şimdi de saçlarını merak ediyordu.

Bunun sonu yok muydu? Hep bir bahane arıyordu genç kıza bakmak için. Gözler demişti, yerine yerleşince bitecekti merakı. Ama daha çok kabarmış, ona bakma isteğini daha çok körüklemişti. Şimdi de o kızıl kirpikleri andırıyor mu saçları diye merak ediyordu. Genç adam düşünemiyor, hayal edemiyordu. Kızıl saçlar nasıl olurdu? O, hayatında bu kirpiklerin renginde bir kirpik görmemişti. Peki ya saçları kızıl çillerini okşayıp, mavi gözlerinin kenarından dökülürken nasıl görünüyordu?

Kara Bey aklını kaybediyordu. Kafasını iki yana sallayarak düşünceleri savuşturdu.

Askerleri güvenli bir alanda olmamalarına rağmen onlar için çadır kurmuş, onları yabancı gözlerden saklamaya çalışmıştı. Ufak bir çadır da Sinan için kurulmuştu, genç adam karısını çadıra bıraktığı an Sinan'ı görmeye gidecekti.

Genç kızın yüzüne alışana kadar, askerlerinin tepkilerine sabretmeyi de öğrenmesi gerekecekti. Şimdilik onlara göstermeden çadıra solunası en mantıklısıydı.

Çadırdan içeri girerken, hayretle kurulmuş tek döşeğe İnikli. Yük arabasına yetişmişlerdi ve onlar için bir yatak İninmiş, kıyafetlerinin bulunduğu çuvalı yatağın yanı babımı bırakmışlardı.

(ienç adam tereddütle yatağa yaklaştı ve genç karısını yalağa bıraktı. Karısı itiraz sesleri çıkarınca genç adamın yır/,iinde bir tebessüm peyda oldu. Bu sefer engellemedi v»' ilişlerini göstererek gülümsedi. Genç kız kollarından yıldığı an kaşlarını çatıp yumuşak yatağa yatmasına rağmen rahatsız olmuş gibi yerinde kıpırdandı ve yine itiraz ursleri çıkarıp, dudaklarını büzmeye devam etti. Genç .nl.ım gözlerini o dudaklara dikti ve içinden defalarca "ha Havle!" çekti.

Arkasını dönüp hiddetle elbiselerini karıştırdı ve bir çift lı ınız kıyafetle çadırdan çıktı. Kaşları çatılmış, kendi kendine söyleniyordu. Askerlerinin konakladığı yer kaynar suların olduğu, memleketin en bereketli topraklarıydı, genç adam buraları avucu gibi bildiği için yola koyuldu. Ancak çadırın, hemen yanında dikilen Murat'ı görünce temizlenmeden önce Sinan'ın durumunu sormadan edemedi. Sinan'ın yanına kanlar içinde gitmek istemiyor, genç adamın yarasına bakarken kendi kanıyla kirlenip, irin toplamasını İslemiyordu.

Murat, "İyileşiyor Beyim" diye düz bir cevap verdi, beylerinin bu durumlarda kaygılandığım biliyordu ve oıiı hep olaylardan uzak tutuyordu. Kara Bey'in kaşları daha çok çatıldı. Sinan bu haldeyken, Kardelenin onların eline düşmesi fikrinden hiç hoşlanmadı. Öldürdüğü .ulamları tekrar öldürmek, kaçanları sıçan kapanında avlamak istiyordu.

Murat, Beyinin kaşlarım çatışını görmüş olacak ki, "H| nımımız iyi, değil mi Beyim?" diye sordu, hafif bir teli la. Kara da tıpkı askeri gibi, "İyi ." diye düz bir cevap ver< "Hem de ne

iyi!" diye hemen ardından sinirle soludu. Ks Bey hayatında kimse için duymadığı kaygıları duyma) başlamıştı ve bu iyiye dalalet değildi.

Murat, Beyinin kaygısını anlamış gibi anlayışla gülüm* sedi, "Beyim haddime değil ama..." diye sözüne başladır Kara Bey merakla askerinin yüzüne baktı. Murat kendin* den daha çok alışıktı aile hayatına ve onun bildiklerini bilmek istiyordu. Ya da şu kızı aklından söküp atabilecek bir çözüm arıyordu.

"Bu zamana kadar savaşlardan, askerlerden başka bir şey görmediniz. Böyle tedirgin olmanız ve anlamamanız elbette mümkün."

Kara Bey'in kaşları çatıldı. "Bazen sabrımı o kadar zor* luyor ki onun bir kadın olduğunu, bileklerinin bir el darbemle bile kırılabileceğini unutuyorum."

Kendini böyle açması şaşılacak bir şeydi fakat Murat evliydi ve kadınların doğasım ondan daha iyi biliyordu. Murat yeniden anlayışla gülümsedi. Kara Bey sözlerine devam etti, "Çabuk yoruluyor, kırılgan ve hastalığa hepimizden daha yakın. Ama o kadar inatçı ki tüm bunlar gözümden kaçıyor. İki gündür yollardayız ve her şeye itiraz etmesine rağmen o zorlu yollara sesini bile çıkarmadı. Bugün kollarımda uyuya kalınca onun bunlara nasıl dayandığını düşünmeye başladım."

Murat kafasını sallayıp onayladı, yine mahcup bir sesle Beyine akıl verdi. "Kadınlar bizim gibi değildir, Beyim. Ama affınıza sığınarak söylüyorum ki Hanımım tanıdığım »n »estir kadın. Her ne kadar cesur ve korkusuz olsa da Minin bedeni bizim kadar güçlü ve iradeli değil. Siz askerini/ !e fazlasıyla zaman geçirdiğiniz için bir kadının ne kadar im ılgan olduğunu bilemiyorsunuz. Biz açlığa dayanabiliriz, •ıiMizlığa, uykusuzluğa... Af buyurun lâkin siz asla bir ko- ihtidama hanında konaklamazsınız. Bir yemek dükkânında yemek

yemezsiniz. Korunaklı ve doğanın içinde uyurunun/,. Halktan bir erkek tüccarı bu yollarda sürükiesek, unun bile dayanacağını pek sanmıyorum. Ama Hanımım 1*11 Bey karısına yakışır şekilde sesini çıkarmadan yola deva m etti."

Kara Arslan ın kaşları daha çok çatılırken kendine küfür eli i. Kaç saattir yemek yemiyor ve uyumuyordu karısı? Şu an kendi midesi bile açlık nidaları çalarken, genç kız ne haldeydi? Kanlı bedenine rağmen uyumasına ne demeliydi? Ne kadar bitap düşmüştü?

O kadar inat ve kendi dünyasındaydı ki, genç adam oıuıı çelimsiz bir vücuda, kırılgan bir bedene sahip olduğunu unutuyordu.

Askerine Allah'ın selamını vererek, sıcak sularda hızla yıkandı. Aslında buraya her geldiğinde sudan çıkmak istemezdi ama şimdi kendi bedeninden daha önemli bir şey vardı. Koskoca Kara Bey'iıı karısı açlıktan ölmek üzereydi ve o karışma yemek imkânı bile sağlamamıştı. Erkekliğinden utanmalıydı, Kardelenin metanetine minnet duymalıydı. Askerleri bile şu an Beylerinin vicdansızlığına inanamıyor olmalıydı.

Kara Bey, eşyaları taşıyan faytoncuya yemek bohçasını indirmesini buyurdu. Hizmetli yemek bohçalarını indirirken Kara Bey yerinde duramıyordu. Sinan'ı görmeye gitti

ve uyuduğunu gördü, yüzü biraz solgundu ancak yarası f falı otlarla sarılmıştı. Alp bu tür yaralanmalarda bir hekim den farksızdı.

Çadırdan çıkarken, Sinan'ın oku gözüne takılınca hlÇ; düşünmeden ok ve yayı eline aldı. Gecenin karanlığın di sessizliği dinlemeye başladı. Herhangi bir av bekledi. Btt mevsimde gebe hayvanlar olmazdı, yavruları büyümüş doğaya salınmış olurdu. Genç adam asla av mevsimi dışında avlanmazdı, gerçi avlanmaya pek gereksinim duymazdı. Et ihtiyacını köylülerden görürdü, yolculukta çok acıktıkları vakit bir kuzu keser, askerlerle beraber ziyafet çekerdi.

Ancak şimdi ne civarda köy, ne de koyun vardı. Karısı aç açına uyurken, Türk erkeği nasıl uyurdu? Babası yanında olsa ona kalıbının adamı olmadığım söyledi. Ancak genç adam yıllardır erkeklerle iç içeydi, bir kadının ihtiyaçlarını bilemeyecek kadar kadınlardan ve aile ortamından uzak kalmıştı.

Genç adam irice bir keklik avlamıştı. Karanlıkta zor olmuştu ama onun keskin gözlerinden kaçamamıştı. Erzakların olduğu yere gitti ve askerlerine, hizmetli adama bile izin vermeden avının derisini yüzdü. Böyle işleri genellikle Murat yapardı ve çadırın ötesinde, kılıcı elinde hanımını korurken, Beyine şaşkın gözlerle baktığına emindi.

Genç adam, kekliği demir çubuğa takıp kızarttı ve erzakları bir çarşafın üzerine serdi. Askerleri ağzı sulanarak kekliğe bakarken hepsine uyarıcı bakışlarım yolladı. Bu keklik, aç adamların dişinin kovuğuna bile yetmezdi. Karısı doyarsa eğer kalan kırıntıları ancak yiyebilirlerdi. Kendi aç kalsa sorun değildi. Karısı ve askerleri tok olduğu sürece kendini daha iyi hissedecekti.

Çadıra girdi ve cennet hurisi gibi huzurla uyuyan karısının omzunu tutup sarstı. Nasıl uyandıracağını bilmiyordu vr kendini çok acemi hissediyordu. Bir kadınla konuşmayalı yıllar olmuştu ve karşısındaki kadın karısıydı.

Yüzünü daha da yakınlaştırdı ve omzunu sarsarak "Kaimi!" diye seslendi. Kardelen yine o bakmaya doyamadığı dudağını büzdü ve sinirle söylendi. Genç adam yine bu sele ı ilaha hızlı sarstı. Kardelen gözlerini kırpıştırarak açtı ve Ülkeyle onu uyandırana baktı.

Genç adam başka bir adamın bu bakışlarla geriye sine-»eğine emindi ama Kardelen, kocasını tanıyordu.

"Kalk ve karnını doyur." Dedi, önemsemiyormuş gibi. Kardelenin midesi buna tepki olarak guruldadı. Kara Bey alaycı bir sesle, "Miden de benlime aynı fikirde." dedi. Kardelen in suskunluğu onun utandığını belirtiyordu ama bu utangaçlık hemen geçti. "Çok bile dayandı." diye söylendi. "Siz yaratık falan mısınız? Bir insan yemek yemeden bu katlar yolu nasıl gider?"

Genç adam pişmanlığını bastırmak için küstahlığını kullandı. "Sizin erkekleriniz karılarının dizlerinin dibinde, sabah akşam yiyip kürklerini beslerken, biz at üzerinde vatan koruyoruz, kadın."

Genç kız ağzının içinde söylendi, "Ben senin askerin değilim." demeden edemedi. "Karılarınız hep böyle aç kalıyorsa, hepinizin neden bekâr olduğu anlaşılıyor."

Genç kızın sözleri genç adamı hiç olmadığı kadar sessizleştirdi. Yerden göğe kadar haklıydı karısı ve genç adam yıllar sonra ilk kez kendini yetersiz olarak hissetti.

***

Kardelen gördüğü sofrayla soluğunu tuttu. Midesi bu ruşup, açlık nidaları kopardı. Kocası omzunu dürtükle; rek, sofraya yaklaştırdı. Genç kız aç bir kurt gibi saldırmamak için kendini zor tuttu.

Sofrada haftalık ama kurtlanmamış elmalar, kurutulmuş incir ve kayısılar, siyah ekmekler ve yolculuğa dayanabilecek bir dolu yiyecek vardı. Ama bunları gölgede bırakan tek koku kızarmış et kokuşuydu. Ateşin üzerin« de kıpkırmızı, sıcacık bir keklik duruyordu ve genç kız kokusundan hemen tanımıştı. Kaşları av mevsimi olup olmadığını hatırlamak için çatıldı. Bir süre düşününce rahatlayarak iç çekti ve sofraya kuruldu. Kekliği nereden bulduklarım sormaya gerek bile yoktu, Kara Bey'in askerlerinin dakikalarım bile almazdı. Ancak bir tane keklik olması genç kızı şaşırttı. Tüm askerler kekliğe bir hâzineye bakar gibi bakıyordu.

Bu bakışların kendine de iğrenerek baktığına emindi genç kız. Neredeyse unutmuştu peçesiz olduğunu ve kafasını eğmeden edemedi.

Genç kız sofraya oturunca kafasını kaldırıp, başında dikilen kocasını bekledi. Sanki kocası onun yiyip yemeyeceğini merak ediyordu.

Genç kız meyveleri soydu ve ince bir çakıyla doğradı. Sonra kocasına bakıp sofraya gelmesi için gözleriyle yakardı.

*"Ne olur bana cüzamlı gibi davranmasınlar,*diye yakardı içinden. Kocasını teşvik etmek için elindeki elma dilimini uzattı. Kocası elma dilimini almadı ama sofradaki boş bakır tepsiyi alıp, şişe geçirilmiş kekliği çakı yardımıyla tepsiye koydu. Genç kız onu meraklı gözlerle izlerken genç adam kekliği karısının önüne koydu. Kekliğin bacağım

ulak ılilimlerle bölüp soğuttu ve karısına "Yel" diye buyur- illi, ayaklanmaya çalışırken. Kardelen nasıl cesaret ettiğini İnlemeden elini kocasına doğru attı ve kolunu tutup onun kalkmasına engel oldu.

Kara Bey ona soru sorar gibi bakarken kaşları çatılmış, karısının cüretine şaşırmıştı. Kardelen elini derhal çekti ama yakaran bir sesle konuştu. "Siz de oturun, Beyim. Tek kışıma bu kadar şeyi yiyemem" dedi. Kara Bey düşünüyormuş gibi kaşlarım çatmış, Kardelene bakıyordu. Bıkkın İHr soluk vererek karısının hemen yanma, yere serilmiş savanın üstüne oturdu.

Kardelen tam lokmasına uzanacakken askerleri hatırla- ılı. Telaşla Kara Beye bakarken, Kara Bey ağzına girecek lokmaya bakıyor, lokmayı yemedikçe kaşlarını daha çok yılıyordu. Genç kız korkuyla lokmayı ağzına attı ve dolu ağzıyla konuşmaya başladı. "Sinan..." dedi, lokmadan dolayı boğuk bir sesle. "O iyi, değil mi?"

Kara Bey kafasıyla onaylarken halen Kardelen in lokma-
l. ımu sayıyor gibiydi. Genç kız ne kadar çekinse de açlığından dolayı bu durumu umursamadı ve Kara Bey e soracağı şey için cesaret aradı.

"Şey... Beyim..." dedi lokması yine havadayken. Kara dişlerinin arasından, "Sen hiç susmaz mısın kadın?" diye udu. "Açlıktan öleceksin!"

Genç kızın gözleri büyüse de havadaki lokmasını yine ağzına tıktı ve yine dolu ağızla sorusunu sordu.

"Askerin aç değil mi? Yani ben burada yerken onların bakması... Hem baksana hepsi aç kurtlar gibi bakıyorlar yemeklere, çok acıkmış olmalılar."

Kardelen bunu askerlere bakmadan söylemişti. Her kadar karanlık olsa da onların, yüzünü göreceğine emin Hepsinde derin

bir sessizlik ve soğukluk vardı. Normnid alaycı olan askerin her biri ağaçlara yaslanmış, Kağan ın siliğine ayak uyduruyordu.

Kara, askerlerine göz gezdirdi ve tekrar karısına bakt "Önce sen karnını doyur, onlar da doyuracak." dedi.

Kardelen çenesini tutamadı ve lokmasını alırken tekrûf söylendi, "Korkma, askerlerine hastalık bulaştırmam."

Genç adamın sesi kesilince genç kız başım kaldırıp koca» sına baktı ve onun şaşkınlık içinde olduğunu fark etti. Kar« delen umursamadan önündeki kekliği altıya böldü. Kendine ayırdığı kısmını ekmeğinin üzerine koydu ve kafasını kaldırmadan yemeye koyuldu. Önüne biraz daha et konulduğunu görünce soran gözlerle kocasına baktı. Kocası halen elini yemeğe sürmüyor, onun her lokmasını seyrediyordu.

"Ben incelenecek bir av değilim, Beyim. Ayrıca herkesin hakkı var bu keklikte ve siz bana fazladan vererek onların hakkına giriyorsunuz."

Kara Bey tereddütsüz, "O benim payımdan." dedi. Kardelen onunla inatlaşmasından bıkıp kocaman lokmayı ağzına soktu ve elini elmalarla doldurup doğrulurken, şişkin yanaklarıyla kekliği yutmaya çalışıyordu. Bu haliyle fazla komik göründüğünün farkındaydı ama sinirden umursamıyordu.

"Ben doydum, Beyim. Korkmayın, lokmalarımı da çakıyla kestim ve ellerim değmedi. Askerlerin rahatlıkla yemeklerini yiyebilir." Hızla arkasını dönerken halen sinirle söyleniyordu.

Kardelen dakikalardır çadırdan yansıyan gölgeleri izli- ytudu. Erkekler gülüşüyor, şen şakrak yemeklerini yiyordu.
I »rnç kız dudaklarını büzüp, deli gibi söylenmeye devam pili, Neden bu şenliğe o da katılamıyordu. Hayatında bu kiılaı komik ve sıcak insanlarla karşılaşmamıştı. Hepsiyle arkadaşlık kurmak, sohbet etmek, beraber yemek yiyip gülmek istiyordu.

Kollarını birbirine bağlayıp gözlerini kapattı ve çadırın Kiiu* çakılmış olan tahta desteğe yaslandı. Kendi yöresinin \ ,ıd ı idari

kadar sağlamdı bu çadırlar ve genç kız bir konaklama için bu kadar hazırlığa hayret ediyordu. Kara Bey raha- lına düşkün olmalıydı. Genç kız tedirgince yanı başındaki Irk döşeğe baktı. Buraya nasıl sığacak, bu tek yatakta nasıl uyuyacaklardı?

Kardelen titrediğini hissediyordu.

Tam bunları düşünürken kocası çadırın perdesini açtı, Keıi girmeden Kardelene seslendi. "Kıyafetlerini hazırla ve peşimden gel."

(ienç kız anlamsızca etrafına baktı ve kıyafet bohçasını gördü. Biraz duraksayınca kocası onun paniğini anlamış gibi tekrar seslendi. "Temizlenmek istiyorsan çabuk ol, yoksa günlerce sıcak su bulamazsın."

Genç kız sıcak su lafını duyunca zevkle inlememek için kendini zor tuttu. Çadırlarının kurulu olduğu yerde gizli bir sıcak su kaynağı vardı ve kadınlar orada yıkanırdı. Kardelen lanetli olduğu için geceleri, kimseler yokken yıkanmak zorunda kalırdı. Genellikle hanımannesi ona eşlik eılerdi ve korurdu.

Genç kız elbiselerini tereddütsüz aldı ama fazlaca kaygılıydı. Onu açık bir alana, herkesin görebileceği kadar açık bir alana götürürse?

Elbiseleri göğsünde bütünleştirdi ve kocasının p● ne takıldı. Hercai de her zamanki gibi onları izliyorc Bir tehlike hissettiği vakit yakından uçardı ve Kardele korumak için atakta beklerdi. Ancak Kardelen günler korku içinde kocasıyla yolculuk yaparken, sadık kuşu h ona yardımcı olmamıştı. Belli ki Kara Bey'i tehdit ol rak görmüyordu. Ne kadar da yanılıyordu. Kara Bey d büyük tehditti genç kız için, özellikle titreyen bacakla bunun göstergesiydi.

Kara Bey onu hiç de açık bir alana getirmemişti, taffl tersine bir mağaranın içinde, kuyuyu andıran ancak dahi geniş ve az derinlikte bir alana getirmişti. Kardelen, koca* sına bakmamaya özen göstererek eğildi ve sıcak suyu yok* ladı. Gözlerini yumdu ve bu sıcaklığın elini ısıtmasına izin' verdi. Kocasının sesini duyunca da yerinden sıçradı. "Bu alan güvenli ve ben mağaranın çıkışında seni bekliyor olacağım. Elini çabuk tut."

Kardelen minnetle gülümsedi, ancak kocası bu gülümsemeyi görmeden arkasını dönerek çıktı.

Kardelen sıcak suya girerken, saç diplerinde şenlik başladı. Saçları terlemiş ve yağ tutmuştu. Kardelen arkasına doğru yaslanırken, hayretle kocasının oraya bir şeyler bıraktığını sarf etti. Elini attığında, Türklerin kullandığı kokulu ve bitkilerden oluşan bir kalıp sabunu buldu. Kahkahalarla gülmemek için kendini zor tuttu. Saçlarını ve bedenini yıkarken, gözleri zevkle kapandı. Sıcak su ve mis gibi kokan sabun onun için nimetti.

I tık ikalar geçmişti ancak genç kız halen içeriden çık- ijttfiınışlı. Kara Bey sabırlı davranmaya çalışıyordu fakat , Hylu vakitleri kısıtlıydı. Genç kadın uyumalı ve yarınki yılı oluğa hazırlanmalıydı. Askerleri gecenin karanlığın- : |jti İnle karısına hayretle bakarken, yarınki gün ışığında \ |(ıiin nasıl dayanacaktı? Anlamsızca, karısını sarıp sar- ⁝ ıml.ıyıp bir çuvalın

içinde saklamak istiyordu. Genç lu/ıı zorla peçelere büründüğü belliydi. Kara Bey emir Vi'i meyi ne kadar sevse de kendi karısını, hanımı bir şeyine mecbur bırakmak asla ona yakışmazdı. Onun dininde zorlama yoktu, ayrıca o büyülü yüzü Yaratan'ın elbet |tlı İtildiği vardı. Onu insanlardan nereye kadar gizleye- ı ekti? Ama Kara Bey'i en çok korkutan, kendisiydi. Her dakika daha fazlasını isteyen, ona daha fazla bakmak, d.d M fazla sarmak isteyen tarafıydı. Hiddetle yumruklanın sıktı.

"Karım!" diye bağırdı, nerede kaldığını merak ederek. Sesi mağaranın girişinde yankılanırken, birkaç çıtırtı ve ıımik bir söylenme sesi duydu. Belli ki genç kız sıcak suyun rahatlığıyla mayışmıştı. Genç adam su seslerini duydu, yere damlayan sular genç adamın düşüncelerini istila etti. Yı ıt luındu ve gözlerini yumdu. Ancak genç kızın saçlarının ıslakken nasıl göründüğünü, o pamuksu ve beyaz cildinin temizlenince daha ne kadar yumuşadığını, beyazladığını düşünmeden edemiyordu. Kendi kendine söylenmeye Itaşladı. Tanı karısını orada bırakıp gidecekti ki karısından ulak bir feryat koptu.

Kara Bey düşünmeden içeri daldı.

Mağaranın açık tepesinden yansıyan ay ışığıyla karısını gördüğü an, genç adam yerinde kala kaldı. Karının acı feryadı sadece ufak bir taş parçasına çıplak ayakla bastığı iç di. Ancak Kara Bey'in bedeninin feryadı, biç de öyle ha alınacak cinsten değildi.

"Saçların..diye soludu genç adam. Genç kız kafas kaldırıp kocasını gördü. Genç adam, beyaz keten geceli" içerisinde, saçlarım elleriyle toplamaya koyulan karısı baka kaldı.

8. BÖLÜM

*jy** ara Arslan soluk alamıyordu. Ruhu terki diyar <v\y etmiş, ciğerlerindeki hava çekilmişti. Genç kız Oıtünmek için hızla arkasını dönerken, Kara Bey şiddetle ki ışı çıktı: "Dur!"

(¡enç kız, arkası Kara Bey e dönük halde kala kaldı, korktuğu ve utandığı her halinden belliydi. Minik elleri yumruk olmuş, ince ketenin altında, ay ışığında parla- y.ıı omuzları soluklarını belli ederek inip kalkıyordu. Genç adam ona doğru bir adım atarken saçlarına büyülenmiş gibi bakıyordu. Sanki bu saçlara dokunmazsa ı*lerekti, sanki bu saçlara dokunmazsa gerçekliğini ispat edemeyecekti.

Genç adam, karısının topuklan pabucunun ayakuç- l.ınıa değene kadar yaklaştı. Islak saçlar keten gömleğini okşadı, gül sabunu kokusu dört bir yanı sardı. Karısı ileli sular gibi kokuyordu. Ayrıca bu deli sulara güller serpilmişti.

Genç adam ellerine hâkim olamadı. Göğsü er meydanındaymış gibi inip kalkıyordu. Genelde hiddetlendiğinde böyle soluklar alır, kalbi öfkeyle çarpar, elleri ölüm diye ya- lunrdı. Şimdi kalbi, elleri, bedeni o saçlara kuş tüyü hafifii- ğııde dokunuyordu. Elinin tersiyle sırtına doğru dökülen, genç kızı bir battaniye gibi örten saçları okşadı. Öyle narin

bir okşamaydı ki bu, genç kız bunu asla hissedemezdi. dece Kara mn soluğunu ensesinde hissedebilir, onun kel dine ne yapacağını düşünürken korkuyla soluyabilirdi.

Genç adam, onun ne kadar narin ve ufak olduğunu dt şündükçe kanı kaynıyordu. Onu nasıl koruyacaktı? Dü| manları bir açık ararken, böylesine güzel, hazır cevap, nar bir açıklık Kara Bey'in ölümü olacaktı.

Genç kız titrek sesiyle, "Beyim..." dedi. Genç adar kendini tutamayacak gibiydi. Bunun sonu hayırlı değile Ellerini yumruk yaparak o kızıl şelaleden çekti. Ay ışığn söndüren, şafak vaktini andıran saçlar, hayatında gördüğÖ] en güzel renge sahipti. Genç adam boğazım temizledi, arı*] cak düşünmeden konuştu. "Ben senin koçanım, Kardelen. Diğerlerinin yanında Beyim demeni kabullenebilirim amil, benim yanımda..." Genç adam dişlerini sıkarak sustu. Neden onun kendine nasıl seslendiği bu kadar önemliydi?

Genç kız, "Ne demeliyim, Beyim?" dedi, genç adamın tekrar damarına basarak. Kara Bey o yumuşak saçlardan uzaklaşamıyor ama onlara dokunamıyordu da. Genç kızın bedeninde çıkan buharlar zihnine hücum ediyordu. Arkası dönük olduğu için minnettardı, eğer o gözlere bakarsa asla kendini tutamazdı.

Genç adam dayanamayarak genç kızın saçlarının sakladığı kulağına yaklaştı. Genç kız titrek bir soluk aldı, Kara Bey burnuna dolan kokuyla ve yüzünü okşayan saçlarla gözlerini yumarak fısıldadı: "Kocam demelisin, karım."

Ya da adını söyleyebilirdi; belki annesinin, babasına taktığı heybetli sıfatları da sıralayabilirdi. Ancak genç adam bunlara değinmedi, keza kalbi bu tatlı sesten, öyle sözler duymaya dayanamayabilirdi.

(ienç kız kulağının arkasındaki solukla titredi. Arkasında hissettiği sıcak beden, bir adım yaklaşsa tenini tenine hapis edecekti. Genç kız ilk kez bir erkeğin karşısında bu kadar az kıyafetle duruyordu ve ilk kez, hanımannesinin ılgında bir insanın

karşısında saçlarını özgürce salıyordu. (ienç kız saçlarım toplamak, örtünmek için derin bir «i'/.ıı duyuyordu. Ancak arkasında tüm heybetiyle dikilen İmlen, genç kızın hareket etmesini bile engelliyordu. Ona dokunmuyordu bile, ancak nefesi bile etrafını demir teller l(il>i sarıyordu.

Kulağına çalman sözlerle belinden aşağı bir titreme yükseldi. İç çekmemek için kendini zor tuttu. Kendi ^uI sabunu kokusuyla kocasının çam kokusu birbirine karışmış, mistik ve doğaüstü bir kokuyu etrafa sarmıştı. Kokuları sarmaş dolaş etrafa yayılırken, genç adam Kardelene dokunmadan konuşmaya devam ediyordu. Kocam demesini buyuruyordu. Genç kız utanıyor, dilinin ucuna gelen sözcüğü söylemek için cesaret arıyordu. Genç adam tekrar fısıldarken, Kardelen bu eziyetten kurtulmak ister gibi, bir solukta soluk soluğa konuştu: " Kocam..."

(İenç adamın kulağının dibindeki nefesi kesildi. Genç kız korkuyla irkildi, acaba yanlış bir şey mi yapmıştı? Acaba kocası saçlarının rengini yeni mi fark etmişti?

Genç adam saçlarıyla ilgili bir şey söylemeliydi. Kariliden buna ölesiye ihtiyaç duyuyordu. Belki çirkin olduğunu, belki onu tiksindirdiğini söylerdi ancak bir şey söylemeliydi. Kardelen kocasına dönmek istedi. Ancak omzunu kavrayan iri eller buna mani oldu. Genç adam kulağının ardında tekrar soludu. Saçları havalanıp, yüzünü okşadı. Dişlerinin arasından, hiddetle konuştu: "Dönme."

Genç kız ağlamak istedi. Onu görmeye tahammülü muydu?

"Ne olur beni gönderme, Beyim." dedi, kendini tutar yarak. Genç adamın nefes sesi tekrar kesildi. "Neden s göndereceğimi düşünüyorsun?" dedi, daha sakin ve ma bir sesle. Genç kız iç çekti ve yakarışına devam etti. "Gözli rinizi benimle rahatsız etmemek için"

O, kendine hakaret edilmesine alışkındı. Genç ad bunları yüzüne vurmadan, kendinin söylemesi daha iyiy

Genç adamdan şaşkınlık nidası yükseldi. Bu sese b mak isteyen kızın omzundaki eller sıkılaştı "Dönersen,,* diye dişlerinin arasından tısladı genç adam, "Gözlerim geflı çekten rahatsız olacak."

Genç kız kafasını yere eğdi ve ondan gelecek hakaret» leri bekledi. Dönmedi ama lanetli saçlarını toplamak için uzandı. Genç adam tekrar "Dur!" diye soludu. Genç ki* elleri saçlarında titrekçe bekledi. Belki de yıllardır uzattı-j ğı, ömrünün izleriyle taradığı saçlarını kesecekti. Belindeki j çakının bir darbesine bakardı.

Genç kızın saçlarına uzanmış ellerine sıcak elleri değdi ve onları saçlarından uzaklaştırdı. Sonra saçlarım bü- [1] yük elleriyle arkaya doğru saldı. Hafif bir hareketlenme ! hissetti genç kız ve boynunun bir kısmına rüzgâr esti. \ Genç adam o kadar yumuşak bir dokunuşla toplamıştı ki j saçlarını, Kardelen hissetmemişti. Kuruyan dudaklarını ıslattı ve kocasının saçlarına dolanan ellerinden kurtulmamak için ellerini yumruk yaptı. Saçlarına değen en ufak bir bıçak darbesi, kalbine değmekten farksız olurdu. Bunca yıllık yalnızlığı saçları yüzünden olabilirdi ancak onları göz bebeği bilirdi.

'Tğer saçlarıma kıyacaksanız..." dedi saçlarında usulca nen ve tartan parmaklarla soluklanarak, "Önce kalbime N|»l aynı hançerinizi."

(irnç adamın saçlarının arasındaki elleri durdu ve öyle (İlildi bir ses tonu kullandı ki, genç kız onun hiddetine Inamıusa, merhamet koktuğunu düşünecekti. "Saçlarına lliyn uyacağım." demişti genç adam, ancak sözlerine devam ederken sesi keskin ve kendinden emindi. "Fakat o lığları benden başka gözler görmeyecek. Peçeni takmayanısın.Emredici sesi, genç kızın inatçı damarlarına iş- İMİ İten, peçeyi takmamasını istemesine şaşırıyordu. "Ama (Mt'l.trmı başka erkeklerden sakınmalısın. Kocan olarak buyruğum budur"

(ienç kız onaylamak istemedi; bu düpedüz bir emirdi, l), emir almaktan nefret ederdi. Bu koca adam onu peçenindim kurtarıyordu, yüzünü görmeye tahammül edemese tir peçesinin ardına saklanmasını istemiyordu. Ama saçla- ı mı sakınıyordu. Genç kız ne düşüneceğini bilemiyordu.

Kardelen dilini tutamadı. Bir gün bu dili yüzünden kellesinden olacaktı. "Anlamadığım kısım şu ki Beyim, yüzü- mıı görmeye tahammülünüz yokken, askerleriniz benden vebalı gibi kaçarken, neden peçemi takmamamı buyuruyorsunuz?"

Genç adam tereddütsüz cevap verdi. "Çünkü bu çehre s.tııa Hakk'ın vergisi." Sonra sabırsızca geriye çekildi ve Imğazmı temizledi, "Giyin ve örtün, uyumalı ve yarın için dinç uyanmalıyız."

Genç kız, kocası mağaranın çıkışına doğru yürürken usul usul arkasını döndü. Kocasının geniş omuzlarını, nemli ve uzun saçlarını, bir yırtıcıyı andıran yürüyüşünü izlerken boğazı düğümlendi. Ne demişti kocası? Gözleri Kardelene bakarsa rahatsız olacaktı. Bir de buyru hüküm veren sesiyle dillendirmişti. Ne hükmedici, ne tah bir adamdı. Sesindeki kendinden emin tondan nt ediyordu genç kız, ondan nefret eden köylüleri bile bu denli hükmedici konuşamazdı. O, Bey kızıydı; on korkulur, çekindirdi. Sözler yalnızca arkasından söylen! belki kulağı uzaktan işitirdi. Ancak hiç kimse kulakları ardından, kalbinin kurumuş köşesine kadar haykırmamı bu çirkinliği.

Gözlerinden rahatsız mı olacaktı?

Genç kız onu rahatsız etmek için elinden geleni yap' çaktı. Varsın kellesinden olsun ama bu gaddar adamın elin de oyuncak olamayacaktı. Saçlarım elbette açmayacak ama tahammül edemediği yüzünü, gözlerinin baktığı yer* den ayırmayacaktı!

***

Kara Bey yatakta hiç olmadığı kadar rahatsız dönüp durdu.

Aslında karısını beklemek istemişti ancak o kokuya ve görüntüye daha ne kadar katlanabileceğim bilmiyordu.

Bir de ne demişti karısı? "Gözlerini rahatsız etmek mi?"

"Evet." diye düşündü genç adam. Deli gibi ediyordu hem de. Kara Bey kendini hiç bu kadar rahatsız ve paniklemiş hissetmemişti. Bütün bedeni kaskatıydı. Kalbi, düşmanını alt eder gibi heyecanla çırpmıyordu ve genç kız, onun kesinlikle düşmanıydı. Hangi ittifak bir adamı böylesine perişan ederdi? Bu kız, Kara Bey'i alt etmek için gönderilmişti!

Genç adam çadırın etrafında çıtırdayan çalıları duydu ve sırtını çadırın girişine döndürdü. Onu görmezse ken-
Bm* tur nebze engel olabilirdi. Delikanlılık çağlarında deli ■IHI böyle çağlardı. Dağlarda atıyla dörtnala koşar, soğuk ■Mİrtia ilalar, sustururdu içindeki hırçın çocuğu. Bu kızın kıpısında on altılık bir sübyan oluyor, soğuksular, koşulan ^tılLıı i ayda etmiyordu akan kanma,

| İçeriye dolan gül kokusuyla genç adam nefesini tuttu.

Minik ; dunlar tereddütle içeriyi yokladı. Sanki ne yapaca- fiiıı İnlemez bir haldeydi. Karanın koca bedeni yatağın bü- |M)k bir çoğunluğunu kaplamıştı, sıcaklamış ve gömleğini i dr bir kenara atmıştı. Genç kızın zihnindeki sesleri duyar jjllnydi ve yatakta biraz daha kaydı ve çaktırmadan ona yer <M,I ı. Karısı eğer toprağa ya da kilime yatmayı planlıyorsa, Kıra Bey'in hiddet damarlarına basacaktı. Ondan uzak durmak isteyen yanı sessizdi, çünkü karısını asla yerde yatır,unaz, asla tek başına yatıramaz ve asla savunmasız bırakıl nazdı. Şimdi sıcak sudan çıkan bedeni üşümüş olmalıydı, Ufak bedeni yaz günü bile titriyordu, genç adam bunu d.ıha ilk günden fark etmişti.

Kollarına girdiği ilk günü hatırlarken rahatsızlıkla yeni ulc kıpırdandı. Boğazını temizledi ve uyku mahmurunu andıran sesiyle buyurdu: "Yat artık."

Genç kızın tereddütsüz ve daha cesur sesi ona cevap verdi

"Ben de zaten onu arzu ediyorum, Beyim." Sesindeki sitemi duysa da duymazlıktan geldi, Kara Bey. Ona dönüp bakmaya bile cesur yüreği el vermiyordu. "Arzu eline, yat!" dedi kesin bir sesle. Genç kızın ayak sesleri lekrar tıkırdadı ve çadır hafifçe sallandı. Genç adam daha fazla dayanamayarak hırsla arkasını döndü ve gördüğü manzarayla irkildi.

Genç kız üzerindeki kara gömleği ve bol paçalı eteği sıyırdı, iç elbisesiyle, yani beyaz keten geceliğiyle kaldı.
Sonra hiç çekinmeden kafasındaki sarığı sıyırdı ve saçla özgür bıraktı. Genç adamın âdemelması yerinden oyn dişlerini sıktı ve gözlerini kaçırarak, çadırın hafif aralık rişini yokladı. Askerlerinin hepsi uyurken, bu seferki beti Murat'a devretmişlerdi. Genç adam, askerinin onl duymayacak veya görmeyecek kadar ötede olduğunu bi de içindeki sahiplenme hissine engel olamadı ve yerind kalktı. Kaim bir örtü alıp, kapının girişine bağladı. İşık bl süzmeyecek kadar kapandığına emin olunca sert bakışl genç kızı buldu.

Kardelen onu umursamayarak ufak, ince örtüyü üstün aldı, oturarak çadırın tahta direğine sırtım dayadı ve gözl* rini yumdu. Kara Bey orada yokmuş gibi, sıcak yatak onU beklemiyormuş gibi, daha deminki uyarısına rağmen saçla» rını hiç çekinmeden salması gibi...

Genç adam dişlerini sıkarak sert sesiyle, "Kardelen!M dedi. Genç kız, "Hı..." diye bir ses çıkardı. Sanki onu rahatsız eden Kara Beymiş de derhal gereksiz sözlerini duyup, uyumak istiyormuş gibi...

Genç adam dişlerini sıkarak ellerini yumruk yaptı ve karısına doğru adım atmamak için kendini zorladı. Kara Bey asla düşmanına adım atmazdı, bu kız da en keskin zekâlı, en sivri dilli düşmanıydı.

"Yatağa geç!" dedi üstüne basa basa. Genç kızın mum ışığında dalgalanan yüzü buruştu, ateşin kızıl ışığı saçlarım okşadı ve cehennem ateşi gibi genç adamı yaktı.

Kardelen gözlerini hafifçe araladı. Küstah bir tavırla kocasına sordu: "Yatağa ben geçersem, Beyimiz nerede uyur î

I Umut öyle bir ses tonuyla söylemişti ki Kara Bey e itaat Kftlnı herkesle dalga geçer gibiydi. Bu kız, bir kelimeyle nailli İm denli çok şey ima edebilirdi?

["hana bir daha Beyim dersen!." diye hırladı. Sesi ken- ! illi ir engel olmak için tüm bedenini kastığının açık örne- I jlydi. Kardelen ise bu hiddetini görmezlikten gelerek Kara Hey in damarına basacak şu sözleri söyledi: "Bey olana Bey ilen ir."

Sonra kendini tutamıyormuş gibi gözlerini yumup mırıldanmaya devam etti. Genç adam onun titreyen itmesine görmese cesaretine ve azmine inanacaktı ama Hrııç kız kendini ne kadar kasarsa kassın, korkusu gün İtlin ortadaydı.

"Sizin gibi yüce biriyle aynı yatakta yatmak ne haddime? Görmeye tahammül edemediğiniz saçlarım değer o toy metli teninize. Hastalık falan bulaşır neme lazım? Ben kellemi bedenimin üzerinde seviyorum."

Kara Bey gözleri şaşkınlıkla büyümüş, bedeni keyifle k.ısiimiş, bu kızın kendiyle alay etmesini izliyordu. Keyifle! Ihı kız onunla sirk cambazı gibi oynuyordu, tehlikeli sularda yüzüyor, ince ipliklerin üzerinde denge kurmaya çalışıyordu. Kara Bey bu sözleri bir başka dudaklardan duysa o dudakları keser atardı. Ancak bu kızın dudaklarına yapmak istediği çok farklıydı. Düşüncelerin saptığı yönü fark edin- i'c dişlerini sıkıp genç kızın güzel yüzüne arkasını döndü ve yatağa girdi. Sırtım yeniden genç kıza çevirip, daha makul bir sesle konuştu.

"Eğer orada yatarsan hastalanırsın, senin hastalığın yüzünden yolumu uzatamam ve at üzerinde son nefesini verene kadar yolculuk devam eder. Ayrıca uykumda asla hareket etmem, yani senin o kıymetli saçların bedenin« asla değmez." ■

Kara Bey genç kızın nefes seslerini duyamaz olmiM tu. Neden onun nerede yattığını bu kadar umursuyordm Neden

erkeklik gururu yakasını bırakmıyordu? Genç klfl ondan iğreniyor muydu? Bu yaşına kadar aynı yatağa kift)| şeyle baş koymamıştı. Anne kucağı görmemiş, er meydtl nında, rahatsız yataklarda, küçük çadırlarda ömrünü geçi* mişti. Kimse ona bir metre yaklaşmaya cesaret edememiştil Uyurken bile ürkütücüydü Kara Bey. Hafif uykusunda, bijfl hançerle almıştı sinsice yaklaşan düşmanın canım. OnM uyurken dokunmak bile canından olmak demekti. Şimdtl ise genç adam düşünmeden edemiyordu. Sıcak suyla yı»' kanmış, paklanmıştı. Yüzündeki haftalık sakalları kesm# işini büyük şehre bırakmıştı fakat temiz kıyafetler giymiş kötü kokulardan arınmıştı. Genç kız onunla yatmamak için ; neden bu kadar diretiyordu?

Genç adam tereddütle kendini kokladı. Hayır, kötü kokmuyordu. Yatakta biraz daha kaydı ve kendinden bek* lenilmeyecek bir sabırla sözlerini tekrarladı, "Yarın tutul*] muş sırtınla at üstünde yola çıkacaksın. Ayrıca kaybettiğin j eyerin de sana destek olmayacak. Seni kucağıma alıp uyumana izin vereceğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Ya bugün sıcak yatakta yatıp iyice dinlenirsin ya da iki gün boyunca at sırtında debelenirsin." [1]

Genç adam çıtırtılar duysa da genç kızın bu kadar çabuk ikna olmasına inanamamıştı. Öylesine katır inadına sahipti İd, az ama keskin konuşan Kara Bey bile hayatında kurma- ; dığı kadar çok cümle kurmuştu. Onu neden ikna etmesi gerektiğini bilmiyordu, kokusu ve teni kendinden uzak olsa daha iyi olurdu. Ancak genç adam ona dokunamasa da \
yalımında istiyordu. Şu dört gündür kollarında uyuyan sı- mldığa, tuzlu su kokusuna alışmıştı. Yatağın hafifçe çöktü- flilım hissetti, nefesini tutarak beklemeye devam etti. Genç İH/m yakından gelen sesi, yastığın çökmesiyle genç adamın İlim bedenini irkiltti.

" Uyurken gerçekten hareket etmeyeceksiniz, değil mi?" «tiye Kara Bey 'in sözlerim teyit etti genç kız. Kara Bey yutkunarak bu

sözü tutmak için sabrının son demlerini kullanıl). Başarılı olamadı. "Uyu artık kadın!" dedi, engel olama- •lift' hiddetle. Genç kızdan bir soluk alma sesi duyuldu ve üy lece kaldı. Sanki nefes sesiyle bile genç adamın damarına kısmaktan korkuyordu. Bunca zamandır ona çemkiren ve mv/leriyle dize getiren o değilmiş gibi...

Dakikalar geçti ve Kardelenin gözlerine bir dirhem uyku ilişmedi. Nasıl ilişirdi?

Bu adam... Bu adam, genç kızın etrafına öyle bir koku y.ıyıyordu ki mest olmamak, derin derin solumamak elde değildi. Nemli saçları yastığa serilmiş, kocaman bedeni ula cık yatağa sıkışmıştı. Genç kız büyük çadırın küçüldüğünü, bu adama dar geldiğini hissediyordu. Bulunduğu yerde hâkimiyetini haykıran bu adamın varlığını hissetmemek aptalların işiydi.

Kara Bey buradaydı, genç kızın yattığı yatağın yanı bayında! Aynı yastıkta sürtünüyordu saçları ve kokusu yeniden sarıyordu kokusunu. Karışmıştı yine kendi kokusuyla ç.ııı kokusu. Sıcak sular neden arındırmamıştı o ağaçlardan sinen kokuyu? Bu koku ona özel, onunla doğmuş gibi sinmiş miydi bedenine? Genç kız göz ucuyla görüyordu
genç adamın çıplak ve geniş sırtını. Güçlü bir atın kail gibi sertti kasları ve asil bir yırtıcılığı vardı heybetli omd larının. Saçları ensesine dökülüyor, örtünün kapatanı»« sırtına gölge düşürüyordu.

Genç kız burnunu Kara Bey'in saçlarına dayaması için büyük bir çaba gösterdi ve yatakta sırt üstü dönüp dirin tepesini izledi. Göğsü körük gibi inip kalkıyor, bi nuna dolan koku ellerini titretiyordu. Nedendir bilinrrU genç kız ter döküyordu. Yanındaki adamın derin solukli kulağına ilişiyordu. Düzensiz alman soluklar

onun uyuml dığının habercisiydi. Genç kız da uyumadığına göre, onıu la konuşabilir miydi?

Sonuçta saçları dokunmuyordu tenine, peçesiz yüzün! de görmüyordu karanlıkta. Genç kız kendini tutamadı v#j sordu: '"Bizim halkımızda o kadar güzel kızlar varken, mi* den kendinizi bana mahkûm ettiniz?"

Genç kız sesi titremesin diye savaş vermişti ancak tlt> remişti işte. Kendine engel olamamıştı. Bu adama savaf açıyor, kazdığı savaş surlarına düşüyordu. Kazanamayacağı bir cenge tutuşuyordu. Bu cengâver adam, asıl çengin ona nasıl olduğunu göstermemek için kendini tutuyordu. Genç kız bunu ona her karşı geldiğinde, her fikrini söylediğinde hissediyordu. Genç adamdan sinirli bir soluk yükseldi ama yerinden kıpırdamadı.

"'Sen susmak, uyumak nedir bilmez misin?"

Genç kız iç çekti ve istemsizce kafası genç adama döndü. Sonra yerinde kıpırdandı ve yan dönerek, yüzü kocasına bakar şekilde elini uzun yastığın altında sıkıştırdı. "Uyumam gerek, yarın yola çıkacağız..." diye kendine hatırlattı genç kız, "Ama gözlerim mevsim yaprağı gibi, bir türlü kapanmıyor."

* ienç adamın kıpırdandığını hissetti. Gözlerini gergin [>»w/.l,mna dikerken, genç adam sırt üstü döndü. Ama halim Kardelene bakmıyordu. Kardelen neden ona bakmalını İM| kadar istiyordu? Genç adamın göz kapakları titre- flymdıı, belli İd o da uyumak için savaş veriyordu. "Eğer Ih inle konuşursam, belki... Belki uykum gelir Beyim." Ilt'ıiç kızın tereddütlü sesi genç adamın omuzlarının tekrar inilmesine sebep oldu.

'Ben senin koçanım, Kardelen." diye yine ve yeniden !wlırlattı genç adam. "Benimle yabancı bir erkekle konuşur |ll>ı resmi bir dil kullanma."

(ienç kız bu beyana şaşırdı. Bu kendinden emin ve rüt- 1***1* adam, onunla resmi konuşmasını istemiyor muydu? lylr bu akıl alır cinsten değildi! Çünkü şimdiye kadar tüm a*, kederi resmi dil kullanıyordu. Kardelen başta onunla resim konuşmadığı için utanıyordu.

"Ama..." dedi genç kız. Kocası onu derhal susturdu. " I ;ger çeneni kapatıp uyuyacaksan, ben fikrimi değiştirmeden konuşmaya başla."

t ienç kız telaşla ne konuşacağını düşündü. Sesli bir şe- I* ilde yutkunup, tekrar soru sormaya karar verdi. Bu adam- l.ı ilgili ufacık bilgi kırıntıları için ölüyordu. Koca bir gizem (kığıydı bu adam ve genç kız her fırsatta ondan bir parça koparmak istiyordu.

"Demin sorduğum soruda ciddiydim, Beyim. Neden o kadar kız varken..." Kara Bey sözünü kesti: "Bana verilen emir, en kıdemlinin kızını almam yönündeydi."

Genç kız kendini tutamayarak sordu: "Ama Padişaha, Bey kızının evliliğe uygun olmadığınızı söyleyebilirdiniz..." (ienç adam hiddetle hırlayınca genç kız sözlerini yineledi: "Söyleyebilirdin."

"İstemedim* dedi genç adam, kısa ve net. Genç kız diyeceğini bilemedi, öylesine sert ve kesin bir kelimeydi bir süre susmak zorunda kalmıştı.

Ama neden? dedi kendi kendine sorar gibi. Aptalcıı' dı belki ancak içinde bir yerlerde, engel olamadığı umutl yeşeriyordu. Bir söz işitmek istiyordu kulakları. Genç bilmiyordu ne işitmek istediğini ama kalbi sanki cevabı b liyor, Kardelenden saklıyordu.

"Çünkü ben eğer bir şeyi istersem, alırım." dedi genf adam, kesin bir sesle. "Şimdi kafamı şişirmeye devam mi edeceksin?"

Genç kız sinirle yüzünü buruşturdu ve arkasını döndü. Ellerini yastığının altında birbirine bağlayıp, kızaran ve sulanan gözlerini yumdu. 'Aptal! içten içe kendine, Ne bekliyordun ? Sana mecbur kalan bir adamdan ne gibi sözler işitmek istiyordun? Bir yükten, bir emanetten farksızsın. Hatta yayılmak üzere olan bir hastalıksın. Kendini de çevrendeki herkesi de helak etmeden ölemez gibisin. Şimdi de soyundan ve senden nefret eden bir adamın merhametine, güzel sözlerine dilencilik ediyorsun. Daha ne kadar düşebilirsin?.."*

Genç kız bu sözleri kendine hatırlatırken, halen bir parçası genç adamın kokusunu soluyordu. Babasından bile dilenmediği merhameti, sıcaklığı ondan dileniyordu. Eş olmak, evlenmek böyle bir şey miydi? Kadın erkekten dilenir de erkek isteyince mi sunardı merhametini? Osıuan- h da kadınlar kıymetliydi, hanımannesinin dediğine göre. Ama Kardelen kendini hiç olmadığı kadar kıymetsiz hissediyordu.

l ienç kız karanlığa doğru dalarken, yine gri-siyah gözler «irsken tutmuştu rüyalarını...

***

(ienç adam onu kızdırdığını buram buram hissediyor, onu

sıcak kollarına alıp **zorla** uyutmamak için kendini zor ediyordu. Genç kızın hiddetli solukları düzene gire- nr kadar bekledi, düzenli soluklarını duyduğu an yüzünü ^ıç kıza döndü. Ellerine hâkim olmalıydı, sonra gözle- ıtne... Fakat ellerine söz geçmemiş, yastığa serilen saçları hissetmişti. Ne demişti genç kız? "Saçlarım tenine değmeyecek."

Ne yanlış bir kelamdı o öyle. Tenine değmeyecekse eğer İm saçlar, böyle sahnmamalıydı yastığına. Boynuna dolan- m.ılıydı mesela ya da mesken tutmalıydı kokusu genzini. < ienç adam ellerine söz geçirememişkeıı, bu sefer de göz- |rn söz dinlemez olmuştu. Önce kızıl şelalede dolanmıştı |ı.|- telini ezberler gibi, ardından narin, beyaz boynuna ilişin işti. Üzerindeki örtü engelliyordu görüşünü, genç adam İm yüzden örtüden nefret etti.

Şimdiki merakı hazırdı. Merak ettiği saçları görmüş, genç kızın büyüsüne bir kez daha düşmüştü. Şimdi yetmezmiş gibi teninin kokusunu, sıcaklığım merak ediyordu. Nasıl dururdu o gerdanı koca ellerinin arasında? Ya ince bilekleri? Kırılır mıydı Kara Bey[5]in sert dokunuşları ardında?

Genç adam, atında kucakladığında hissetmişti karısının sıcaklığını. Onun bedenine çocuk bedeni demişti. Ne büyük hata! İnceydi beli ellerinin altında, sert ve nasırlı elleri hiç bu kadar yumuşak bir bedene dokuıımamıştı. Kıvrımlı hatları kucağında her kıpırdandığında genç adamın zihnine kazınmıştı.

Genç adam istemsizce yatakta genç kıza doğru kay burnunu nemli ve güzel kokulu saçlara dayadı. Derin nefes çekerken, kolları uyku sersemi bahanesine sığınar havalandı. Yumuşakça genç kızın İnce beline indi ve dalı genç adam ne olduğunu anlamadan oraya dolandı. Tih bunlar yetmezmiş gibi genç kız mırlayarak, uyku serser sesler çıkararak Kara Bey'in kollarının arasında dönmei ve ona sokulması... boynuna gömmüş, sıcak Kara Bey kaskatı kesildi. Genç kız lıl gocunmadan yüzünü Kara Bey'in nefesini tenine hapsetmişti.

Genç adam kafasını kaldırıp Yaradan'dan sabır dilenir* ken, hain kolu genç kızı sarıp sarmalamış; yumuşak bedenini; kaskatı bedenine hapsetmişti. Genç adam acı çeker gibi bir ses çıkardı ve gözlerini hiddetle yumdu. "Bu son!" diye söz verdi kendine. Son kez sarılacak; bir daha da bu düşman kızına merhamet duymayacaktı. Bu duygu ancak acıma olabilirdi. Yoksa genç adam neden onu böyle sarmak isteyecekti ki? Üşüdüğü için acıyor olmalıydı. Kesinlikle!

"Bu son!" diye tekrarladı. Karısı olacak bu kadını hanına atacak, başına kırk yıllık emektar hanım teyzesini dikecekti. Seferlerden savaşlara atacaktı kendini. Dağ, taş, ova demeden koruyacaktı vatanını karış karış. Bu kızın sıcaklığını, kokusunu, büyüsünü bedeninden söküp atacaktı.

"Bu son!" diye tekrarlarken kolları nedendir bilinmez daha sıkı sarıldı. Burnunu tenine dayamamak için kendiyle savaştı. Bu isteklerin, merakların sonu yoktu. Cennet ağacı gibiydi bu kız, her kopardığın daldan bir başka meyve çıkıyor, ondan uzaklaşmana izin vermiyordu. Dillerden dillere dolanan Şehrazat'tı bu kızıl ateş. Genç adama her dakika bir vaat sunuyor, onu yamacından ayrılmayacak kadar sarhoş ediyordu. Genç adam bu düşüncelerle irkildi ve tüm itirazlarına rağmen genç kızın kollarından ayrıldı. O itiraz

Mit l,ı ları genç adama hiç iyi gelmiyordu, zaten kırık olan iralit'Niıe derin darbeler sunuyordu. Uyurken bu kadar ona inuhlaç olan kız, uyanıkken kimseye muhtaç olamayan bir Iky kızına dönüşüyordu.

K ara Bey onu anlamıyordu, Kara Bey hiçbir kadını anlamadığı gibi kendi karısının gizeminde boğuluyordu. Sırlını soğuk ağaca verirken, Murat'ın keskin bakışlarına yem oluyordu. Sırtını iyice ağaca yaslayıp, çadırın kapalı girimine baktı. Sonra da kaşlarım çatarak, gözlerini yumdu ve mırıldandı.

"Sakın güleyim deme, Murat!"

Murat kendini zor tuttuğunu belirtir bir sesle cevapladı; "Emredersiniz, Beyim."

Kara kafasını iki yana sallayıp kendi kendine mırıldandı. "Bu yolculuk elbet bitecek. Sabır..."

"Sabır..." diye tekrarladı.

Kafasını boynuna gömen Murat, sırıttığında görünen dişlerini Beyinden saklıyordu. Kara Bey'in kafası bu kadar bulanık olmasa, o sırıtmayı genç adama ödetirdi. Ancak şu an tek düşünebildiği yatağında, çadırında yatan, saçlarıyla ölüm fermanını yazan Şehrazat kılıklı kadındı.

"Sabah namazından hemen sonra yola koyulacağız. Siz önden yola çıkın. Büyük şehre az biraz yolumuz kaldı. Bu sefer dur durak bilmeden gideceğiz, iki günlük yolu bir güne indireceğiz. Hazırlıklarınızı ona göre yapın."

Genç adam bunları sıralarken, sesinde tereddüt olmaması için çabaladı. Karısı bu yolculuğa dayanmalıydı, çünkü genç adam bu konaklamalara dayanamıyordu. Murat'ın sesini beklerken, uzaktaki çadırdan Sinan'ın sesi yükseldi. İyileşmeye başlamış, haytalığı ele almıştı.

"Beyim, bize kalsa durmayız ama siz yine de söz verin yin. Neme lazım yine dayanamaz, konaklarsınız ıssız yerde."

Sesindeki ima Kara Beyi rahatsız etmekten çok gülü semeye

teşvik etmişti. Sinan'ın laf ebeliğine geri dönme demek, iyileşmesi demekti. Genç adam, askerlerini ka betmemek için onların çenelerine bile razı gelirdi.

"Halt etmişsin haspam! Sen kaldırsaydın o koca kıçına avlatmasaydm kendini keklik gibi, şimdi paşa paşa var iyon' duk koca şehre."

Sinan'dan bir inanamam nidası koptu. "Beyim, ağaçlar da epey rahattır şimdi. Sıcak sıcak uyursunuz." diye kahkahalarını tutamayarak konuştu. Murat dayanamayarak Sinan'a sataştı "Deyyus, senin çenene vuruyor hastalık. Bundan sonra ahtım olsun peşinden geleni gözü kapalı vuracağım. Bu eziyete bir daha asla katlanamam."

Sinan'ın homurtusu yükselirken Kağanın gür sesi duyuldu. Kara Bey dâhil herkes bu sesle sustu.

"Sinan, Murat'la it dalaşına devam edersen, o sivri dilini keser, hemcinslerine yem ederim.

Sinan'ın sesi anında kesilmiş, Kara Bey'in gözleri sessizliğin memnuniyetiyle kapanmış, Muratsa beyinin bu haline acıyarak daha ne kadar dayanabileceğinin hesabını tutmuştu. Murat, karışısın çiçek kokusunu bu kadar özlerken, Kara Bey'in bu inadına anlam veremiyordu. Yollar zehirdi Murat'a. Karısı şimdi yanı başında olsaydı...

Kara Bey de gözlerini geceye yumarken tam da bunları düşünüyordu. Daha şimdiden kokusunu hatırlıyor, özlem duyuyordu. Bu kokudan, bu büyüden kurtulmalıydı. Ya da kızı akimdan silene kadar tüm merakını gidermeli, sonra onu bir başına bırakmalıydı. Aç kurtlan kapısından nasıl

ut A l atacaktı? Osmanlı erkekleri yiğit olurdu elbet, ancak (M »u l.ı kansızlar da çıkmıyor değildi. İhtiyar denecek adam- *l* IHİ göz dikiyordu milletin karısına. Karısının güzel yüzü İ Mmü gözlerinin önünde. O su rengi gözlere kim baksa,

■ unun büyüsüne kapılmaz mıydı?

Kara Bey'i bile elinde oynatan bu ufak kız, koskoca $»*l»M Âlem'i ellerinin arasına almaz mıydı?

Kara Bey, hanım teyzeyi tembihlemeliydi. Kardelenin yanına erkek sinek bile yaklaşmamak, genç kız kafasını kapıdan dışarı çıkarmamalıydı. Kara Bey seferlerde gezerken aldı asla evde kalmamalıydı. Hayır, kalmayacaktı!

Hu kız onun umurunda olmayacaktı!

Sadece... Sadece onu erkek sinekten bile sakınacak ama asla kendinin kılmayacaktı!

9. BÖLÜM

J0ollar birbirini takip ediyor, hızları her saat ba(/ biraz daha artıyor, genç kızın midesi ve acıyıU sırtı onu tüketiyordu. Ancak ses çıkarıp, yakınıp bu asık] suratlı adama tatmin duygusunu yaşatmayacaktı. Nere« deyse gün boyu attan hiç inmemişlerdi. İndikleri vakit' genç adam namazını kılıyor, tekrar yola koyulmak içirt acele ediyordu. Sanki genç kız ile yaptığı yolculuk onu rahatsız ediyordu. Derhal bu yolculuğu bitirmek için bahane üzerine bahane arıyordu.

İki gün süreceği tahmin edilen yolun yarıdan çoğu gitmiş olmalıydı. Eğer biraz daha devam ederlerse sabaha kalmaz oraya varırlardı, genç kız bu yolları bilmemesine rağmen zihnindeki hesaplamalar tutacak gibiydi. Ancak bedeni ve midesi buna daha ne kadar dayanabilirdi?

"Açlıktan ya da bel kopmasından ölmezsem iyidir." diye mırıldandı, kocasının onu duyamayacağı bir sesle.

Genç adam birkaç metre ötede ilerlerken, Kardelen ile sadece hızlanması için konuşuyordu. Ya da "Sessiz ol, yavaşla, dur, devam et." gibi kelimeleri barındırıyordu konuşmaları.

Genç kız bu durumdan artık olabildiğince rahatsız olmuştu. Belli ki bu adam yüzünü görmeye tahammül edemiyordu. Ömrünü böyle mi geçirecekti? Kendi karısının çirkin yüzüne bakmayarak ve garip saçlarını görmemek için köşe bucak kaçarak?

Sahalı uyandığında onu yanında görememesi neden Hrı u, kızı duygusal anlamda bu kadar etkilemişti?

Sanki rüyasını bile sarmalıyordu genç adamın kokusu. I' ıiHıkı uyurken bile hissetmişti yokluğunu... Eksik, noksan i lıl'.seiiiyordu ve bu duygudan nefret ediyordu. Onun saç-

Itii ına dokunmamak için yatağı terk etmiş bir kocası vardı. Yüzünü görmemek için arkasını dönerek yatmıştı. Sonra varlığına bile tahammül edemeyip bir ağaçta teselli bulmuş, t» ağaçta karısının yanında olmadığı kadar rahat uyumuştu. Kardelen bu düşüncelerle dudağım daha çok sarkıttı. Var- tın Kardelenden nefret etsin, genç kız onun yüzünden aç kılmayacak, hayatından olmayacaktı.

1 hzginleri kavradığı gibi genç adamın elinden kurtardı. Nureden geldiğini bilmediği bir deli cesareti ruhunu sarmaladı. Dizginleri tuttuğu gibi topukları eşliğinde hayvanı harekete geçirdi. Zaten günlerdir hızla ilerledikleri için alı biraz yorulmuştu, "Bana acıman yok, atlara olsun be adam!" demek istedi genç kız. Belki de söylemişti ancak rüzgâr sözcüklerini yutmuştu.

Arkasından gelen homurtu mu, kahkaha mı kestiremi- yordu genç kız. Dönüp bakmak istiyor, ancak hızım azal- ırsa kocasının onu kolaylıkla alt edeceğini biliyordu. Atının eyerini attığı için okunu ve yayını sırtına asmıştı genç kız. Ormanlık alanı fırsat bilerek okunu yayının üzerinde gerdi ve omuzlarını dikleştirerek bir av aradı. Eğer mecbur kalmazsa doğadan asla canlı avlanmazdı. Ahırda yetişen koyun, sığır ve tavukla et ihtiyacını görür, bu güzelliği koruyan hayvanlara dokunmazdı. Ancak şu an av mevsimi olduğunu biliyor, midesi de bu avı olabildiğince destekliyordu. Genç kız, acısız ve hayvana eziyet çektirmeyecek bir şekilde nişan almalıydı.

At kendi yolunu bulurken, genç kız okunu germiş, HM def bekliyordu. Ancak hedeften önce kocasının atının nfl sesleri kulağına çalındı ve hızla ilerleyen atının önünü kel« ti. Genç kızın kısrağı adeta ayaklarım havaya kaldırınca son anda yelelerini yakaladı.]

Kara Bey'in gözleri hiddet taşıyordu ama gözlerinde tu«i haf bir parıltı vardı. Genç kız korkarak bu parıltıyı merali] etti. Ancak onunla konuşacak olması, o kısa cümlelerdoft başka bir cümle kuracak olması genç kızı neden heyecan* landırıyordu?

Saatlerdir nal sesleri, hayvan sesleri ve yanlarından geç* tikleri suların çağlayan sesleri dışında hiçbir ses işitmemiş olması mıydı bunun sebebi?

Genç kız nefes nefese, gözlerini kocasına dikerek hiddetini bekledi. Neden onu sinirlendirmeden duramıyor, kızgın da olsa ses tellerine ihtiyaç duyuyordu?

"Hayrola..." diye bastırarak, o gür sesiyle konuştu genç adam. Genç kız bu sesi duyduğu için o kadar minnettardı ki gözlerini yummamak için savaş vermesi gerekti. "Bir yere mi gidiyorsun karım?"

Genç kızın yüzünde bir tebessüm peyda olacaktı, ancak genç kız buna olabildiğince engel oldu. Düz tutmaya çalıştığı sesiyle "Siz olmadan asla Beyim." diyerek genç adamı iğneledi. "Bu komutu atıma ben vermedim, açlıktan dağ aslanları gibi kükreyen kursağım verdi."

Genç adamın önce kaşları çatıldı, sonra aklına kötü bir şey gelmiş gibi yüzünü buruşturdu. Genç kız bu tepkileri merakla izliyordu. Kara, boğazını temizledi ve etrafına bakındı, "Burada ne avlamayı düşünüyorsun?" diye sordu, genç kızın yüzüne bakmadan. Kardelen, Kara Bey'i inceleyerek sorusunu bilinçsizce cevapladı, "Bıldırcın ya da yabani güvercin burada çok olur diye düşündüm, Beyim."

I »nıç kız çoktan aştıkları ormanlık alanın dışındaki tarla- Irtt t gösterdi. "Bıldırcınlar tarlaları, boş arazileri severler ve avlanması

en kolay hayvanlardır."

ı ieıiç kız sözcüklerini tamamlarken kocasının bakışları «miden onu buldu. Yüzünün her bir hattını incelerken bir şeylere anlam veremiyor gibiydi.

"Sen bunu nereden biliyorsun?" diye kaşlarım çatarak mırılu. Genç kız omuz silkti. "Fazla mecbur kalmasam da kı/en büyük davetler verilir babamın çadırında. Tüm yöre I ı.ılkı erkekleri orada toplanır ve karıları da büyük misafir atılırında yemek yer. Benim başkaları yanında yemek yemem olanaksız olduğu için, hanımannemi de kendim gibi çadırıma hapsetmek istemediğimden, o günler ava çıka- ı mı. En lezzetli ve en kolay avlanan etin bıldırcın da olduğunu deneyerek öğrendim."

Genç kız bunları anlatırken kocasının yüzü kasıldı, çenesinde bir kas seğirdi ve gözlerini kaçırdı. Genç kız, Kara lley'in bu hikâyeden sıkıldığına kanaat getirdi. Sözlerini t levam ettirdi: "İzin verirseniz şu aç midemi susturayım ve dilediğiniz yolculuğa daha sağlam koyulayım."

Genç adam kafasını Kardelene doğru çevirmedi. Elleri .tlıun yelesini sıkı sıkıya kavramış, koca cüssesi gerilmişti. "Pekâlâ, tek başına mı pişiriyorsun avladığın bıldırcınları?" diye sordu kocası. Sesi neden bu kadar hiddetliydi?

"Ben de bir erkeğin cesareti ve marifeti vardı, Beyim. Ağabeylerimin korkarak atıldığı avlara ben gözü kapalı giderdim. Tabi ki kendi avladığım avı kendim pişirir, yerdim."

Kocasının koca bir nefesi ciğerlerine çektiğini geniş omuzlarından fark eden Kardelen, sabırla ne söyleyeceğini bekledi. "Artık acıktığında bana söylemen yeterli, karıtU; Senin için avlayacağım ve pişireceğim." >

Genç kız korkmasa, Kara Bey e "*,Saatlerdir açken nere* âeydin kocam?*''* derdi. Ancak Kara Bey'in sesinde öyle bir hiddet mevcuttu ki genç kız susmakla yetindi.

Kara Bey atım hafifçe Kardelene döndürdü, genç kı| kocasının gözlerinde gördüğü öfkeyle derin bir soluk çekti, ■ Kocasının

gözleri öfkeyle kızarmıştı. Alnının hemen ya* mnda ve saçlarının saklamaya çalıştığı boynunda bir damar atıyordu; seğiren bir çene, genç kızın titreyen ellerine pek yardımcı olmuyordu.

"Senin için ne avlama mı istersin? Kolay olduğu için bıldırcın avlamana gerek yok. Canın hangi eti, hangi avı istiyorsa söyle yeter. Kocan olarak onu ayaklarına sermek görevim."

Genç kız bu sözlerle nefesini tuttu. Kendini hiç olmadığı kadar üstün ve kıymetli hissediyordu. Omuzları kabarıyor, yüreği kanat çırpıp göklere yükseliyordu. Bunca zamandır onunla konuşmayan kocası, sadece acıktığı için konuşuyor, hatta ona kıymetli bir eşya gibi davranıyordu. Genç kız ne yapacağını bilmiyordu.

"Başka bir av istemem, Beyim. Okum ile yayım, bana ve size yetecek kadar marifetlidir. Yola çabuk koyulmak için en erken bıldırcın avlarım ve en kolay o pişer."

Genç kız sözlerini bitirmeden yine genç adamın yanına sokulduğunu, atlarını ve bacaklarını birbirine değecek kadar yakın tuttuğunu fark etti. Kafasını kaldırıp kocasına bakmadan yine belinde kocaman ve sıcak bir el hissetti. Saniyeler sonra kocasının kucağında, elleri geniş omuzlann- daydı. Kocasının bedeninden yolculuğun izlerinin kokusu geliyordu. Güneşin ısıttığı kirli beyaz keten gömleğinin ya

kıtlarının açık olduğunu yeni fark eden genç kız, daha göz-
|ı>) ine hâkim otamadan orayı buldu.

Kocasının yakaları neredeyse tüm göğsünü ortaya setsek kadar açılmıştı. Güneşin okşadığı yanık teninden buram buram sıcaklık ve nefis bir koku yükseliyordu. Sert goğstı, güneşin izleriyle parlak altın rengiydi. Birkaç tutam tüy öbeği sert göğsünü daha da erkeksi kılıyordu. Genç kız kendinden geçmiş gözlerine engel olmaya çalışırken, kocattı onu bu dertten kurtardı ve çenesini avuçlayıp, gözlerini gözlerine hizaladı. İşte bu daha kötü olmuştu! Genç kız
0 gözlerde gördüğü parıltılarla düşüp bayılabilirdi. Sanki genç adam bu kucaklaşma anını yolculuğa çıktığı andan beri bekliyormuş gibiydi; bekleyen Kardelendi ama aptal umudu kocasını da bu bekleyişe ortak ediyordu. Onun kullarına neden bu kadar ihtiyaç duyuyordu?

Kocasının dudakları hafifçe kıvrıldı. Genç kız ona bakarken yakalandığı için yanaklarına sıcak bastı. Kocası bu durumu yüzüne vurur gibi gözlerini bir an olsun gözlerinden çekmeden konuştu. "Çok acıkmış olmalısın." Bunu öyle bir ses tonuyla söylemişti ki genç kız ürpermişti. Neredeyse kekeleyerek cevapladı "Ee...Evet." Genç adamın
1 ebessümü daha çok büyüdü. Genç kız merakla bu gülüşün onda nasıl duracağını bekledi. Ancak kıvrılan dudaklar aniden ciddi bir bal aldı ve boğazını temizleyerek kahkahasını bastırdı. Kardelen hayal kırıklığıyla dudağını büktü. Genç adamdan bir soluk alma sesi yükseldi, sesini yükselterek konuştu. "Bir daha şu hareketi yaparsan..." Sesi tehditkâr olduğu için genç kız soru sorarcasına kocasına baktı. Kocasının geceyi andıran gözleri dudaklarına kilitlenmiş, biçimli ve sert kaşları çatılmıştı. Genç kız hemen dudaklarını toparladı ve kafasını yan tarafına çevirdi. Genç adam boğazını tekrar temizledi ve sözlerini yineledi, "Senin için avla-
nacağım." diye buyurdu. Emrine sual olunmazdı. "Eğer l

dırcmı çok seviyorsan sana bir düzine avlarım. Eğer baş bir av hayvanı daha istersen onu da avlar, güzelce pişiririn^

"Ben o kadar şeyi y iyem em, Beyim..." derken, genç kızı sesi gitgide kısılmıştı. Elleri neden halen kocasının omu" larındaydı? Peki, kocasının atın yelesini tutmayan diğer 8 neden belini böylesine sahiplenircesine sarmalamıştı?

"Yiyeceksin ve aklında bulunsun Kardelen..." genç kıt isminin böylesine güzel zikredilmesiyle kafasını kaldırıp 0 gözlere bakmadan edemedi. "Ben bazen yemek yemeyi v# uyumayı unuturum. Bu yolculuğun çabuk bitmesi önemli ancak senin aç kalman benim er kişi olmadığımı gösterir, Seni doyurmak ve rahat ettirmek benim görevim. Biz ha-, ılımlarımıza bakarız. Bu yüzden, acıktığında bana bildirmelisin."

Genç kızın gözleri parladı. Nasıl da güzel bir sahiplenmeydi bu böyle. Onların yöresinde kadınlar sadece yemek yapmak, kilim dokumak, çocuk bakmak ve evin düzenini sağlamak için vardı. Hatta kadınlar tarım yapar, av hayvan- larını soyup, pişirirlerdi. Bu o kadınların güçlü olduğunu da gösterirdi ama Kardelen, bu adamın tam bir hanım gibi onu asla çalıştırmayacağına anlamaya başlamıştı.

Genç kız teslim olarak omuzlarım düşürdü ve ellerini omuzlarından çekmeye çalıştı. Kocasının bedeni kaskatıydı. "*Belki de sen kucağında olduğun için böyle kaskatıdır, belki senden iğreniyordur?*" Bilinçaltı ona acımasız sözlerini fısıldarken, kollarını geniş omuzlardan hızla çekti. Kocası genç kıza bir kez baktı ve onu yine hafif bir çuval gibi kısrağın üzerine bindirdi. Genç kız daha ne olduğunu anlamadan kocası, "Burada kal." diye buyurdu ve atıyla beraber rüzgâra meydan okudu. Atın uzun siyah yeleleri uçuşurken,

t

|Ut delen in asıl dikkat ettiği kuzguni saçların uçuşması, ŞOmlrgin rüzgâr karşısında iki yana savrulması, genç ada- fHm omuzlarının avlanmayı bekleyen yırtıcı bir kurt gibi İç

ilmesiydi. Tam da adına uygundu genç adamın çevik ve jNiiu ı hareketleri. Ona kurt demelerinin sebebi şu an açık- fn genç kıza sunuluyordu.

Kocasında ne ok, ne de yay vardı. Genç kızmkileri de İnememişti. Nasıl avlanacaktı? Daha genç kız bu soruyu yem düşünmüştü ki kocaman araziden kuşlar uçuştu ve (un ası belindeki çakıyla bıldırcın avladı!

(ü'ııç kız soluğunu tuttu, hayatında ilk kez böyle bir av-

\ lyl.ı karşılaşıyordu. Sapan ve ok olmadan, sadece küçükbir ^.ıhıyla kuş avlamıştı! Kuşun kanatlarından hızlıydı bıçağı f *vv* >n duygusu kuşlardan daha keskindi. Genç kızın içi ür- | jM*Kİ i. Böylesine yırtıcı bir erkek onun kocasıydı. Bundan k m k ması, hatta arkasına bile bakmadan kaçması gerekirdi. Kardelenin tek düşündüğü ise o bıçak tutan nasırlı ellerin, nesine dokunduğunda ne hissettirdiğiydi. Bugüne kadar hep korumuştu genç kız. Asla bir erkek, güçlü bir erkek tahılından korunmamıştı. Ancak şu an tek istediği bu güçlü adımın kollarının altında güvenle solumaktı.

(ienç kız kafasını iki yana salladı ve düşünceleri uzaklı şiirdi. Kendine doğru gelen kocasının açık göğsüne, koyu gözlerine ve büyük cüssesine bakmamaya çalıştı. Gözlerini elindeki ava dikti. Genç adam sadece birkaç saniye içerisinde, dört tane bıldırcın avlamıştı.

***

Kara Bey, atını karışma doğru sürerken, halen tenine dokunan elleri yanıyordu. O mercan gibi bakan su rengi yüzler, büzülen dudaklar, sıcak beden aklından çıkmıyor-

du. Yine neredeyse bir gün boyunca karısını aç bırakı yolculuğu bitirmek adına karısını epey yormuştu. Bu lığı telafi etmek için dört bıldırcın azdı. Genç adam, kaf için koyunlar, geyiklerle dolu bir ziyafet sofrası hazıtl mak isterdi fakat bu kurak alanda sadece bıldırcın bul nabilirdi. Eğer karısı isteseydi Kara Bey elbette başka b hayvan da bulurdu ama karısı fazla yiyemeyeceğindi gem vuruyordu. Daha önce de keklikten pekyiyememif ve bedeninin zayıf kıvrımları daha da ufalmıştı. Kardelen yol boyunca kilo vermiş olmalıydı. Genç adam kendin# lanetler etti. O ufacık bedenden ömrü boyunca sorum* luydu ve daha bir halfa geçmemişti ki karısı kilo vermiş ti. Karısına daha fazla bakarsa, onun saçlarını koklamak isteyeceğini, tenine dokunmak isteyeceğini bildiği için atını ters istikamete sürdü, karısına peşinden gelmesini buyurdu.

Ufak bir çay buluncaya kadar atını hiç durmadan sürdü, Arkasından gelen kısrağın yumuşak adımları ve karısının gül kokusu onu takip ediyordu. Genç adam arkasını dönüp o bedeni kendi bedenine yaslamamak için büyük savaşlar veriyordu. Onca yıkım, onca ölüm, onca savaş görmüştü; hiçbir düşman, bu kız kadar etkili, bu kız kadar irade kırıcı değildi.

Kara Bey kayalıkların arasındaki ufak çayın yanma kuruldu. Taşların arasına bir ateş yaktı ve bıldırcınların derisini yüzüp, ufak çayda yıkadı. Yanında pişirmek için çubuk yoktu, uzun çakısının ucuna taktı ve ellerinin yanmasını önemsemeden ateşin iki yanına taş koyup, bıçağı yerleştirdi. Dört bıldırcın bitene kadar bunu tekrarladı. Karısı çayın kenarındaydı ve genç adam ne yaptığına bakmak istemiyordu. Hayır, kesinlikle merak etmiyordu. Yine o ince narin bileğindeki paçalarını sıyırıp serin suya girer-
IttMt gözlerini yumması genç adamın zerre kadar umurun- t4*t tkğildi.

(irnç adam dişlerini sıktı. "Kimi kandırıyorum?" diye tttu ı M andı ve kayalıklardan doğruldu. Gördüğü manzarayla a» İrla büyülendi.

(ii'ıiç karısı tam da tahmin ettiği gibi paçalarını sıyırmış, minik, çıplak ayaklarını suyla buluşturmuştu. Yüzünde öyle lılı memnun ifade vardı ki genç adam yutkunmak zorunda Mıh Onu böylesine rahatlatmak, bu yüz ifadesini yüzüne yetmek istiyordu. Bu düşünceler hiç hayırlı değildi. Bu kimi Kara Beye hissettirdikleri çok tehlikeliydi.

(Jonç adam pişen yemekleri çayın suyuyla yıkadığı yat- *(i l»ir taşa yerleştirdi. İmkânlar kısıtlı olduğu için bunlarla lıl.tre edebilirdi.

" Yemeğini yemelisin karım." diye buyurdu ve kendini bir annenin evladım çağırdığı vakit gibi şefkat dolu İn.'¡setti. Elbette bir annenin evladına duyduğu şefkati İnliyordu. Kırk yılda bir gördüğü annesi ona bunu sunmuştu. Hatta özlemden dolayı kurumuştu. Genç adam ve babasının hasretiyle ince hastalığa yakalanmış, oğlu '.Herden gelene kadar son nefesi verememişti. Genç adamın elleri titredi, bu kötü anıları kafasından derhal attı. Annesi bir Bey karısıydı ve asker annesiydi. Annesi bir miicahideydi. Asker yolunu beklerken canım veren mü- ı alıide bir kadındı.

Kardelen şaşırtıcı bir şekilde genç adama cevap vermelimi yanma geldi. Hatta hiç sesini çıkarmadan yemeye koyuldu. Öyle hızlı ve iştahla yiyordu ki, genç adam tekrar kendini yumruklamak istedi. "Acıktığında bana söylemelisin!" diye genç kızı azarladı. Kendi hatasının farkındaydı. Ama her şeye cevap veren, hakkım savunan bu kızın acık-
tığında susmasına tahammül edemiyordu. Bebek baku gibi onu her dakika doyurmayı düşünemezdi ya? Genç acıktığını söylemeli, genç adam da ona göre karısına «wl sunmalıydı. Erkek bedeniyle kadın bedeninin aynı ola dığım Murat'tan öğrenmişti. Onlar açlığa ve yorgunlı erkekler kadar dayanamazdı. Ancak genç adamın karısı leşine inattı ki, açlıktan kurusa bile kocasına acıktım der yor, kendi yemeğini kendi avlıyordu.

Gözlerini karısına dikmiş, her lokması ağzına girdikçl biraz daha rahatlamıştı. Kardelen kafasını kaldırıp, B|i]yim... Ben izlenecek bir hayvan değilim. Siz de asla acıkml* yacak bir varlık değilsiniz. Sizin de bir mideniz olduğun#' eminim. Her ne kadar varlığını unutsanız da acıkmış olma« lısımz." dedi.

Genç adam bu yabancı üsluptan nefret ediyordu. Karını onunla sanki yabancı biriyle konuşur gibi, resmi bir dille konuşuyordu. "Senin karnın doyduğu vakit, ben de yeme* ye başlayacağım." dedi.

Kardelen, kocasını dinlemeden bıldırcının ufak bacağından kopardı ve Kara Bey'in ağzına uzattı. Kara Bey'in kaşları hayretle kalkarken, Kardelen adamın ağzına dayadığı eti yemesi için sallıyordu.

Kara Bey bilinçsizce ağzım açtı ve bıldırcından bir parça kopardı. Bunu yaparken karısının gözlerinden gözlerini bir an olsun çekmedi. Kara Bey böyle bir şeye hiç alışkın değildi. Böyle bir bakım ve merhamet gösterisi askerlere, savaşçılara tersti. Genç adam sanki yıllardır aradığı anne sıcaklığını, içinde, köşelerde yaşayan küçük çocuğu bulmuştu ve bu çocuğun çığlıkları, kahkahaları öylesine yüksekti ki, Kara Bey hayatında ilk kez ne yapacağını bilemiyor, korkuyordu.

Kardelen, kocasına zorla yemek yedirmeye devam edimlidir Sanki adam bu durumdan gayet hoşnutmuş gibi gfldt'nni ondan çekmiyor her lokma uzattığında ağzım İliyordu. Kendi yemek için asla bir harekette bulunmuyordu *vı'* genç kız da kocasını bir annenin bebeğini beslediği |)|t besliyordu.

|;ıt kötü olansa, küçük parçalar verirken parmaklarına dokunan dudaklardı. Kulaklarına kadar kanı kaynıyor, dytik parmakları kıvrılıyordu. Yüzü alev alev yansa da bir İzinlisini bir kocasını beslemeye devam ediyordu. Kendi ikim i bıldırcında doymuştu ama kocasının büyük bedenini- lu kadar yemeğin yetmeyeceğini bildiği için diğer iki luiiliranı da ona yedirdi. Kocası doydum ya da istemiyo- ı tını demiyordu. Her verdiği lokmayı memnuniyetle kabul »»ılıyordu. Son lokmayı verirken, ufak lokmayı alan kocasını ıı dudakları yeniden ellerine çarptı. Aynı anda kocasının flo/.lerinde gri gölgeler uçuştu.

(¡enç kız, elinin havada kaldığım anladığı vakit hızla gt'i i çekmek istedi. Ancak bileğini kavrayan eller buna izin vıvmedi. Parmağının ucundaki et kalıntılarına bakan ko- • .ısının görüntüsü midesindeki o tuhaf böceklerin tekrar birbirine çarpmasına sebep oldu. Sanki daha yeni yediği bıldırcınlar canlanmış, midesinde bir meydan savaşı başlatmışı ı. Genç kız kocasına gözlerini dikmiş bakarken, kocası asla tahmin edemeyeceği bir şey yaptı.

Parmağının ucunu ağzına aldı ve temizledi!

(ienç kız nasıl çıktığını bilmediği bir ses çıkarıp, soluklandı. Adeta iç çekmişti. Aceleyle kocasının ağzından parmağını kurtardı. Bileğini tutan el daha fazla zorlamadan onu serbest bırakmıştı. Genç kız heyecanla elini beresine at 11 ve etrafını yoklayarak kaçacak bir yer aradı.

"Be... Ben..." dedi genç kız ve sözünü tamamlamak i soluklandı. "Ellerimi temizlemeliyim." dedi ve daha da zardı. "Yani suyla... Bu ufak su birikintisinde!"

Genç kız kocasının onunla dalga geçeceğini anladı anda sözlerini tamamlamadan arkasını döndü ve hızla birikintisine doğru ilerledi. Kalbinin kulaklarında attığı hissediyordu. Bu hissi hep en soğuk sulara adımı atarke hissediyordu ama şimdi bu kalp çarpıntısı daha hiddeti daha çare bulunamaz bir hal almıştı. Ayak bileklerini su yâ sokarak kalp atışlarına bahane aradı. Su soğuk değil ılıktı* hava rüzgârlı ya da dayanılmayacak kadar sıcak değildi. Kt> rafta hiçbir tehlike yoktu. Peçesi açık olduğu için olabilir miydi?

Gözlerinin önüne yine kocasının kaim dudakları geldi* ğinde derin bir soluk daha alıp elini suya daldırdı ve beresini kaldırıp boynunu ıslattı. Eliyle yüzünü yelledi. Suyun içinde buhar olmak üzereydi.

Genç kız tam sakinleştiğini düşünüp geri dönecekti kİ çaya büyük bir beden atladı. Su yüzüne ve beresine kadar sıçradı. Genç kız sıkı sıkı yumduğu gözlerini yavaşça araladı, suyun derinliklerinden çıkan beden, kendine doğru yüzerken genç kız kilitlenip kalmıştı.

Kocası en derin yerleri yüzerek geçip, kendine doğru gelirken ellerinin titrediğini, midesindeki kuşların daha çok çıldırdığım fark etti. Bu kalp atışlarının sebebi, bu koyu karanlık gözler miydi?

Genç adam doğrulduğunda genç kızın ciğerleri nefes almayı unuttu, kanı bedeninde öyle çağladı ki içinde bulunduğu su kesinlikle buharlaşmış olmalıydı.

Su birikintisinde doğrulan kocasının saçlarından sular damlıyor, keten gömleği tüm göğsünü gözler önüne seri-

ymdii. Islak gömleği bedenini sıkı sıkıya kavramış, kaslı *iv* geniş kollarını ortaya çıkarmıştı. Sudan çıkan efsanevi (ılı yaratık gibi genç kıza doğru yürürken, etrafındaki süiti ı bile onun heybetinden korkup, kenarlara kaçışıyordu. Kiniklen soluğunu tutmuş, ona yaklaşan adamın kendini yakmasını bekliyordu. Bir görüntü ancak bu kadar yakıcı ve örseleyici olabilirdi.

k ocası bir kulaç kala durdu ve gözlerini gözlerine dikti, "Neden benden kaçıyorsun, karım?" dedi, hafif yumuşak bit lıııyla. Genç kız, "'Kaçmıyorum." derken sesi fısıltı gi- blyıli.

"O zaman neden saklanıyorsun?" diye aynı ses tonuyla İn muştu. Genç kız yutkundu. "Saklanmıyorum, Beyim."

(renç adamdan derin bir soluk sesi yükseldi. Sanki Kar- ikimden bıkmış da ona zor tahammül ediyormuş gibiydi. K.irdeleninyüreği sıkıştı, onun için avlanan, onu besleyen ■ulum aslında ondan iğrenen, ona mecbur kalan kocasıydı, hu nu neden her defasında unutuyordu?

Genç adam, Kardelene doğru biraz daha eğildi. Yüzlerinin arasında bir karış mesafe vardı, Kardelen suyla ıslanmış ı »Isa bile genç adamın kokusunu soluyordu. Su gibi girmişti bu adam hayatına ve yine su gibi hüküm sürüyordu topraklarında.

Genç adamdan yeniden sıkıntılı bir nefes yükselince genç kız kendine engel olamadan kafasını kaldırdı. Kara Bey'in çenesi kasılmış, yüz hatları gerilmişti. Sanki kendiyle bir savaş içindeydi, sanki Kardelenin varlığıyla ıstırap halindeydi. Kardelen ağlamak istedi.

Genç adam hiddetle, "Neden bunu yapıyorsun?" diye sordu. Kardelen irkilse de soluk soluğa cevap verdi. "Ne yapıyorum Beyim?"

Genç adam ona öyle bir bakış attı ki, sanki "*Benimle ga mı geçiyorsun?*" der gibiydi.

"Ne yaptığını gerçekten fark etmiyor musun?" d genç adam. Kardelen yutkundu, cevap vermeye korkuy du. "Bu..." diye devam etti, eliyle ikisinin arasını işaret ed rek yüzünü buruşturdu.

"Kaldır bu büyüyü. Her ne sİ büyü, muska yapıyorsan yok et bunu."

Genç kız kaskatı kesildi. Ona büyücü diyordu. On sihir yaptığını söylüyordu! Genç kız onu kendi halkmd ayrı tutmakla ne büyük hata etmişti! Bu cani ve vurdum duymaz adamın kendi geri fikirli akranlarından hiçbir farkı yoktu. Genç kız gözlerinin nemlendiğini hissetti ve hırslı arkasını döndü. Gölden çıkmaya çalıştı ama beresi kafasın* dan çıktığı an olduğu yerde kalakaldı.

Beresinin altından kurdeleyle bağlanmış saçları aşağı doğru sarktı. Genç kız her ne kadar erkek gibi giyinse de kurdeleler, ipek elbiseler, renkli takılara meraklıydı. Saç* larını beresinin altında şekilden şekle sokar, rengârenk kurdelelerle süslerdi. Sabah toplanmamış çadırın içinde kocasının ibadetini yapmasını beklerken sıkıntıdan daya* namamış ve saçlarını örmüştü. Bu örgüyü hanımannesinden öğrenmişti, saçını birçok şekle sokabiliyordu.

Şimdi ise kocasının bu çocukça halini görmemesi için yakarıyordu. Fakat bu yakarışlar boşa çıkmıştı. Kocası ağır ağır yürüdü ve onun karşısında durdu. İlk kez gün ışığında bu kadar çıplak hissediyordu. Peçesi yoktu, beresi yoktu ve kalbı sanki bu adamın ellerinin arasında atıyordu.

Genç adam ona doğru eğildiğinde genç kız irkilerek geri çekildi. Ağlamak istiyordu ama bu adamın karşısında asla ağlayamazdı. Bu Osmanlı askeri gaddar ve barbardı. Türkler için bu kelimeyi hep duymuştu, ancak şimdi teyit

Hİiyurılu. İstediğini alan sert adamlardı bu adamlar ve hiç 1 ölünmeden bir kadının kalbini yaralarlardı. Sonra bir de . ypimr/miş gibi Yaratıcının onlara bahşettiği bu haşmeti ve İslını çehreyi kullanıp, genç kadınların kalplerine yaralar yiyorlardı. Genç kız artık biliyordu. Kara Bey, gözü kara |tii rıdi. Karşısındaki düşmanın cinsiyetine bile bakmadan Hiul.ı yaralar açmaya hazırdı.

(i eıiç adamın soluklan da kendininki gibi hızlıydı. "Bana f

diye kükredi. Genç kız yerinden zıplasa da kafasını j ku asına çeviremedi. "Benim büyülü ve çirkin yüzüm sizi f nihaisiz eder." dedi. Sesi kırgınlığını saklayamıyordu. "Bana |»,ık!" diye tekrar kükredi genç adanı. "Benim vebalı tenim *l/r zarar verebilin ' dedi onun sözünü dinlemeyerek.

(Jenç adam omuzlarını öyle sıkı kavradı ki, genç kızın »İmlaklarından bir inleme koptu. "Bana bak..." dedi, elle- ılıiin sertliğinin aksine kısık bir sesle. Bağırmaktan daha zehirliydi ses tonu.

I ienç kız nemlenmiş gözlerini kaldırdı ve baktı. Sonra i).) zehrini akıtırcasına konuştu. "Ben büyücüyüm, Beyim.

I „metliyim ben. Kendi halkım bile beni başından def ederken, sizden merhamet dilenemem. Ne sular temizler benim lanetimi, ne de kömürler karartır güneşin yaktığı saçlarımı, l .'tizlerimin rengi bile yok benim. Su rengi, hava rengi denir ancak. Bakışlarım bile boştur benim..." Genç adamın penesi basılırken genç kız titrek sesiyle sözüne devam etti. "Ikına mecbur değilsiniz, Beyim. Beni doyurmak zorunda değilsiniz. Sizin karınız olarak benim size bakmam gerekir, sizin ise bana katlanmanız."

Genç adamın bakışları öyle bir hiddet barındırıyordu ki, genç kız korkmadan edemiyordu. "Sana mecbur değilim öyle mi?" diye dişlerinin arasından konuştu. Sanki genç kıza kötek vurmamak için kendini zor tutuyordu. GençJ hangi cesaretle genç adama karşı geldiğini bilmiyordu, dece kalbi ağrıyordu ve zehirli sözler içini yakıyordu. "*IU ne yapıyorsun.* " demişti genç adam. Demek ki Kardelei görünüşü onu da huzursuz ediyordu.

Kocasının, omuzlarındaki elleri daha da sıkılaştı. seni o hana atıp, kendi yoluma gitmemde hiçbir sakırtİ yok? " Genç kız bu sözleri işitirken içi kan ağlasa da kalan onaylamasına salladı.

"Siz koskoca Beysiniz, bana mahkûm değilsiniz." Sesi[1] dudakları titrese de sözüne devam etti. "Birçok güzel kadı sunulur

size. Hepsi sizinle olmak, size hizmet etmek içi can atar. Bana bakıp gözlerini kirletmek yerine onlara gidi bilirsiniz. Ama ne olur bırakın halkım sulh içinde yaşasif Kulaklar beni sizin karınız olarak işitsin. Size kan yemli ederim ki gözlerinizi kirletmem, ölene kadar gözünüze gÖ* zükmern."

Genç adam sözünü keserek kükredi.

"Peki, seni göndermek istersem? Senden memnun kal*' mazsam?.." diye tehditkar bir sesle konuştu genç adam, "O zaman ne yapacaksın? Belki seni ailene göndermem?' Belki seni orada bir başkasına verir, Padişaha da kaçtığını söylerim?"

Genç kız sinirleıse de dilini tutmaya çalıştı. Bu adama ne kadar aksi giderse, o kadar zararlı çıkardı. "Her şey kabulüm Beyim..." Sözünü tamamlayacaktı, her şeyi yapacağım ama asla bir başka erkeği kabul etmeyeceğini, ölecekse de Kardelen olarak ölmek isteyeceğini söyleyecekti, ancak kocası kollarını öyle bir sıktı ki inleyerek sustu.

"Bir başka adam bile kabulün mü?" diye kükredi genç adam. "O, seni hastalıklı gibi herkesten saklayan baban ve

t jı.ıı a etmez halkın için seni satmama bile razı gelecek (Mıı y.ıiıi?"

< ¡özleri yanan genç kız kafasını kaldırdı ve kocasının tİMliılcn kızarmış gözlerine baktı. "Unuttunuz mu Beyim? |Um i >iiy üçüyüm. Halkıma da size de zarardan başka bir yel irmem. Beni satarsanız o adama bile bulaştırırım **İtil kın eti."**

K.ıra Bey'in gözlerinde tuhaf bir ifade belirdi. Genç fcl/ıı kollarını sıkan elleri hafifçe yumuşadı, kızı kendine ıloym çekerken, kendi de ona doğru eğildi. Gözleri birbi- Hıı** lıizalamrken konuştu: "Seni bu hale getiren zihinler ya küı miiş ya da aptal. Seni görmeyen gözlerin kör olduğuna lıiiiiu ın kesin, lâkin seni işitmeyen kulaklara anlam veremiyorum."

(<Vnç kız bu sözlerin anlamını düşünürken kaşlarını çatlı Tek düze Osmaılıcası ile epey zorlanıyordu. Gözlerinin imimde ona bakan gözler ve yüzüne üflenen nefes de pek «Tkili olmuyordu.

Kocası kollarım bırakıp doğrulurken, ellerini ıslak saçanında gezdirdi. Gözleri ise genç kızın saçlarında ve boynunda geziyordu. "Bu yaşma kadar seni kimse görmedi ııı?" diye sordu genç adam. Halen sinirliydi, belli ki genç l< ı/.ın umursamazlığı onu rahatsız etmişti.

"Babam ve hanımannem dışında, kimse." diye cevapladı genç kız. Genç adamın yüzünde bir tiksinme aradı. Ancak .ıılam veremediği bir memnuniyet belirdi. "Yani hiçbir erkek görmedi yüzünü ve saçlarım?" diye kendi kendine mırıldandı genç adam. Kardelen bu soruya anlam veremese de ekledi: "Hiçbir kadın da görmedi. Sadece çocukken görülmüştü yüzüm ve saçlarım, gören gözler rahatsız oldu görünüşümden. Babam da beni onlardan korumak için ça-
reyi yüzümü ve saçlarımı saklamakta buldu. Her ne kA< saklasam da halkım altında yatan yüzü biliyordu."

"Koskoca halkının hepsi mi aptaldı?"

Genç kız hiddetle soludu. Kaşları iyice çatıldı ve omt lan

dikildi. "Ne olursa olsun onlar benim balkım, seni halkın da böyle garip bir yüzle karşılaşsa aynı şeyleri yapı dı. Ayrıca annem bana gebeyken falcı kadın lanetli bir ç(cuk doğuracağını söylediğinde, onu öldürerek falcıyı hal çıkarmışım."

Genç kız sözünü yeni tamamlamıştı ki kocası burufli ları birbirine değecek kadar yaklaştı. "İnan bana, benit halkımda olsaydın, çok farklı yerlerde olurdun..." d iyi'] fısıldadı. Genç kız soru soran gözlerle genç adama bak* tı. Genç adam sanki farklı bir şey söyleyecekti, sonra yutkunarak vazgeçti. Ardından bakışlarının tersine bir cümle kurdu. "Yaradan seni böyle yaratmış. Biz O'nun yarattığını sorgulamayız. Senin halkının Hak'tan haberi olmadığı için bilmedikleri şeylere yanlış yakıştırmalar yapıyorlar"

Genç kız gözlerini kırpıştırdı, "Peki sizce Beyim?" diye sordu kendinden beklemediği bir cesaretle. "Sizce ben neyim? İnsan mıyım yoksa büyücü mü?" Kardelen bunu öyle bir imayla söylemişti ki daha deminki sözlerine gem vurmuştu.

Genç adamın gözleri karardı, "Sen nesin bilmiyorum ama imtihan olduğun kesin." dedi ve doğruldu. Genç kız "İmtihan" ne demek diye düşünerek kocasının arkasından baktı. Kocası arkasına bakmadan bağırdı. "Konaklamayacağız, yola çıkarsak yarın akşam şehrimde oluruz."

Genç kız istemsizce heyecanlandı ve tökezleyerek sudan çıktı, "Şehriniz nasıldır Beyim?" diye sormadan flh'iıırıii. Kocası ona büyücü diyordu ama o halen gu- Mizca tek konuşabileceği insan o olduğu için sorular tutıyordu.

"Büyüktür." dedi genç adam, kısa ve öz. Genç kız göz- |yıim devirdi. "İyi ki söylediniz, ben de bizim çadırlarımız r sanıyordum." Genç adam arkasını dönüp ters ters İMİ« s a da lafını devam ettirdi. "Büyük ve güzeldir. Haşmetlidir. 1)ört yanı çağlayan sularla kaplıdır. Atamızın bize en Mii/el armağanıdır."

"fatih Sultan Mehmet'in, değil mi?" diye sordu genç |n/.

Atının yelesinden tutan adam hayretle karısına döndü. Suru soran bakışlarına omuz silkerek cevap verdi genç kız. "Tmklerin atalarını duymamak mümkün değil. Kulaklarımı t ıkasam bile duyabilirim. Ama o anlatılan mert erkekler İçmişte kalmış olmalı..." diye imalı bir sesle devem etti. "Tiilklerin kadınlara verdiği değer ve sahiplenme de geçmişte kalmış olmalı."

t ienç adam bu iğneleyici laflarını duyduysa da duymazlık lan geldi. "Eğer biraz daha geç kalırsak, karanlıkta ormanda hareket edemeyeceğiz. İçinden geçeceğimiz orman yal »ani hayvanlarla dolu ve karanlıkta onları görmemiz olanaksız"

Genç kız ikiletmeden atına çıktı ve eyersiz atma dimdik olurdu. Kocasına yukardan bakarken konuştu: "Büyük şehir bizi bekler Beyim"

Genç adam o çayın içindeki görüntüyü gözlerinin önünden çekemiyordu. Nasıl da huzurluydu genç kız. Nasıl da hayat doluydu. İnce narin boynunu serinletirken

genç adam dayanamamıştı. O saçları gün gözüyle görme o boynu ve teni koklamalıydı.

Gördüğü örgülü ve süslü saçlar beklenmedik bir sarsıntı sunmuştu genç adama. Karısı tıpkı her kadın gibi süs eşya* larından ve renkli kurdelelerden hoşlanıyordu. Ancak onu siyahların içine kapatan babası, onu dışlayan halkı bunun farkında değil gibiydi.

Bu kızdan hanım olurdu, bu kızdan savaşçı bile olur« du. Bu kız tek başına Kara Beyde yolculuk yapabilecek, ona cevap verebilecek cesarete sahip tek insandı. Kara Bey, genç kızın sözlerini işitirken kalbine mızraklar saplandı. Kendini nasıl bu kadar çirkin görüyordu? Babası muhakkak onu erkeklerden saklamak için sarıp sarmala- mıştı, halkı ise görülmemiş güzelliğini kıskanmıştı. Tüm bunlara rağmen iş işten geçmiş, Kara Bey onun sihir yapıp yapmadığını sormuştu ve genç kızı hiç olmadığı kadar yaralamıştı. Bunu o su rengi gözlerindeki nemden anlıyordu. Genç kız öyle asildi ki asla ağlamıyordu. Genç adam onun damarına basmasa kendi hakkında hiçbir şikâyette bulunmuyordu.

Şimdi orman yolunu tutmuşken yine sessizdi. Genç adam bir günleri kaldığını düşününce garip bir duyguya kapıldı. Bu veda mıydı? Onu hanında bırakıp gidecek miydi? Onu hanım teyzesine emanet edecek miydi?

Son anda verdiği kararla durakladı ve karısına döndü. "Hava kararda bile ve ormandan bu saatte geçemeyiz. Bugün burada konaklayacağız. Yarın sabah namazından sonra yola koyulacağız."

Genç kız umursamazca omuz silkti. Sonra kırgın gözlerini kaldırdı ve Kara Bey'in damarlarına kadar İşleyen ıstıraba ortaklık etti. Genç kız üzgündü, kırgındı.

"Neyin var karım?" diye sordu, cevabım bilse de. Genç lu/ı konuştururşa rahatlayacaktı. Atından atlayıp kollarım lı.ummna

uzattı. Fakat genç kız diğer taraftan atladı.

"Bir şeyim yok, Beyim. Bana dokunup da asil ellerinizi lekelemeyin."

(ienç adam istemsizce hiddetlendi. Genç kız her fırsatta »mim dokunuşundan kaçıyordu. Halkı ve babası için ona İmi Kınıyordu ve onlar için gerekirse başka bir adamın kollarına bile girebilirdi. Kara Bey, mecburiyetiydi. Yüzyaşın- ıl.ı bir adam olsaydı karşısındaki ona da böyle itaat edecek, mu da kocam, erim diyecekti.

Genç adam öyle sinirlendi ki daha ne yaptığım fark etmeden karısının üzerine yürüdü ve onu arkasındaki ağa- ı ,ı yasladı. Ufacık bedeni kendi bedeni ve ağacın arasında sıkıştı. Kafasını eğerek ağaçlar arasında sıkışan kıza baktı. < I özlerinde korkunun İzlerini aradı; ya da nefretin veya hiddetin. Ama gözlerinde sadece kırgınlık vardı.

Genç adam öfkesini dizginlemeye çalışarak sordu: "Ikına kızgın mısın karım?" Genç kız, "Estağfurullah Beyim, ne haddime." dedi derhal. Sesi öylesine soğuktu ki, genç adam dişlerini sıkmak zorunda kaldı.

"Sana büyülü dediğim için kızdın mı?" diye tekrar sorusunu yineledi. Genç kız yeniden, "Size kızmak benim haddime değil Beyim." dedi. Genç adam artık dayanamayarak bağırdı: "Kocam diyeceksin, kocam!"

Genç kız ağaca doğru korkarak sindi. Şimdi kırgınlığının yanı sıra korku da barındırıyordu gözleri.

Genç adam bu kırgın gözlere dayanamayarak kafasını eğdi ve alnlarını birbirine yasladı. "Bana kırıldığını söyle! Sinirlendiğini söyle! Her konuda konuştuğun gibi kendin için de konuş. Korkusuzca her şeyi sorarkel her şeye itiraz ederken ki cesaretini kendi onurun için d kullan!

Genç kızın fısıltı eşliğindeki sesi Kara Beyin dizginleri« ni

kırdı. "Benim onurum yok, Beyim. Ben sadece size satıl« mış bir köleyim!

Kara Bey sırf onu susturabilmek için dudaklarını du* daklarına kapadı.

ymdii. Islak gömleği bedenini sıkı sıkıya kavramış, kaslı *iv* geniş kollarını ortaya çıkarmıştı. Sudan çıkan efsanevi (ılı yaratık gibi genç kıza doğru yürürken, etrafındaki süiti ı bile onun heybetinden korkup, kenarlara kaçışıyordu. Kiniklen soluğunu tutmuş, ona yaklaşan adamın kendini yakmasını bekliyordu. Bir görüntü ancak bu kadar yakıcı ve örseleyici olabilirdi.

k ocası bir kulaç kala durdu ve gözlerini gözlerine dikti, "Neden benden kaçıyorsun, karım?" dedi, hafif yumuşak bit lıııyla. Genç kız, "'Kaçmıyorum." derken sesi fısıltı gi- blyıli.

"O zaman neden saklanıyorsun?" diye aynı ses tonuyla İn muştu. Genç kız yutkundu. "Saklanmıyorum, Beyim."

(renç adamdan derin bir soluk sesi yükseldi. Sanki Kar- ikimden bıkmış da ona zor tahammül ediyormuş gibiydi. K.irdeleninyüreği sıkıştı, onun için avlanan, onu besleyen ■ulum aslında ondan iğrenen, ona mecbur kalan kocasıydı, hu nu neden her defasında unutuyordu?

Genç adam, Kardelene doğru biraz daha eğildi. Yüzlerinin arasında bir karış mesafe vardı, Kardelen suyla ıslanmış ı »Isa bile genç adamın kokusunu soluyordu. Su gibi girmişti bu adam hayatına ve yine su gibi hüküm sürüyordu topraklarında.

Genç adamdan yeniden sıkıntılı bir nefes yükselince genç kız kendine engel olamadan kafasını kaldırdı. Kara Bey'in çenesi kasılmış, yüz hatları gerilmişti. Sanki kendiyle bir savaş içindeydi, sanki Kardelenin varlığıyla ıstırap halindeydi. Kardelen ağlamak istedi.

Genç adam hiddetle, "Neden bunu yapıyorsun?" diye sordu. Kardelen irkilse de soluk soluğa cevap verdi. "Ne yapıyorum Beyim?"

Genç adam ona öyle bir bakış attı ki, sanki "*Benimle ga mı geçiyorsun?*" der gibiydi.

"Ne yaptığını gerçekten fark etmiyor musun?" d genç adam. Kardelen yutkundu, cevap vermeye korkuy du. "Bu..." diye devam etti, eliyle ikisinin arasını işaret ed rek yüzünü buruşturdu.

"Kaldır bu büyüyü. Her ne sİ büyü, muska yapıyorsan yok et bunu."

Genç kız kaskatı kesildi. Ona büyücü diyordu. On sihir yaptığını söylüyordu! Genç kız onu kendi halkmd ayrı tutmakla ne büyük hata etmişti! Bu cani ve vurdum duymaz adamın kendi geri fikirli akranlarından hiçbir farkı yoktu. Genç kız gözlerinin nemlendiğini hissetti ve hırslı arkasını döndü. Gölden çıkmaya çalıştı ama beresi kafasın* dan çıktığı an olduğu yerde kalakaldı.

Beresinin altından kurdeleyle bağlanmış saçları aşağı doğru sarktı. Genç kız her ne kadar erkek gibi giyinse de kurdeleler, ipek elbiseler, renkli takılara meraklıydı. Saç* larını beresinin altında şekilden şekle sokar, rengârenk kurdelelerle süslerdi. Sabah toplanmamış çadırın içinde kocasının ibadetini yapmasını beklerken sıkıntıdan daya* namamış ve saçlarını örmüştü. Bu örgüyü hanımannesinden öğrenmişti, saçını birçok şekle sokabiliyordu.

Şimdi ise kocasının bu çocukça halini görmemesi için yakarıyordu. Fakat bu yakarışlar boşa çıkmıştı. Kocası ağır ağır yürüdü ve onun karşısında durdu. İlk kez gün ışığında bu kadar çıplak hissediyordu. Peçesi yoktu, beresi yoktu ve kalbı sanki bu adamın ellerinin arasında atıyordu.

Genç adam ona doğru eğildiğinde genç kız irkilerek geri çekildi. Ağlamak istiyordu ama bu adamın karşısında asla ağlayamazdı. Bu Osmanlı askeri gaddar ve barbardı. Türkler için bu kelimeyi hep duymuştu, ancak şimdi teyit

Hİiyurılu. İstediğini alan sert adamlardı bu adamlar ve hiç 1 ölünmeden bir kadının kalbini yaralarlardı. Sonra bir de . ypimr/miş gibi Yaratıcının onlara bahşettiği bu haşmeti ve İslını çehreyi kullanıp, genç kadınların kalplerine yaralar yiyorlardı. Genç kız artık biliyordu. Kara Bey, gözü kara |tii rıdi. Karşısındaki düşmanın cinsiyetine bile bakmadan Hiul.ı yaralar açmaya hazırdı.

(i eıiç adamın soluklan da kendininki gibi hızlıydı. "Bana f

diye kükredi. Genç kız yerinden zıplasa da kafasını j ku asına çeviremedi. "Benim büyülü ve çirkin yüzüm sizi f nihaisiz eder." dedi. Sesi kırgınlığını saklayamıyordu. "Bana |»,ık!" diye tekrar kükredi genç adanı. "Benim vebalı tenim *l/r zarar verebilin ' dedi onun sözünü dinlemeyerek.

(Jenç adam omuzlarını öyle sıkı kavradı ki, genç kızın »İmlaklarından bir inleme koptu. "Bana bak..." dedi, elle- ılıiin sertliğinin aksine kısık bir sesle. Bağırmaktan daha zehirliydi ses tonu.

I ienç kız nemlenmiş gözlerini kaldırdı ve baktı. Sonra i).) zehrini akıtırcasına konuştu. "Ben büyücüyüm, Beyim.

I „metliyim ben. Kendi halkım bile beni başından def ederken, sizden merhamet dilenemem. Ne sular temizler benim lanetimi, ne de kömürler karartır güneşin yaktığı saçlarımı, l .'tizlerimin rengi bile yok benim. Su rengi, hava rengi denir ancak. Bakışlarım bile boştur benim..." Genç adamın penesi basılırken genç kız titrek sesiyle sözüne devam etti. "Ikına mecbur değilsiniz, Beyim. Beni doyurmak zorunda değilsiniz. Sizin karınız olarak benim size bakmam gerekir, sizin ise bana katlanmanız."

Genç adamın bakışları öyle bir hiddet barındırıyordu ki, genç kız korkmadan edemiyordu. "Sana mecbur değilim öyle mi?" diye dişlerinin arasından konuştu. Sanki genç kıza kötek vurmamak için kendini zor tutuyordu. GençJ hangi cesaretle genç adama karşı geldiğini bilmiyordu, dece kalbi ağrıyordu ve zehirli sözler içini yakıyordu. "*IU ne yapıyorsun.* " demişti genç adam. Demek ki Kardelei görünüşü onu da huzursuz ediyordu.

Kocasının, omuzlarındaki elleri daha da sıkılaştı. seni o hana atıp, kendi yoluma gitmemde hiçbir sakırtİ yok? " Genç kız bu sözleri işitirken içi kan ağlasa da kalan onaylamasına salladı.

"Siz koskoca Beysiniz, bana mahkûm değilsiniz." Sesi[1] dudakları titrese de sözüne devam etti. "Birçok güzel kadı sunulur

size. Hepsi sizinle olmak, size hizmet etmek içi can atar. Bana bakıp gözlerini kirletmek yerine onlara gidi bilirsiniz. Ama ne olur bırakın halkım sulh içinde yaşasif Kulaklar beni sizin karınız olarak işitsin. Size kan yemli ederim ki gözlerinizi kirletmem, ölene kadar gözünüze gÖ* zükmern."

Genç adam sözünü keserek kükredi.

"Peki, seni göndermek istersem? Senden memnun kal*' mazsam?.." diye tehditkar bir sesle konuştu genç adam, "O zaman ne yapacaksın? Belki seni ailene göndermem?' Belki seni orada bir başkasına verir, Padişaha da kaçtığını söylerim?"

Genç kız sinirleıse de dilini tutmaya çalıştı. Bu adama ne kadar aksi giderse, o kadar zararlı çıkardı. "Her şey kabulüm Beyim..." Sözünü tamamlayacaktı, her şeyi yapacağım ama asla bir başka erkeği kabul etmeyeceğini, ölecekse de Kardelen olarak ölmek isteyeceğini söyleyecekti, ancak kocası kollarını öyle bir sıktı ki inleyerek sustu.

"Bir başka adam bile kabulün mü?" diye kükredi genç adam. "O, seni hastalıklı gibi herkesten saklayan baban ve

t jı.ıı a etmez halkın için seni satmama bile razı gelecek (Mıı y.ıiıi?"

< ¡özleri yanan genç kız kafasını kaldırdı ve kocasının tİMliılcn kızarmış gözlerine baktı. "Unuttunuz mu Beyim? |Um i >iiy üçüyüm. Halkıma da size de zarardan başka bir yel irmem. Beni satarsanız o adama bile bulaştırırım **İtil kın eti."**

K.ıra Bey'in gözlerinde tuhaf bir ifade belirdi. Genç fcl/ıı kollarını sıkan elleri hafifçe yumuşadı, kızı kendine ıloym çekerken, kendi de ona doğru eğildi. Gözleri birbi- Hıı** lıizalamrken konuştu: "Seni bu hale getiren zihinler ya küı miiş ya da aptal. Seni görmeyen gözlerin kör olduğuna lıiiiiu ın kesin, lâkin seni işitmeyen kulaklara anlam veremiyorum."

(<Vnç kız bu sözlerin anlamını düşünürken kaşlarını çatlı Tek düze Osmaılıcası ile epey zorlanıyordu. Gözlerinin imimde ona bakan gözler ve yüzüne üflenen nefes de pek «Tkili olmuyordu.

Kocası kollarım bırakıp doğrulurken, ellerini ıslak saçanında gezdirdi. Gözleri ise genç kızın saçlarında ve boynunda geziyordu. "Bu yaşma kadar seni kimse görmedi ııı?" diye sordu genç adam. Halen sinirliydi, belli ki genç l< ı/.ın umursamazlığı onu rahatsız etmişti.

"Babam ve hanımannem dışında, kimse." diye cevapladı genç kız. Genç adamın yüzünde bir tiksinme aradı. Ancak .ıılam veremediği bir memnuniyet belirdi. "Yani hiçbir erkek görmedi yüzünü ve saçlarım?" diye kendi kendine mırıldandı genç adam. Kardelen bu soruya anlam veremese de ekledi: "Hiçbir kadın da görmedi. Sadece çocukken görülmüştü yüzüm ve saçlarım, gören gözler rahatsız oldu görünüşümden. Babam da beni onlardan korumak için ça-
reyi yüzümü ve saçlarımı saklamakta buldu. Her ne kA< saklasam da halkım altında yatan yüzü biliyordu."

"Koskoca halkının hepsi mi aptaldı?"

Genç kız hiddetle soludu. Kaşları iyice çatıldı ve omt lan

dikildi. "Ne olursa olsun onlar benim balkım, seni halkın da böyle garip bir yüzle karşılaşsa aynı şeyleri yapı dı. Ayrıca annem bana gebeyken falcı kadın lanetli bir ç(cuk doğuracağını söylediğinde, onu öldürerek falcıyı hal çıkarmışım."

Genç kız sözünü yeni tamamlamıştı ki kocası burufli ları birbirine değecek kadar yaklaştı. "İnan bana, benit halkımda olsaydın, çok farklı yerlerde olurdun..." d iyi'] fısıldadı. Genç kız soru soran gözlerle genç adama bak* tı. Genç adam sanki farklı bir şey söyleyecekti, sonra yutkunarak vazgeçti. Ardından bakışlarının tersine bir cümle kurdu. "Yaradan seni böyle yaratmış. Biz O'nun yarattığını sorgulamayız. Senin halkının Hak'tan haberi olmadığı için bilmedikleri şeylere yanlış yakıştırmalar yapıyorlar"

Genç kız gözlerini kırpıştırdı, "Peki sizce Beyim?" diye sordu kendinden beklemediği bir cesaretle. "Sizce ben neyim? İnsan mıyım yoksa büyücü mü?" Kardelen bunu öyle bir imayla söylemişti ki daha deminki sözlerine gem vurmuştu.

Genç adamın gözleri karardı, "Sen nesin bilmiyorum ama imtihan olduğun kesin." dedi ve doğruldu. Genç kız "İmtihan" ne demek diye düşünerek kocasının arkasından baktı. Kocası arkasına bakmadan bağırdı. "Konaklamayacağız, yola çıkarsak yarın akşam şehrimde oluruz."

Genç kız istemsizce heyecanlandı ve tökezleyerek sudan çıktı, "Şehriniz nasıldır Beyim?" diye sormadan flh'iıırıii. Kocası ona büyücü diyordu ama o halen gu- Mizca tek konuşabileceği insan o olduğu için sorular tutıyordu.

"Büyüktür." dedi genç adam, kısa ve öz. Genç kız göz- |yıim devirdi. "İyi ki söylediniz, ben de bizim çadırlarımız r sanıyordum." Genç adam arkasını dönüp ters ters İMİ« s a da lafını devam ettirdi. "Büyük ve güzeldir. Haşmetlidir. 1)ört yanı çağlayan sularla kaplıdır. Atamızın bize en Mii/el armağanıdır."

"fatih Sultan Mehmet'in, değil mi?" diye sordu genç |n/.

Atının yelesinden tutan adam hayretle karısına döndü. Suru soran bakışlarına omuz silkerek cevap verdi genç kız. "Tmklerin atalarını duymamak mümkün değil. Kulaklarımı t ıkasam bile duyabilirim. Ama o anlatılan mert erkekler İçmişte kalmış olmalı..." diye imalı bir sesle devem etti. "Tiilklerin kadınlara verdiği değer ve sahiplenme de geçmişte kalmış olmalı."

t ienç adam bu iğneleyici laflarını duyduysa da duymazlık lan geldi. "Eğer biraz daha geç kalırsak, karanlıkta ormanda hareket edemeyeceğiz. İçinden geçeceğimiz orman yal »ani hayvanlarla dolu ve karanlıkta onları görmemiz olanaksız"

Genç kız ikiletmeden atına çıktı ve eyersiz atma dimdik olurdu. Kocasına yukardan bakarken konuştu: "Büyük şehir bizi bekler Beyim"

Genç adam o çayın içindeki görüntüyü gözlerinin önünden çekemiyordu. Nasıl da huzurluydu genç kız. Nasıl da hayat doluydu. İnce narin boynunu serinletirken

genç adam dayanamamıştı. O saçları gün gözüyle görme o boynu ve teni koklamalıydı.

Gördüğü örgülü ve süslü saçlar beklenmedik bir sarsıntı sunmuştu genç adama. Karısı tıpkı her kadın gibi süs eşya* larından ve renkli kurdelelerden hoşlanıyordu. Ancak onu siyahların içine kapatan babası, onu dışlayan halkı bunun farkında değil gibiydi.

Bu kızdan hanım olurdu, bu kızdan savaşçı bile olur« du. Bu kız tek başına Kara Beyde yolculuk yapabilecek, ona cevap verebilecek cesarete sahip tek insandı. Kara Bey, genç kızın sözlerini işitirken kalbine mızraklar saplandı. Kendini nasıl bu kadar çirkin görüyordu? Babası muhakkak onu erkeklerden saklamak için sarıp sarmala- mıştı, halkı ise görülmemiş güzelliğini kıskanmıştı. Tüm bunlara rağmen iş işten geçmiş, Kara Bey onun sihir yapıp yapmadığını sormuştu ve genç kızı hiç olmadığı kadar yaralamıştı. Bunu o su rengi gözlerindeki nemden anlıyordu. Genç kız öyle asildi ki asla ağlamıyordu. Genç adam onun damarına basmasa kendi hakkında hiçbir şikâyette bulunmuyordu.

Şimdi orman yolunu tutmuşken yine sessizdi. Genç adam bir günleri kaldığını düşününce garip bir duyguya kapıldı. Bu veda mıydı? Onu hanında bırakıp gidecek miydi? Onu hanım teyzesine emanet edecek miydi?

Son anda verdiği kararla durakladı ve karısına döndü. "Hava kararda bile ve ormandan bu saatte geçemeyiz. Bugün burada konaklayacağız. Yarın sabah namazından sonra yola koyulacağız."

Genç kız umursamazca omuz silkti. Sonra kırgın gözlerini kaldırdı ve Kara Bey'in damarlarına kadar İşleyen ıstıraba ortaklık etti. Genç kız üzgündü, kırgındı.

"Neyin var karım?" diye sordu, cevabım bilse de. Genç lu/ı konuştururşa rahatlayacaktı. Atından atlayıp kollarım lı.ummna

uzattı. Fakat genç kız diğer taraftan atladı.

"Bir şeyim yok, Beyim. Bana dokunup da asil ellerinizi lekelemeyin."

(ienç adam istemsizce hiddetlendi. Genç kız her fırsatta »mim dokunuşundan kaçıyordu. Halkı ve babası için ona İmi Kınıyordu ve onlar için gerekirse başka bir adamın kollarına bile girebilirdi. Kara Bey, mecburiyetiydi. Yüzyaşın- ıl.ı bir adam olsaydı karşısındaki ona da böyle itaat edecek, mu da kocam, erim diyecekti.

Genç adam öyle sinirlendi ki daha ne yaptığım fark etmeden karısının üzerine yürüdü ve onu arkasındaki ağa- ı ,ı yasladı. Ufacık bedeni kendi bedeni ve ağacın arasında sıkıştı. Kafasını eğerek ağaçlar arasında sıkışan kıza baktı. < I özlerinde korkunun İzlerini aradı; ya da nefretin veya hiddetin. Ama gözlerinde sadece kırgınlık vardı.

Genç adam öfkesini dizginlemeye çalışarak sordu: "Ikına kızgın mısın karım?" Genç kız, "Estağfurullah Beyim, ne haddime." dedi derhal. Sesi öylesine soğuktu ki, genç adam dişlerini sıkmak zorunda kaldı.

"Sana büyülü dediğim için kızdın mı?" diye tekrar sorusunu yineledi. Genç kız yeniden, "Size kızmak benim haddime değil Beyim." dedi. Genç adam artık dayanamayarak bağırdı: "Kocam diyeceksin, kocam!"

Genç kız ağaca doğru korkarak sindi. Şimdi kırgınlığının yanı sıra korku da barındırıyordu gözleri.

Genç adam bu kırgın gözlere dayanamayarak kafasını eğdi ve alnlarını birbirine yasladı. "Bana kırıldığını söyle! Sinirlendiğini söyle! Her konuda konuştuğun gibi kendin için de konuş. Korkusuzca her şeyi sorarkel her şeye itiraz ederken ki cesaretini kendi onurun için d kullan!

Genç kızın fısıltı eşliğindeki sesi Kara Beyin dizginleri« ni

kırdı. "Benim onurum yok, Beyim. Ben sadece size satıl« mış bir köleyim!

Kara Bey sırf onu susturabilmek için dudaklarını du* daklarına kapadı.

10. BÖLÜM

ara Bey'in dudakları dağlandı.

^ ^Nasıl yaptı, nasıl atıldı bu dudaklara hatırlamıyordu ancak şimdi de kopamıyordu. Karısının mengene misali kapanmış dudaklarını neden zorladığını da bilemi- yı >rdu. Bir şeyi biliyordu ama... Gül ve su gibi kokan karısının tadı, gül şerbetini andırıyordu.

Kara Bey bu yaşına kadar savaştan başka bir şey görmemişti. Kandan, baruttan, bilenmiş demirlerden başka bir koku duyumsamamıştı. Dişlerine kadar işleyen düşman kanının tadını bilirdi. Toprağın, kırıcı soğuğun, yakıcı güneşin tadını bilirdi.

Lâkin bu tat... Bu tat güneş gibi yakıyor, kara kış gibi kaskatı ediyordu bedenini ve toprak gibi kendine çağırıyordu. Genç kızın kapalı dudaklarından feryat eder gibi bir inleme çıktı ve genç adamı üzerinde atmaya çalıştı. Daha çok sinirlenen Kara Bey koca kollarıyla ufacık bedeni sarmalayıp havaya kaldırdı. Şimdi kafaları aynı hizadaydı ve genç adam gözlerini açar açmaz donmuş suları andıran gözleri gördü.

Ne yaptığını yeni fark etmiş gibi, eli ateşe değmiş gibi bıraktı karısını. Genç kızın gözlerinde ne kırgınlık ne de öfke kalmıştı. Sadece şaşkınlık vardı. Kara Bey de şaşkındı. Bu kızla ne yapacağım artık bilmiyordu.

Onu kendinden uzak tutamıyordu, ancak yanında olmazdı. O bir Türk kadını bile değildi. Henüz çocuklu tan çıkmış, hiçbir kadın işini bilmeyen, eline el değmemi güzelliğine göz değmemiş bir göçmen kızıydı.

Genç adam bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu a' ne söylenir bilmiyordu. Genç kızı öpmüştü. Bu onu aü bırakmayacağının bir beyam gibiydi. Genç kız bunu bilini yordu fakat er kişi eli eline değdiği vakit o kadını kendini kılardı. Yaban gözler değmezdi o dilberin güzelliğine.

Kara Bey, onu kendinin kılmıştı. Onu mühürlemişti* Fakat halen bir kadınla nasıl baş edilir, ne konuşulur bilmU yordu. Kendini on altısında bir sübyan gibi hissediyordu.

"Sen bir Bey karışısın... " diye buyurgan bir sesle konuş* tu genç adam. Tek çare bu buseye, bu yakınlaşmaya bir bû* hane bulmaktı. "Kendine hakaret eden kelamlar kullanır* san, bu bana da hakarettir. Kimse Kara Bey'in karısına kötü kelam edemez. Buna sen de dâhilsin!"

Memnuniyetle bir iç çekti genç adam. Evet, hem onurunu korumuş, hem de bu çocukça çıkışına bahane bulmuştu.

Kara Bey, karısının tepkisine baktığında genç kızın öfkeyle kendine baktığını gördü. Evet, şimdi yeniden o öpülesi dudaklar açılacak, bu kız Kara Bey'in damarına basacaktı.

"Diliniz yok mu sizin Beyim?" İnatla Beyim dedikçe genç adam ellerini sıkıp gevşetiyordu. Bu kız, onun kan akışını bile etkiliyordu. Öfkelenmemek için derin nefesler alıyordu. "Benim kulaklarım var ve işitiyor. Bana bunu söyleseydiniz, sizin onurunuza laf söyleyen çenemi kapatırdım. Kendime hakaret etmemin sizi rahatsız edeceğini düşünememiştim. Keza, siz benim hadsizliğimi kendi onu-

İllim/, için susturdunuz. Bir daha kendime hakaret ederken ll/r sorarım"

(ieıiç kız öfkeyle bir ağaç altına doğru yürüdü. Bir yanıltın da söyleniyordu. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi belirlimi döndürmeden, omzunun üzerinden çatık kaşlarla ti >tra Bey e baktı. "Elimi yanlışlıkla kesersem beni idam etmezsiniz, değil mi Beyim? Sonuçta sizin karınıza zarar veriyorum."

(ienç kızın bu alaylı sesine gülse mi öfkeden köpiirse mi İlilmedi genç adam. Sadece kafasını iki yana salladı ve kanunun peşinden yürüdü.

Kara Bey karısının peşinden yürüyordu!

Savaş meydanında bile surlara gizlenmeyen, en önde ilerleyen Kara Arslan, zırhların ardına bile saklanmayan ti» lam, şimdi acıkmış bir ev hayvanı gibi karısının arkasından ilerliyordu. Genç adam kendine öfkelenmeden edemi**yordu,** ayakları ona itaat etmiyordu.

Ağaç kenarına kurulan ve büzüşen karısını görünce içi burkuldu, bu histen nefret etti. Bu acıma değildi. Genç .»dam itiraf ediyordu artık. Bu düpedüz bu minicik kız için endişelenmekti.

(ienç kız otururken bir eliyle ayağım, öbür eliyle diz kapaklarını ovmaya başladı. Bu yolculuk çelimsiz vücudu için ı *k lukça zorluydu. Bir erkek bile eyersiz at sürerken hayvanın kemikli sırtına tahammül edemez, birkaç saatten fazla yolculuk edemezdi; Kara Bey ve askerleri bu erkeklerin dışındaydı. Onların bedenleri adeta atları ile bütünleşmişti. Ama bu kız bir erkeğin kaslarına bile sahip değilken, atı kavrayacak kadar uzun ve dirayetli bacaklara sahip değilken saatlerce yolculuk yapıyordu. Kara Beyde dalga geçer gibi eyerini atması, sonra da kaybolmuş taklidi yapması da cabasıydı.

Kara Bey dayanamadı ve ileri doğru atıldı. Karısı larının altından, sinirli bir bakış attı. "İzin verirseniz u yacağım Beyim.

Ah, ama merak etmeyin. Zehirli böcek] ısırmadan, bir *Kurt a* yem olmadan uyanırım"

Genç adam gülmemek için çenesini kastı. Karısının i razlarına rağmen onu koltuk altlarından kaldırdı, oturdu yere kendi kuruldu ve karısını kucağına yanlamasına otur tu. Sonra genç kızın şaşkın bakışları altında ayak bilek] rini ovmaya başladı. Acemi parmakları bu narin bilekler incitmekten korkuyordu ancak elleri kuvvetli vuruşlar sert yumruklara öylesine alışmıştı ki, ufacık sıktığı bilek» le genç kızın acıyla inlemesi birbirine karıştı. Genç adam derhal elini yumuşattı ve bir kuş tüyüne dokunur gibi ufak ufak dokundurdu bileklerine. Genç kızın sessizleştiğini *vt* teslimiyetini hisseden genç adam memnuniyetle iç çekti, Karısı öfkeli ve buyurgandı. Biraz da sivri dilli olabilirdi, Lâkin saman alevi gibi anında parlıyor, anında sönüyordu, Kalbi öylesine yumuşaktı ki uzun süre kırgın kalamıyor, af dolu kalbini derhal açıyordu.

Genç adam dokunuşlarına devam ederken diz kapaklarının da acıdığını hatırladı ve hafif hafif yukarı doğru çıkmaya, genç kızın acısını dindirmeye devam etti.

Kara Arslan, bunu kendine itiraf edemese de o minik ayaklara ve bilekleri ovmak, kendi bedenine kızgın lavlar dökmekten farksızdı. Şimdi yukarı doğru çıkan parmakları, bu fikirden korkuyormuş gibi titriyordu. Sadece diz kapaklarım ovacaktı, bu fikrin koskoca Kara Bey'i böyle korkutması anlamsızdı. Eteğini hafif yukarı sıyrılıp, beyaz bileklerini gün yüzüne çıkarması genç adamın soluğunu tutmasına sebep oldu. Kendi kavruk teninin yanında bu kızın teni ay ışığı gibiydi. Bu kıza "Kızıl Kardelen" demelerinin sebebini saçlarında görmüştü. "Güneşin Öptüğü Kız" ikınrkte de yerden göğe kadar haklılardı. Güneşin sıcaklığı Innlar yakıcı, bir al kardelenin ki kadar büyüleyici kokusu **Vıtıdı.**

fakat genç adam onu okyanuslara benzetiyordu. Bem- lıry.ız teni suyun keskin soğuğu gibi kesiyordu Kara Bey'in U'uiui.

Sivri dili hem kanını kaynatıyor, hem de dizginliyordu. Saçları hırçın dalgalar gibiydi; yamacına yaklaşan herkesi kendine doğru çekiyor, o kızıl şelalede bozguna uğralıyordu.

(!enç kızın soluklan da genç adam gibi hızlandı. Aynı ıiıula inip kalkan göğüsleri ve havaya karışan nefesleri bir M'ııl'oniyi andırıyordu. Fransızların ve batıkların bu ülkeye ğrli i tliği müzikal gösteriler, tıpkı şu an ki durumlarını tabir ediyordu. "Doğanın Sesleri" denen bir gösteriyi duymuştu genç adam. Gitmemişti, o geri kafalı bir adamdı. Böyle kıla patlatan müzikler, ne olduğu belli olmayan adamların bağırışları ona göre değildi. Ancak Sinan içlerinden en çok sanata ilgi duyandı. Bir kere gittiği gösteriyi utana sıkıla anlatmıştı, Kara Bey'in askerlerine. Onların dalga geçmesinden ölesiye korkmuştu. Tabi ki korkunun ecele faydası yoktu. Murat ve Alp günlerce bunu diline dolamış, Sinan'a şehir beyefendisi kılıfını takmıştı.

Kara Bey fark etmese de Sinan'ı iyi dinlemişti. "Bir kadın bağırıyor/' demişti Sinan. "Ancak bağırışı öylesine yükselip alçalıyor ki, deli suları andırıyor. Sonra bir adam una eşlik ediyor. Birleşip bir girdap oluşturuyorlar ve okyanustaki tüm balıkları kendileriyle sürüklüyorlar. Gösteriye doğanın sesleri demelerinin sebebi de buymuş. Ya balık sanıyorsun kendini, ya da sürü halindeki bir kuş."

Sinan'ın olmadık şeylere böyle yakıştırmalar yaptığına aşinaydı Kara Bey. Şimdi ise kendini bülbül ilan ediyor, bu kızıl ateşi de maşuk biliyordu.

Ona Şehrazat demekte ne kadar da haklıydı. Bu kız d bir haftada onu kendi etrafında ördüğü bir kozaya mahk etmişti.

***

Genç kız, kocasının ayaklarına, bileklerine *ve* diz k paklarına dolanan elleriyle alev alev yanıyordu. Kor atd düşmüştü yanaklarına, dokunduğu her yanı dağlanıyordu» Genç kız, kocasının ellerinden kaçmamak için olanca çab| gösteriyordu.

"Bir şey sorabilir miyim, Beyim?" dedi oldukça makul bir sesle. Kocası onaylarca bir "Hı?" sesi çıkardı. Sanki bu ayaklarına yaptığı dokunuşlar devlet meselesiydi, sanki do* kunmayı bıraktığı an Kardelen ölecekti. Kardelen yutkunarak sorusunu sordu: "Kaç yaşından beri askersiniz?" Boğa* zını temizleyerek sorusunu yineledi. "Yani doğduğumdan beri at üstündeyim demiştiniz. Peki, çetin savaşlara, seferlere ne zamandan beri çıkıyorsunuz?"

Kara Bey, bileklerini ovalarken kaşlarını çattı. "Bunu neden merak ettin bilmiyorum ama elim kılıç tuttuğu vakit, boyum babama yetiştiği valdt, babamla omuz omuza savaşlara, seferlere gittim. Yaşım on beş idi. Görünüşüm ise yetişkin bir er gibiydi."

Genç kız onaylarcasına kafasını salladı. Halen dudaklarına dokunan dudaklar gözünün önünden gitmiyordu. Genç adam konuşurken Kardelen ona bakamıyordu. Gözleri nedendir bilinmez o yakıcı ve alt üst edici dudaklarına kayıyordu. Bu adam bir bakışıyla Kardeleni eritiyordu, değil mi? Kardelen buna şikâyet ettiği için pişmandı. Çünkü şimdi bir busenin kendini ne hale sokacağını öğrenmişti.

(ienç kız dirayetli olmak zorundaydı. Bu adam onunla zorunlulukla evlenmiş, onu kendine yük bellemiş bir H»′y idi. Genç kız ise kocaman bir Çerkeş Beyinin kızıydı. Onurlu olmak zorundaydı. Bir buse ile yelkenlerini suya |ı м İnemezdi.

I′'vct, onun kocasıydı ama genç adam onu karısı olarak (мİ м (İlenmiyordu. Genç kız dudaklarına dokunduktan nonra nasıl kendini geriye savurduğunu iyi hatırlıyordu. Ama neden dudaklarıyla susturmuştu onu? Neden elleri veya emirleriyle değil?

"ben sizi ilk o yaşlarda görmüştüm." diye bir nefeste tmyledi genç kız. Konuşmaması gerektiğini biliyordu ancak yırnç adam bu kadar ilgiliyken, dokunuşları bu denli yumu- j.ıİtken kendini tutamıyordu.

(.′enç adamın elleri durdu bir süre. Sonra silkinerek ı levam etti dokunuşlarına. "Nasıl?" diye sordu kayıtsız bir Nesle. Genç kız dişlerini sıksa da bu kayıtsızlığa cevap verdi.

"Gece vaktiydi ve askerlerinizle benim bulunduğum akarsuda duraklamıştınız. Bizim ovanın en yalanındaki akarsuydu bu. Ağacın gölgesinde gizlenmiş, bir süre sizi seyretmiştim."

Genç adamın elleri tekrar durdu. Genç kız kafasını kaldırdı ve Kara Bey'in gülümsemeyi andıran bakışlarına baktı. "O ufaklık sen miydin?" diye sordu Kara Bey. Kardelen hayretle kaşlarım kaldırdı. "Beni fark etmediniz?.." Sesi kendinden emin değildi.

Kara Bey kafasını onaylayarak salladı ve ufak bir tebessüm kondurdu yüzüne. "Sık sık aldığın soluklar seni ele verdi. Kulakları duymadığı için gözleri daha keskin gören Alp de seni fark etmişti. Fakat ufak bir erkek çocuğu olduğunu düşündüğüm için salmıştım seni."

Kardelen dudaklarını büzüp burnunu kıvırdı. "Beni gördüğünüzde de bana delikanlı demiştiniz."

Bu sefer genç adam dayanamamış gibi erkeksi bir k kaha attı. Kardelen gözlerini kocasına dikti ve büyüm gözlerle bu manzarayı izledi. Sonra ellerine engel olam dan yanağındaki çukuru parmağıyla buldu. Tabi kocası dokunuşla gülüşünü anında kesmişti.

"Cennet çukurların var..." dedi genç kız, saygı ibresini unutarak. Genç adam anlamayarak kaşlarını çattı ve gen$ kıza "Ne?" dermiş gibi baktı. Genç kız kaşlarını çattı, "Nf* den durdunuz? Neden bu kadar az gülüyorsunuz?" diyf sordu. Sonra yüzünü buruşturarak devam etti. "Böyle bir gülüşe sahipken neden silke satar ki bir insanın yüzü?"

Genç adamın önce kaşları çatıldı, sonra dudakları eziyet çekermiş gibi büzüldü ve ardından o cennet çukurları tekrar ortaya çıktı. Genç kız da ilk kez gülümsedi.

Kara Bey Ün tebessümü saman alevi gibi söndü. Bu gülüş, bu ışıldayan gözler ve o çenedeki, genç kızın tabiriyle "Cennet çukuru" yutkunmasına sebep oldu. Tıpkı karısı gibi ellerini kaldırdı ve çenesindeki minik oyuğu buldu. "Senin de cennet çukurun var, karım." diye fısıldadı. Genç kızın gülümsemesi bu dokunuşla soldu. Genç adam kinayeyle sözlerine devam etti, şimdi genç kızın sözlerini taklit etti. "Böylesi bir gülüşün varken neden hiç gülmezsin?"

Genç kızın yüzü halden hale girdi. Önce şaşkınlıkla aralandı o su rengi gözleri, sonra sular duruldu ve yerini saçları gibi al yanaklara bıraktı. Kafasını yere doğru eğdi. Bunu yaptığında ise alnı kocasının göğsünü buldu. "Benim cennet çukurum yok ki Beyim." dedi utangaç bir sesle. Kara |l»*y, genç kızın tam da gamzesinin gizlendiği çenesinden lıılıp kafasını kaldırdı. Gözleri aynı hizaya geldi.

"Kardelen..." dedi yumuşak bir sesle. "Birbirimize mahkum

edilmiş olabiliriz ama ben Allah katında senin km anım. Şu inadı bırak da benimle babanla, hanımannenle konuştuğun gibi konuş. İlk başlarda benimle bu resmi »İlkle konuşmuyordun. Ne oldu da bu mesafeyi koydun?"

(ienç kızın yüzünde yeniden şaşkınlık belirse de utan- gaı, bir baş sallamasıyla onaylamıştı Kara BeyÜn ilk beyanını. Genç adam bu hanımla ne yapacağım bilemiyordu. Öfkelenince tıpkı her daim omuz kenarında uçan Hercaisi Kibi hırçın oluyor, durulduğunda ise pamukları andıran bir yumuşaklığa sahip oluyordu.

Genç kız ürkek sesle ikinci sorusunu cevapladı. "Beni aldığınızda gerçekten bir Bey karısı, yani sizin karınız olduğumu düşünmüştüm. Bir Bey ile nasıl konuşulur onu da İtilmiyordum. En yakınızdaki askerleriniz bile sizle resmi bir dille konuşurken, mecbur kaldığınız bir göçmen kızının ■.izinle gayri resmi konuşması büyük cüretti "

Genç adam anlamış gibi kafasını salladı. "Askerler başlarına, komutanlarına, Beylerine... Her ne diyorsak işte, gayri resmi konuşamaz. Konuşursa otorite sağlanamaz. Onlar benim kardeşim gibidir, ancak her daim soğuk bir ıluvar örülüdür aramızda. Ben hu zamana kadar hep bir basamak üstten baktım insanlara. Buna mecburdum. Çünkü korkulacak kişi olmazsan, korkan kişi olursun. Kükremen ne kadar gürse, avın o kadar çelimsiz kalır karşında. Anlıyor musun ne demek istediğimi?"

Genç kız kafasını onaylayarak salladı. "Anladım Bey..." diyordu ki Kara Bey kaşını kaldırdı, "Kocam." diye utangaç bir sesle sözünü tamamladı. Kara Bey bugün bilmem ka

çıncı kez tebessüm etti. Hayır, genç kız cennet çukurlarını görsün diye değil... Ya da kimi kandırıyordu? Genç adaitp gülüyordu ki genç kızın o çenesinde çıkan asıl cenneti rebilsin. Derken karısı gülümsedi ve gözleri bayram etti.

Karısını kollarına çekti ve kafasını boynuna gömdü. !<«■ rısınm kolları iki yanında salladı. "Uyu karım." dedi yatif* tırıcı bir sesle. "Yarın şehrimizde olacağız." Genç kız derin bir soluk aldı. Genç adam onu neyin heyecanlandırdığım merak etti ama sormadı. Genç kız onu yanıltmayarak ko* nuştu.

"Kocam..." dedi. İlk kez ikaz edilmeden kocam demişti. "Ya beni sevmezlerse? Ya halkım gibi onlar da beni lanetlerse?"

Kara Bey gülümsemek istedi. Karısının endişeleri bile masumdu. Onu beğenmemek mi? Onu lanetlemek mi? I<mayan; genç kıza inceleyerek uzun uzun bakan gözleri oyardı genç adam.

"Başkaları neden umurunda?" diye sordu, uykıı mahmuru bir sesle. Genç kızın kokusu dinlendirici bir etki yaratmış, genç adamı mayıştırmıştı. Genç kız kocaman kucağında kıpırdandı. Belli ki akimdakiler onu kavrandırıyordu, asıl kıvranan Kara Bey'di. "Kıpırdanma." diye dişlerinin arasından sabır dilenir gibi konuştu. Genç kız anında durdu ve "Özür dilerim." dedi, o tatlı aksanıyla, Genç adam, onun gelişmiş Osmanlıcasma hayranlık duyuyordu. Dilinin sürçmesi ise ona apayrı bir tatlılık katıyordu.

"Başkaları elbette umurumda..." diye sözlerine devam etti genç kız. "Bir Bey kızıyken, babam benim yüzümden utanç içindeydi. Şimdi bir Bey karışıyım ve sizin... Yani senin... Senin bir namın var, kocam. Karından utanmaman, göğsünü gererek halka göstermen gerekir."

(ieıiç adam soluk almadan cevapladı. "Senden utanmayı» um." Bu kız kendi görüşünü ne sanıyordu? Babası ola- ı ak .ulamı öldüresiye dövmek geliyordu genç adamın için- ılnt. Bu kızı nasıl bir şeye inandırmışlardı da efsaneleşmiş pırı »sesleri bile kıskandıran güzelliğinin farkında değildi.

(ırııç adam ilk kez genç kızın kalbini yumuşatmak istedi. "Onların fikirleri zerre umurumda değil. Ben seni karım nl,ırak istiyorum ve öyle olacak."

(ienç kızdan bir rahatlama sesi çıktı ve kafasını genç .ulamın sinesine iyice gömdü. Genç adam etrafın karanlığından yararlanarak genç kızın beresini çıkardı, "Bu bere kalandayken uyuyamam. Burnuma çarpıyor..." diye bahane liretti. Sonra minnetle burnunu karısının saçlarına gömdü ve iç çekti. Genç kız uyku mahmuru mırıldandı. "Teşekkür eılerim kocam."

"Ne için?" diye sordu genç adam, tıpkı onun gibi mahmur sesiyle.

"Babam bile beni saklardı ve benden utanırdı. Onurunuzu ayaklar altına almak adına beni karınız olarak kabul e İt iğiniz için."

Kara Bey hiçbir şey söyleyemedi. Ona ne söylese, bu ezilmiş yanı kabul etmeyecekti. Genç kızın öz güveni yerle bir olmuştu. Halkı ona büyülenerek bakacaktı. Genç adam bundan nefret etse de tüm erkekler Kara Bey'i şanslı ilan edecekti ve tıpkı kendi gibi güzelliğini örten kadınları görünce daha rahat nefes alacaktı karısı.

Saatler kalmıştı denizlerin dört bir yandan sardığı "İs- I anbul" şehrine. Karısını şehriyle, vatanının insanıyla tanış- l ıracaktı. Kollan ise kendinden bağımsız, karısına daha çok dolanmıştı.

***

Kardelen, kocasının kucağında yolculuk ederken bgjJ ki bininci kez itiraz etti. "Kocam, ben kendi atımla gidt<i bilirim." 1

Kara Bey artık karısına laf geçilememekten usanmış ol«ı malı ki onun sualini duymazlıktan geldi. Şehrin tuzlu suyu» nun kokusunu alıyordu, martıların sesi kulağını okşuyor«] du. Birkaç metre ötedeydi en güzel şehir. Ağaçları geçtiği vakit karısından bir soluk tutma sesi yükseldi. Aynı amift Kara Bey derince bir soluk aldı ciğerlerine.

Hayretle bir şey fark etti. Bu kokuyu eskiden özlediği kadar özlememişti. Çünkü karısı bu deli sular gibi kokuyordu. Büyük şehrin güllerle bezeli bahçeleri gibiydi saçlarının kokusu. Ve sıcaklığı yaz sıcaklığından farksızdı. Hem yakıcı, hem de içler ısıtıcı...

Karısı üzerinde kıpırdanırken Kara Bey dişlerini sılctı ve öteye, onları bekleyen yük gemisine baktı. Tam da tahmin ettiği gibi askerleri karadan evlerine ulaşmışlar ve onlar için en kolay yolculuğu sunmuşlardı. Toprak yolundan saatler süren ev yolculuğu, gemiyle en fazla bir saat sürecekti.

Karısının korktuğu, gerilen sırtından anlaşılıyordu. Kara Bey gerildiğini bilse de kulaklarına yaklaşıp fısıldamadan edemedi. "Korkma karım, bu gemi bizi evimize götürecek."

Genç kız kafasını hafifçe kocasına doğru eğdi. Ona yan duruşunu sunuyordu, gözleri süzülerek gözlerini buldu. Sabahın geç vakitleri olduğu için güneş onlara tepeden bakıyordu ve genç kızın al kirpikleri adeta alev almış bir volkan gibi parlıyordu. Kirpikler kalktı, karşılarındaki denizi kıskandıran gözleri Kara Bey'i buldu. "Burası cennet gibi." dedi biraz şaşmış, birazda büyülenmiş bir ifadeyle.

(ünç adam bu sefer karısının gözünden baktı koca şehit» (.'çinilerin ve sandalların yanaştığı kıyılar yaşamın en yogim hali gibiydi. Güneşin parlattığı mavi deniz uçsuz hm aksız uzanıyor, ardından kıyıları birbirine yanaştırıyordu. Yaramaz bir çocuk

gibi eğilip bükülmüştü sınırları, hiç kavuşmamış ama hep karşı karşıya getirmişti koca şehrin iki yansını...

T'vet..." dedi genç adam. "Burası, atalarımızın bize armağan ettiği cennet."

***

Kardelen bir kız çocuğu gibi oradan oraya zıplamak, bu denizin uçsuz bucaksız dalgalarında kaybolmak istiyordu.

1 Mİıa önce hiç bu kadar büyük bir şehir, hiç bu kadar büyüleyici bir düzen görmemişti. Sanki denizler koruyordu bu koca şehri. İnsanlar o kadar kalabalık ve şendi ki, genç kız d,dia birkaç metre ötede duran limandan gelen gür kahkahaları bile işitebiliyordu.

Kimisi balık satıyor, kimisi kollarında birkaç parça elbiseyle bağırarak dolanıyordu. Kardelen gemiden inmek için sabırsızlanıyordu, ancak kocası tam bir Bey edasıyla atının dizginlerini kavramış, arkası sıra ağır ağır sürüklüyordu. Bu sürüklediği at tabi ki de Kardelenin kısrağıydı. Kendi atı hiçbir emir beklemeden sahibi gibi asaletle şehre adımını atıyordu.

Gemideki tüm adamların elleri önlerinde bağlı, kafaları yere eğikti. Kimse Kardelen e veya Kara Bey e bakmaya cüret edemiyor gibiydi. Genç kız bu durumdan rahatsız olsa da bir Bey için gerekli olduğunu biliyordu.

Genç kız bunları düşünürken kocası belinden kavradığı gibi onu havalandırdı ve ayaklarım kıyıyla buluşturdu. Atlarım kıyıda bekleyen, onları görünce hemen atağa geçen adama doğru yönlendirdi ve kaşları çatık sordu: "Çok bek* lemeyeceğiz değil mi Fesih Ağa?"

Ağa dediği adam bile ellerini önünde bağlamış, itaatkar bir şekilde başım eğmişti. "Biz sizi bu kadar erken beklemiyorduk Beyim. Ama ne olur ne olmaz diye küçük at arabasını sizin için beki.ettim."

Genç adam memnun kalmasa da sesini çıkarmadı, adamı

savuşturdu. Derken tam yanlarında tekerlekli ve oldukça büyük bir araba durdu. Genç kız hayranlıkla arabayı süzerken kocası kolundan tutup arabaya bindirmişti. İçi de dışı gibi oldukça zengin ve rahat duruyordu. Avrupa'nın izlerini taşıyan koltuklan deriydi, penceresi genişti. Onların at arabaları gibi sallanmıyor, sadece fazla girintilerde birazcık sarsılıyordu.

Genç kız merakla karşılaşacağı evi bekledi. Kocası ile bu kadar dar bir alanda kalmak bile nefesini sıklaştırıyordu. Kardelen şu an tek derdinin evin nasıl göründüğüyle ilgili olduğuna kendini inandırmaya çalışıyordu.

Acaba kaç odalıydı? Bu adam gibi soğuk muydu? Peki, bu beyzade adamın büyük evinde, kendi nasıl bir yere, nasıl bir hükme sahipti?

Seyisin hayvana yönelik ikaz sesi duyuldu ve araba olanca yumuşaklığıyla durdu. Genç kız ilerledikleri yollara öyle gözlerini dikmişti ki, geldiklerini fark etmemişti. Deniz kıyısından hiç ayrılmamışlardı ve bu önlerinde durdukları koskocaman renksiz ev, denizle arasında bir yol mesafede, tüm heybetiyle dikiliyordu.

"*Tıpkı sahibi gibi.*" diye düşündü genç kız. Eve adım attığında ise bu tezi doğrulandı. Hiçbir kadın eli değmemiş gi- hiydi bu eve. Soğuk renk tavanlar, renksiz kumaşlar, hiçbir $17in asılı olmadığı boş duvarlar...

Genç kız iç çekti. Buna da razıydı. Bu evi adam etmek için etiyle, tırnağıyla çabalaması gerekiyordu ancak bu onu nedendir bilinmez, heyecanlandırıyordu. İlk kez kendine iiil bir ev, bir düzen tutturacaktı. Heyecanla işe koyulmak isledi ama yorgun bedeni isyan etti.

Daha kapıdan adımını atmışlardı ki koca salondan sesler duyuldu. "Bodur! Seni elime bir geçirirsem." diye kükredi Kağan.

"Yavrum, yapma kurban olduğum, bak vallahi Kağan yaralı dinlemez, söker etini kemiğinden."

"Ama Billur Sultan, ben hastayım. Bir lokmacık yedim paşamızın yemeğinden."

"Ulan Sinan!.." diyen Alp, yılgındı. "Benim yemeğime dadandın sesimi çıkarmadım. Sonra Hanım Teyzeden tırtıkladın, kadıncağız doymadın diye merhametinden tabağını önüne döktü. Boşan da semerini ye! Kağana hangi akla hizmet bulaşıyorsun. Vallahi seni kuzu niyetine çevir- se elimi kaldırıp dur demem."

Sinan homurdanarak salonu geçti ve karşısında Hanımını gördüğü an durakladı. Kara Bey kapıda konuştuğu seyisi göndermiş, içeri henüz adımını atmıştı.

Sinan, "Hanımım gelmiş!" diye kükredi içeri doğru. Genç kız bu neşeye minnetle gülümsedi. Tıkırtılar eşliğinde herkes salona girdi. Önce Alp büyük bir tebessümle karşıladı onları, sonra Kağan olağanca suratsızlığıyla baş selamı vererek içeri girdi. Ardından tombul ve ufak boylu, dünya tatlısı bir kadın girdi. Genç kız, kafasındaki yemeniyi görünce gülümsedi. Bu kadın da onun gibi saçlarını saklıyordu.

Kardelen gülümsediği an odada bir sessizlik oldu. Bu sessizliği sevimli kadın bölerek, "Hoş geldin Bey oğlum, Hoş geldin Hanım kızım ." dedi.

Kara, bu sevimli kadına bile uzaktan selam verip, merdivenlere yöneldi. Kadın ve Kardelen bir süre bakıştı. Derken kadın kollarını açtı ve Kardelene doğru ilerleyip onu kucakladı. Kardelen minnetle iç çekti. Kucaklamalar onun için bir armağandan farksızdı.

"Evine hoş geldin, lazım." dedi. Sinan da askerleri iteler gibi Kardelenin karşısına getirdi ve "Hoş geldiniz Hanımım" dedi. Kağan bu kelimeyi ağzında geveledi ve muhtemel yemeğine geri döndü. Alp ise konuşma gereği duymadan hanımına ufak bir

bakış attı ve kafasını eğerek selamladı.

Sevimli kadın onu üst kata, odası olan yere çıkardı. Ancak odanın içinden tıkırtılar geliyordu. Genç kadın gözleriyle onu destekledi ve "Burası odan." dedi. Ardından ona özel alan bırakarak aşağı indi. Kardelen, " Muhtemelen hizmetlidir." diye düşündü ve kapıyı çalmadan odaya daldı. Gördüğü manzarayla olduğu yerde kaldı.

Kocası karşısında, yara izleriyle bezenmiş ama asla güzelliğini yitirmemiş, geniş ve kaslı göğsüyle duruyordu. Yüzü ona döküktü fakat pantolonuyla ilgilendiği için Kar- delen'i görmüyordu.

Kardelen heyecanla elini kalbine attı ve kalbinin gümbürdemesini dinledi. Yine mi korkmuştu? Bu adamın yara izlerinden mi ürkmüştü? Ya da farklı bir şehirde, bir başına kaldığı için miydi bu yürek ağrısı?

Kardelen gözlerini kocasından alamıyorken, en beter şey oldu. Kocasının kapkara gözleri onu buldu. Yara bere içindeki teni kavruktu, saçları uzamış, omzunu okşamaya luslamıştı. Bakışları ise genç kızı susuz bıraktı. Kurak çöllerde aylardır yolculuk etmiş gibi kurudu boğazı.

Sonra boğazını temizledi ve gözlerini kaçırdı. "Ben..." Sesi içine kaçar gibi çıkmıştı. "Ben burayı odam sandım. Yani o hanım öyle deyin..."

"Öyle zaten." diye lafım kesti kocası. "Nasıl yani?" diye nurdu genç kız, kocasının göğsüne bakmamak için çaba gösterirken.

"Burada kaldığım sürece bir karı koca gibi aynı odada yatacağız. " Genç kız korkuyla arkaya adım atmak istedi l a kat olduğu yerde sabidendi. "Korkmanı gerektirecek bir ılurum yok. Buradaki insanlar bizim evli olduğumuzu ve aynı odada kalmamız gerektiğini biliyor. Sende karım olarak benimle aynı odayı paylaşacaksın."

Sonra kafasını uğraştığı bel kemerinden kaldırıp, haylaz bir ifadeyle karısına baktı. "Padişahın emrine ikimiz de karşı gelemeyiz, değil mi?"

11. BÖLÜM

Genç kız ne düşüneceğim bilemez bir edayla, koca* sının sert ve derin bakışlarına karşılık veriyordu.

"Bu bir oyun." diye çığlık attı zihni. Bu evlilik bir oyun* dan başka bir şey değildi. Genç kız kendini tutamadı, nc* den hayal kırıklığı yaşadığını bilmeden, ses tonunu düz tutmaya çalışarak konuştu.

"Buna mecbur değilsin, kocam. Bu evdeki herkes sana i sadıktır. Benim de senin sözünden çıkmayacağıma güvene- ! bilirsin. Kimse seninle aynı evin içinde, iki yabancı olduğu- j muzu öğrenmeyecektir."

Kocası kemerini bağlarken deminki haylaz halleri tuzla buz olmuş, çıplak omuzları gerilmişti. Kaşları çatıldı ve çenesi seğirdi. "Kardelen..." dedi, sabır dilenir bir nefes verirken. Keskin bakışlarını genç kıza yöneltti, Kardelen yeniden geri adım atmak istedi. Bir bakış ancak bu kadar uyarıcı olabilirdi.

"Bu evlilik mecburiyetten gerçekleşmiş olabilir, birbirimize tahammül edemiyor olabiliriz. Ama benim rütbem ve bir otoritem var. Karım olarak sözümden çıkmaya cesaret edersen, hiç tanışmak istemediğin yanımla, şu meşhur Kurt yanımla tanışırsın."

Sonra kemerindeki ellerini salıp Kardelene doğru yürüdü. Genç kız bu sefer cesaretli davranamadı ve geriledi. Odanın başka bir köşesine doğru geri geri ilerlerken, kocası keskin bakışlarım yüzünden çekmiyordu.

' I am elini havaya kaldırmıştı ki Kardelen gözlerini yumdu, Neyi beklediğini bilmediği bir beklenti içerisinde ko- ı asını bekledi. Ancak gözlerini açtığında kocasının hemen ıii kasındaki askılıktan gömleğini aldığını, yavaşça üzerine

irdiğini gördü.

(¡enç adam, Kardelene tepeden bakarken emir verici Nİ'S tonunu tüm otoritesiyle sundu. "Birazdan yanına senilen sorumlu bir hizmetli göndereceğim. Önce ölçülerin alınacak, ardından yıkanman için sıcak su ayarlanacak. Ben Inr süre evde olmayacağım, döndüğümde düğün hazırlıkların tamamlanmış olsun. Padişahın emri ile yarın büyük hır kutlama eşliğinde düğünümüz olacak."

Genç kız sırayla yaşadığı şokları hazmetmeye çalıştı. Kıyafet hazırlanacak, bu mahremi olmayan evde yıkanacak, birde Padişahla karşılaşacaktı. Hem de yarın!

Yarın genç kızın düğünü olacaktı!

"Ben..." dedi, kekelemeye yakın bir sesle. Derin bir soluk verdi ve kapıya yönelen kocasının önüne geçti. "Sen nemde olacaksın?" diye çatık kaşlarla sordu. Genç adam bu soruya anlam verememiş gibi boş boş yüzüne baktı. Genç kız artık tahammülünün sınırmdaydı.

"Yaklaşık bir haftalık yoldan geliyorum, yorgunluk ve açlıktan ölüyorum ama sen bana yarın düğünümün olacağını, hazırlanmam gerektiğini söylüyorsun!"

Genç adam tüm bunlar bariz ortada, normal durumlarmış gibi kafasıyla onayladı. Genç kız dişlerini sıkarak pes edercesine fısıldadı. "Sen nereye gidiyorsun?"

Genç adam cevap vermeyecekmiş gibi genç kızın gözlerini taradı. İnatla bakan genç kız o cevabı duymadan ufak be d enini kocasının önünden çekmeyecekti. Genç adam en

sonunda, ''Ben kimseye bu yaşıma kadar hesap vermedim^, vermem.'' dedi.

Genç kız hayretle ağzını açmıştı ki kocası onu bir çan* ta gibi omuzlarının altından tutarak kaldırdı ve kapının önünden çekti. I

Hızlı adımlarla koca taş merdivenleri inerken, genç kız onu evcil bir hayvan gibi takip ediyor, hızına yetiş em i-] yordu. Basamakların sonuna geldiğinde Kağan m sesini ! duydu.

''Divan toplanmış ve beklenmektesiniz, Beyim.''

Genç askerin sesinde tuhaf bir şeyler vardı. Bu Divan, onu tedirgin etmiş gibiydi. Genç kız bu tedirginliği merak etse de kocasını askerleri önünde sorguya çekmeyi istemedi.

Annesini hiç görememişti. Bir Bey karısının nasıl davranacağım kestiremiyordu. Bey kızı susar ve her şeye boyun eğerdi. Tam bir hanımefendi gibi asaletle yürür, dokunulmaz bir görüntü çizerdi. Gerçi genç kız bunlardan hiçbiri değildi. Ne bir Bey kızı gibi yaşamış, ne de Bey karısı olabilecekti. Bir sığıntıdan farksız hissediyordu kendini. Kocası ona mecburdu, bu tedirginlikte bir nebze sebebiyet olabilirdi. Belki buradaki insanlar, Divan denilen kuruluş bile Kardelen i kabullenmiyordu.

''Hadi Bismillah.'' diye fısıldadığını duydu kocasının. Askerleri emin adımlarla arkasından ilerlerken, genç kız sessizce izlemekten başka bir şey yapamadı.

Pencere ardından, gözden kaybolana kadar izledi kocasının geniş omuzlarını. Kendi gibi siyahlara bürünmüş bir at arabasına binişini izlerken, boynundan aşağı bir ürperti inmişti. Halen bu adamın, ''Kocası'' olduğuna ina- namıyordu.

Kendini hep dağ keçisi gibi görürdü Kardelen. İnatçı, ıthi, yaşadığı yer belli olmayan... Şimdi bu dağ.keçisi, kurtlun pençesine düşmüştü.

Genç kız sıkıntılı bir soluk vererek arkasını döndü. O ¡uula kendine ışıldayarak bakan bir genç kızla karşılaştı. I)y!c bir gülümsemeye sahipti ki bu kız, Kardelen istem- Ni/.aı kıvrılan dudaklarına engel olamadı.

"Merhaba." dedi düzgün tutmaya çalıştığı Osmanlıcası ile. Genç kız tekrar gülümsedi ve başını eğerek Kardelene »telam verdi. Kardelen, genç kızın yüzünü süzerek kim olduğunu anlamaya çalıştı. Gri bir elbise giymiş olan genç 1« iz, başına örttüğü örtüyü omzuna gümüş rengi bir broşla ı ıdurmuştu. Yeşil gözleri zekâ ışıkları saçıyordu. Elleri gri elbisesinin üstüne bağladığı önlüğün altında gizliydi.

"Sen de burada mı kalıyorsun?" diye merakla sordu Kardelen. Bu güzel kızın kim olduğunu merak ediyor, içini kemiren kıskanç, saçma duyguları geri itmeye çalışıyordu., böyle bir güzelliğin kocasının evinde ne işi vardı? Düşüncelerinin istikametinden nefret etti.

Aynı anda genç kız örtünün altındaki ellerini kaldırdı ve Kardelen in çok iyi bildiği işaret dilini kullanmaya başladı. I i izli hızlı soluklar veren genç kız, Kardelene önce "Hoş geldiniz Hanımım." dedi. Kardelen anlayışla gülümseyip, onu anlayıp anlamadığını merak eden genç kıza güvence verdi. Genç kız anlaşıldığını anladığı an gözlerinde ışıklar parladı. Tekrar elleriyle konuşmaya devam etti.

"Ben sizin hizmetlinizin!."

Kardelenin kaşları çatıldı. Bu ufak tefek kız hizmetli miydi?

"İsmin nedir?" diye sordu işaret diliyle. Ancak genç kız itiraz ederek Kardelene konuşabileceğini, duyabildiğini söylüyordu. Kardelen hafif bir tıkırtıyla, "Duyabildiği bilmiyordum." dedi. Bu kıkırtı genç kızı kırmamış, tam t● sine memnun etmiş gibiydi.

"Adım Ahu." İşaret dilinde kullanılan harflerle adım soy» lerken, Kardelen hayranlıkla güzel yüzüne ve narin ellerini bakıyordu. Bir hizmetli için fazlasıyla güzeldi ve elleri blf sanatçının parmakları gibi uzun ve inceydi.

Hanımının koluna girerek onu bir yere yönlendirmeyi başlarken, Kardelen saniyeler içinde ısındı bu kıza. Genç kızın sıcakkanlı

dokunuşları tedirgin etmekten çok uzak, bir kız kardeşin sıcaklığına çok yakındı.

Onu kumaşlarla bezeli bir odaya sürükledi ve elini bırakarak kutuları karıştırdı. Eline aldığı mezurayı hanımın üzerine tutmadan önce gözleriyle onay aradı. Kardelen bu kıyafetler konusunda tedirgin olsa da yeşil gözlerin ışığım söndürmek istemedi ve onayladı.

Genç kız heyecanla gülümseyerek ve harcadığı eforla derin soluklar vererek Kardelenin tüm beden ölçüsünü aldı. Hiçbirini not almaması Kardelenin dikkatini çekti. Hepsini nasıl aklında tutacaktı?

Genç kız yeniden arkasını dönüp dolapları açtı ve kaşlarını çattı. İnce parmaklarını çenesine vurarak dolabın önünde dikildi ve dudaklarım büzdü. Bu hali öylesine sevimliydi ki, Kardelen tebessüm etmeden duramadı. Kafasını yana eğip karasız bir ifadeyle dolabın içini inceledi genç kız, bıkkın bir nefes verip, üç tane kumaş çekti.

Kardelen kumaşların rengini görünce gözleri büyüdü ve ihtiyatla bir adım geriledi. Genç kız parlak gözlerle hanımına döndü ancak onun tedirgin ifadesini göründe duraksadı. Elindeki kumaşı çalışma masasına benzeyen masanın

ll/nıne koydu ve Kardelene dönüp, işaret diliyle sordu, 'hu sorun mu var Hanımım?"

Kardelen gözleriyle kumaşları işaret ederek, "Onlar (ınıim için değil, değil mi?" diye sordu. Genç kız kaşlarım Şilili bir şekilde kumaşlara bakıp tekrar Kardelene döndü. İşaret diliyle, "Tabi ki de sizin için Hanımım. Bu ev- dfki tüm değerli kumaşlar sizin için alındı." diye izah etti. Kirdelen kafasını şiddetle iki yana salladı. "Daha koyu bir inik yok mu?" diye sordu tedirgin bir sesle. "Ya da boş vur. Kıyafet dikmenize gerek yok. Benim kendi elbisele- ıın var."

Arkasını dönüp hızla çıkacakken, o tombul ve sevimli Lulm kapıyı araladı, kafasını içeri uzattı.

"Hazırlıklar nasıl gidiyor, Abu kızım?" diye şakıyarak u, eri girdi. Ahu daha ağır ve anlaşılır bir işaret diliyle cevapladı. "Hanımım bu renkleri beğenmedi." Kardelen şiddetle ellerini havada "Hayır!" anlamında salladı. "Beğenmemek ne haddime? Çok güzeller! Lâkin ben... Ben onlara yakışmam. O renkler..."

Yaşlı kadın ve Ahu kaşlarını çatıp kollarını bağladı ve anlaşmış gibi Kardelene bakış attı. "Ne?" diye sordu Kardelen. Bu bakışlardan biraz tedirgin olmuş gibiydi. "Neden öyle bakıyorsunuz?"

"Hanım kızım, sen hayatında hiç aynaya baktın mı?" diye sordu tombul kadın. Kardelen bu soruya anlam verememiş gibi başıyla onaylarken, inceleyen bakışlarım yaşlı kadının yüzünden çekmemişti. "O zaman ya aynalar çok bulanıktı ya da gözlerin görmüyor."

Kardelen bu ani hakarete anlam veremedi. Kadın onu kırmamış, tam tersine bugüne kadarki en samimi konuşmayı yapmıştı. Buradaki herkes ona Hanımı gözüyle bakarken, bu yaşlı kadın tanıdık bir yeğeni, bir ahbabı gib davranıyordu.

Ahu işaret diliyle onu onayladı ve Kardelen daha ağzılU açmadan kumaşları üzerinde iğnelenmiş halde buldu. Saat» ler boyunca, her renkten kumaşlar kapladı bedenini. HepUİ bedeninin ölçülerine göre işaretlendi ve yarın giyilecek olaft elbise üstün bir çabayla şimdiden bir kıyafete dönüşmüştü.

Kardelen bu rengi ölse de giyemezdi, hele böyle parlak kumaşları asla kuşanamazdı. Ama Ahu hayran olunası bir çabayla, saniyeler içinde işlemeler yapmış, elbiseyi bir kraliçeye, sultana yakışır hale getirmişti. Kardelen hayret ediyordu. Bir elbisenin en az bir haftada tamamlandığını duymuştu. Bu kızın yetenekleri dudak uçuklatan cinstendi.

Öylesine bir dikkat kesilmişti ki, saatlerdir kendini izleyen Hanımını unutmuş gibiydi. Dudakları makasın ahen- ginde hareket ediyor, gözleri her diktiği kumaş parçasında daha çok kısılarak yoğunlaşıyordu. Kardelen işini bu denli seven genç kızı tek başına bırakıp, odaya çıkmaya karar *t* verdi. Yorgunluktan ölüyordu. Ahu ile dikiş odasında güzel i yemekler eşliğinde geçen saatler bu yorgunluğunu unut- *J* tursa da şimdi gözlerinden uyku akıyordu. i

Odasına çıktığında dumanı tüten bir küvetle karşılaş- | mayı beklemiyordu. Sanki onun odasına ne zaman çıka- | cağı hesaplanmış, sıcak su ona göre ayarlanmıştı. Parmak | uçlarını suya dokundurdu. Su sıcaklığını korumuş, aynı zamanda yakıcı kızgınlığım dayanılabilir kıvama getirmişti.

Genç kız, arkasındaki kapıya tedirgin bir bakış attı. Şu sıcak suya öylesine ihtiyaç duyuyordu ki, suya girer girmez ^ uyumaktan korkuyordu. Vücudu yolun ve göl sularının izlerini taşıyordu. Tuzlu su bacaklarında bereler açmış, te- ᶠninde yakıcı kaşıntılar başlatmıştı. ?

Genç kız odanın dört bir yanında kilit aradı. Bu çaba- uy la suyun her dakika geçtikçe soğuduğunu biliyordu, kocaman bir sandığı kapıya doğru itmeye başladı. Fazla «es çıkarmadığım umut ederek kapıya dayadı ve son hızla uslündeki kıyafetleri çıkarıp, iç gömleğiyle suya girdi. Kentlini savunmasız hissettiği bu evde, kıyafetlerini asla tamamen çıkaramazdı.

Sıcak su soğuyana kadar içinde kaldı, saçlarım gül sa- I»unlarıyla yıkadı, bedenini onun için küvetin yanına ayrılmış yağlarla ovdu. Neredeyse saatler süren banyo sefası I»ittiğinde,

merdivenlerden gelen ayak seslerini işitti. Tedirginlikle, hızla suyun içinden çıkarken, yumuşacık kurulama örtülerine sarındı. Omuzları, ıslak iç elbisesinden dışarı taşmış, saçları beline yapışmış, damlalarıyla yün halıyı ıslatıyordu.

Kapıdan sakin bir tıngırdama sesi duyuldu, ardından aralanmaya çalışıldı, kapının ardındaki her kimse zorlandığı belliydi. "Kimsiniz?" diye aptalca bir soru sordu genç kız. Kapı tekrar tıngırdayınca genç kız gelen kişinin Ahu öldüğünü anladı. Güçsüz kollarıyla kapıyı itememişti ve ses çıkaramıyordu. Kardelen "Bir dakika." diye seslendi ve iç elbisesini çabucak çıkarıp, bedenini kuru ve yumuşak, şişkin bir kumaşla kuruladı. Hayatında ilk kez kullandığı hu kumaş bedenini adeta okşuyordu.

Bu hoş hissi savuşturmaya çalışarak yeni bir iç gömlek aradı. Gözlerini odada gezdirdi ve büyük yük dolabını araladı. Karşısında gördüğü rengârenk iç elbiselerle nefesini tuttu. Keten kumaştan olduğunu tahmin ettiği kumaşlar, çeşitli işlemelerle ve renklerle bezenmişti. Genç kız hiç düşünmeden beyaz renkte, sade olanını çekti ve üstüne geçirdi. Bir parça bol olsa da mükemmel bir serinlikte ve yumuşaklıktaydı.

Kapının önündeki sandığı ittirerek, kapıyı hafifçi aralayıp bekleyenin Ahu olduğunu gördü. Ona meraklı bakan genç kızı içeri aldı. Son anda hatırladığı şeyle kal» katı kesilse de çok geç kalmıştı. Hemen sarığına uzan* dı, fakat sonra vazgeçerek yerine bıraktı. O da bu evdi yaşadığına göre, hanımlarının neye benzediğini bilmeyi hakkı vardı.

Genç kızın meraklı bakışlarında bir tiksinti aradı. An« cak Ahu saçlarım santimi santimine tarıyor, tekrar yüzüne dönüyordu. Sonunda elleriyle bir işaret yaptı. Genç kız bu işareti anlamadı. "Anlamıyorum?" diye sordu kaygılı bir sesle, Genç kız bu sefer harfleri kullanarak ne demek istediğini tarif etti. "Büyüleyici." Kardelenin yüzü düştü. Genç kız tedirgin olmuş gibi yüzüne bakması için ellerini salladı. Kardelen kırgın gözlerini Ahu'ya yöneltti. Bu güzel ve şirin kız bile ona büyücü diyordu.

"Hanımım..." dedi sert el hareketleriyle, "Siz büyüleyicisiniz."

Az önce anlamadığı hareketi tekrar yaptığında anlamıştı. Eliyle gözlerindeki ışıkları tarif ediyormuş gibi bir hareketti. Kardelen tekrar omuzlarını düşürdü. "Biliyorum..." dedi, dudaklarını sarkıtarak. "Herkes bana büyücü diyor."

Genç kız bu sefer yerinde tepinerek Hanımının dikkatini çekti. Kaşları çatılmış, yüzü sinirle kızarmıştı. Neredeyse Kardelen e kötek atacak gibiydi.

Ellerini hiddetle göğsüne vurarak, bu sefer daha başka ithaflarda bulundu, "Bizim dilimizde büyüleyici demek, ulaşılmaz bir güzellik demektir. Siz..." dedi, elini abartılı bir şekilde Hanımına doğru savurarak. Avucunu birleştirdi ve bir yemeği tarif eder gibi havada salladı. "Enfes görünüyorsunuz.

Kardelen bu iltifata önce gülümsedi, sonra kıpkırmızı I« ı-sildi. İltifat duymaya alışkın olmayan bünyesi kaskatı kefildi. Genç kızın nezaketine hayran kaldı. "O senin güzel gomıen" dedi genç kızın nezaketine ortak olarak.

"bu bir iltifat değil Hanımım. Kendinize hiç aynada bakmadınız

mı?" diye tekrar sordu. Kardelen onu eliyle savuşturdu. "Tamam tamam. Bu kadar iltifata mecbur değil- Mİİ. Ben senin o kibirli Beyine benzemem."

Ağzından kaçırdığı şeyle gözleri büyüdü ve suçlu bir ıiadeyle Alıu'ya baktı. "Bu kelime aramızda kalabilir mi?" diye sordu masum bir sesle. "Yanlış anlama ama senin o kaba Beyin tarafından kellemin uçurulmasını istemeyiz değil mi?"

Ahu nun gözleri kocaman açıldı. Hızla etrafını kontrol elti ve eliyle Hanımına "Sus" işareti yaptı. "Böyle şeyler söylemeyin." diye onu ihtiyatla uyardı. Kardelen tekrar elini savuşturdu. "Haksız mıyım ama? Hayatımda onun kadar despot, sabit fikirli, gaddar birini görmedim."

Ahu sanki Hanımının ağzım kapatmak istiyormuş gibi elini havaya kaldırdı. El hareketleriyle onu susturdu ve sakince Kardelen e bir şeyler anlatmaya başladı.

"Beyimiz bizim sığınağımızdır. O asla gaddar değildir. I latta sabit fikirli hiç değildir. Onu tanıdıkça siz de anlayacaksınız. "

Kardelen bu kızın cani kocasını övmesini hayretle izledi. "Sen o kaba adamı mı kayırıyorsun?" dedi gözlerini büyüterek.

Genç kız kafasını şaşkınlıkla salladı ve gülümsemeye başladı. "Beyime böyle şeyler söyleyen ilk kişinin karısı olması..." Hareketlerini duraklattı ve kulak kabartır gibi kapıya yanaştı. Kardelen hiçbir şey duymamasına rağmen, genç kız bir takım sesler duymuş gibiydi.

Derhal Hanımının yanına geldi ve el hareketleriyle, "Bana müsaade Hanımım." dedi. Hızlı adımlarla kapıdan çıktı ve ardından kapattı. Kardelen halen bir ses işitme* inişti. Bir duyusunu kaybedip, diğer tüm duyularını geliştiren insanlara hayranlık duymaya başlamıştı. Önce Alp, şimdi Ahu. Genç kız bu koca şehirde görmediği mucizeler görüyor, tıpkı kendi gibi saçlarını insanlardan saklayan kadınlarla hiç olmadığı kadar huzurlu hissediyordu. Eskiden sığıntı gibi

yaşadığı çadırlarda kimse onun gibi giyinmiyor, kimse onun gibi kendini erkeklerden ve insanlardan sakınmıyordu. Ama bu şehir sanki Kardelenin varoluş sebebiydi. Sanki yanlış yerde doğmuş da şehrini yeni bulmuş gibiydi.

Genç kız yatağa girdi ve bedenini okşayan ince ama yünlü kumaşla iç çekti. Yumuşacık kumaş tam da yaz ayları için incecik işlenmiş, bir ipek gibi bedenini okşuyordu.

Genç kız mırlayarak gözlerini yumdu ama uykusu bir türlü gelmedi. Bir eksiklik hissediyordu bedeni. Saçlarını bir bezle kurutup sarmalamıştı, iç elbisesinin kuşağım bağlamıştı ancak bir eksik vardı. Genç kız bu eksiği düşünürken dakikalar geçti ve kapının açılma sesi duyuldu. Kardelen sinirle kafasını kaldırıp odaya dalanı uyaracaktı ki, odanın içine dolan koku ve yoğun havayla olduğu yere sindi. Arkasını dönmeden uyuma taklidi yapmaya devam etti. Örtüyü uyku mahmuru çekiştiriyormuş gibi boynuna kadar çekti. Birkaç kıyafet hışırtısı duyuldu. Ardından yatağın yan tarafı çöktü. Sessizlik yemini etmiş genç kız, derhal bu yemini bozdu ve hırsla arkasını döndü.

"Ne yapıyorsun?"

Genç adam onu umursamadan ellerini başının arkasın- d.) birleştirdi ve uyku pozisyonunu aldı. "Uyuyorum."

t ienç kız sinirle tepinmek istese de sesini sakin tutmaya yılıştı. "Neden burada uyuyorsun?"

"Çünkü burası benim yatağım." dedi genç adam, gayet •¡.ikin bir sesle.

"Ben nerede yatacağım peki?" diye sızlanınca genç .idam, "Tabi ki de kocanın yanında" diye cevapladı.

Genç kız kocasının gözaitlarının çöktüğünü, sesinin yorgun geldiğini fark etti. Bu Divân denilen şey her ne ise kocasını epey yıprattığı belliydi. Tekin bir çatışmadan çıktığında bile bu denli yorgun görünmüyordu.

Genç kız sesini çıkaramadı. Sadece gözlerini dikip kocasına bakmaya devam etti. Kara Bey, onun keskin gözlerini (ark etmiş

gibi yüzünü buruşturdu ve fısıldadı. "Kardelen yat artık. Bugün senin inatçılığınla uğraşamayacak kadar yorgunum"

"Ama ben burada, seninle..."

Kara Bey sıkıntıyla Kardelenin kolunu tuttuğu gibi yanına yatırdı. "Benim emirlerimi sorgulama artık. Yarın düğünümüz olduğunda ömrünün sonuna kadar bu yatakta yatacak, benim karım olarak görevini yerine getireceksin. Şimdi uyu ve yann için dinç uyan."

Kardelen in kulaklarında kelimeler adeta çınlarken, kocasının sert ve sahipleme! kollarından kurtulamadı. Sadece düşüncelere dalarak, onun sıcaklığına saklanarak uzunca bir süre uyanık kaldı. Kocasının nefesi düzene girince kollarından sıyrıldı ve denize bakan pencereye yanaştı. Kocaman su birikintisinde boğulmazdı şu düşüncelerinde boğulduğu kadar...

Hanımannesi ona söylemişti. Belki bu adam seni yolculukta, bir çadırda, bir mağarada bile kadım yapabilir demişti. Kardelen bu zamana kadar sabırla beklediği için bile şükretmeliydi. Kendini sevmeyen bir kocaya, bedenini verecekti. Ayrıca bu adam koskoca bir bey olduğu için ona bir varis vermek, bu evliliği taçlandırmak zorundaydı. Bunların hepsini bilecek kadar çok görmüştü bu bey yaşantısını.

Saatlerce ayakta kaldı genç kız. Sessiz dalgalara bir bağırtı eşlik etti, bir şarkı, bir melodi dizesi gibiydi duyduğu ses. Pencereden dışarı baktı. Yakınlarında bir binanın, uzunca bir kulesine çıkmış adam, mum ışıklarıyla ve fenerlerle aydınlanmış kubbede bağırıyor, gür sesiyle bir takım şeyler söylüyordu. Osmanlıcaya çokça benzeyen bu kelimeleri daha önce, çok uzaktan duymuştu. Çadırlarının yakınında bir köyden işitmişti ancak babasına sormaya korkmuştu. Babası, kızının meraklı haline hep şiddetle karşı çıkardı.

Genç kız istemsizce gözlerini yumdu. Bu garip lisanın ninni gibi olduğunu düşündü. Yatağına girdi ve bu sesi dinleyerek, tuhaf bir huzurla gözlerini kapattı. Kocası derhal kendini bir mengene gibi sarmalamıştı. Bu genç kızın huzurla uyumasına yardımcı olmuştu.

Kara Bey, sabah ezanını sonuna kadar dinlerken, karısının ayakta olduğunu geç de olsa algıladı. Kısık gözlerle izlediği kızıl ateş gecesine bir yıldız gibi düşmüş, Aralık perdeden ayın ışığı kızıl saçlarım ve beyaz tenini okşarken, ezanın sesini dinleyişini izledi genç adam. Yutkunmamak, büyülenmemek elde değildi. Karısı sanki kırk yıldır duyuyordu bu ezan sesini ve Rabbin çağrısını işitiyordu. Genç kız, yatağa yanaşırken, Kara Bey gözlerini yumdu. Karısı yatağa girdi ancak kendinden epey uzakta, yatağın kenarına kıvrılmıştı. Bu duruma sinirlense de ona birkaç saniye izin verdi. Ezanın dinlendirici sesi kesildiğinde karısının mahmurlaşmış bedenini kendine çekti ve

onu sıcaklığıyla sarmaladı. Bunu neden yaptığını bilmiyordu. Bugünkü yaşananlardan sonra ona bu kadar samimi davranmaması sadece kendi zar armaydı.

***

Serasker Ağa Hüseyin Paşa, Binbaşı ve kendisinin bir türlü kabul edemediği rütbesindeki diğer Yüzbaşılar eşliğinde geçen konuşma, bir hayli yorucu ve gergin geçmişti. ICara Bey bu unvanları kabul etmiyor, bu toplantılara ortak olmak istemiyordu. O savaşır, kazanır, zaferi getirirdi. Onun siyasetle, tartışmalarla, muhakemelerle arası yoktu. Ancak bu seferki mecburiyetti. Bir Bey kızıyla evlenerek, bir barış evliliği yaparak istemese de kendini buna mecbur etmişti.

İlk başta gayet seviyeli başlayan münazara, zamanla seslerin yükselmesi ve Hüseyin Paşanın uyarılarıyla daha da hiddetlenmişti. Bu tartışma boyunca sessizce ve keskin gözlerle olanları izleyen Kara Bey ve askerleri, konuşulanlardan olağanca hoşnutsuz halleriyle kaşlarını çatmışlardı.

Kara Bey neredeyse askerlerinin zor durduğunu kestirebiliyordu. Bu yaşça kendinden büyük ve seçkin adamlara her ne kadar saygı duysa da Binbaşı olan adamdan hiç haz etmiyordu. Adam ağzını açtığı an Kara Bey'in fütursuzluğundan, sorumsuzluğundan gem vuruyordu. Hatta bir ara bu evliliği hak etmediğini söylemeye yeltenmişti ki Kara Bey'in hiddetli hırıltısını duyduğu an sesini kesmişti.

Kara Bey e olan bu kininin sebebi açıkça belliydi. Padl« şahın bu mertebe için asıl istediği kişi Kara Bey'di. Fakat Kara Bey süslü kaftanları sırtına geçirip, açık renk kavuk« larla, elleri nasır tutmadan, bilekleri yorulmadan oturmayı kabul etmiyordu. O, er meydanı adamıydı. Öyle süslü cümleler kurup, ahalinin gönlünü kazanamazdı. Padişaha ve askerlere akıl verecek erdeme sahip değildi. Onda hırı vardı, kan koklama arzusu vardı, kas gücü vardı. Askerlere süslü kelimelerle hitap etmezdi, kükrerdi ve vatan aşkıyla

hepsini sıralı bir kamış gibi dimdik, yan yana dizerdi.

Binbaşının sessizliğini hayra yormuştu ki aradan geçen dakikalar adamın çenesini bir anda açmıştı. Kara, o çeneyi kopartıp atmamak için derin soluklar alıyordu. "O kız..." diyordu Kara Bey'in Kardeleninden bahsederken. Kam Bey bu kelimeyi ona yedirmek istedi. "Hanım kişi!" diye uyardı Serasker Hüseyin Paşa. Binbaşı yüzü kızaracak kadar nezaket gösterip "Hanım kişi..." diye sözünü yineledi. "O dirliği düzeni bozabilir. Hele ki Kara Bey gibi biriyle nikâhlanmışken, bu evliliğin sürmeyeceğiyle ilgili kaygılarım var. Eğer ovasına, ocağına geri dönerse, işte o vakit bir ayaklanma başlamış olur."

Serasker, düşünüyormuş gibi çenesini ovarken gözleri Kara Bey'i buldu. "Sen ne dersin Kara?" dedi. Ona böyle hitap eden ikinci kişiydi. îlki padişahtı. Bu iki insanın yeri Kara Bey'de büyüktü.

"Padişahımın emri üzerine Bey kızını, en üst mertebede ki kızı nikâhıma aldım ve onu hanımım yaptım. Bundan sonra benim himayem altında, benim evimin hanımı olarak kalacak. Yarın tez vakitte düğün ve şenlikle taçlanacak. Bu evlilik Allah katında gerçekleşti, millet huzurunda da duyurulacak."

Binbaşı bu nikâh durumunu yeni duymuş olacak ki yıızü tatsız bir buruşma ile şekillendi. Kara Bey'in kurt gibi l<rskin işiten kulakları, "Ne ara?" diye mırıldandığım bile duydu. Yüzünde tatminkâr bir ifadeyle ayaklanmıştı. Se- ıasker Hüseyin Paşa nın önünde hafifçe kafasını eğip selam verdi. Kara Bey, Allah'tan başka kimsenin önünde eğilmezdi. İnsanlar ve bu koca adamlar hayret etse bile Padişahın onüııde bile eğilmemişti. Hafifçe bir baş kırmadan ibaretti selamı.

"Selamun Aleyküm." dedi, vedalaşmak isteyerek. Serasker Hüseyin Paşa da ayaklandı ve eliyle onu kapıya doğru yönlendirdi. Diğerleri masada muhakeme yapmaya, olayın üzerinde tartışmaya devam ediyordu. Askerlerine bir baş işaretiyle gidecekleri yeri gösterdi ve Hüseyin Paşa ile Asa- kir-i Mansure-i Muhammediye için ayrılmış büyük salondan ayrıldı. Paşa, büyük bahçede emin adımlarla ilerlerken sakallarını okşadı ve ellerini arkasında birleştirerek Kara Bey e döndü. Kara Bey derhal Paşanın karşısına geçerken, Başa temkinli bir sesle konuştu. Bu, bir babanın evladına nasihatinden farksızdı.

"Bir kurdun, çakallarla yaman savaşı her daim sürer oğlum. Ya kuzunu çakallardan uzak tut ya da aç bil aç yaşamaya göz yumup onu sürüsüne bırak. Ama unutma; eğer bilemişsen dişlerini, geçireceksin avına. Hiçbir tereddüde yer vermez Cenab-ı Hak."

Kara Bey, Paşa nın ne demek istediğini gayet iyi kavramıştı. Ancak bu, canını ölesiye sıkmıştı. Bu evlilik beyanı ilk duyulduğunda, o kart ve dul ihtiyar kendini öne atmış, en yüksek mertebeye sahip olan bekâr olarak bu göreve talip olmuştu. Fakat Padişah tek bir kelimeyle hepsini susturmuş, Kara Bey'in itirazlarına rağmen bu "yüce" görevi ona vermişti. Kara Bey, Kardeleni o kart horozun yanında düşününce ellerini yumruk yapmış, Paşa'yla nasıl vn dalaştığını bile hatırlamadan kendini askerlerinin yanını atmıştı. Atış talimleri yapanlara göz ucuyla bakıp, kendini asıl ilgilendiren kılıç dövüşçülerinin yanında soluğu almijf« ti. Eline kıymetlilerinden birini alıp, karşısında çıkan tüm] çaylaklara adeta kan küstürmüştü. Onu izlemek için kena« ra toplanan tüm genç askerler, Beylerinin

yumuşayacağını- düşünmüş olmalı ki hepsinin yüzünde hayal kırıklığı belir* mişti. Kara Bey bu hayal kırıklığından memnuniyet duymuştu. Onu ufacık bir Bey kızı değiştiremezdi. Onu evlilik onu eve bağlayamazdı. Onu kızıl saçlı, su rengi gözleriyle adeta kana kana susatan bir dilber değiştiremezdi. Kara Bey bu evliliği yapacak, herkesin beklediği gibi bir çocukla taçlandıracak ama asla o kızıl saçlı dilbere kapılmayacaktı,

Kağan, baltasını kaldıramayan çırağa nasıl tutacağını bağırtılar eşliğinde tarif ediyordu. Alp ise gayet ihtiyatlı ve sakin bir öğretmen edasıyla iki kılıcını savuruyor, ağır ağır hareket ederek askerlere anlatıyordu. Onun çevresinde toplanan gençler, Alp'in derin erdeminden ve duyularından faydalanıyordu. Murat muhtemelen karısıyla hasretlik gideriyordu. Sinan ise yaralandığını fırsat bilerek ninesine her gün fazladan ziyafet hazırlatıyordu.

Kara Bey kardeşlerine, yoldaşlarına bakarken bu sözünü yineledi. Bu adamlarla omuz omuza ölecekti. Bir kadının kollarında kurumayacaktı.

Şimdi kollarında uyuyan kadına bakarken nasıl bir oyuna düştüğünü hesaplayamıyordu. Bu güzel kızıl saçlar yastığını ve kolunu okşarken, ona buruşuk ellerin ve iğrenç gözlerin dokunma ihtimalini düşünmek...

Kara Bey sabır dileyerek kalktı. Abdestini alıp namaza durdu. Normalde camide, Ön saflarda kılardı namazını. An-
ı ıik yeni evli erkekler ilk bir haftada camiye gitmez, hanımın ıı yanı başında kılardı namazlarım.

Kara Bey secdeye her vardığında, bir nebze sabır daha ililiyordu. Bu kızla, bu ufacık kulla ne yapacağını kestire- iniyordu. O, İslam aşkı ve vatan aşkıyla yanan, milletini ve I»ayrağını kam pahasına koruyan bir adamdı. Bu minicik kızın koltukaltında işi olmazdı.

Namazlığını toplayıp kafasını dağıtmak adına sahil kenarında bir süre yürümeye çıktı. Bir sürelik olacak yürüyüş ■uatlerce sürmüş olmalıydı ki hazırlıkların başladığını ilan rden ve halkı davet eden

davul sesi yankılandı. Kara Bey hazırlanmak için alt kattaki giysi odasını kullanırken, kanuna uzun zaman tanımak adına oyalanmaya başlamıştı.

Kardelen, gözlerini soğuk yatakta açtığı andan beri huzursuzdu. Terk edilmiş, yalnız kalmış gibi hissediyor, buna engel olamıyordu.

Ahu ve hanım teyze olmak üzere, dört becerikli kadının elinde ne hale geldiğini pek kestiremiyordu. Açık, neredeyse beyaza yakın mavi bir elbiseyi üzerine geçirmişlerdi.. Elbise öylesine güzeldi ki, Kardelen in üzerinde ağırlık yapıyordu. Işıl ışıl parlayan yakutlar ve incilerle süslenmişti. Gerçekliğinden ve paha biçilemez olduğundan şüphe yoktu. Ancak Kardelen e fazlalık gibi gelmişti. Çünkü Kardelen böyle kumaşları hiç giymemiş, dokunmamıştı bile. Kendini kadın gibi hissediyordu. Bu tuhaf bir histi. İlk kez birileri sadece kapalı yüzü ve tuhaf göz rengi için ona bakmayacaktı. Elbisesi ve unvanı için bakacaktı. Bir Bey karısı olarak, bir Padişah emri olarak, bir barış anlaşması olarak katılacaktı bu törene. Kendini sevmeyen bir adamın kol

larına girecek; ondan çocuk yapacak, halkını kurtaran bil* halk kahramanı olacaktı. Kardelen kaderine ağlamak istedi, Kendini ateşe koşan bir kelebekten farksız hissediyordu.

Adını yaşıyor, bir Kardelen gibi kışın doğmaya hazırlanıyordu. Soluşu ani ve acı verici olacaktı. Bu seferki Hercaisi hepsinden acımazsız, hepsinden pervasız olacaktı, Kardelen her kış solardı ama bu kış daha çetin, daha sert bir soğukla yaklaşıyordu...

Kara Bey ellerini ceplerine sokmuş, bu rahatsız elbiseden çabucak kurtulabilmek için karısını bekliyordu. Şu düğün çabucak son bulmalı, Kara Bey kendi iç huzuruna kavuşmalıydı.

Salona öncelikle hanım teyzesi geldi. Genç adam onun gözlerindeki hınzır ışıltıyı görmezlikten geldi. Tıpkı bacaklarını sallama ihtiyacını görmezden geldiği gibi...

Dakika mı olmuştu, saat mi? Vakit geçmek bilmiyordu. Yeniden gelen ayak sesiyle, tekrar hayal kırıklığına uğradı. Ahu Hatun kendine has düğün kıyafetiyle, ışıltılı ve tıpkı hanım teyzesi gibi hınzır gözlerle Beyine bir bakış atmıştı. Kara Bey bu bakışlara anlama verememişti.

Ta ki son ayak seslerine kadar...

Merdivenden bir varlık inmişti. Bir varlık... Bir afeti devran süzülüyordu koca salona doğru. Kara Bey tutulup kalmış, gırtlağında nefesi tıkanmıştı. Ne denirdi bu bakışlara, ne denirdi bu renge ve ne denirdi bu kokuya. "*Huri*" diye iç çekti genç adam. Başka açıklaması olamazdı. Bu ufacık, çelimsiz genç kız, bir elbise ve bir başörtüsüyle ancak bir huri olabilirdi. Bedeni halen ufacıktı, yüzü halen bir eli kadardı, gözleri halen bir çocuğun ışıltısını

taşıyordu. Ancak bir kadın gibi kokuyor, bir kadın gibi bakıyordu.
Kara Bey'in kadını...

"Siz çıkın." diye buyurdu ev halkına. "Biz arkadan, kendi vasıtamızla geleceğiz."

Normalde açıklama yapmazdı, ancak Kardelenin tedirgin olduğunu görünce açıklama ihtiyacı hissetmişti. Ahu ve hanım teyzesi, beraberinde de diğer kadınlar misafir vasıtasına binmek için handan ayrılmışlardı. Kardelen, beyaz eldivenli ellerini birbirine bağlamış, derin soluklar vererek ellerini ovuşturuyordu. Onun soluklan genç adamın iç çekişlerine karışıyordu.

"Bu kızla ne yapacağım?''' diye düşündü genç adam. Bu akşamın sonunda zifaf gerçekleşecekti ve genç adam kendini toy bir delikanlıdan farksız hissediyordu. Savunmasızdı, Kardelen kadar tedirgindi. Bu minicik kıza zarar vermekten korkuyordu ya da kendi hislerinden korkuyordu. Ona bu denli sert davranmasının, onu terslemesinin tek açıklaması buydu. Genç kadına doğru bir adım atınca karısının solukları sıklaştı. Kara Bey bu kadar ürkütmenin yeteceğini düşündü, çünkü karısı bayılmak üzereydi. Aslında bu vakti onu inceleyerek, her ayrıntısını zihnine kazıyarak geçirmiş olabilirdi. Bu gözleri, bu yüzü, bu zarafeti tüm gözlere nasıl sunacağını düşünmüş de olabilirdi. Hatta vazgeçmek üzereydi. Onu karısı yapmıştı, değil mi? Onu kendine saklaya- maz mıydı?

Kara Bey düşüncelerinden tiksinerek kafasını iki yana salladı. Gaddar babasından ne farkı kalırdı. O adam, genç kızı resmen hapsetmiş, hayatım tırnakları arasına almıştı.

Kara Bey'in bu saçma kısıtlamaları nereden çıkıyordu bilmiyordu ama sanki ona karışmaya hakkı vardı, sanki onu sakınmaya, onu saklamaya hakkı vardı. Kendi hislerinden ürküyordu genç adam. Atını başkasından sakındığı gibi sa* kınıyordu karısını. Türklerin en önemli sıralamasıydı, "Atj Avrat, Silah."

Kara Bey için, "At, Silah ve Vatan" olan bu sıralama yerle bir

olmuştu. Atıyla karısını nasıl aynı kefeye koymaya baş* lamıştı? Hiddetlendi. Bu sinirle karısını kolundan çekerek kendine yanaştırdı ve gözleri aynı hizaya gelene kadar başı* m eğdi. "Bu evlilik benim hükmüm altında başladı ve öyle devam edecekSes tonu kendi tüylerini bile ürpertirken, o su rengi gözlerde nemlenmeler gördüğüne yemin edebilirdi. "Yatağıma gireceksin, çocuklarımı doğuracak ve evime hanımlık yapacaksın. Ama asla topraklarımda hüküm süremezsin. Ben bir göçmez kızına boyun eğecek adam değilim. Sen de her sıkıntıya, her savaşa, her sürgüne katlanabilecek bir Osmanlı kadını değilsin. Soyundur babamın katili ve soydaşındır düşmanım. Düşmanımın kızını yatağıma alırım, düşmanımın kızını çocuklarımın annesi yaparım!.."

Biraz daha yakınlaştı ve sesini kısarak adeta zehir kustu. "Ama asla soylarının kanına susadığım vatan hainlerinin, iyilikbilmezlerin, babamın, annemin ve kız kardeşimin katillerinin soydaşı bir kızın hayatıma hüküm sürmesine izin vermem!"

12. BÖLÜM

T^ardelen titrek bacaklarının üzerinde durmaya (v v çalışıyor, ellerini ovuşturuyor, düşüp bayılma- ıuk adına derin nefesler alıyordu. Aslında hepsinde öte, .ıklamak istiyordu.

Hayatında ilk kez bir erkek yüzünden hüngür hüngür ağlamak istiyordu! Bu kocaman saray girişinde düğünü IVin beklerken, yanındaki bedenden, heybetinden, hâkimiyetinden nefret ediyordu. Bu acımasız adamın karısı olarak seçildiği için unvanından nefret ediyordu. Onun nefretini kazandıkları için tüm halkını kayırmak adı altında eşkıyalık yapan o zalimlerden nefret ediyordu.

Bu adam tek ve keskin bir çizgi çizmişti. Tüm göçmenler onun gözünde bir eşkıya, bir eşkıya adayıydı. Ancak genç krz buna inanmıyordu, çünkü büyük ağabeyi de eşkıya diye anılırdı. Kardelen, ağabeyinin ne uğruna öldüğünü biliyordu, Onun ne uğruna savaş verdiğini biliyordu. Eşkıyalık; o yollarım kesen, gözleri kan bürümüş adamların işiydi.

Ağabeyinin anlattığına göre; bir kısım Türkler, Kürtler, göçmenler ve Kızılbaş diye anılan aleviler, Binbaşının ve doymak bilmez birkaç bakanın, Padişahtan gizli saklı yaptıkları yıkıma karşı birleşmişti. Bu birleşme kendi halklarının sulhu ve Osmanlıda rahatı içindi. Aynı şekilde bir Icısım Türk askeri de onlara yardımcı oluyor, bu gizli kapaklı işlere omuz omuza karşı koyuyorlardı.

Eşkıya adı verilen canavarlar ise kendilerini onlarla bir tutuyor, yağma, hırsızlık ve katliamla istedikleri her şeyi

elde etmeye çalışıyorlardı. Kardelen bu hikâyeleri ağab#« yinin koca dizlerine oturarak dinlerdi. O zaman yüzündt; peçe, başında sarık yoktu. Yine dışlanıyordu ancak ağabc» yinin kıymetli hikâyeleri onun hayal dünyasını ve umut* larını besliyordu. Kardelen on bir yaşına varıncaya kadar bu umutlarla gözlerini açmıştı sabaha. Yine bir kış almıştı ondan en kıymetlisini ve Kardelen yine isminin kaderini yaşamıştı.

Şimdi burada, koskoca Osmanlı halkının karşısına çıkacak, halkının huzuru adına bu kendinden nefret eden adamla evlenecekti. Bu seferki kış, ona gelecekti. Hazan yaprakları dökülmüştü ruhunda, gömülmek için kışın beyaz örtüsü gerekliydi.

Kardelen daha ne olduğunu anlamadan önlerindeki koca kapı açıldı. Kapının yanı başında duran iki silahlı ve zırhlı adam kapıyı ardına kadar açtı ve kapı girişinde, elinde uzunca bir liste bulunan adam bağırdı.

"Yüzbaşı Kara Arslan Bey ve zevcesi Kardelen Hanım"

Adamın sesinde öyle bir uyarı, öyle bir haykırış vardı ki, Kardelen bile ellerini birbirine bağlamak istedi.

Kara Bey takdim edilirken hiç böyle gerilmezdi, adının yanma "Zevce" sıfatıyla yanı başındaki genç kız anılana kadar...

Genç kızın gül sabununa bulanmış, tuzlu su ile karışmış kokusu ona tehditler savururken burnuna çalınmış, söküp atmak isteyecek raddede orada kalmıştı. Kollarının hemen yanında küçük bedeninin sıcaklığını hissediyordu. Titrediğini, saniye başı en az iki nefes çektiğini duyuyordu. Ellerini ovuşturmak isteğini eteğini burarak geri teptiğini göz-

Irmliyordu. İlk kez giydiği belli olan kunduralarla ayakları l,t kılıyor ve titrek bacakları buna pek yardımcı olmuyordu. Kara Bey duyularının gelişmiş olduğunu biliyordu, ancak İni Idiçük kızı neden böylesine incelediğini bilmek dahi islemiyordu. Daha o komut vermeden duyuları her harekelini, her nefesini ezberliyordu.

Bir düşmanın en zayıf noktasını arar gibi bu kızın tüm özelliklerini ezberliyordu. Şimdi sarayın düğünler ve davetler için ayrılan büyük salonunun kapısı açılmış, adları ahaliye duyurulmuştu.

Kara Bey, karısının koluna girmesi gerektiğini biliyordu. Ancak buna ne gururu ne de adı izin veriyordu. Padişahın emrine tabi ki karşı gelmeyecekti. Bu kızla evlenecek, Imtta ondan bir varis yapacaktı. Adına yakışır şekilde onu evinin hanımı yapacak, çocuklarını ise en tecrübeli ellerde büyütecekti. Seferlerden geldiği birkaç günlük süre içerisinde tüm bunları düzene sokacak, sonra tekrar seferlere çıkacaktı. Ülkenin ve kendi huzuru için İstanbul'dan uzak duracak, sulhu sağlamak için ömrünü yollarda ve savaşlarda geçirecekti.

Kara Bey öne doğru bir adım attı, ufak beden ise yerinde sabit kalmıştı. Genç adam kapı bekçilerinin duyamayacağı ancak karısının duyabileceği bir sesle, dişlerinin arasından hırladı. "Yanımdayürü"

Karısı titrek adımlar ile onu takip etti ve sarayın büyük salonunu gördüğü an bir soluk sesi duyuldu. Kara Bey bu kızın ömrü hayatı boyunca böyle bir yapı görmediğine emindi, o ufak çadırlardan kafasını çıkarmadığına emin olduğu kadar...

Karısı yarı tökezleyerek, yarı soluklanarak yanı-başında ilerlerken, Kara Bey tüm gözleri fark etti.

Kimi gözleri oymak istedi, kimi kelleri koltuk altlan vermek istedi, kimi sakallarını ve gözlerini ovuşturan ihtiyarların dişlerini dökmek istedi. Kara Bey hayatında ilk kez bu kadar çok erkekten nefret etti.

Padişahın tahtının yanı başında geldiğinde yine kafasını hafifçe eğerek selamladı ve halk bunu nefesi tutarak izledi. Karısı ise kendinden bir adım geride, ürkekçe ne yapacağını bilemeyerek öylece bekliyordu. Halk bu saygısızlığa söylenmeye başlamıştı ki karısı kendinden beklenilmeyecek bir nezaketle eteklerini tuttu ve tıpkı kocası gibi hafifçe başını eğdi. Bu selam nedensizce Kara Bey'i güldürmek istedi. Kimse, Kara Bey dışında kimse bu kadar hafif bir selamlamayla Padişahın karşına geçemezdi. Bu genç kız kendi kadar korkusuz ve kendi kadar gözü pek idi.

"Hoş gelmişsiniz yiğit askerim Yüzbaşı Kara Arslan ve iki halkı birleştirecek, barış ve sulh getirecek zevcesi Kardelen Hatun."

Karısı bu beyanla nefesini tuttu. Kara Bey bir adım arkasındaki karısını kolunu tutarak yamacına çekmek istedi ama yumruklarını sıkarak bu isteği savuşturdu. "Hoş bulduk, Padişahım."

Kara Bey'in gür sesi tüm salonda sessizliğe sebep oldu. Bu demekti İd bu evliliğin gerekçesi ve sebepleri onun dilinden duyulmalıydı. "Emir buyurduğunuz gibi en büyük Çerkeş Beyliğinin, en mertebeli lazım kendime eş olarak istedim ve aldım."

Padişah oturaklı yüz hatlarının tersine, tebessümler göndermişti. "Güzel..." diyerek devam etmesi için elini havaya kaldırdı ve Kara Bey'i ikaz etti.

"Ve yine emir buyurduğunuz gibi zevcemin babası, köy koruyucusu ilan edildi. Barış ve adalet için halkı adına ant içti.'"

Karısı bunları yeni işitiyordu. Bu evliliğin sorumluluklarını boylece daha iyi kavrar ve hülyalı âlemlerde gezmez- di. Kara Bey kadınlarla bile ne yapacağım bilemezken, karısının beklentilerine tahammül edemezdi.

Padişah bu sözler üzerine yemden tebessüm etti ve eliyle

karısına arkasından çıkması için işaret etti. "Hanım kişi..." diye seslendi. Ancak Kardelen etrafım seyretmekle öylesine meşguldü ki, kendine yapılan bu beyanı duymamıştı. Kara Bey öfkelendi. Koskoca Padişaha yapılan bu saygısızlığı başka biri olsa, bir er kişi olsa kellesiyle öderdi.

"Kardelen!" diye dişlerinin arasından hanımına fısıldadı ve ona sanki yardımcı oluyormuş gibi eliyle öne doğru iteledi. Bu temas bile Kara Beyin ellerini yaktı ve daha da hiddetlenmesine yol açtı.

Genç karış, o su rengi gözlerini koca koca açtı ve alışamadığı şalım düzeltti. Kara Bey istemsizce şalın ve bu rengin ona nasıl da yakıştığını düşündü. Daha önce hiçbir kadına ona baktığı gibi bakmamıştı. Şimdi en ince ayrıntısına kadar dikkat ediyordu. Yakut taşlı bir broş süslüyordu, şalının omuzu ile tutunduğu yeri. Sonra su rengi gözleri mavi gökle bütünleşmiş gibi daha bir koyulaşmış, beyaz teni ayak basılmamış kar gibi parlıyordu. Kızıl kirpileri o başörtünün altında nasıl bir hazine taşıdığını yalnızca Kara Beyin bildiğini haykırıyor, omuzlarını kabartıyordu. Hafif çilli burnu bu mükemmelliği yalnızca taçlandırıyordu. Ve bu güzellik şu an tüm aç ve kibirli gözlerle buluşmuştu. Kimisi belki imrenerek bakıyordu Kara Bey'e, kimisi ise kin ve nefretle.

Büyük bir çoğunluğun böyle bir güzellik beklemediği büyüyen gözlerden, fısıldama seslerinden apaçık belliydi. Daha kapıdan adımlarını attıkları an kadınlar neredeyse çığlığa yakın bir nida koparmış, erkekler ise homurdanmaya başlamıştı.

Homurdananların başım Binbaşı denilen aç it çekiyordu. Onun gözlerini oymak ihtiyacıyla ellerini açık kapamak zorunda kaldı. Bu düğüne halktan sadece yüksek mertebede olanlar, rütbeli askerler ve bakanlar davet edilmiş, dedikoduların çabuk yayılacağı bilindiği için fazla kalabalıktan kaçınmıştı.

Padişah, "Bizim dilimizi konuşabiliyor mu?" diye Kara Bey e sordu. Kara Bey tam ağzını açmıştı ki karısı cevapladı. "Evet, efendim." dedi. Ardından fısıldaşmalar yükselince hemen cümlesini değiştirdi. "Padişahım..."

Padişah, Kardelene sempatik bir ifadeyle bakıyor, onun bu davranışlarım asla saygısızlık olarak görmüyordu. Kara Bey buna hayret etti. Kardelenin halkı huzur bozmaktan, kargaşa çıkarmaktan başka bir şey yapmamıştı ama Padişah bu kıza sevecenlikle tebessüm ediyor, onu kabulleniyordu.

"Uzun ve yorucu bir yolculuk geçirdiğinizi biliyorum..." diyerek Kara Bey ve Kardelene hitaben konuştu. "Yüzbaşı Arslanım evliliğim ben dâhil merakla bekleyen tüm halk için yapılan bu tören, halklarımız arasındaki barışın en güzel örneği olması adına bir hafta sürecektir. Sizi yalnızca bugün misafirimiz olarak kabul edeceğiz ve bir hafta süren bu eğlencelere tüm Çerkeş, Kürt, Laz ve Alevi beylikleri davet edilecektir."

Halka hitaben kafasını kaldırdı ve anında derin bir sessizlik oluştu. "Her gün şenlikler düzenlenecek; gölge oyunları, atçılık, ok yarışları ve güreş"

Karaya keskin gözlerle bakan Padişahın gözlerinde unun ıstırabım anlayan bir ifade belirdi. Ancak bir babanın oğluna takılmasını andıran bir ses tonuyla ekledi. "Kayınpederin ve onun tüm akrabaları da bu bir haftalık düğüne davetlimiz olarak katılacak, bu süre zarfında misafirler için ,ıynlan handa

kalacaklar."

Bu bir belirtme veya izah etme değildi. Bu Kara Bey e açık uyarıydı. Bu evlilik gerçekleşecek ve halkın büyük beklentisini karşılayacaklardı. Tüm gözler bu iki ateş ve barutun üzerinde olacaktı. Bir araya gelince patlamaya hazır oldukları halde, aynı zamanda bir barış imzası da olabilirlerdi.

Padişah, bunu takip eden saniyeler içinde onların çekilebileceğini buyurmuş, genç adam ve karısı onlar için ayrılan, padişahın tahtının hemen yanındaki iki tahta kurulmuştu. Heyecanlı fısıltılar eşliğinde defler çalınmaya başlamıştı; def eşliğinde ilahiler söyleniyordu.

Kardelen bu görkemli ortama bakarken gözlerini ovuşturmak isteği ile doldu. Nutku tutulmuş, boğazı kurumuş, elleri terlemişti. Kocasının onu hor gören hali bile aklından uçup gitmişti. Çünkü eskiden beri Bey kızı, hanım olarak anılan Kardelen, ilk kez bir hanımın yaşantısını yaşıyordu.

Koskoca Padişah, bu koca milletin efendisi ona, "Hatun" demişti. Ona barışın sembolü demişti. Onu aralarına kabul etmişti. Ona bakan gözlerin merakı ve incelemesi onu tedirgin etse de kendini hiç olmadığı kadar öz güvenli hissediyordu.

Kocası yanı başında belki bininci kez yerinde kıpırdandı. Bu ortamdan rahatsız olduğu, boğulduğu her halinden belliydi. Aslında Kardeleni de böylesi bir kalabalık boğar* dı. Gösterişli mumlar, işlenmiş duvarlar, altın kaplamalı tahtlar... Bunlar onun gözlerinin ışıldamasına yetecek güzellikteydi. Ancak Kardelen böylesi bir dikkat çekişe alışkın değildi. O, ufak çadırında, bir başına huzurluydu. Şimdi tüm gözler ondaydı. Onu incelemek, eleştirmek ve kusur bulmak için bine yakın insan onu seyrediyordu. Kardelen ellerini ovuşturduğu için gevşeyen eldivenlerini tekrar çekiştirdi, üzerinde kıyafetinin bir parçası olan tüyü çekiştirip ucundan kopardı, gipürlerle oynadı. Çünkü

bu çalman çalgılardan, söylenen sözlerden hiçbir şey anlamıyordu.

Padişahın eşi ve kızları ile tanıştırılmıştı. Onların kibirli ve gözleri yukarda insanlar olmasını beklemişti. Fakat ona sevecenlikle yaklaşmışlar, bir ihtiyacı olursa çekinmeden söylemesini istemişlerdi. "Sultan" denilen Padişahın eşi onun için düğün hediyeleri bile hazırlatmıştı. Kardelen mahcubiyetten kıpkırmızı kesilmişti. Onun halkı bile Kar- delen'e bu denli açık yürekli davranmamıştı.

Kardelen, yanma yaklaşan bir başka bedeni fark etti. Kafasını kaldırdığında altın rengi bir elbise giyen, aym renk şal ile kafasını örten genç kızı fark etti. Bir de bu vardı tabi. Tüm kadınlar tıpkı Kardelen gibi örtünmiiştü. Ufak bir kısmı saçlarını sergiliyordu ancak büyük bir çoğunluğu ayaklarından, parmak uçlarına kadar örtünmüştü.

Kardelen bu durumda kendini hiç garipsememiş, yalnız hissetmemişti. Şimdi ona doğru yaklaşan genç kız da bunun kanıtıydı. Ona tebessümlerle yaklaştı ve kucaklayarak selamladı. "Ben, Aybüke Sultan. Padişahımızın yeğeniyim." dedi.

Kardelen, bu mertebe sahibi insanlara hayret etti. Halka karşı her ne kadar ulaşılmaz ve otoriter görünseler de sı- ı .ıhkanlı ve sevecen insanlardı. Kardelene hiç çekinmeden kollarını açmışlardı.

Genç kızın kocaman ve boncuk boncuk gözleri vardı. Yüzünün yarısı gözden ibaret gibiydi. Ufacık bir burnu ve martı gibi kıvrımlı dudakları vardı. Kardelen kendini tebessüm ederken buldu. Genç kız kendini tutamıyor- muş gibi bir anda konuştu. "Bu saate kadar kendimi tuttum ama söylemezsem öleceğim. Çok güzel bir hatunsun sen."

Kardelen in gözleri büyüdü ve yüzü utançla kızardı. "Sizin yanınızda lafım bile olmaz." diye kestirip attı. Genç kız kaşlarını çattı ve elini ağzına siper ederek fısıldadı. "Benim bir arkadaşa, senin de buralarda bir ahbaba ihtiyacın olduğu için şu sizli bizli

resmi konuşmayı kaldıralım öncelikle. Ve ben ciddiyim. Allah'ım, o gözlerinin rengi ne senin? Hayatımda ilk kez böyle bir göz rengi görüyorum." Genç kız daha net görmek için Kardelene yaklaştı ve ağzı hayretle büyüdü. "Ve bu renkte kirpikleri de..." diye ekledi.

Tüm bunlar olurken kocası birçok cübbeli adamla konuşmuş, düğün tebriklerini kabul etmişti. Nikâh denilen tören yörede gerçekleştiği için burada gerek duyulmamıştı.

Bu zaman zarfında tüm gözleri üzerinde hisseden Kardelen, hiçbir erkeğin ona bir metreden öte yaklaşamadığım fark etmişti. Bu herkes için mi geçeriiydi, yoksa Kara Bey e özel bir durum muydu, bilmiyordu genç kız. Ancak bu durumdan fazlasıyla memnundu.

Yeni edindiği arkadaşı, Kardelen in yanı başında dururken ve kollarını onun kollarına geçirmişken, gözleri salonu talan ediyordu. Sanki bir şey soracak ve soramıyor gibiydi. Yerinde kıpırdanıp duruyordu. En sonunda derin bir nefes sesi ile Kardelenin dikkatini çekti. Ona mahzun gözlerle

bakarak fısıldadı: "Bir şey soracağım ama sakın yanlış anlama." dedi.

Kardelen yeniden buruk bir tebessüm etti. Bu burukluğun sebebi kendinden metrelerce ötede olan kocası değildi. Kesinlikle ona bir an bile bakamayan, onun varlığını umursamayan, onunla mecburiyetten evlenen ve hayatını bir çöp parçası gibi atacak olan adam değildi.

"Bir soru soracağım ama bunu soran kesinlikle ben değilim tamam mı? Benim kuzenim olan Osman, onun öğrencisi ve o merak ediyor. Çakı Kağan buralarda mı?"

Kardelen'in gözleri istemsizce büyüdü ve derhal askerlerin bulunduğu bölümü buldu. Tüm askerler kendilerinden beklenilmeyecek bir asaletle giyinmişlerdi. Padişah ve eşi çekilmişti. Hanımlar ve beyler ayrı bölmelerde, birbirlerinden uzakta gösterileri izliyorlardı. Kardelen, kocasının resmi kıyafetleri kaçamak bakışlar atmadan edemiyordu. Onu ilk gördüğünde düşüp bayılacak gibi hissetmişti. Tıraşlı yüzü ve tertemiz kıyafetleri içinde tam bir saray beye- fendisiydi. Ancak ağzını açtığı an içinden iki başlı, sivri dilli bir yılan çıkmıştı.

Kolundaki tutuş kuvvetlenince kocasından gözlerini kaçırdı ve henüz edindiği arkadaşına baktı. Kardelen ina- namıyordu. Onunda bir arkadaşı vardı. Onu da sahiplenen, ona hürmetle bakan insanları vardı.

Arkadaşı, Kardeleni unutmuş, gözlerini askerlerin bulunduğu bölüme dikmiş ve Kardelenin kollarını sıkı sıkıya tutuyordu. Sanki ondan güç alıyordu. Kardelen onun baktığı kişiyi gördüğünde önce çığlık atmak istedi, sonra kahkaha atmak, sonra ise bu kızın akima ağlamak.

Kağan...

Nasıl olur böyle dilli ve şen şakrak bir kız, öylesi despot, ağzından zorla laf alman bir adamla ilgilenirdi. İlgilenmek- lı* kalmıyor, ona bakarken hülyalı ışıltılar saçıyordu. Hiz- ım'ilişi Ahu yanı başında belirdi ve hanımının Önüne doğru eğildi.

Aybüke kollarını gevşetse de Kağan ı çok net gördüğü bu açıdan çekilmedi.

Ahu elleri ile onun tahta oturması gerektiğini belirtti, kardelen onun sesten rahatsız olduğunu bilerek anında itaat etti. Bu genç kızın duyma yeteneği herkesten daha kuvvetliydi ve bu kalabalık onu rahatsız ediyor olmalıydı. Aybüke de kocası için ayrılan tahta oturdu ve Kardelenin bilmediği, ancak herkesin bildiği şeyi beklemeye koyuldu.

Kardelen merakla ve heyecanla ne olacağını bekledi. Bu zamana kadar izlediği gölge oyunları ve gösteriler onu büyülemişti. Bu toplumun sanata bu kadar yakın olduğunu bilmiyordu ve bunu kesin bir görsellikle öğrenmiş oldu.

.Ahu, hanımının arkasına çekilecekti ki Kardelen aradığı desteği onun ellerinden bulmak adına ellerini sıktı. Ahu şa- şırsa da hanımının yanı başında dikilmeye ve onun ellerini sıkarak destek olmaya başladı. Ortam bir anda sessizleşti ve erkeklerin bulunduğu bölüm duvar kenarlarına doğru çekildi. Erkeklerin ve hanımların ortasında kocaman bir alan açıldı.

Kardelen etrafı yokladı ve kocasını aradı. Ancak ondan vebalı gibi kaçan kocası, görünürde hiçbir yerde yoktu. Askerleri de bir anda ortadan kaybolmuştu. Dakikalar geçti ve sessiz fısıldaşmalar bir kılıcın, kalkana vurma sesiyle kesildi.

Kardelen anında kılıcın sesini aradı. Bu sesi bile Özlemişti. Günlerdir gerçek bir hanım gibiydi, eline ne kılıç, ne de ok almıştı. Derken Sinan göründü ve memnuniyet nidaları koptu. Kalın ve kısa kılıcını gümbürdeterek kalkanın vurdu ve bağırdı:

"Allah yolunda savaşmaktır niyetim, İslam dininin yalnızca yücelmesidir gayretim."

Bunu garipsemeyen, hatta nidalarla destekleyen halk, Kardelene bu gösterinin daha önce de yapıldığını haykl« rıyordu. Hemen ardından giren Murat ise, Sinan'la karşı karşıya gelerek, adeta bir er meydanı gösterisi sundu. Kılıçlarını birbirlerine çaprazlayıp, iki ezeli düşman gibi etraflarında dönerken,

yüzündeki muzip ifadeleri yalnızca Kardelen fark edebiliyordu.

"Allah'ın ve evliya ordusunun yardımıyla, küfür ehlini baştanbaşa kahreylemek niyetim!

Murat kendi sözlerini ezbere söylerken, Kardelen in yamacına bir kadın bedeni daha yaklaştı. Bu genç kadın, Ahu ve Aybüke kadar dudak uçuklatacak bir güzelliğe sahipti. Hemen yanında elleri bağlı duran genç kadın, Murat'a öylesine bir hayranlıkla bakıyordu ki Kardelen anında bu kadının kim olduğunu anladı. Gösteriyi bozmamak adına onunla sadece baş selamıyla tanıştılar, Kardelen bu genç kadınla konuşmak için sabırsızlanıyordu.

Murat ve Sinan kılıçları birbirlerini zorlarken, gözlerine bir yırtıcının alevlerini yerleştirerek, hiç olmadığı kadar ciddiyetle beklediler. Derken aynı hizadan uzun boyu, hafif geniş omuzları ve kişilikli yüz hatlarıyla Alp girdi. Alp girdiği an genç kızlardan olduğunu tahmin ettiği fısıltılar yükseldi. Alp'in yakışıklı yüzü ve heybetinin göstergesi çehresi, onun müzmin bir bekâr olduğunun beyanıydı. Ellerini sıkı sıkıya tutan eller sıkılaştı ve Kardelen acıyla inlememek için dişlerini sıktı. Anında ellerini yumuşatan Ahu, özürler sunan bir el hareketiyle, ellerinin birbirine sürttü. Kardelen

ım.ı yatıştırıcı bir tebessüm sundu ve sesten dolayı rahatsız olduğu için onu suçlamadı. Alpin hayranlarının çıkardığı «•s Kardelen i bile ürpertmişti.

Peygamberlere ve velilere dayanmışhğı var soyu- muzun, Allah'ın lütfuıdandır ümidim ve kuvvetim.

Alp'in bu kusursuz seslenişi Kardeleni çok şaşırttı. Na- N11 olur da duymayan bir insan, bu denli kusursuz mâniler okurdu? Bu sefer kapıdan giren beden herkeste bir korku ıi.ilgası yaydı. Kirli sakallan ve çatık kaşlarıyla, kaşındaki ve ianesindeki yarıkla insanları daha görüntüsüyle bile bozguna uğratan bu adam, Aybüke'nin iç çekmesine sebep olmuştu.

Kardelen gülmemek için dudaklarını ısırdı.

"Benliğimi ve malımı dünyada feda etsem ne olur? Allah'a hamdolsun ki, var Allah yolunda savaşmaya yüz lü ıı rağbetim."

Kağanın ilk kez böyle uzun bir cümle kurduğunu duyan K ardelen, hayretle onun ses tonunun korkunçtan da öte, tüyler ürpertici olduğunu fark etti. Birkaç perde arkasından, bir kuyunun ardından işitiyordu adeta sesini. Ancak Aybüke'nin gözlerine bakan Kardelen, sanki izlediği Kağan değil de dünyanın en naifve romantik erkeği sanırdı.

Kağan baltasını havalandırırken, Alp iki kılıcının çap- razladı ve incecik kılıcıyla, kocaman baltanın yolunu engelledi. Birbirlerine savaş açan adamlar, yoğun bir hava yaydı ortama.

Kağan hırladı, Alp muzipçe yandan bir gülüş attı.

Bir anda takdir nidaları kesildi ve Kardelen nefesini tuttu. Bu sessizlik bir tek kişinin, bir tek savaşçının habercisi olabilirdi.

Derken; kocası koca salonu heybetli varlığıyla doldurdu,

Kocaman salon, ufacık kaldı. İnsanlar soluksuz kaldı. Yetişkin adamların bile ayakları titredi. Kardelen diğerlerinin de zırhlarım giydiklerini fark etmişti. Ancak kocası bir savaş kahramanı, bir halk efsanesi gibi içeri girene kadar bu ayrıntının üzerinde durmamıştı.

Kafasındaki metal renkte bir miğfer vardı, bu miğfer kemerli burnuna kadar uzanıyor, kuzguni rengi saçlarını saklıyordu. Tıpkı miğferi gibi gümüş rengi bir zırh kuşanmıştı ve elinde kocaman, neredeyse Kardelen kadar bir kalkan vardı. O kalkanı nasıl öyle kolaylıkla kaldırdığını merak etmeden duramadı.

Ya o elini havaya kaldırıp, sarayın dışında onu izleyen halkı selamlayış biçimi... Kardelen balkın orada toplandığını bile fark etmemişti. Kocası kılıcı havalandırdığı an halk coşkuyla çığlık attı.

Derken kocası askerlerinin yanma gelmeden, halka karşı kükredi. Askerleri ise kılıçlarım tıpkı beyleri gibi kaldırmış, kalkanlarını kalpleri hizasına tutmuşlardı.

Kardelen nefesini tutarak, gözlerini kapatmamak için savaş vererek kocasının sesini dinledi.

"Ey Mehmed! Ahnıed-i Muhtar ın mucizeleriyle, İnşaallah galip olur din düşmanlarına devletim!"

*(*Fatih Sultan Mehmet'in fetihten önceki gazelidir.)*

Gösterinin bittiğini düşünen Kardelen, ağzı bir karış açık kocasını seyre koyuldu. Kocasının kükreyişi bitmemişti.

"Tekbir!" diye bağırdı Kara Bey.

Salondaki herkes ay aldanmış, dışarıdaki halkın nidasıyla karışmış ve bağırmıştı.

"Allah-u Ekber!"

"Tekbir!" diye daha gür bir sesle gürledi kocası.

"Allah-u Ekber!" diye karşılık verdi halk.

Kocası bu sefer salona, tam kendinin bulunduğu yere ılondü ve kılıcını bir kez daha havalandırırken, Kardelene bakarak kükredi.

'Tekbir!"

Kardelen de tıpkı tüm halk gibi ayaklanmıştı. Fakat ko- ı asının, sabahtan beridir onu görmezden gelen kocasının neden onu şimdi gördüğünü anlamıyordu.

Tüm halk sessizleşti, kimse o karşılığı vermedi. Kardelen "Bitti." diye düşündü. Lâkin davetliler ve herkes bir beklenti içinde Kardelene bakıyordu. Kardelen renkten renge girdi ve Ahu nun ellerini daha kuvvetli sıktı. Belki ellerini sıkımsa Ahu işaret diliyle ona ne yapması gerektiğini anlatacaktı ama Kardelen bir yerden destek almak istiyordu.

Derken kocası elini aşağı indirmeden tekrar kükredi: "Tekbir!"

Kardelen aptallığına lanet ederek, tıpkı halkın yaptığı gibi cevapladı kocasını. Arncak sesi öylesine cılızdı ki, halkın duyması imkânsızdı. "Allah..." demişti Kardelen, hep işittiği kelimeyi hatırlayarak. Dili zor dönerek yineledi: "Allah Ekber!"

Tüm salon kıkırdamayla beraber Kardelene sempatik bir tebessümle balaıca, Kardelen her ne kadar rezil olsa da içi rahatladı. Kocasıyla buluştu gözleri ve içine bir şeyler aktı. Sanki kocası ona gururla bakıyordu.

Nasıl da güzel bir göz yanılması yaşıyordu...

Düğün senfonisi bitmiş, Kardelen büyüden çıkmı şimdi eceline yürüyordu.

Aybüke Hatunun, Murat'ın eşi Selma Hatun'un, hamı teyzenin ve birkaç bakan eşinin eşliğinde, hamam denen*. Kara Bey'in evinin altına inşa edilmiş bir yere götürülüyordu ve duyduğu kadarıyla burası bir çeşit yıkanma alanıydı,

Kardelen utançtan ölürken bu yetmezmiş gibi kadınlar ona üzerindekileri çıkarması ve ince bir Örtüye bürünmesi gerektiğini söylüyordu. Kardelen bunca yıl öylesi sakla» mıştı ki kendini, şimdi teşhir edilmiş gibi hissediyordu. Hiç olmadığı kadar utanan Kardelen, teninin utançtan yandığını hissediyordu.

Ahunun yardımı ile koca elbiseyi çıkarırken, Ahu ile göz göze gelemiyordu. Yüzündeki ufak çiller beyaz omuzlarında da vardı. Onun bir çeşit hastalıklı olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Kırmızı ve beyaz renklerde, yün ipliklerle yapılmış bir çeşit örtüye sarındı ve saçlarını da bu örtülerle sardı. Saçlarım görürlerse bu rütbeli kadınların onu dışlayacağım adı gibi biliyordu. Bunca açık vermişken, bir nebze saklanmak istiyordu. Kendini hiç olmadığı kadar çıplak hissediyordu.

Titrek adımlarla kadınların şen kahkahalarının, def seslerinin duyulduğu alana girdi. Buharlı alan bembeyaz taşlarla döşenmiş, kocaman bir küveti andırıyordu. Ancak ortada yuvarlak ve tüm kadınların sığdığı bir taş vardı. Taşın üzerinde enva-i çeşit yiyecekler, tatlılar ve şerbetler bulunuyordu.

Kadınlar bir çember oluşturmuş, kıkırtılar eşliğinde yemeklerini yiyor, saçlarım ve güzelliklerini sergilemekten çekinmiyordu.

Kardelen onların neden örtündüğünü anlayamıyordu. t > kadar güzel ve ipeksi saçları vardı ki, onlara özenirken İMiltıyordu kendini. Kardelen in örtünmek için sebebi vardı, ancak böyle güzellikler neden saklanıyordu?

Murat'ın eşinin yanma oturduğunda, tüm gözler onu puldan bulmuş, her ayrıntısına kadar incelemişti. Sanki bu bulundukları alan sırf onu incelemek ve kusurlarım tartmak için kurulmuştu.

Murat'ın eşinin sapsan saçları ve bal rengi gözleri vardı. Uzun saçları dümdüz ve parlaktı. Aybüke'nin saçları ise bukle bukle belinden aşağı kadar iniyor, kocaman kahve- ıcngi gözleri gibi kestane rengi saçları da ışık saçıyordu, birkaç yaşlı bakan hanımı dışında, birçoğu neredeyse genç denecek yaştaydı.

Bir süre bu incelemeler sürdü. Kardelen rahatsızlıkla bu eziyetin bitmesini bekledi. Yemekler yenmeye ve şen mâniler söylenmeye başlayınca Kardelen hiç olmadığı kadar rahatladı. Hatta "Raks" denilen bir dansı öğretmek için gönüllü olan Aybüke'ye karşı koymak için elinden geleni yaptı. Bir ara dişleri görünecek kadar gülümsüyordu ve bu anda tüm kadınlar tekrardan ona baktı. Kardelen derhal ı iddileşti ancak kadınlardan birinin, "Beyimiz cihanın en şanslısı." dediğini duydu. Bunun ne anlama geldiğini idrak i'demedi. ve Aybüke'ye soran gözlerle baktı.

"Diyor ki: Kurt, kuzudan anlar."

Kardelen, Aybüke'ye büyük gözlerle baktı. İşi daha karmaşık bir hale sokmuştu. Kardelenin, kafası patlayacak gibi oldu. Kurt'un kocası olduğu kesindi. Kuzu da kendisiydi. Peki, bu insanlar neden ondan bir av gibi bahsediyordu.

Onun bu ifadesine tüm kadınlar kahkaha attı. Bir kadın, 'Askerle evlenmek nasıldır ben bilirim. Hele ki yıllarını yollarda, seferlerde geçiren asker..." deyince kadınlar onu bu beyanıyla kahkaha attılar. Kardelen gözlerini kirpi şt rıp neden güldüklerini anlamaya çalıştı. Bir başka kad ona zorla kurutulmuş incirler yedirmeye çalıştı. Diğeri is zeytinyağlı dolma olduğunu öğrendiği yemeği yemesi içi önüne iteliyordu. İlk konuşan birazcık arsız olan kadın telfr rar şakıdı ve herkes gözlerinden yaş gelene kadar güldür Kardelen dışında...

"Ye ye..." diyordu kadın. "Senin kuvvete ihtiyacın var!"

Kardelen yutkundu. Aybüke, Kardelene yandan bir gülüş attı. Murat'ın eşi ise Kardelene adeta merhamet vs acımayla bakıyordu. "Neden?" diye sormak istedi, ancak bacaklarının titreyişi, midesinin kaynayışı bu soruyu cevapladı.

13. BÖLÜM

7/^ardelen buz kesen ellerini ovuşturdu. Ayakla-(V V/rında derman kesilmiş, dudakları mosmor kesilmişti. Aybüke Hatun ve Selma Hatun evi boşaltmışlar, Kardelene örtünmesi adına kalın kumaşlar vermişlerdi. Kardelen o örtülere sıkı sıkı sarındı. Genç kadınlar onun kollarına girerek güç verircesine odasına çıkardı.

Kardelen, üzerinde hiçbir iç elbise ve çamaşır olmadan yerinde duramıyordu. Bu kalın kumaşlarla, idamım bekleyen bir mahkûm gibiydi.

Aacak genç kadınlar, Kardelen için ayrılan dolabı aralamış, onun için kırık beyaz, dantellerle ayrıntılar eklenmiş bir gecelik çıkarmışlardı. Kardelen o geceliği görünce istemsizce bir adım geri atmış, kafasını şiddetle iki yana sallamıştı. Bunun üzerine Selma Hatun, Aybüke Hatuna dönüp, "Aybüke Hatun, biraz müsaade isteyebilir miyim?" demişti. Kardelen, onun ifadesindeki merhameti görse de rahatlayamıyordu. Kasları düğüm düğüm olmuştu.

Hanımannesi üstün körü, utana sıkıla ona bu durumdan bahsetmişti. Ancak bahsettikleriyle kısıtlı olmadığım Kardelen çok iyi biliyordu. O aklıselim bir kızdı. Zamanında insanlarında tıpkı hayvanlar gibi ürediğini öğrenmişti. Etrafta dolanırken birçok hay vanın nasıl bağ kurduğuna tanık olmuştu ama aklı almıyor ve korkuyordu. Kocası öyle i ri ve kuvvetliydi ki...

Kardelen bu düşüncelerle renginin daha da beyazladığına emindi. Aybüke Hatun çıkınca; Selma Hatun ona teskin edici bir tebessüm sundu ve elinden tutarak biraz zorla, biraz da yumuşakça yatağa oturtturdu. Kardelen sakinleşemiyordu. Bu genç kadının bal rengi gözleri bile yardımcı olamıyordu. Ellerinden ve dizlerinden can çekilmişti.

"Güzel Hatun..." diyerek, sözlerine yumuşakça başladı Selma Hatun. Ellerini ısıtmak için ovalıyor, bir yandan da kafasını eğmiş onunla irtibat kurmaya çalışıyordu. "Ben Murat'a sevdalandığım vakit, onun gözünü kan bürümüş, savaştan ve zaferden başka bir şey zikretmez olmuştu."

İşte bu konu Kardeleni biraz yumuşatabilmişti. "Ama beni de istiyordu, bunu tüm kalbimle biliyordum. Babamsa askere kız vermem diye ant içiyordu. Büyük ablam, kocasının şehit olması ardından ince hastalığa yakalanmış, bir yıl sonra vefat etmişti." Kardelen üzüntüyle dudağını büzdü. "Çok üzüldüm." diye üzüntüsünü Selma ya bildirdi. "Ben de." dedi Selma. "Ama babam şunu bilmiyordu. Bir asker, vatan toprakları için savaşır, mertçe ölürdü. Mert adam ise mertçe severdi, Hanımım. Bir tüccar, Murat kadar gönlüme giremezdi. Çünkü Murat yiğit ve mertti. Onun kollarının altına girince benim kimseden, Allah'tan başka hiç kimseden korkum olmayacaktı."

Derin bir nefes verdi. "Beyim, Çalcı Kağan, Bodur Sinan ve Yağız Alp, ben Murat'la evlendiğim vakit kardeşim, kayınbiraderim, kayınpederim, her şeyim oldular. Murat yetim ve öksüzdü. Ama anne ve babayı aratmayacak kadar yürekli savaşçılara sahipti. Sinan ve Alp neşe kaynağıydı..."

Bir süre duraksadı. Derin bir soluk alıp, Kardelenin gergin omuzlarına bir elini koydu. "Ancak Beyim ve Kağan yaralıdır Hanımım. Onlar daha gencecik yaşta imti-
İlanlarla, savaşlarla gözlerini açtılar. Daha el kadarken bile avuçlarında kan vardı. Kulağı duymayan Alp bile onlardan daha

sıkı tutunur hayata. Hele ki Beyim..." Neredeyse gözleri nemlenecekti. Kardelen bu gaddar adama böylesi saygı duyan insanlara hayret ediyordu. "O yaşamayı, yemeyi, içmeyi, hatta gülümsemeyi bile kılıcının gücüne Dağlar. Yaralıdır o, Kardelen Hatun. Yarasını göstermemek atlına kanatır. Düşman onu gafil avlamasın, onu mazlum görmesin diye gülümsemeyi bilmez. Murat'ın anlattığına göre uykuda bile uyumaz. Bunları bilirseniz eğer, daha az üzülür, daha az acı çekersiniz. Asker karısı olmak aşkından ölsen bile, erin senin aşkından ölse bile zordur. Ölüm bekler sizi bekçi gibi."

Sonra derin bir soluk alıp Kardeleni omuzlarından kavrayarak ayağı kaldırdı. "Şimdi..." dedi ve Kardelen in saçına sardığı kalın kumaşı çekiştirdi. "Şu havluyu alalım ve seni bir güzel giydirelim." diye mırıldandı. Ancak saçından düşen havlu denen şeyle, Selma Hatun olduğu yerde kaldı. Gözleri hayretle büyüdü. Sonra inanamıyormuş gibi, mum ışıklarının yanıltmasıymış gibi eline alıp inceledi.

Elleriyle omuzlarına saldı ve ışıldayan gözlerle Kardelene baktı. "Maşallah" dedi. Kardelen kaşlarını çattı. "Ne demek?" diye soracaktı ki Selam Hatun onun sormasına fırsat vermeden yanıtladı: "Berakallah. Yaratan ne güzel yaratmış sizi Hanımım." demişti. Kardelen yanaklarının kızardığını hissetti. Bunu söyleyen bal gibi gözlere ve aynı renk saçlara sahip olan hatun muydu? Kardelen bu şehre geldiğinden beri kendini güzel ve önemli hissetmeye başlamıştı. "O senin güzelliğin " dedi Kardelen ve aceleyle ekledi. "Lütfen bana seri de."

Selma memnuniyetle gülümsedi. "Ama Hanımım..." diye itiraz edecekken Kardelen bu itiraza izin vermedi.

Saçları salık gezmenin memnuniyetiyle sıcak su ile yumu»ı şamış, yoğun gürlüğü nemden dolayı azalmış saçlarını elle● ri ile taradı. "Biz arkadaşız Selma. Benim burada sizden öt# dostum yok."

Selma bu arkadaşlık davetini memnuniyetle kabul elti ve kafasını onaylayarak salladı. "Tamam, Han... Yani Kardelen." dedi rengi atarken.

Kardelen memnuniyetle gülümsedi. Selma Hatun yerinde kıpırdandı. Belli ki ona bir şey söyleyecekti ama cesaret edemiyordu. "Selma..." diye uyararak konuştu Kardelen. "Biz arkadaşız."

Selma Hatun pembeye çalan yanaklarıyla tebessüm etti ve gergin bir sesle konuştu: "Haddim değil ama... Yani şey..."

Kardelen kafasını eğerek onu bekledi. "Size... Yani sana bu geceyle ilgili belirli şeyler anlatıldı mı?" diye bir nefeste konuştu.

Kardelen ellerini tekrar ovalamaya başladı ve kafasını yere eğdi. Utanç içindeydi. "Biraz." diyebildi çatallı sesiyle.

Selma sakin bir sesle fısıldayarak konuştu. Sanki Kardelen utanmasın diye, onunla kırk yıllık erbabı gibi konuşuyordu. Kardelen mutluluktan ağlamak istiyordu.

"Öncelikle Kardelen, sakin olmalısın. Kesinlikle kendini kasma ve kocandan kaçma. Erkekler bu konularda kadınlardan daha bilgilidir ve ona güven. İlk başta biraz ağrın olacak..." diye gergin bir sesle tamamladı. Kardelen in rengi attı. "Korkma..." diye hemen sözünü yineledi. "Bu ağrının sebebi sadece ilk olması. Ardından gerçekleşecek olanlarda ağrın olmayacak." Yüzü kızardı ve fısıltıyla devam etti. "Hatta hoşuna gidecek."

Kardelenin boğazı düğümlendi ve ayaklarında bağ ke- *lMi. Yani bu hayvanların bir araya gelmesi gibi olan şey İfilden fazla kez mi olacaktı? Oysa Kardelen sadece çocuk yapmak için buna katlanacağını düşünmüştü.

Selma ya kadınların kendine neden bu eziyeti çektirdiği soracaktı ancak utançtan sustu. Çocuk doğurmak zaten yrlerince zordu. Bunu gizlice gözetlediği doğum anında görmüştü. Kadınlar bunu bilerek nasıl kocalarıyla tekrar münasebet kurabiliyorlardı?

ICapı bir kere tıkırdadı ve içeri Aybüke Hatun girdi. Ayl)iike kapıdan girdiği an gördüğü şeyin hayal olduğunu düşünmüş olmalı ki gözlerini ovaladı. Kardelen gerginlikle onun tepkisini bekledi, Belli ki kendi halkının nefret ettiği İm saç rengi, bu şehirde, bu halk arasında beğeniliyordu.

Aybüke kısık bir çığlık attı ve ellerini birbirine vurdu, "beyim turnayı gözünden vurmuş." Dediğinde, Kardelen utançla ellerini ovuşturdu.

Dakikalar süren süslemeler sonunda Kardelen i boyu kadar bir ayna ile buluşturmuşlardı. Kardelen aynada gördüğü yansımayı tanıyamıyordu. Gözlerini kırpıştırdı, tütsülenmiş ve güzelce taranmış saçlarını okşadı. Sonra üzerine giydiği yumuşacık, ipek gelinliğe dokundu. Açıkta kalan boynunda bulunan tek tük çillerde gezdirdi parmaklarını.

Selma ve Aybüke onu kocaman kucaklayıp başka dilde birkaç şey okuduktan sonra odada bir başına bıraktılar. Kardelen yatağa oturdu ve ellerini ovuşturmaya devam etti.

Her şeye rağmen korkuyordu. Selma onu bir nebze rahatlatmış ama sonra bu olayın tekrarlanacağını söyleyerek germişti. Kocası ondan sadece çocuk istediğine göre bu durumun tekrarlanmasına gerek var mıydı?

Kardelen akımı yitirmek üzereydi. O kindar kocası derhal gelmeli, acı çekecekse çekmeli ve bu eziyet son bulma« lıydı.

Kardelen bekledi...

Dakikalarca bekledi...

Kollarını sıktı, ayaklarını titretip durdu. Gerginlikten morarmış dudaklarım ısırarak tazeledi. Gözleri yorgunlukla kapanmak istese de direndi. Tahminen saat gece yarısını vurduğu vakit kapının kulpu çevrildi. Kardelen halen aynı şekilde oturuyor, artık hal kalmamış ellerini ovuşturuyordu.

Önce siyah bir siluet okşadı odayı. Mumların büyük bir kısmı titreşti ve odada Kardelendin yüreğinin yankısı gibi gölgeler oluştu. Gölgeler kirpikleri ve kalbi gibi dalga dalga yayıldı. Kardelen in midesindeki aptal böcekler yeniden harekete geçmişti. Karnına öyle bir ağrı saplanmıştı ki, eğer muayyen gününü bilmese, kanama gördüğünü düşünecekti.

Sık soluklarla ağır ağır odaya giren kocasını bekledi. Şimdi kaçmak için, kurtulmak için, saklanmak için bir bahane olsa, ne de güzel olurdu.

Kara Bey bir savaş nidası koparıp, er meydanına atlayacak kadar gergindi. Bu bir savaş değildi. Tamam, karşısındaki düşmanların en beteri, dilberlerin en büyüleyicisi, kızıl bir ateş olabilirdi. Fakat Kara Bey üstünlüğünü o salonda sergilememiş miydi?

Padişaha ve halka bu kızın onlara denk olamayacağını, Kara Beyi alt edemeyeceğini göstermemiş miydi? Peki, şimdi bu midesine bayat ekmek gibi oturan duygu da neyin nesiydi? Hele ki genç kızdan o salonda uzak durmak imi denli zorken, gözlerinin rengindeki elbise ile tüm halkın dikkatini bu denli çekmişken... O itin bakışları Kardelen i bulduğu vakit Kara Bey düğünü dağıtmak, o salonun tam ortasına Binbaşının kellesini almak istemişti. Böyle duygulara hiç alışkın değildi. Evet, önceden de o adamın kellesini isliyordu ama şimdi bunun için yoğun bir istek duyuyor, avuçları kaşınıyordu. Kardelene bakan tüm azgın ve aç erke İçlerin gözlerini oymak, ele güne karşı ibret olsun diye kapısına asmak

istiyordu.

Ellerini yumruk yapıp kapı tokmağını sıkı sıkıya tuttu. Beylerin sohbet ve muhabbetle onu tuttuğu bu geç saate kadar aklından o saçları, o gözleri ve o dudakları bir dakika Bile çıkaramıyordu.

Sadece bir koca gibi istediğini alacak, bir çocuk sahibi olacak ve bu kadından soğuyacaktı. Hatta nice Osmanlı erkeği gibi ondan etkilenmediğini belli edercesine bir eş daha edinebilirdi.

Kardelen den başkasına dokunma düşüncesi onu tıksin- dirse de bu büyüden kurtulmak için her yolı deneyebilirdi. Kapı tokmağım hafifçe çevirirken, genç kızın gülle karışmış kokusu anında burnuna çalındı. Tüm bedeni canlandı ve kaskatı kesildi.

Burnunu kapatmamak için direndi. Mumlar belli ki öteden beri yanıyordu, bir kısmı erimiş ve sönmeye yüz tutmuştu. Kara Bey içeri girdi ancak yatağa bakmadı. Bakmaya kalbi dayanamazdı. Bu nasıl bir saçmalıktı? Bir kadın gibi, korkak bir adam gibi elini kalbine götürmemek için savaş veriyordu. Koskoca Kara Bey'in kalbi, şimdi bu ufacık ellere düşmek için çırpınıyordu.

Odaya girdi ve ilk fırsatı değerlendirdi. Namazlığını serdi.

İki rekâthk namazını kıldı ve bir süre, uzun uzun dua' oturdu. Karısı henüz İslam'la tanışmamıştı ama bu şeh bu insanlar ona bunu sorgulatacak, İslam ateşine yavaş ya« vaş çekecekti. Kara Bey nedense bundan emindi. Karısınıfl kıvrak zekâsı ve meraklı dili ele alınınca, bu ihtimal daha dft güçleniyordu.

Genç adam namazlığı kaldırdığı vakit etrafına halandı, Oyalanacak bir şeyler aradı öncelikle. Bu iş olacaktı ama öncesinde şu toy delikanlılar gibi titreyen ellerine mukay« yet olmalıydı. Kadın yüzü görmemiş teni ısınmış, deli kanı oluk oluk çağlamıştı. Evli hısımlarının onu bilgilendirmesi gerektiğini biliyordu ama kimse korkudan Kara Bey e yak-Iaşamamıştı. Onu cahillikle suçlamaya korkmuş olmalılardı. Bazı kendini bilmez bazı asker ve Bakanlar o günah evlerinde gününü gün eder, paralarını hayat kadınlarına yedirirlerdi.

Buna istinaden sadece günahını bilen ve Allah huzurunda ant içen askerler Kara Bey'in himayesi altına girebilirdi. Kara Bey, Allah korkusu olmayan adama güvenmezdi.

Mumları tazelerken karısının sık nefeslerini duydu. Bir cesaret ufak ayrıntılardan bahseden Murat'a göre, karısı onun ceketini çıkarmalı ve buyur etmeliydi. Hatta Kara Bey de onun ayaklarını yıkamalıydı. Kara Arslan buna ancak gülerdi. O, bir düşman kızının önünde asla dizleri üstüne inmezdi!

Kara Bey mumları tazelemeyi bitirdi ama karısına dönüp bakmadı. Önce ceketini çıkarıp kapı kenarında duran ceket ve baston askısına astı. Sonra rahatsız edici resmi gömleğin düğmelerini çözmeye başladı. Arkasından gelen sık soluklar bu durumu hiç kolaylaştırmıyordu. Ceketini bir kenara attı ve kemerine uzandı. Karısının ayaklandığım işittiği vakit onun kaçacağından korkup hemen döndü.

Karısı ağzı şaşkınlıkla aralanmış, Kara Bey'in çıplak ı»muzlarına ve göğsüne bakıyordu. Bu bakışları yakalandığı vak il telaşla hareketlendi ve lüzumsuzca perdeleri düzelileli). Yatağın yanı başındaki mumları söndürdü. Zaten düm- ılız olan yatağı yeniden düzeltti.

Sonra nefes nefese konuştu. "Aç mısın, kocam? Ben he- men gidip..." Kara Bey onun kıvranışını izlerken keyif aliyi >rdu. Büyük bir sabırla lafını keserek, "Aç değilim, karım." dedi. Kardelen nefesini salarak ellerini o ateş gibi alev alev yanan, omuzlarını bir elbise gibi örten saçlarından geçirdi ve bir çıkar yol aramaya devam etti.

"Peki, ya?.." dedi nefes nefese. "Terlemişsindir!" diye şakıdı. "Ben hemen gidip hizmetlilere söyleyeyim sana ha- mamı..."

Kara Bey yeniden sözünü kesti. "Terlemedim ve yeni hamamdan geliyorum. Ayrıca evde hiç kimse yok... bizden başka." diye üstüne basarak belirtti. Kardelen elleriyle geceliğinin eteğini topladı ve yumruğunda sıktı. Kara Bey'in gözleri derhal o ince, beyaz bileklerle buluştu. Dişlerini sıkarak sabır diledi. Bu kız ona aklını oynat- tıracaktı.

Kardelen, kocasının bakışlarım fark ettiği an eteğini indirdi ve utançla kıpkırmızı oldu. Kara Bey onun beyaz ve narin boynunu mum ışığı altında ilk kez görüyordu. Öylesi ince ve kırılgandı ki, Kara Bey bu işin ona zarar vermeden nasıl gerçekleşeceğini düşünmeden edemiyordu. Kardelen arkasını döndü ve yatağın yanındaki bakır ibrikten, bakır tasa şerbet doldurdu. Ellerinin titrediği her halinden belliydi. Şerbet ikram etmek Osmanlı hanımlarının âdetle- rindendi. Kardelen muhakkak bunu bilinçsizce, kurtuluş aramak için yapmıştı.

Ona birkaç adım mesafe durdu ve bardağı sanki yaba bir hayvanla yüz yüzeymiş gibi tedirginlikle uzattı. "Ham teyze

dedi ki; bu sana da bana da iyi gelirmiş."

Kara Bey bu cümlenin anlamını kavradığı vakit dudak ları kıvrıldı. Karısı şaşkınlıkla dudaklarına bakarken, Kart- Bey kendinden beklenilmeyecek kadar muzip bir sesle ya« nıtladı. "Benim ihtiyacım yok karım ama senin ihtiyacın olabilir."

Kardelen anlamasa da kaçacak bir kapı bulmuş gibi şer« beti usul usul yudumladı. Dakikalar süren bu olayı, Kara Beyin çözülen kuşağı böldü. Kardelen boğulur gibi bir sen çıkardı ve hemen arkasını dönüp yatağa yürüdü. Elleri ile saçlarını havalandırdı. Sıcak havadan bunalmış olmalıydı ama Kara Beyin fark ettiği tek ayrıntı, ipek beyaz dantelli geceliğin açıkta bıraktığı omuzlarıydı.

Genç kızın bedeni yeterince acı vermiyormuş gibi bir de onu böylesine süslemiş ve güzel gerdanım ortaya dökmüşlerdi. O hizmetlileri derhal kovması gerekiyordu! Derken o narin omuzlarda, ufak ufak, tıpkı yanaklarında kine benzeyen, muazzam kırmızı lekeleri gördü. Bir gül goncası gibi, bir meleğin dokunarak bıraktığı izler gibiydi. İnce ince aralıklarla, ufak ufak beyaz omuzlara serpilmişti. Kara Bey yutkundu, kendinden bağımsız bir adım attı. Kardelen bıkmadan yine aynı soruyu sordu. "Gerçekten aç değil misin kocam? Bu vakte kadar acıkmadın mı?"

Kara Bey kendinden beklenilmeyecek kadar hırıltılı bir sesle cevap verdi, gözleri halen saçların sakladığı omuzlardaydı. O saçlar ellerine dolanmak, o omuz gözlerinden öteye gitmemeliydi. "Evet." dedi genç adam, fısıltılı bir hırlayışla. "Açım."

Ihı açlığın ne olduğu aşikârdı. Hain bedeni onu çoktan yu/ üstü bırakmıştı, Genç kız sanki kurtuluş bulmuş gibi lı ıt| uya yöneldi ancak Kara Bey ona yetişerek genç kızı kapı |k bedeni arasında kıstırıp kapıyı kilitledi. Kilit sesi sessiz odada adeta çınladı. Genç adam yutkundu, bu sesin de odada yankılandığı işitir gibi oldu. Kalbi adeta savaş na- talan atıyordu. Duyuları özgür kalmak istiyordu ve burnu koklamak istiyordu, en narin omuzu.

Kara Bey kendine engel olamadı ve genç kadının saçlarını bir eliyle kenara çekti. Kardelen adeta kaderini kabullenmiş bir ceylan gibi elleri kapıya yaslı, kafası öne eğik bekliyordu, kara Bey ona acımıyordu, ona merhamet duymuyordu. Şu ,m oıa duyduğu bu derin duydu bu saçmalıkların yanından bile geçemezdi. Onu hem incitmek istemiyor, hem hırpala rcasma okşamak istiyordu. Narin omuzlarını derince öp- mek istiyordu ama beyazlığı ve yumuşaklığı bu durumu yumuşatması için ona çağrılar sunuyordu.

Saçlarını bir yana saldı, beyaz ve kırmızı güller taralından öpülmüş omuzunu açıkta bıraktı. "Acıktım..." diye yineledi, burnu ona ihanet ederek çoktan saçlarının kokusunu içine çekmişti. Biraz daha eğildi. Sanki bir volkana yaklaşıyordu ve temkinli olması gerekiyordu. Sanki bu gerdana dokunduğu an tüm duyguları patlak verecekti.

"Ancak yemek yemek istemiyorum." dedi. Onun başka açlıkları vardı, ürkek karısı bunu tabi ki anlamıyordu. Sık nefesler alan Kardelenin sesini işittiği vakit kapının bir yanında duran elini yumruk yaptı. Bu boğuk ses bile genç adamı öldürmek için yeterliydi. "Ko... Kocam..." dedi kekeleyerek. "Yemek yemezsen, halden düşersin."

Kara Bey, karısının sesi karşısında kısık bir kahkaha attı. Bu kahkaha, karısının bedenini daha çok germesine sebep
oldu. Kara Bey burnunu o yumuşak tene dokundurdu usul usul okşadı. " Halden düşmem." diye fısıldadı gen kızın kulaklarına

doğru. "Böyle bir varlık kollarımdayken nasıl halden düşerim?"

Kardelen iç mi çekmişti?.. Kara Bey memnuniyetle gü« lümsedi. Karısı ona öyle tepkiler veriyordu ki, genç adamdan etkilendiği her halinden belliydi. Onunla bir anlaşma uğruna evlenmiş olsa da kocasından etkilenmeliydi. Etki- lenmeliydi ki bu evlilik barış içinde devam etmeliydi.

Kara Bey kimi kandırıyordu? Kardelen ondan başkasına dönüp bakamayacak, başkasını erkek sayamayacak kadar sersemlemiş ve halinden memnun olmalıydı. Tüm erkeklik gururu ayaklandı ve Kara Bey, Kardelen in omzuna sert bir öpücük kondurdu. Kardelen iç çekti. "Ben nasıl bir varlığım, kocam?" diye sordu mahmur bir sesle. Kara Bey dudaklarını omuzlarından ayırıp, genç kızı kendine döndürdü ve yüzleri hizalanacak şekilde başını eğdi.

Kardelen in o içine düşülesi denizleri Kara Bey Ün kömür karalarım buldu. Titrek kirpikleri açılıp kapanıyor, dolgun dudakları merakla aralanıyordu. Kara Bey'in gözleri önce gözlerini taradı, sonra pembe yanaklarına, dolgun dudaklarına kaydı. Elini kaldırıp o dudağın alt kıvrımını okşadı. Buna engel olamıyordu. Bedeninin ona verdiği bu yumuşak tepkilere engel olamıyordu.

"İlaç gibisin..." dedi genç adam. Dudaklarına doğru fısıldıyor, bir yandan da o dudakların gerçekliğini teyit etmek için dokunuyordu. "Aynı zamanda zehir..." diye sözlerine devam etti. Kardelen kaşlarını çatsa da dokunuşları onu yumuşatmış, gergin omuzlarım indirmesine sebep olmuştu.

"Akrep gibisin," diye yineledi adam. Acı çeker gibi kaşlarım çattı. "Zehir de sende çözümde,"

Kardelen yutkundu ve kocasına anlamayan gözlerle haklı. Belli ki bu iltifatları daha önce işitmemişti. Önce •nrmnuniyet duydu genç adam, sonra babasından bile iltifat duymayan bu genç kadın için öfke duydu.

Ona iltifat eden tüm dilleri kesmek istiyordu ama ona kot ii

gözle bakan gözleri de affetmeden kelleriyle almak isliyordu. Nasıl bir çelişkiydi bu?

"Seni anlamıyorum..." diye dudaklarına bakarak konuş- lı karısı. Yutkunup duruyor, elleriyle arkasındaki kapıdan destek alıyordu. "Öyle gizemli, öyle kapalı konuşuyorsun ki, bazen iltifat, bazen hakaret oluyor kelimelerin. Beynimi tur bataklığa çeviriyorsun. Hiçbir anlamı çekip alamıyorum içinden."

Kara Bey gözlerini acı çeker gibi yumdu, alnını karısının alnına yasladı. "Seni görmeyen gözler körmüş." dedi, karısının gizemle ilgili söyledikleri umursamayarak. "Kalpleri gibi gözleri de körelmiş. Dilleri gibi zevkleri de sivrilmiş."

Dudakları, karısının dudaklarına dokundu ve sert, nasırlı elleri omuzlarını kavradı. Kendi ellerinin altında ufacık kalan omuzlara bir göz attı. Güneşten yanmış teni, gün yüzü görmemiş tertemiz teni okşadı. Bu görüntü öylesine bir alev yaktı ki bedeninde, Kara Bey yumuşak olmak için çaba sarf etti.

Karısı daha soluk almadan onu kucakladı ve zifaf gecesi için hazırlanmış yatağa yatırdı. Elleri terlemişti ve karısının ipeklerle bezeli bedenine dokunuyordu. Onu usulca yatağına yatırırken, titreyişini tüm bedeninde hissediyordu. Kardelen, yatakta ufacık kalmıştı. Şimdi tam bir Kızıl Kardelen i andırıyordu. Öylesine büyülüydü ki bembeyaz çarşaflar ve beyaz gecelikler arasında, bu güzelliğin fazla uzun sürmeyeceğinden korkulmalıydı. Bir Kardelen güzelliği,

sadece bir kış sürerdi ve Kara Bey, Kardelenden bir mevsim boyunca bıkabileceğine inanmıyordu.

Yastığa yayılmış saçlarım iyice yaydı, karısına yukarıdan baktı. Sonra yavaşça yanma, çok yakınına uzandı. Kendi koca bedeninin yanında ufacık kalan kıza baktı. İçinde büyüyen merhamet duygusundan nefret etti. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Daha önce hiçbir kadına böylesi derin arzu duymamıştı. Daha önce hiçbir kadına dokunmamıştı. Daha önce hiç böylesi bir afeti devranı kollarına, kılıç tutan ellerine almamıştı.

Onu korkutmak istemiyordu ancak bedenine nasıl engel olacağım bilmiyordu. Bedeni ateşler içindeydi ve tüm o intikam, hırs, ölke, nefret beyninden uçup gitmişti. Tek dileği bu tene dokunmaktı. Tek dileği daha önce içtiği o şerbetten bir yudum daha almaktı, onu kendine ait kılmaktı. Onu yabani gözlerden sakınmaktı. Bu kızıl ateş sadece Kara Kurt'un avıydı. Bir kurtla av çengine giren tüm varlıkların sonu belliydi.

Dayanamadı ve bu duygularla karısını öyle hoyratça öptü ki genç kız önce itiraz etti, ancak ardından kocasını cennetine kabul etmişti.

Kardelen in gözleri nemlenmişti ve Kara Bey bu durumdan hiç memnun değildi. Kardelen, sesi titreyerek "Canımı incitme, olur mu?" deyince Kara Bey, "Korkma..." diye fısıldadı. "Sen benim karımsın. Sen bir Bey karışısın."

Karısını bir kez daha öptüğünde önceki hoyratlığıyla alakası yoktu. "Seni incitmeyeceğim..." diye fısıldadı. "Sadece sana dokunmak istiyorum."

Kardelen işittiği sözlerle gözlerini kocaman açtı. Kocası resmen ona yalvarıyordu. Koskoca Bey, Kardelene dokunmak için yalvarıyordu. Kardelen in kalbi göğsüne sığmayacak kadar kabardı. Kardelen tekrar kaskatı kesilmişti. Kocası, "Şişt..." diye fısıldadı. "Sadece bana izin ver, giil bahçesi."

Kardelen hayretle bir şey fark etti. Korktuğu bu şey, yırtıcı hayvanları bile dize getiriyor, erkekleri bir kediden farksız

kılıyordu.

Zihni karmaşık olmuştu. Çocukluğunda sıkça kendi kendine söylediği "Asla sevmediğim biriyle evlenmeyeceğim." Sözünden, "Osmanlmm barbar erkeğine asla pabuç bırakmayacağım." sözlerine kadar uzanan süreç onun ruhunu ve aklını karmakarışık etmişti.

Bir çığlık attı ve kaskatı kesilen bedeni bir anda gevşedi. Kardelen ağlıyordu. Hayatında ilk kez hüngür hüngür ağlıyordu. Sonunda kendini bu adama sunmuştu. Ondan nefret eden, onu sırf çocuk ve şan için isteyen, sırf onu alabilmek için ona iltifat eden bu adama ait olmuştu.

Kara Bey muhakkak onu birazdan kollarından atacak, bu çığlığın bedelini kötekle ödetecekti. Hanımannesi söylemişti. Bu kocaların hakkıydı ve sesini çıkarırsan, itiraz edersen kötek hakti. Kardelen bir köteği asla kaldıramazdı. O el ona kalktığı vakit, terk eylerdi bu cihanı.

"Şişt..." Kardelen iç çekişlerle sustu. Kocası onun yanağına bir buse kondurmuştu. "Geçecek..." dedi kocası, sakin bir sesle. Aslında yüzü ıstırap çeker gibiydi ama Kardelen'i bir bebek gibi okşuyor, onu sakinleştiriyordu. "Canını yaktım" diye dişlerinin arasından konuştu. "Ama ağlama Kardelen. Sen bir Bey karışısın. Benim yüzümden bile asla ağlama..."

Belli ki genç adam daha önce hiçbir kadını teskin etmemişti. Ne tür iltifatlar edeceğini bilmiyor gibiydi. Bir gözyaşını bile nasıl sileceğini bilmiyordu.

"Bedenlerimiz birbirine alışacak, "diye fısıldadı, genç adam. Kardelen'in en çok korktuğu şeyi zikretmişti. Bu acıyı defalarca yaşayacak mıydı?

Bir süre sonra Kardelen sakinleşmişti. Kardelen şimdi biraz rahatlaşa da yastığı ıslatan sessiz gözyaşlarına tahammül edemiyordu. Bu acıyı yaşamak istemiyordu ama Kara Arslan ı, onun Karasım kendinden uzak tutmak da istemiyordu. Kardelen'den nefret etmesin istiyordu ancak ona bu acıyı

yaşatmasın da istiyordu.

Kardelen allak bullak olmuştu. Ancak bir süre sonra yüksek kayalardan aşağı düştü ve bedeni hiç olmadığı kadar gevşedi, uyuştu. Kocasının solukları da düzene girmişti. Kafası boyun girintisine girdi ve sıcak soluklarıyla Kar- delen'i ısıttı. Kocasının kollarında uyuya kalacakken alnına konulan bir buse ile "Uyu..." diye fısıldadı rüyalarının sahi- bi ses. "Uyu kadınım."

14. BÖLÜM

T^ara Bey, kollarının arasındaki narin bedene ba-(v V karken bir dirhem uyku uyuyamamıştı. Damarlarındaki kan balen deli gibi çağlıyordu. Karısının solgun teni ve sık nefesleri onu bir süre tedirgin etmişti ama kısa şiire sonra kollarında derin bir uykuya dalmıştı. Uyurken çıkardığı o garip ama tatlı sesler onun halinden hoşnut olduğunun beyanıydı.

Kara Bey gözlerinde korkuyu görmüştü. O su rengi gözler nemlenip, en iri adamların karşısında bile dik duran çenesi titremişti. Genç kız bir bebek gibi Kara Bey Ün kollarında hüngür hüngür ağlamıştı. Genç adam o vakit kendini yumruklamak istemişti. Ancak bu olmalıydı, bu ateş parçası onun karısı olmalıydı. Tüm akbabalar o beyaz çarşafın haberini bekliyordu ve Kara Bey o nişaneyi insanların gözlerine sokacaktı. Onu kimseye yar etmezdi.

Yanı başındaki karısına mahmur gözlerle baktı. Kızıl saçları bir şelale gibi yastığını okşuyordu. Keten gecelik kızıl tanelerin üzerinde, bembeyaz teniyle uyum içindeydi. Kara Beyin bir kolu, onun belini tamamen saracak kadar genişti ya da genç kızın bedeni bir avucuna sığacak kadar ufaktı. Kara Bey uzanmak, dokunmak istiyordu. Garip bir ürkeklikle elleri hiç olmadığı kadar hassas dokunuşlarla genç kızın saçlarını okşuyordu.

Ona yine dokunmak istiyordu ama genç karısı öyle cansız ve kırılgandı ki, Kara Bey kendine engel olmak adına sabır duaları mırıldanıyordu.

Vakit sabaha yaklaşırken hamama inmiş, yıkanıp ab* destini almış, namazını kılmıştı. Bir süre merdiven başında anlamsızca oyalanmıştı. O yalvaran hali, genç kadının büyülü güzelliği, Kara Bey'in bir düşman kızının kollarında kendini kaybedişi...

Kara Bey derin bir nefes aldı, nemli gür saçlarını çekiştirdi. Merdivenlerden tam çıkacakken geri iniyor, sanki o oda genç kızın iniymiş gibi tedirginlikle kaçınıyordu. Orada Kara Bey'i mahkûm ve mağlup edecek gibiydi.

Ediyordu da! O, Şehrazat'ı bile kıskandıran kız, Kara Bey'i kızıl saçlarıyla bağlamıştı yatağına. Yaşadığı o güzel âna ömrü boyunca doymayacağına yemin edebilirdi.

Evlilik böyle bir şey miydi? Eğer tüm erkekler Kara Bey gibiyse neden birkaç eş alma gereksinimi duyuyorlardı? Kara Bey, Kardelen dışında birini daha karısı yapmaya nasıl tahammül ederdi? Genç kızın güzelliği ve kokusu onu zaten tüketmişti. Kardelen gibi bir kızıl ateş yanı başındayken, dönüp başka çirkin varlıklara nasıl bakabilirdi? Evet, Kardelen dışında tüm kadınlar çirkindi. Kara Bey bu yaşına kadar onun gibisini görmemişti, görmek istememişti. Ama Allah biliyor ya, boynundaki kolye taze dövülmüş bir kılıç gibi bedenini kesiyordu. Babasının kam tekrar ellerine bulaşmıştı.

Elini babasının işlediği bakır kolyeye götürdü ve yumruğunun içine aldı. Bakır kolyenin keskin kenarları elini yaktı ama içinde yanan ateşin yanında lafı bile olmazdı. Şimdi ne olacaktı? O kollarda tekrar tekrar erirken, ellerinin kanını genç kadının bedeninde temizlerken, düşmanları sefa içinde mi yaşayacaktı?

Dağların ve yolların aslanları, evlerinin evcil hayvanlan mı olacaktı? Murat bile gönülden sevdiği karısını bırakıp "İliç de Vatan" diye gürlerken Kara Bey düşman kızının la »Harında kendini mi kaybedecekti?

Kolyeyi tutmayan elini taş tırabzanlara bir kere daha geçirdi. Hırsla soluyup hizmetli çanım çekti. Hizmetliler

genellikle zemin katta, hizmetli odalarında kalırlardı. Kara Hey bu gibi durumlarda onların evin hemen yanındaki misafirhanede kalmalarına izin verirdi. Bu çan düzeneği o misafirhaneye kadar uzanırdı.

Daha dakikalar geçmeden hanın erkekler için ayrılmış t olanağı bir kez tıkırdadı. Kara Bey'in özel kâhyası Rüstem kfendi gelmiş olmalıydı. Kara Bey gür bir sesle "Gel!" diye bağırdı. Rüstem Efendi artık bu evde bir hanım da barındığı için kapıyı çalma ihtiyacı görmüş olmalıydı.

Kâhya, elleri bağlı halde içeri girdi. Kara Bey sözü uzatmadı. "Tez askerlerim çağrılsın!"

Rüstem Efendi şaşırmış olmalıydı. Daha ağzını açmadan merdivenlerden adım sesleri geldi. Kara Bey nasıl ayağa fırladığım bilmeden ayaklandı ve Rüstem Efendiye gölge oldu. Kâhya, orada istenmediğini anlamış olacak ki ellerini bağladı ve "Emredersiniz, Beyim." diyerek geri geri çıktı. Rüstem Efendi kapıyı kapattığı vakit merdivenlerden bir varlık indi.

Saçları birbirine karışmış ve bir ahenk oluşturmuş, yumuşak dudakları uyku mahmuru büzülmüş, minik beyaz elleri bir çocuğun masumiyetiyle gözlerini ovuşturuyordu.

Kardelen dudakları sarkık bir vaziyette, kocasını görür görmez kaşlarını çattı. Kara Bey hayatında ilk kez bir kabahat işlediğini düşündü. Genç kızın gözleri öyle bir hal aldı İd, genç adam onun kendini azarlamasına bile hazırdı.

"Gittiğini sandım!" diye söylendi genç kız. Sonra dudakları daha çok büzüldü ve hırsla mutfağa ilerledi. Belli ki
bayağı öfkelenmişti. Kara Bey kükredi. "Sana saçların salık iken ortalıkta gezmemeni söylemiştim!"

Genç kız omuz silkti. "Kimse yok zaten." diye kendi kendine söylendiğini işitti genç adam. Öfkeyle onu takip etti. Bu nasıl oluyordu? Nasıl her defasında bu ufak varlık onu kendi peşine takıyordu?

"Rüstem Efendi az kalsın seni görecekti!"

"Benden utandığım biliyorum ama görse ne olacak? Hem benim saçlarımı gören diğer hanımlar çok beğendi. Sizin şehriniz benim gibi insanları çok beğenen insanlarla dolu. Senin dışında..."

Kara Bey ona ne diyecekti? Zaten beğeneceklerini bildiğim için kapat diyorum mu diyecekti? Senin tüm güzelliğin bana ait mi diyecekti?

"Yukarı çık ve örtün." dedi hiddetli bir sesle. "Askerlerim birazdan burada olur."

Kardelenin gözleri şaşkınlıkla büyüdü ve su içtiği bakır tasla beraber kocasını buldu. "Ne?" diye ağzındaki suyu püskürterek konuştu. "Neden geliyorlar?"

"Sana hesap vermem." diye kestirip attı Kara Bey. Gözlerindeki tedirginlik Kara Bey Ün boğazının kurumasına sebep oldu. O suyun ıslattığı pembe dudaklara bakmamak adına gözlerini hiddetle yumdu. Bu ufak ama kıvrımlı beden dakikalar önce onun kollarındaydı.

"Ben senin karınım..." diye hatırlattı genç kız, sanki akılsız birine anlatırmış gibi tane tane. "Tabi ki kocamın nereye gittiğini sorgularım."

"Sen benim karımsın..." diye onayladı Kara Bey. "Ben karım dâhil kimseye hesap vermem." Diyerek, onu da bu kervana kattığını belirtti.

Genç kız yüzünü ekşitti. Sonra Kara Bey e cevap bile vermeden arkasını döndü ve salona yürüdü. Kara Bey hiddetle kükredi, "Bana hangi cüretle arkam dönersin!"

Kardelen onu umursamadan basamakları çıkıyordu. "Kocam örtünmemi emretti." diye hatırlattı, yumuşak bir sesle. Kara Bey dün geceki ses tonunu hatırladığında bedeni kaskatı kesildi.

Genç kız gözden kayboldu ve kapı çalınmasının hemen ardından basamaklarda göründü. Şimdi üzerindeki sabahlığı çıkarmış, yeniden o siyah-gri, iki parça elbisesini giyinişti. Saçlarını

siyah bir şalla örtmüştü. Bu elbiseler ona asi bir hava katıyordu. Bir erkek çocuğundan farksızdı. Tabi o güzel, dolgun dudakları dışında... Kara Bey iç çekerek seslendi. "Girin!"

Askerler telaşla üstlerini düzelterek içeri girerken, gözleri bir sebep ararcasına Kara Bey'i tarıyordu. Kara Bey böyle ani bir emir verdiği vakit, askerler her daim tedirgin olurdu.

Murat, "Beyim, bir sorun yoktur inşallah?" diyerek tedirgince konuştu. Gözleri evin hanımı ve beyi arasında gidip geliyordu.

Kardelen kurumuş saksı çiçekleriyle ilgilenir gibi yaparken onları dinliyordu. Kara Bey boğazım temizledi ve "Karım, bize biraz izin ver" dedi. Kardelenin ne yapacağı belli olmazdı. Önemli konuları onun yanında konuşmamalıydı. Askerleri karşısındaki itibarı önemliydi.

Kardelen önce kocasına itiraz edecekmiş gibi baktı. Ağzını açtı, tekrar kapattı. Kara Bey onun cevabını sabırla bekledi. Sonra genç kız o güzel gözlerini sinirle yumdu ve ses çıkararak, ayaklarım yere vurarak mutfağa gitti. İstediği alınmamış bir çocuktan farksızdı.

Kara Bey onun mutfağa girdiğini işittiği an askerlerine döndü. Kesin bir ifadeyle konuştu: "Padişahımızın bahsettiği misafirler geldi mi?"

Herkes kafasıyla onayladı. Kara Bey gözlerini kısarak Kağana baktı. "Peki, tahmin ettiğimiz kişi de gelmiş mi?"

Kağan, Beyini kafasıyla onayladı ve hiddetli gözlerle "Evet, Beyim." dedi.

Kara Bey arkasına yaslandı ve düşünür gibi, "Güzel..." dedi.

"Ne yapmayı düşünüyorsunuz Beyim?" diye sordu Alp. O sırada mutfaktan yine paytak adım sesleri geldi. Belli ki genç karısı merakına yenilmişti. Tüm askerler, Kara Bey dâhil olmak üzere sustu ve genç kızın gölgesini bekledi. Genç kız onlara çaktırmadan yan yan bakarak elindeki su dolduğu tası çiçeklerin diplerine döktü. Hatta çaktırmamak adına ıslık bile çalıyordu. Sanki orada olması çok doğal bir şeydi. Kocasının ona dik dik baktığını fark etmiş olacak ki "Şey..." dedi suçlu gibi kızararak. "Çiçekler..." Elini kolunu sallayarak devam etti. "Solmuşlar. Bu evde her şey mi böyle kuru ve tatsız?"

Kara Bey bu soruya şaşırarak kaşlarını kaldırdı. Karısı daha demin hakaret etmemiş gibi omzunu silkti ve askerlere suçlayıcı bir ifadeyle baktı. "Bari siz arada geldiğinizde ilgilenin. Ahunun işleri başından aşkın. Hanım teyze de yaşından dolayı unutkan. Buraya geldiğiniz sürece eve bir katkınız dokunmalı,"

Askerleri ezilip büzülürken, Kara Bey hayretle askerlerini kalaylayan karısını izliyordu. Neredeyse gülümseyecek- ti. Neredeyse!

Karısı işin içinden bu şekilde sıyrılmış olmanın memnuniyetiyle tekrar mutfağa gitmişti. Ama kapının kapanma M'.sini işitmeyen Kara Bey, onun dinlediğini biliyordu. Bu sefer ona söyleyeceklerini bu şekilde söyleyebileceğini düşündü. Cesaret edemediğinden değil, sadece onu bu habere alıştırmalıydı.

"Ben sizinle beraber, size emrettiğim görevi yerine getirirken,

Hanımınız bu evden çıkmayacak."

Askerler bu haberi neden onlarla paylaştığım anlamamış olacaklar ki kaşlarını çatmış, birbirlerine bakıyorlardı. Kağan elindeki ufak çakıyı temizleyip duruyor, Sinan ise Beyinin ne yapmaya çalıştığını anlamış gibi sırıtıyordu. Kara Bey, Sinan'a kaş çattı ve derhal kendine çeki düzen verdi. Boğazını temizleyerek ciddi bir sesle devam etmeye çalıştı. "Bu eve giren çıkan her kim ve ne olursa haberim olacak. Ben gelene kadar yabancı bir hayvan bile alınmayacak."

Birden kedi gibi mırlayıp, "Amanın!" diye sızlanan karısını duyunca Kara Bey dayanamadı ve gülümsedi. Askerleri bu gülümsemeyi hayretle izledi. Karısı elini beline dayayarak karşısına geçti. "Zahmet olmazsa kapıya da mabet' yazdır, kocam!"

Kara Bey gözlerini büyüterek karısına baktı. "Sen bizi mi dinliyorsun?"

Karısı suçluluk ifadesi bile göstermeden elleri ile savuşturdu. "Konumuz o değil şimdi."

Kara Bey Ün dudakları kıvrıldı. Daha dün gece kollarında kıvrılan, masumca kocasının ona yapacaklarım bekleyen kadın gitmiş, eski hırçın Kardelen geri gelmişti. Kara Bey iki kadından da fazlasıyla haz aldığım düşündü.

Kollarında çocuğa dönüşen karısını ve askerlerini azarlayan Bey kızını... Bir anda ayaklanınca Kardelen irkilerek geri çekildi. Ondan korkması Kara Bey'in hoşuna gitme-

dı. Birkaç metre ötesinden laf atıyor olabilirdi ama Kara Bey den korktuğu her halinden belliydi. Dünkü gözyaşları bunun en belirgin örneğiydi. Bu, omuzları ve çenesi asillikle havaya kalkan kız, dün gece tüm tabuları dökmüş, tüm korkularını Kara Bey e göstermişti.

Hadi aslanlarım, gidelim." diye askerleriyle konuşurken, Kardelen in gözlerine bakıyordu. Karısı karşı çıkmak için öne atılacak gibi yapıyor, sonra yutkunarak geri çekiliyordu.

Kara Bey onun cevap vermeyeceğini anlayarak arkasını döndü. Ama karısı onu yine yanılttı. "Nereye gidiyorsun? Kaçta gelirsin?"

Askerler bu hesap sormayla kaskatı kesildi. Kara Bey soğukkanlılıkla arkasına döndü. Kardelen ise kocasının gözlerini gördüğü vakit yutkundu.

Kardelen sadece bir soru sormuştu! Bu adam niye ona sanki devletine karşı geliyormuş gibi bakıyordu ? Genç kız i yutkundu. Yani..." dedi, bir bahane arayarak. "Ona göre sizin için yemek hazırlatayım."

Kara Bey buna inanmıyormuş gibi burnundan soluyarak karısına baktı ve kaskatı kesilmiş askerlerine, "Siz çıkın, ben geliyorum." dedi.

Askerleri çıkar çıkmaz Kardelene emin adımlarla yaklaştı. Kardelen istemeden de olsa bir iki adım geriledi.

Onun kendine tekrar dokunacağını bilmek onu hem heyecanlandırıyor, hem de ürkütüyordu. O acıyı düşünmek bile gözlerini doldurabilirdi. Ama dokunuşları ve buseleri daha birkaç saat geçmiş olmasına rağmen özlüyordu.

Onunla vedalaşacak mıydı? Böyle hiddetle bakarken onu öpebilir miydi? Kardelen bir veda busesi istiyordu. [1] Dünün ardından bir minnet ve sevgi gösterisi bekliyordu. 1

Yalaktan bir başına kalktığından beri kalbi yaralıydı. Buz gibi yatak ona ömürlük yalnızlığını hatırlatmıştı. O yatakta hep bir başına mı kalacaktı?

Kocası burnunun dibine kadar girdi. "Son kez söyluyo- ı um, Kardelen." dedi.

Kardelen dünkü yumuşak adamı aradı gözlerinde. Ama orada kararlı bir Beyden, bir Osmanlı askerinden başka kimse yoktu.

"Bana askerlerimin yanında hesap sorma. Bana hesap sorulmasına tahammül edemem. Ben giderim ve sen emirlerime uyarak burada beklersin. Benim evlilik anlayışım İni dur."

Kardelen ağlamamak adına dudağını ısırırken öfkeyle soludu. Kocası doğruldu ve daha kararlı bir ifadeyle, Ailenle bu han içinde görüşebilirsin. Benden habersiz onları ziyaret edemezsin." dedi.

Kardelen, "Neden?" diye bağırmak yerine sessizce söylenmekten öteye geçmedi. Kocası arkasını dönünce Kardelen dayanamadı ve sesini ona duyurdu: "Eğer sen beni bırakıp gidersen, ben de kendime uğraşacak meşgaleler ararım." Burnunu kaldırarak kollarım birbirine bağladı. Kocası "Dene ve gör." Dedi, ardından kapıyı çarptı.

Kardelenin omuzları aniden düştü, dudakları büzüldü. "Salak adam..." diye ağlamaklı mırıldandı. Sadece dünkü gibi, bir kere rica etsen olmaz sanki!

Kardelen bir süre boyunca ıie yapacağını bilemedi, beceriksiz ellerle kendine bir kahvaltı hazırladı. Sonra hizmetlilerin nerede olduğunu merak ederek evi dolandı. Ama kocasının da dediği gibi evde kimse yoktu. Yanakları dün gecenin hatıralarıyla kızardı. Ama sonra boş yatağı hatırlayıp hırladı "Barbar!"

Evi gezmeye devam ederken, eve kadın eli değmediğin! fark etti. Evet, hanım teyze ve Ahu elinden geleni yapıyordu ama onların karışamayacağı mobilya renkleri, solgun duvar renkleri, işlemesiz ve desensiz bomboş bir evden ibaretti. Çiçekler kurmuş, ufak pencereler zaten yeterince ışık alamıyormuş gibi daha koyu perdelerle örtülmüştü. Kardelen bunların hepsini zihnine not etti. Eğer ömril boyunca böylesi tahammülsüz bir kocayla yaşayacaksa, en azından evine çeki düzen vermeliydi.

Bahçeye çıkmaya karar verdi. Evden çıkmaması için emir almıştı ama bahçe de evin bir parçasıydı, değil mi?

Kardelen bu düşüncesinden memnuniyet duyarak bahçeye çıktı. Işıl ışıl gün onu karşıladı. Aklına gelen şeyle mutfağa geri koştu ve dolapta pişmiş bir et yemeği buldu. Hemen bir kaba boşalttı ve tekrar dışarı koştu.

Keskin bir ıslık çalarken, elindeki tası da havada tutuyordu. Dünden beri Hercai ile ilgilenmemişti. Yırtıcı kuş, çığlığı andıran kanat sesleriyle rüzgârı yırtarak geldi. Sahibinin omuzlarına zarar vermemek adına omzuna inerken yavaşladı. Bir sevgi gösterisi ile gagasının kenarını onun yanağına sürttü ve elindeki tastan yemeye başladı. Kardelen onun başını okşarken bir anne şefkatiyle konuştu.

"Sana da yabana gelmiştir bu şehir, ha? Bulabildin mi yiyecek bir şeyler? Bu aptal Kardelenin seni unuttu ama."

Kuş onu anlarcasma mırladı. Tastaki yemeğini bitirene kadar Kardelen elini aşağı indirmedi, kollan yorulsa da hayvanını beslemek onun için hipnoz gibiydi.

Kardelen fazla uzak olmayan bir yerden çocuk kahkahaları ve çığlıkları işitti. Hercai, sahibi ile hasret gideriyor- muş gibi omzuna kurulurken, Kardelen bahçesinden gelen bu sesleri istemsizce takip etti. Aslında bahçe demeye bin şal »il isterdi. Burası onun halkının çadırlarını alacak kadar genişti. Çocuk kahkahaları yaklaştıkça, Kardelen in de me- ı.ılvi giderek arttı.

(¡ördüğü görüntü ise bu kahkaha atan erkek çocuklarını pataklamak istemesine yol açtı. Ufak ve biraz erkeksi bir k \ı çocuğu bahçenin içindeki ufak su birikintisine düşmüş, ıı.slii başı çamur içindeydi. Erkek çocukları ise elindeki salgınlarla ona bir şeyler atıyor, onun buhaline daha çokkah- kalıa atıyorlardı.

Kardelen, "Ne oluyor burada bakalım?" diye manidar bir sesle konuştu. Çocuklar neredeyse çığlık atarak yerlerinde sıçradı. Kardelenin kim olduğunu bilmiyormuş gibi gözleri kısıldı ve bir süre sessizce onu izlediler. "Biz..." dedi, en büyüğü. Kardelen onun sözünü tamamlamasını beklemeden küçük kızı su birikintisinin içinden çekip çıkardı. Kğilerek üstünü temizlemeye çalıştı ve ellerini tutup onunla yüz yüze gelene kadar kafasını eğdi.

"Neden o suya düştün?" diye sordu. Ufak kızın dudakları titredi ve ağlamaklı gözlerle Kardelenin arkasında i erkek çocuklarına baktı. Erkek çocuklarının en hırçını konuştu: "O, kız başına bizimle sapan yarıştırmak istedi. Ben de dedim ki, eğer bizden uzağa atarsan biz suya atlarız ama atamazsan sen atlarsın."

Kardelen kaşlarını çattı. Bu ne saçma bir oyundu? Bu ufak kız belli ki eline ilk kez sapan alıyordu ama genç çocuklar haksız bir galibiyetle onu cezalandırmıştı.

Ayağı kalktı, ufak kızı yanındaki kesilmiş ağaç köküne oturttu. Ellerini beline koyarak ufaklıklara döndü. "O zaman şöyle yapalım..." dedi. "Eğer siz gerçekten iyi bir sapan cıysanız beni bu oyunda yenersiniz ve üstün olduğunuzu ispatlarsınız. O zaman o suya ben de girerim. Ama eğer ben sizi yenersem bu ufak kıza adam akıllı sapan kullanma* yı öğretir, onu da oyunlarınıza dâhil edersiniz."

Ufak çocuklar homurdansa da Kardelen in onları yenme ihtimalini düşünmemiş olacaklar ki kabul ettiler.

Hepsi kendine farklı renkte bir taş buldu ve sırayla atılan

taşların yerleri belirlendi. Kardelen en büyüklerinin sapanını elinden kaptı ve ideal büyüklükte bir taşı kavradı,

Çocuklar göz açıp kapayana kadar Kardelen o taşı bahçe duvarından aşırtmıştı. Çocuklar ağızları şaşkınlıkla açılarak Kardelene döndü. Kardelen omuz silkti. "Şimdi bu miniğin eğitiminden siz sorumlusunuz."

Kardelen arkasını döndü ve gidiyordu. Ama en küçükleri olan sarışın çocuk, "Siz kimsiniz?" diye sordu.

Genç kız arkasını dönüp göz kırptı. "Göçmen kızıyım."

Çocuğun gözleri daha da büyüdü. "Annem bahsetmişti, "diye haykırdı. "Siz bu evin hanımısınız." Çocuklar aniden utançla başlarım eğdi ve ellerini bağladı. Kardelen hiddetle kaşlarını çattı. O böyle mesafeli konuşmalardan hoşlan- mazdı.

"Hayır." dedi Kardelen. "Ben sizin arkadaşınızım."

Çocuklar şaşırdı, "Ama nasıl?" dedi en sessizleri. Kardelen gülümsedi. "Beraber sapan yarıştırdığımıza göre artık arkadaşız." Elini ağzına götürerek, "Şişşt..." yaptı. "Bu bahçeye gizlice girdiğinizi biliyorum. Bu sır bize ait."

Çocukların gözleri ışıl ışıl parladı. Kardelen fısıltılarını ön bahçeye kadar işitti. "Onu gördün mü? Gerçekten Beyin karısı mı? Gözleri neden gök gibi? Yüzüne çilek suyu bulaşmış." Tabi bu son yakıştırma küçük kızdan gelmişti. Kardelen kızararak tebessüm etti. O çillerinden nefret ederken, Kara Bey onları güllere, bu ufak kız da çileğe benzetmişti.

Yüzündeki çilleri okşayarak hülyalı gülücükler attı. Arlık onları çok seviyordu. Omuzundakileri ise daha çok. i, ımkii kocası onları öpmüştü, okşamıştı ve güllere benzet- inişli.

K ara Bey, karşısındaki sırıtan adamı öldürmemek, susturmamak adına yumruklarım sıktı. Bu adamı konuşturmak zorundaydı.

Padişahın barış emrini suiistimal eden, barış yanlısı lı.ılkın arasına karışan bu it, bir başka itin emriyle buralara gelmişti. Kara Bey bunu adı gibi biliyordu. Yollarını kesen eşkıyaların leş bedenlerini bir halka gibi üst üste atarken, ortasına her zamanki gibi ay resmi çizmişti. Kara Kurt'un Ay'dan, geceden aldığı gücün sembolüydü bu işaret ve her leşinin yanma kendi sembolünü çizerdi. İtleri başka türlü nasıl inine çekecekti?

O "Zebur" denilen cehennem zebanisinin damarına basmak, bu aralar Kara Bey Ün en sevdiği işti.

Zebur'un adamı utanmazca damarlarına basmaya devam ediyordu. "Ağam tebriklerini sunuyor. Karınızın namım duymuş. Diyor ki; nefret ettiği bizlerden bir gelin .ilmiş, eğer memnun olmazsa severek geri gönderebilir. Memnuniyetle kabul ederim."

Kara Bey hırlayarak yumruğunu bu iğrenç surata geçirdi. Adam ağzındaki kanı tükürse de halen sırıtıyordu. "Duyduğumuza göre evlenen Osmanlı erleri karılarının etekleri altına giriyormuş. Ağam diyor ki; Artık Kara benim dengim değildir. Karısının eteğinin altında saklanan adamı adam yerine komam."

Kara Bey artık tahammülünün sınırına gelmişti. IV iti ne kadar yumruklaşa rahatlamayacaktı. Belli ki konuf mayacak, sadece Kara Bey'in damarına basacaktı. "Hanı* mımıza iyi bakın, Kara Bey." diye dalgayla konuştu genç adanı. "Ağabeyini nasıl öldürdüğünü öğrendiği vakit, Zebur Ağamın kollarına koşabilir."

Kara Bey işte bu lafa tahammül edememişti. Daha askerleri ağzını açmadan kılıcını kınından çıkardı ve bu itin kellesini aldı. Hainin kellesine tükürerek, "Bunu Padişahıma armağan olarak götürün." dedi. "Aramızdaki hainleri görsün ki kimlerle barış edilmeyeceğine inansın."

Kara Bey, bu adamların düzeleceğine inanmıyordu. Belki birkaçı tövbe edip doğru yolu bulmuş olabilirdi. Ovadaki halka da lafı yoktu. Ama bu dağa çıkan itler, kesinlikle dirlik düzen istemiyordu. Onların tek arzusu, at koşturacak bir devlet kurmaktı. Yıllardır atalarının kanlarıyla genişleyen bu topraklar, bir avuç şeref yoksunu namert yüzünden kaybedilemezdi. Kara Bey buna göz yummayacaktı.

Aldığı kelleye tekrar nefretle baktı. Bu seferki daha büyük bir nefretti. Vatan aşkı amenna idi, lâkin bu seferki yüreğini çıkaracak kadar derin bir öfkeydi.

Karısının ağabeyi de bunlardan biri olabilir miydi? Kara Bey 'in ellerinde gerçekten karısının, kanından olan bir adamın izi olabilir miydi? Peki ya gerçekten bu olmuşsa, Kardelen o itin sözüne gider miydi?

"Asla!" diye kükredi genç adam. Askerleri irkildi. Bunu sesli söylemişti.

O kızı kendinin kılmışken, onu asla düşmanının ellerine teslim edemezdi. Gerekirse prangalar vururdu kapılarına ama asla namusunu göndermezdi.

Sinan, "Beyim, hanımımızın ailesi onu ziyaret etmek Kin izin istiyor." diye seslendi. Kara Bey ellerini hiddetle •Malarından

geçirdi. Belki de bu doğruydu. Belki de Kara, grıiç kızın ağabeyini öldürmüştü. Kara hak etmeden kimsenin canına kast etmezdi. Eğer ağabeyini öldürmüşse, Kardelen de bir eşkıya kardeşiydi.

Muhakkak Çerkeş Beyi'nin de oğlundan haberi vardı. Peki, şimdi ne olacaktı? Bu görüşmeye izin verirse evine eşkıya babasını kabul etmiş olurdu. Kabul etmezse inatçı karısı bir şekilde kaçar, ailesiyle görüşürdü.

Kara Bey kafasını gökyüzüne doğru kaldırdı. Aldığı canların karşılığını karısıyla ödemek zorunda mıydı?

Kardelen, hizmetlilerin mutfaktaki aşçı ve hizmetlilerin yoğun çalışmasını merakla seyrediyor, bir kedi gibi oradan oraya zıplıyordu. "Neden bu kadar çok yemek yapıyorsunuz?" diye sordu merakla. Belki de askerler yemeğe gele- çekti.

"Misafirleriniz var, Hanımım." dedi, baş kâhya Rüstem Hfendi. Uzun boylu adam kafası öne eğik, elleri bağlı konuşuyordu. "Kim İd misafirlerimiz?" diye merakla sordu genç kız.

Rüstem Efendi kafasını tereddütle kaldırdı ve geri indirdi. "Aileniz, efendim."

Genç kız neredeyse çığlık atacaktı. Babası ve hanımannesi, hatta ağabeyleri bile onu ziyarete mi gelecekti? "Bunu bana neden söylemediniz?" diye çığlık attı ve koşar adımlarla üst kata çıktı. Üzerindeki siyah elbiseyi çıkardı. Yerine zarif ve güzel, koyu yeşil bir elbise girdi. Elbise giymek onu utandırıyordu ama babasına tam bir Bey karısı olarak gö-

zükrnek istiyordu. Erkek kardeşleri de onun burada mutlu olduğuna inanmalıydı. Çünkü Kardelen, ömrü boyunca ille kez bir yerde kabul görmüştü.

Aynada ki yansımasına baktı. Tedirgindi. Dudakla« morarmaya başlıyordu. Bunun sebebi, babasının onu peçesi açık olarak görecek olmasıydı. Ve kardeşlerinin de...

Babası peçesini açtığı için ona kızacak mıydı ? Ya da kocası artık onu kabul ettiği için Kardelen le gurur mu duyacaktı? Sonuçta Kardelenin yüzünü gördüğü halde Kardelen onun karısı, evinin hanımı olmuştu. Hatta buradaki insanlar onu güzel ve büyüleyici buluyordu. Kardelen artık büyüleyici kelimesinin güzel bir anlamı olduğunu da biliyordu.

Saçlarını örerek topladı ve şal denilen örtüyü kafasına attı. Kocasının onun için getirttiği takı kutusunu aralayınca, elleri havada kaldı. Dünden beri bu kutuya bakacak fırsatı olmamıştı. Şündi ise gözleri parıldayarak bu rengârenk bıoşlara, gerdanlıklara, halhallara ve bilekliklere bakıyordu. Kocaman yüzükler ise cabasıydı. Kardelen böylesi gösterişli takılan asla takamazdı! Bir kere o koca yüzüklerle parmakları acır, o sivri uçlu kolyeler boynuna batardı. Kardelen ufak ama hoş bir broşu alıp şalına tutturdu. Öğrendiği gibi yapmaya çalışmıştı. En azından saçları örtünmüştü. Babası belki sırf saçlarını örttüğü için ona kızmazdı. Kızmazdı değil mi?

Kaı delen bu sorularla zihnini daha fazla yormamak adına kendini aşağı attı ve bilmediği yemeklerin, tatlıların yapılışını izledi.

Sütle yapılan tatlı ağız sulandırıcıydı. Kardelen utan- masa parmağını bandıracaktı. Patlıcanla yapılan yemekler küçük taş ocakta etrafa mistik bir koku yayıyordu. Baharatlarla ve parçalanmış etlerle yapılan bu yemek, Kardelen in midesinin guruldamasına sebep oldu. Kaşla göz arasına
,tjjr/.ına yaprağı andıran ince dallara sarılmış pirinçleri attı,

buna sarma diyorlardı ve Kardelenin ömründe yediği en uır/.cl yemeklerden biriydi. Bunu hamamda da tatmıştı. Nasıl sarıldığını kestiremiyordu, zaten Kardelen pek yemek işinden anlamazdı.

"Immhh..." diye parmaklarını adeta yiyerek konuştu Kardelen. Göbekli aşçı, Hanımının bu haline kahkaha attı. Koskoca adamın göbeği yerinden oynadı. Kardelen *Ben ı /,• böyle yemekler yapsam yemeden duramaz, kilo alırdım.* diye düşündü.

Adının Mahmut olduğunu öğrendiği aşçıya kıkırdayarak sordu: "Mahmut Efendi, söylesene bunların içine ne lı atıyorsun?"

Aşçı, sanki Hanımının onunla konuşmasını beklemiyormuş gibi yerinde sıçradı. Kardelen in oturduğu mermeı masaya bir bakış attı ve tekrar işine odaklandı. "Be... Ben. diye kekeledi. "Beğenmediniz mi Hanımın? Derhal bunları yoksul halka dağıtır ve istediğinizi yaparım."

Kardelen şaşkınlıkla oturduğu mermer masadan aşağı atladı. "Hayır, hayır!" diye ikaz etti. Yani yenmezse tabi ki de ihtiyacı olana vermeliyiz ama ben bayıldım. Kalacağını düşünmüyorum. Belki daha sonra ihtiyacı olanlara tekrar yaparsın, ha? Yorulurum dersen anlarım ama.

Aşçı şaşırmanın hat safhasını yaşamış gibi gözlerini büyüttü ve öksürmeye başladı. Kardelen bu davranışını anlamasa da sırtını dövdü ve bir bardak su uzattı. Aşçı titrek ellerle su içerken, Kardelene dokuz başlı bir yılanmış gibi Inıby ordu.

"Geldiler, Hanımım!" diye bağırdı Rüstem Efendi. Arkasından mutfağa giren Ahu da ellerini kollarını sallayarak oııı onayladı.

Kardelen nefesini tutarak ağır adımlarla salona çık Ama babasını gördüğü an tüm ağırlığım kaybetmiş, hem" boynuna atılmıştı.

Babası bu beklenmedik saldırıyı soğukkanlılıkla karşıl dı ve kızını mesafeli bir şekilde kucakladı. Çünkü bir Be)IJ asla başkalarının yanında zayıflık göstermezdi. Kardele bunu artık ezberlemişti.

Babası bir iki adım geri çekilerek, yüzüne hayretle baktı, Onun bu bakışını kendinden iki yaş büyük ağabeyi sözle* riyle tanımladı. "Peçesini çıkarmış!"

Sanki Kardelen büyük bir suç işlemiş gibi söylenmişti bu söz. Erkek kardeşleri onu ilk kez peçesiz görüyordu ve Kardelen gözlerini kaldırmaya korkuyordu. Babası onın çenesini parmak ucuyla kaldırıp, yüzüne baktı. Genç kız, babasının sert yüz hatlarının yumuşadığına yemin edebilirdi. Ama söylediği sözler zehirdi: "Sana bunu yapmamanı söylemiştim. Beni neden dinlemedin? Artık ölümden başka kurtuluşun yok. Kürtün elinden seni ben bile kurtaramam." Kardelen, babasının ne söylemeye çalıştığını düşünerek kaşlarını çattı. O sırada hanımannesi onu hasretle kucaklamıştı. "Benim güzel kızım, prensesler gibi olmuşsun." diye merhametle öptü. Kardeşleri ona bir yabancıya bakar gibi bakıyordu. Yemekler yendiği sürece Kardelen kendini ailesi değil de bir yabancının yanındaymış gibi hissediyordu. Sanki o peçe çıkınca eski Kardelen yok olmuş gibi, ona korkuyla bakılıyorlardı. Kardelen dik durmak istedi, ağabeylerine karşı dik durmaya ihtiyacı vardı. Onların ezdiği Kardelen değildi artık. Ama ne yazık ki kendi de bilmiyordu. Kardelen kimdi artık? Bir Bey'in kapatması mıydı? Nikâh adı altında bir anlaşma mıydı? Kocasının bir gece kullanıp attığı bez parçası mıydı?

Hizmetlilerin o kan lekeli çarşafı aldığını görmüştü. Unu

yıkamak için almamışlardı. Çünkü özenle katlanmış, i*!> çantaya yerleştirilmişti. Onu kime, neden gösterecek- U* 11 i i ? Bu bir belge miydi? Kardelenin Kara Bey e ait olduğunu nişanesi miydi?

kardelen, tatlılarını yiyene kadar bu düşüncelerle boğuştu. Babasıyla her konuşmak istediğinde ona garip garip, İn»rkuyla bakan erkek kardeşlerini görmezden gelemiyor- ılıı. kn büyük ağabeyi burada olsaydı, onların Kardelene Imyle davranmasına izin vermezdi. Kardelen, boğazına utman yumruyu temizledi. "Kaç gün burada kalacaksınız lulnı?" diye sordu. Babası da boğazını temizleyerek cevap vmli. Belli ki Kardelene bakıyordu. Babası bile onu böyle Kim gözüyle görmeyeli yıllar olmuştu. Kardelen yüzünün çıplaklığıyla utanıyordu.

" Yarın yolcuyuz." diye cevapladı babası. Kardelen şiddetle reddetti. "Ama henüz geldiniz. Onca yolu nasıl geri dönersiniz. Burada kalın, Bey baba. Yan tarafta kocaman bir misafirhanemiz var. Lütfen burada kaim..."

Kardelen dayanamamış, yalvarmıştı işte. Babası yine kaşlarını çatmış, onu azarlamak için hazırlanıyordu. "Mantıklı ol kızım." diye azarladı kızını. "Bir Bey karısı İm şekilde yalvarmaz. Artık büyüdün. O peçeyi açtığın aıı sorumlulukları yüklendin. Güçlü ve asil durmak zorundasın. Halkının huzuru adına yerini bilmek zorundasın. Artık senin ailen değiliz. Senin ailen de, baban da koçandır. Bizi unut artık kızım. Varlığımızı unut. Sana artık yöremizde de bir çadır yok. Senin bizim çadırlarımıza ihtiyacın yok. Bu koskoca han artık senin hanım ellerinde. Evini güzel yönet, kocana karşı çıkma ve unutma Kardelen..."

Babası Kardelenin nemlenmiş gözlerine bakarak kafasını iki yana salladı. Bu Kardelenin ifadesini düzeltmeli için bir emirdi. Kardelen, babasını yanıltmadı ve omuzlan- * nı dikleştirdi. Sen iki halk arasındaki ince çizgisin. Bu çizgiyi ne kadar sağlamlaştırılan, o kadar yücelirsin halkının gözünde."

Babasının sözlerini kocasının gür sesi kesti. "Karımın sizin halkınıza ve yüceltmesine ihtiyacı yok. O zaten bir Osmanlı askerinin hanımı olarak yeterince yücedir. Benim halkım sizinkiler gibi öngörüsüz ve bencil değildir, Onu, iyilikbilmez halkınıza nefret duysalar da kabul edeceklerdir. "

Kardelen, babasının öfkeyle soluduğunu işitti. İki bey atasındaki ince denge bozulmak üzereydi. Babası ve kocası öfkelerini gözleriyle öyle kusuyordu ki, Kardelen ayakta durabilmek için yanındaki iskemleye tutundu.

Babası, "Siz evinize gelen misafiri böyle mi karşılarsınız?" diye kısık ama hiddetli bir sesle sordu. Kocası alaycı bir ifade takındı ve Kardelenin hemen yanındaki konforlu Fransız koltuğuna oturdu. Kardelen daha ne olduğunu anlamadan onu bileğinden çekti ve yanına oturttu. "Siz de evine misafirliğe geldiğiniz herkesi böylesi küçük mü görürsünüz?"

Kardelen, kocasının bu ayıbından kaçmak için debelendi. Ama kocası belli ki onun yanında oturmasını istiyordu ■! ya da Kaıdelen in tarafını belli etmeye çalışıyordu.

Sahi, Kardelen hangi taraftaydı? Hayatındaki bu iki erkeğin kavgasında, kimin tarafına doğru halat çekiyordu? Babasına baktı. Babası dişlerini sıksa da, belli ki huzurun bozulmaması adına sessiz kalmıştı. Usul usul yerine kuruldu ama diken üzerindeydi. Kardelen onu ilk kez çadırla-

undan böylesi uzakta görüyordu. Burada, bu koca evde bir |U*y, koca bir ovarım yöneticisi gibi değil de sadece bir kız I*.ıhası gibi görünüyordu. Ama merhamet dilenmez bakıştı rı her zaman yanındaydı.

Kara Bey e bakarak, "Yarın yolcuyuz. Biz müsaade alalım artık." dedi. Babasının peltek bir dille söylediği bu kelimelere Kardelen başka gün olsa gülerdi. Ama şimdi için- ılrı anlamsızca ağlamak geliyordu.

Babası gidecek ve Kardelen burada kalacaktı. Belki de oınrü boyunca onları göremeyecekti. Belki kocası onların görüşmesine bir daha asla izin vermeyecekti.

Kardelen onları kapıya geçirene kadar sabretti. Kocasının onlar için ayarladığı faytona binerlerken de kendini •aktı. Ama at nallan sesini duyduğu vakit dayanamadı ve kendini bahçe kapısından dışarı attı. Gözlerinden akan yaş diniden kalmaydı. İçindeki yara, çocukluğundan kalmaydı. Ayaklarındaki keskin ağrı ise sadece ayakkabısız olduğunda ıdı. Ama yüreğindeki yara...

Babası için miydi? Geçip giden yılları için miydi? Ço- t ukluğu için miydi? Belki de erkek kardeşleri, hanımannesi içindi. Ama bunların hiçbiri eskiden kendini bu denli yaralı hissettirmemişti. Onunla beraber uçan Hercai nin çığlığı andıran sesi, Kardelenin hıçkırık seslerine karıştı. Kocasının, arkasından bağırdığını işitiyordu. Bir dolu insanın onu izlemek için dışarı çıktığını biliyordu. Ancak koşmasına engel olamıyordu. Kasıklarındaki ve bacaklarındaki ağıı hile ona engel olamıyordu.

Koşunca ne olacaktı? Babası onu geri mi alacaktı? O ar- 1 ık bir Bey kızı değildi, o artık Bey karısıydı ama şimdi hiç olmadığı kadar sevgiye muhtaçtı. Kocasından görmediği, babasından görmediği, ağabeylerinden görmediği merhamete muhtaçtı.

Biri ona sarılsın istiyordu. Biri onu önemsesin istiyordu] Halkı onunla gurur duysun, babası onu takdir etsin, kocM sı da ondan memnun kalsın istiyordu. Sevilmek istiyordu] Kardelen. Çok mu şey istiyordu?

Kardelenin taşları döven çıplak ayakları havalandı. Isla» nan suratı koca bir omuza yaslandı ve bir çocuk gibi kucak» landı. Ayakları sızlarken, gözleri sızlarken, yüreği sızlarken, ruhu bu bedende huzur buldu. Buna ihtiyacı vardı. Bu **sa»** rılmaya, bu kokuya...

Kocası onu iyice sarmalayıp evlerine, hanlarına doğru yürürken kızgın ama perişan bir sesle mırıldandı: "Bunu bana bir daha asla yapma."

15. BÖLÜM

ardelen garip bir boşluktaydı. Sanki birisi tu-

(V Vtunduğu ipini koparmış, uçurumdan aşağı dürüyordu. Sonu yoktu bu sonsuz uçurumun. Hayatı hep bu yolda devam edecek gibiydi. Hep düşecekti Kardelen, düşmeleri hiç bitmeyecekti.

İşte yine o düşüşü yaşıyordu. Bir baba yoktu artık hayatında. Sırf Bey kızı olduğu için ona ağlamayı, sızlanmayı, oynamayı yasaklayan bir Çerkeş Beyi yoktu. Sonra onu lanetli ilan eden halkı da yoktu. Ona üvey kardeşmiş gibi bakan kardeşleri yoktu...

Kocası vardı şimdi. Bey kocası... Osmanlı askeri Kara... Kurt Kara.

Küçüklüğünden beri onun korkunç hikâyeleriyle büyümüş, onun gaddarlığı ile tehdit edilmişti. Kardelen bir ağaçtan atladı mı dadısı, "Kurt Kara gelirse, seni dişleri ile yer." derdi. Tüm çocuklar için korkunç bir kâbustu Kara Bey. Halkı için ölüm gardiyanıydı.

Kardelen ne zaman büyümüş ve ne zaman bu gaddar Kürtün ellerine düşmüştü? Babasının sözleri kulaklarında yankılandı. "O peçeyi çıkardığın vakit, Kurt un elinden seni ben bile alamam."

Kardelen saçlarını çekiştirerek sırtını yatak başlığına dayadı. Genç kızın patlama anından sonra kocası onu bir bebek gibi sarmalamış, odasına kadar taşımış, sonra

hiddetle konuşmadan odayı terk etmişti. Ama terk efe meden önce söylediği tek bir kelam, Kardelen e burad da yöresinden farksız olmayacağını gösteriyordu. "Sakin bu evden ayrılma\" demişti. Kardelen onun nereye git» tiğini bilmiyordu. Öfkelenmesi konusunda haklı olabl» lirdi ama Kardelen kendine engel olamamıştı. Kimsesi! kalmıştı. Sadece bir sıcaklık, bir ilgiye muhtaçtı. O mer*< diven çıkışı süresinde bir kedi gibi sokulmuştu kocasına, Sonra buz gibi yatağa bırakılırken ürpermişti. Kocası arkasına bile bakmadan ondan kaçıp giderken, Kardelen boş kalan kolları ile isyan etmemek için dudaklarını ısırmıştı.

Nereye gitmişti? Ne zaman dönecekti?

Kardelen tam da şu anda aptal gibi onun kollarına ihtiyaç duyarken, o yine kılıcında ve kan kokusunda mı teselli bulacaktı?

Başını elleri arasına alan genç kız iç çekti. Eline bir sapan dışında silah almayalı günler olmuştu. Akarsuların üzerindeki denge oyununu özlemişti. Oku ve yayı ile alıştırma yapmayı, Ateş ile kılıç yarıştırmayı özlemişti. Sapanı ile halkının en gaddar, en çenebaz kadınına nişan almayı özlemişti. Ondan nefret eden halkını özlemesi saçmalıktı ama Kardelen en azından orada dışlanmaya alışmıştı. Burada bu denli kabul görülmüşken, bir eve hapsolmak, diri diri kabre girmekten farksızdı.

Nefesi daralıyordu Kardelenin. En azından bahçeye çıkabilirdi. Üzerine rahat elbiselerini giyip, bol bir şalla örtündü. Bu fikir onu biraz rahatlatmıştı, kocası gelene kadar belki yine bahçedeki çocuklarla keyiflenebilirdi.

Kara Bey atını mahmuzladı. Atını genellikle hırslı olduğu zamanlar mahmuzlardı. Aygırı onunla bedenen bir ilerler, hatta belli günlerde o komut bile vermeden yönünü billurdu. Böyle zamanlarda da -böyle zamanlar sadece bir *.ıvaş kaybedildiğinde yaşanılırdı- atı, Kara Bey'i huzursuz ıM m emek adına onu dinlerdi.

Rüzgâr suratım ve saçlarını okşarken Kara Bey, kendini İnç olamadığı kadar öfkeli hissediyordu. Allah kahretmenin ki.

korkmuştu. İliklerine kadar korkmuştu.

bedenini son hızla dışarı atan, o minicik ayakları ile taşlın döven, hatta bir bebek gibi ağlayan karısını düşünmeden edemiyordu.

Kara Bey, o gidecek, kendisini terk edecek diye korkmuştu ve bu korkusundan nefret ediyordu! O, zayıf değildi. O, böyle şeylerden korkmazdı. Annesini, babasını ve kız kardeşini kabre uğurlamıştı, gözünü bile kırpmadan yaşamaya devam etmişti. Biraz özlemi hırsına karışmış, intikam liim duyularım yok etmişti. Ama şimdi bu kız, onun tüm dengesini bozuyordu.

Onu yatağına bile zorlukla bırakmıştı. Sanki bir kuşu .ıulıran narin bedeni ellerinden uçup gidecekti. Tabi ki Kara Bey buna izin vermeyecekti. Onun pençesinden en y.ınan düşmanı bile kaçamazken, bu kızı istemediği sürece bırakmayacaktı. Ancak böyle olmazdı. Bu benliğini tanı- yamıyordu. Ayak parmak uçlarına kadar kaşınıyor, bedeni deli sular gibi çağlıyordu. Bir delikanlıdan farksız bedenine söz geçiremiyordu. O öfkesiyle onu öperek yanında tutmak istemişti, ömrünün sonuna kadar onu o yatağa zevkle lıapsedebiiirdi.

Sonra bu fikirlerin ona getirilerini düşünerek arkasına bile bakmadan çıkmıştı. Delikanlılık yıllarında yaptığı gibi atı ile koşturuyordu yüksek tepelerde. Atı onunla dertle* şiyordu. Önce kayalıklara çıkarıyordu onu hırsla, sonra rüzgâra karşı koşuyordu yokuş aşağı. Ege nin deli suları karışırken boğazın azgın sularına, Kara Bey'in içi gibi kabarıyordu dalgalar. Atının nallan deniz kıyısına vuruyor, serin sularla okşuyordu sahibinin topuklarını.

Kara Bey akşama kadar hiç durmadan atım sürdü. Atı ter içinde kalmış, kendisi ise iç huzurunda boğulmuştu. Bir çıkış kapısı aramış, hiçbir çıkar yol bulamamıştı. Şimdi eve dönmeyi, karısının sıcak kollarına sokulmayı istiyordu. Şimdi onu koklamak, dün gecenin anılarını tekrar yâd etmek istiyordu.

Ama bunu yapamazdı! O kızla geçirdiği bir gece bile tüm hayatını, tüm hırsını allak bullak etmişti. Babasının ve erkek

kardeşlerinin kınayan ve yargılayan bakışları altında karısını kolları altına almadan edememişti. Bu göçmen kızı onun olmuştu. Ona kınayarak ve iğrenerek bakan tüm gözleri oyardı. Ama nasıl yaman bir çelişkiydi ki, ona bakan hayranlık dolu gözleri de oymak istiyordu.

Bir şeyler işitmişti. Düğün günü bunlar Kara Bey e söylenmemişti ama içerideki adamı onun kulağına öyle şeyler fısıldamıştı ki, Kara Bey, Bakanlıkları ayağa kaldırmak istemişti.

Zebur denen iblis yetmiyormuş gibi, bir de o Binbaşı olacak aç it çıkmıştı. Kardeleni nasıl saklayabilir, nasıl sakınabilirdi? Büyülü güzelliği aşikârdı. Onu babası gibi eve mi kapatacaktı? Hayatını aynı düzende, bir evcil hayvan gibi götürmesini mi isteyecekti?

Hele ki Bey kızıyken bile isyanlar eden, eli kılıç tutan, ayaklan toz tutan bu kız, Kara Bey'in bir lafıyla kendini sakınıp saklayacak mıydı?

Kara Bey, atını tırıs sürerek ağır ağır evin yolunu tuttu. Hayır, karısının yatağına bir daha girmeyecekti. Ne u[ıhıysa, o gül tadını aldıktan sonra olmuştu. İradesine hâkim olacak, genç karısından uzak duracaktı. Bir süre sonra seferler ve teftişler başlardı. O zamana kadar sabret ıneliy di...

Kara Bey atını seyise verirken, bir sevinç çığlığı ya da alkış sesi duyduğuna yemin edebilirdi. Ama mahalle arasında çocukların oynadığını düşünerek umursamadı. Atını seyise uzattı. "Çok terledi. Biraz yürüt, teri soğusun." diyerek, seyisin çok iyi bildiği bu emirleri tekrarlamadan edemedi. Atı onun için en kıymetliydi ve onun üzerindeki en ufak yara izi, seyisin işinden kovulma sebebiydi. "Emredersiniz, beyim." dedi orta yaşlı seyis ve atını açık alanda yürütmeye başladı.

Ahırların Önünde çizmelerindeki kaba tozu silkeleyen Kara Bey, o neşe çığlıklarına kulak kabartmıştı. Bir kısmı çocuklardan geldiği aşikârdı.

Karısını görmekten kaçınma fikri cazip geldi. Her ne kadar geceye yakın bir vakit olsa da yatsı namazını kıldığı vakit kendini nasıl tutacağını, nasıl o odaya girmeyeceğini bilmiyordu. Karısının uyuduğu muhakkaktı. Bugünün zihin yorgunluğu ve durgunluğu çoktan çökmüştü üzerine.

Kara Bey yine de kendine engel olmak adına bir fırsat bulmuş gibi, çocukların ne yaptığına bakmak için arka bahçeye yürüdü. Uzun yürüyüş yolu kuru otlarla doluydu. Bu bahçe en son annesi hayattayken güllerle bezenmişti. Şını- di ise terk edilmiş bir saraydan farksızdı.

Afacanların sesi daha net işitiliyordu, Kara Bey onların burada oynadığından haberdardı. Her ne kadar ses çıkarmamaya çalışsalar da, genç adamın keskin duyuları onların kuş taşlamalarım, duvardan atlamalarını ve bir havuzu andıran, eski bir sulama kanalında birbirlerini ıslattıkların! hissediyordu.

Kahkaha sesleri yaklaştıkça, bu çocuk oyunundan fazla* sıyla zevk alan kişi sayısını hesaplamaya çalışıyordu. Koca ağaçların

sakladığı arka bölmeden geçti ve karşısında gördüğü manzarayla donup kaldı.

Çocuklar kahkaha atıyordu, bunda bir sorun yoktu, Hatta oynadıkları çomak oyununda da sorun yoktu. Ama bu oyunu oynadıkları kişide ve onu seyreden kişilerde tamamen sorun vardı!

Karısı elinde bir çubukla, yerdeki çomağa vuruyor, havada sektirmeye çalışıyordu. Dikkatle defalarca sektirirken, karısı kahkaha atıyordu!

Onun karısı, onu izleyen toy ve delikanlı gözler karşısında kahkaha atıyordu!

Bu kalabalıkta genç kızlar da vardı ama Kara Bey'in umurunda değildi. Tek gördüğü eli ile eteğini tutmuş, ayakkabılarını çıkarmış ve beyaz ayak bileklerini sergileyen karısıydı!

Kara Bey kükredi, aynı anda korkuyla zıplayan karısı çomağı uzağa fırlatmak adına vurdu. Çomak, Kara Bey'in yanağım kıl kılına sıyırdı ve hafif bir çizik bırakarak yolunu tuttu. Kardelenin ve çocukların hayret nidaları birbirine karıştı.

Çocuklar korkuyla arka arkaya kaçışmaya başlamıştı. Gençler ise oturdukları duvarın üzerinden, bahçe dışına adamışlardı. Saniyeler içinde her yer boşalmış, Kardelen elleri halen eteklerinde öylece kala kalmıştı.

"Sen!" dedi Kara Bey. Sesindeki öfke yankı buluyordu. Kendi bile bu öfkeyi iliklerine kadar hissederken, bu kadının ona kızgınlıkla bakmaya ne hakkı vardı?

Kara Bey onun ayak bileklerine öfkeyle baktı. Sonra ılelid su rengi gözlerini buldu ve tekrar kükredi. "Bırak şu »•loğini!"

Kardelen eteğini bırakmasına rağmen, kocasına kafasını kaldırarak öfke kusan gözlerle baktı. Kara Bey neredeyse şaşkınlıkla kaşlarını kaldıracaktı. Burada öfkelenmesi gereken kendisiydi!

Kardelen, Kara Bey hiç orada değilmiş gibi önündeki nl lan itekleyerek ilerlerken, bir yandan pabuçlarını giyiyor, bir yandan

söyleniyordu. "İnsan görmemiş ki! Çocukları nasıl da korkuttu. Bir de haklı gibi o kara gözlerini büyütmüyor mu? Ah! Boyumdan utanmasam o suratına okkalı bir yumruk atardım!"

Kara Bey'in gözleri bu sefer gerçekten hayretle büyüdü, bunları ona mı söylüyordu?

"Ne dedin sen?" diye öfkeyle karısının arkasından yürüdü. Yine! Bunu alışkanlık haline getirmeye başlamıştı.

"Dur orada!" diye kükredi. Karısını iyi bir pataklamazsa .ıklı başına gelemeyecekti. Gecenin bir vakti kanı çağlayan delikanlılara göz ziyafeti çekmemiş gibi davranması sinirlerini yerinden oynatıyordu.

Kardelen onu dinlemedi. Hatta "Bu saate kadar evde bir karın olduğunu unuttuysan, şimdi de unut!" diyordu. Ona kızmış mıydı? Onu bırakıp gittiğini mi düşünmüştü?

Bu niye Kara Bey'i memnun ediyordu? Kardelenin onu beklemesi, ilgisini istemesi neden boşuna gidiyordu?

Ne olursa olsun bu onu yumuşatmayacaktı. Onun beyaz bilekleri, narin ayakları, güzel kahkahası sadece kendine aitti. Kara Bey'in karşısında bir kez bile öyle kahkaha atmamıştı!

O gençlerin hepsinin beyinlerini sökmek, Kardelen in güzelliğini unutturmak istedi. Bu kızın kendinden haberi yok muydu?

"Bu saate kadar nerede olduğunu ben soruyor muyum? Ne diye gelip oyunumu bozuyor ki?'[7] Kara Bey'le konuşu* yordu. Aslında Kara Bey ile konuşmuyordu. Kendi kendine söylenirken, genç adamın damarlarına bastığından habersizdi.

Genç adam öfkeli uzun adımlarla karısının arkasına yanaştı ve çevik bir hareketle onu omzuna attı. Kardelen çırpınıp, çığlık atmaya, omuzlarını ve sırtını dövmeye başladı.

Kara Bey'i tuhaf bir tebessüm ziyaret etti. Gelip dudak kıvrımına oturdu, buna engel olamıyordu. Orada bir süre kaldı. Sonra yeniden o gençlerin ilgiyle bakan gözlerini hatırladı. Karısı çırpınırken kalçasına canını yakmayacak ama akımı başına

getirecek bir fiske vurdu. Kardelen şaşkınlıkla çığlık attı ve bir süre hareketsiz kaldı. Sonra yeniden çırpındı; "Barbar! Seni pislik. Bana nasıl vurursun? Seni... Seni..."

"Beni ne?" diye bağırdı Kara Bey, çırpınan karısına bir fiske daha vururken. Kardelen çırpındıkça, çığlıklar attıkça fiske atmaya devam etti.

Karısı bir süre sonra canı acımaya başlamış olacak ki Kara Bey'in omzuna kedi gibi tünedi. Hatta eve girene kadar sessizce bekledi. Kara Bey yapmaması gerektiğini bildiği halde onu yatak odasına kadar taşıdı. Karısını bir eliyle belinden kavrayıp merdivenlerden çıkarken, elinin altındaki ten canını yakıyordu. Bütün bedeni gerilmişti. Hele İd ona olan öfkesi, onu hırpalamak ya da sarılıp koklamak arasında gidip geliyorken...

Kapının kolunu tek eliyle çevirdi ve garip bir sessizlik yaşayan karısını kapıyı kapatmadan, duvar dibine indirdi. İndirirken bedenine sürtünen sıcak bedeni düşiinmemeye yılıştı. Boğazını temizledi ve öfkeli gözlerini sabit tutmaya yılıştı. Gözleri onu taramak, o gençlerin ay ışığı eşliğinde Karısının hangi büyüsüyle karşılaştığını görmek istiyordu.

Karısının kafası yerdeydi. Yanakları gül yaprağı gibi açmış, beyaz teni öfke ya da utançtan kızarmıştı. Kara Bey yorulmamıştı, kılıcı ağırlığındaki karısı onu asla yo ramaz - di. Ama nefes nefeseydi. Bunu engellemeye çalışıyordu ,ına yumruk olmuş elleri bembeyaz kesilene kadar sıksa ila, gerilen bedenine fayda etmiyordu.

Onu önce dövmek, sonra öpmek istiyordu. Onu aklı başına gelene kadar azarlamak, sonra o gül tene dokunma- Iiyili. Kafasını iki yana salladı ve aklını başına toplamaya yılıştı. Yoksa bugün kendine ettiği yeminlerden cayacaktı.

Daha o ağzını açmadan, karısı suçlu bir çocuk gibi dudak büktü ve hesap verdi. Ama hesap verişinden bile asilik akıyordu. Sanki Kardelen yerden göğe kadar haklı, Kara bey ise ömrü boyunca haksızdı.

"Sıkıldım..." diyordu karısı, kısık ama Kara Bey'in iliklerine kadar işleyen nefes nefese sessiyle. "Ben sıkılmam. Alışkın değilim ben sıkılmaya. Öyle evde de oturamam. I iem ben dışarı çıkmadım. Emrettiğin gibi evin sınırları uda, kendimce çocuklarla oynadım. Elim pas tuttu zaten. Kılıcımı ve okumu da s aldattın..." kızgın gözlerini kaldırırken, dudaklarım öfkeyle büzmüştü. "Bir sapamın bile yok!"

Kara Bey gözlerini büyüttü. Bir erkek çocuğunun feryadını andıran bu sözler, onda gülme hissi uyandırıyordu. Ama o öfkesine tutundu.

"Sen de dedin ki; hazır oyuncaklarım yok, gençlere göx ziyafeti sunayım, öyle mi?"

Kardelen itiraz etmek için ağzını açtığı vakit Kara Bey kükredi, "Sakın!" dedi tehditkâr bir sesle. "Beni daha çok sinirlendirirsin."

Ama genç kız bunu umursamamış olacak kı ellerini bel hizasına kaldırdı ve hizmetlilerin önceden hazırladığı mum ışığında kocasına baktı. Gözleri öfke kusuyordu ve dili bunu tutamıyordu. Kara Bey, bu ele avuca sığmaz kızla ne yapacağını bilemiyordu. Genç kız, "Asıl sinirlenmesi gereken benim!" diye bağırdı ama Kara Bey'in yüzüne bakınca sesi yavaşça kesildi. Kara Bey bunu bakışlarından dolayı sandı ama genç kızın gözleri titreşti ve yanağındaki sızlayan yere baktı.

Ufacık elleri titrekçe havalandı. Kara Bey, kendi sanki narin ve değerli bir bibloymuş gibi yumuşakça dokunan parmakları hissettiği an lanet ettiği göz kapakları kapandı.

Ufacık ve yumuşak parmak uçları, yanağındaki sızlayan yarasının izinde gezdi. Bu acıtmayacak, tam tersine merhem olacak bir dokunuştu. Gözlerine açılmayı emretti. İtiraz eden gözleri, bir süre sonra sadece o su rengi gözlere bakmak için açıldı. Kara Bey'in bedeni, artık onun sözünü dinlemiyordu. Ateş gibi yanan kirpiklere, deniz gibi kendine çeken gözlere bakmak adına ona itaatsizlik ediyordu.

"Bunu..." dedi genç kız, titrek bir sesle. Kara Bey onun sesinde merhamet mi işitmişti? "Bunu ben yaptım değil mi?" dedi genç kız, Kara Bey'in gözleriyle bütünleşirken. Gözleri titrek bir neme sahipti. Ağlamıyordu, karısı kolay ağlayan bir kadın değildi. Ama merhamet duyuyordu.

Kara Bey onun kollarına sığınmak istiyordu. Bu aptal düşüncelerden nefret etse de onun sıcak kollarının hissini özlemişti.

Kara Bey çenesini kilitledi ve omuzları gerildi. 'Dokunul a."

dedi buz gibi bir sesle. Bu kız bir dokunuşu ile onu a yaldan altına serebilirdi. Kara Bey buna izin veremezdi.

(.)nun hayatında merhamete ihtiyacı yoktu, şefkate hiçi

"Ben..." dedi genç kız, elini tereddütlü bir şekilde yüzünden çekerken. "Özür... Özür dilerim. Gerçekten. Fark etmedim. İzin ver..." Kara Bey onun bir merhem ya da her hangi bir bez parçası aradığı anlamıştı. Ama yerinden lupırdayamıyor, ellerini sıkarak karşısındaki duvara bakıyordu.

Genç kız bir şeyler bulmuş olacak ki yeniden önünde belirdi. Suçlu bir çocuk gibi elindeki tütün kolonyasını bir beze dökerken, gözlerini kocasının yara izinden ayırmıyordu. Kolunu mahcupça kaldırdı ama Kara Bey onu bileğinden yakaladı.

Sıktığının bile farkında değildi. Kardelen acıyla inleyince kendine geldi ve elini savurarak indirdi. "Gerek yok!" dedi aşırı öfkeyle. "Eğer bir Bey karısı gibi davranamamaya devam edersen, sana bahçeye çıkmayı bile yasaklarım. O çocukları bir daha bahçede görmeyeceğim..." dedi, keskin bir sesle.

Gözlerindeki öfkeyi göstermek adına yüzüne doğru eğildi. Karısı bir adım gerileyince bir rahatlama, aynı anda kızgınlık duydu. Kardelen ondan korkuyordu. Bu, o geceden sonra olmuştu. Ona dokunduğu için ağlayan karısı, sırf ona dokunacak diye geri geri kaçıyordu.

Eh, kaçmasına gerek yoktu. Çünkü Kara Bey, ona bir daha dokunmamak için kendiyle savaş halindeydi. İki taraf da bu işten memnun kalacak gibi görünüyordu. Bu Kara Bey'i memnun etti. *Kesinlikle!* Hiç rahatsız olmadı. Karısı ondan iğrendiği ve korktuğu için memnundu!

"Saçından ayak bileğine kadar bana aitsin!" diye hırladı. "Bir daha herhangi bir erkek senin beyaz tenini görecek olursa... O adamın ölüm fermanı senin tenin, celladı da ben olurum. Anladın mı ?"

Sonunda sesini yükseltmeden edememişti. Hırsla arkasını

döndü ama karısının titrek sesi ile kapı kulpunu sıkıp, bir süre duraksamak zorunda kaldı. "Burada... Burada uyumayacak mısın?"

Kara Bey sesine güven emiyordu. Ayaklarına da güvenmiyordu. İşte bu yüzden daha fazla beklemeden kapıyı arkasından çarparak çıkıp, çatı katındaki çalışma odasına girdi.

Çalışma odasının kapısını kendine engel olamadığı bir Öfkeyle çarptı ve bu ıstıraba daha ne kadar dayanacağını hesapladı. Derhal bir erkek kavgasına, bir meydan çengine ihtiyaç duyuyordu. Herhangi bir görev, herhangi bir şehirde, herhangi bir zamanda...

Yeter ki şu çağlayan bedeni dizginlensin, eline kılıç alacağı her türlü göreve tavdı.

Ertesi gün öğlen saatlerinde aldığı haber onu hem sevince boğmuş, hem de öfkeden kudurtmuştu. Çünkü bir grup isyancı yine iş başındaydı ve Padişahın yaptığı reformlara karşı çıkmak adına halkı galeyana getiriyordu. Gelişme adına yapılan bu reformlar, Mustafa Reşit Paşa tarafından ilan edilen Tanzimat Fermam ile başlamış, birkaç yılda gelişerek devam etmişti. Eğitim ve yaşam statüsünü geliştirmek, demokratikleşmek, milliyetçi fikirlere de önem vermek adına duyurulan bu ferman, Rusların ve diğer Avrupa ülke-

U*riniia olduğu kadar, halkın bazı kesiminin de ayağa kalkmasına sebep olmuştu.

Bundan faydalanan dağ itleri, halkı kendi taraflarına ı,ekmek için bir takım yalan yanlış haberler fısıldayıp, milini Padişaha ve askerlerine karşı kışkırtmaya çalışıyordu.

Tabi bu Kara Bey duyana kadardı. O soysuz Zebur'un kuyruğunu kıstırmak için mükemmel bir fırsattı. Ama atlarını hazırlatırken ve kendi askerleri dâhil, yirmi askerle yol hazırlığı yaparken, bu işin ne kadar süreceğinin hesabını yapmaya başlamıştı.

O hesap yapmazdı. Gider, köklerini kurutana kadar dönmezdi. Ama şimdi eve döneceği günü hesaplıyor, karısına dokunmayacağı -kesinlikle dokunmak istemiyordu- günlerin çetelesini tutuyordu.

O buradan gidince, aklı evde kalmayacaktı. Tıpkı bir haftalık yolda karar verdiği gibi genç karısını hanında bırakacak, kendisi de vatan uğruna kan dökecekti. Olması gereken buydu. Kara Bey düşmanlara evliliğin onun gadri arlığına dokunmadığını gösterecekti. Halen gözünü kırpmadan kelle avlar, karısını ve evini düşünmeden ölüme atlardı. Vatan için bunu yapardı ama şimdi soru soran titrek su rengi gözleri görünce, Kara Bey'in elindeki keskin çakı neredeyse yeri boylayacaktı. Gözlerini karısından çekemiyor ve çakısını parlatmaya devam ediyordu. Karısı kollarım bağlamış, kapı eşiğinde onun ne yaptığını bilircesine bakıyordu.

Kara Bey ona tabi ki söylememişti! Bu kızın ne yapacağını nasıl bilecekti? Bu sefer gizliydi ve onun yandaş babasına haber uçurması an meselesiydi. Sadece gizli bir mektuba bakardı. Kara Bey işini asla tehlikeye atmazdı. Ama karısının hesap soran gözleri gözlerine böylesi hap- solmuşken, ona sadece geri döneceğini söyleyemez miydi? Tamam, o atalarının kanından olabilirdi ama teninin sahibi Kara Bey'di.

Sadece, sadece ona geri döneceğini söyleyecekti. Do-

kunmayacak, hasret kalacağı süre için o gül dudaklardan tatmayacaktı. Sıcak yatağım ve kollarını da özlemeyecekti. Dün gece rahatsız yatmasının tek sebebi o sandalyeydi!

Askerler onun bahçesinde hazır görüyordu. Bunun sebebi evin önünde evi koruyan bir düzine askerin olması ve bu görevin gizli tutulmasıydı. Kapılar sıkı sıkıya kapalıydı. Arka bahçe olmak üzere her yerde devriye gezen askerler vardı.

Karısına yandan bakış atan, hayretle ellerin dekileri düşüren askerleri görüyor ama öfkesine hâkim olmak adına dişlerim sıkıyordu. En tecrübelisi atını elinden kaçırıyor, bir başkası eyeri ters takıyor ve lanet olsun ki en beteri de bir diğeri karısını bir kısrağın sırtından izlemeye çakşırken yeriboyluyordu!

Kara Bey kükrememek adına yine dişlerini sıktı ve emin adımlarla karısına ilerledi. Karısının titrek gözleri hayretle büyüdü ve bir adım geriledi. Kara Bey ona eve girmesi ile ilgili bir hareket yaptı ancak genç kız gerilediği yerde sabit kaldı. Gözlerinde kırgınlık ve öfke vardı.

Neden kırgındı?

Dün gece için mi? Bugün için mi? Ona vurduğu için mi? Neden?

Karısı onun öfkesini yakından fark etmiş olacak ki geri geri içeri girdi, kapıyı ardından açık bıraktı. Hizmetliler bugün izinliydi. Bunun sebebi onları bu işten muaf tutmaktı. Sessiz ev şimdi karısı ve kendinin nefes sesleriyle yankılanıyordu.

"Neden?" diye sordu genç kız. Kara Bey elindeki çakıyı beline astı ve kafasını yana eğdi. "Ne neden?" diye sordu.

"Birçok şey..." dedi genç kız. Sesi mi titriyordu? Kara bey ona bakmamak adına diğer çakısını çıkardı ve beline laktiği bezle ovmaya başladı. Genç kız sinirli soluklar alarak devam etti. "Neden odanda yatmadın? Neden o rahat- sız sandalyede yattın? Neden gidiyorsun?"

Sonuna doğru sesi kısılmıştı. Bunu sormak konusunda tereddütlü olduğu aşikârdı. Sormamalıydı da! Kara Bey ona hesap vermezdi. O, bugüne kadar Allah'tan başka kimseye hesap

vermeden gelmişti. Şimdi ezeli düşmanlarının kızı ona hesap mı soruyordu?

"Soyundan gelen soysuzları diri diri yakmaya." demek istedi Kara Bey Demiş de olabilirdi. Kısık ama tehditkâr bir sesle konuşmuş olabilirdi. Çünkü genç kızın gözleri kırgınlıkla gözlerini bulmuştu.

Kızın yutkunduğunu hissetti. Neden konuştuğu kelime yüzünden pişmanlık duyuyordu? Yıllardır yaptığı bu değil miydi? Onun soyunun bir kısmı kılıcından geçmiş olmalıydı.

Genç kız boğazım temizledi ve daha kısık, daha kırılgan bir sesle devam etti. "Ne zaman döneceksin?"

Kara Bey ona soyunu kuruttuğunu, atalarını öldüreceğini söylüyordu ama genç kız onun ne zaman döneceğini mi merak ediyordu? Kara Bey artık bu kızla ne yapacağım kestiremiyoıdu.

"Belli olmaz." dedi. Ona yeterince açık etmişti. Şimdi süre ya da mekân ile ilgili herhangi bir bilgi veremezdi.

"Peki..." dedi genç kız, tekrar yutkunurken. "Ben de gelsem?"

Kara Bey'in gözleri büyüdü. înanamayarak genç kıza baktı. "Aklım mı yitirdin?" diye sormadan edemedi. Genç kız mahcupça ellerini ovuşturdu. Bu söylediği lafa kendi bile inanamıyor olmalıydı.

"Evde sıkılırım ben..." dedi genç kız. "Buradaki tek yakınım sensin, kocam. Sen gidersen eğer yabancılaşır bu şehir. Bari alışana kadar..."

Kara Bey öfkesine yenik düştü ve genç kızın narin omuzlarını tutup, onu koca meşe kapıya yasladı. Genç kız dişleriyle dudaklarını ısırarak feryadına engel oldu.

"Sen benim sabrımı mı deniyorsun kadın!" dedi, engel olamadığı öfkesiyle. Ondan ayrı kalacağı için değildi bu öfke, dün gece onu bir kere daha tatmadığı için de değildi. Bu öfke karısının işlerine burnunu soktuğu, onunla dalga geçtiği içindi. *Kesinlikle!*

"Ben sadece korkuyorum." diye fısıldadı genç kız. İlk kez korktuğunu söylediği için ses tonu kısık ve utangaç çıkmıştı.

Kara Bey'in elleri bir nebze yumuşadı ama gözlerine engel

olamıyordu. Kara Bey[7]in onu savurmasından sonra şalı açılmış, beyaz gerdanı ortaya çıkmıştı. Yine o aptal, pejmürde elbiseyi giyiyordu ama bu elbise bile güzelliğini saklayamıyordu. Yüzü kızarmış, kırmızı lekelere ortaklık etmişti.

Göğsü hiddetle inip kalkarken Kara Bey'in sert kaburgalarına çarpıyordu. Onun kokusunu ve sıcaklığını hissediyordu. Nefesi boynunu ve birkaç günlük sakalım okşuyordu.

"Neden korkuyorsun?" diye fısıldarken buldu kendini. Kendine engel olamadan boynuna yaklaşıyordu. Ona doğru çekiliyordu.

"Herkesten." diye fısıldadı genç kız, nefes nefese.

"Benden korkmuyor musun?" dedi Kara Bey. Gözleri lülen o beyaz gerdanda, gerdana dağılmış gül yapraklarm- ı laydı. Dokunuşlarının ve öpüşlerinin izini görünce bu deli kanım daha beter akıttı.

Kara Bey homurdanmaya başladı. Askerleri kapıda sefer emrini beklerken, o burada evcilik oynuyor, karısıyla hasret gideriyordu. Bunda kınanacak ne vardı? Murat da hazırlıkları hep en son tamamlayan olmamış mıydı? Onu karısının kollarından çıkarmak için Kara nın bile ikinci bir nıiir göndermesi gerekmemiş miydi?

"Senden korkmuyorum." demişti genç karısı. Ama Kara Bey sorduğu soruyu bile güçlükle hatırladı. "Benden korkmalısın." dedi, gözleri halen gerdamndayken. Aç bir aslan gibi, geyiğinin nabzını seyrediyordu. Can damarından yakalamak istiyordu avını.

"Korkmuyorum." diye diretti genç kız. Ama solukları öyle sıklaşmıştı ki, göğsü bir rüzgârgülü gibi defalarca yükselip alçalıyordu. "Ben... Ben insanlardan, benim hakkımda konuşanlardan korkuyorum. Bilmiyorum, kocam. Burayla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Dünde sırf o yüzden koştum ya yalın ayak çocukluğumun ardından. Ben oraya ait değildim, biliyordum. Ama buraya da ait değilim. Arafta kaldım. Bana iz göstermeliydin, beni tutup kolumdan tarafına çekmeliydin,

beni..."

Kara Bey onu susturmak adına ya da sadece o gerdana daha fazla dayanamadığı için dudaklarını şah damarına bastırdı. Önce ufak bir dokunuştu bu, sonra haşin bir öpücüğe dönüştü. Onun dokunulmaktan nasıl hoşlandığını öğrenmişti.

Kardelen, "Kocam..." diye fısıldadı. Kara Bey "Hımm..." diye bir ses çıkardı. Kardelen onun göğsünden tuttu. Bel

li ki itmek istiyordu ama bedeni Kara Bey e cevap vererek ona doğru yaslandı. "Bana cevap vermedin." diye nefes nefese konuştu Kardelen.

Kara Bey yine öfkelendi ve öfkeyle dudaklarını kavradı. Onu susturmanın başka yolu yoktu. Onu susturmak neden bu kadar zordu?

Onun gül tadını aldığı vakit kendine engel olamadı ve kapıya tutunan elleri havalandı. Bedenleri bir bütün haline gelmiş, genç kızın narin bedeni kolları altında kaybolmuştu. Yolculuk için giydiği geniş gömlek onu sarmalıyordu.

Kardelenin elleri saçlarını kavradı ve ensesinde gezindi. Karısı bir anda dudaklarım kurtardı ve yüzünü avuçladı. Gözlerine bakmaya çalışırken, boğuk ve sık nefeslerle konuştu. "Nereye gidiyorsun? Ne zaman döneceksin?"

Kara Bey'in gözleri sadece o dudaklardaydı. Bir kere daha tatmak zorundaydı. Sinirle dişlerini sıktı. "Sen hiç susmaz mısın kadın?" diye kükredi. Dudaklarını yine kavradı ama karısı onu cennetine kabul etmedi. Dudaklarını kilitledi ve itiraz edercesine kafasını yana eğdi. Kara Bey hırladı, bir eli ile kapıya yaslandı ve karısının sırtını kapıya dayadı. Onu kapı ile arasında tutarken, öfkesi ve arzusuna teslim olmamak için kafasını gerdanına gömdü. Bu daha büyük bir hataydı. Çünkü gerdanı ateş gibi yanıyor, keskin gül ve tuzlu su kokusu ciğerlerini dağlıyordu.

Karısı onun başını kucaklamıştı. Kalbi bir kuşun kanat çırpması gibi defalarca atıyordu. Öyle hızlıydı İd, Kara Bey bu ufak bedenden böyle bir ses çıkmasına şaşıyordu. Kafasını kaldırdı, yine o büyülü gözlerle karşılaştı. Kafasındaki şalı sıyırdı ve örgülü saçlarına hayranlıkla baktı. Bir örgü, bir kadına ancak bu kadar yakışa bilirdi.

Örgülerini okşadı ve gözlerine tekrar baktı. Onu yeniden kendinin kılmamak için ölesiye bir çaba gösteriyordu. Bu saçmaydı, karısına elbette istediği gibi dokunabilirdi. Ama Kara Bey hayatında ilk kez korkuyordu. Ona dokunduğu vakit, Bin Bir

Gece masallarım işitmekten korkuyordu. Tatlı sesiyle Kara Bey e ne söylese onu ikna etlerdi. O cennetine kabul etmiş görünmek için Kara Bey'i evcil bir kurda bile çevirebilirdi. Ama Kara Bey Buna izin veremezdi.

Bu sefer daha beter bir hırsla kavradı dudaklarım. Ama matçı karısı onu kabul etmiyordu ve Kara Bey öfkeyle kükrerken, ne söylediğinin bilincinde değildi. Sadece, belki de Baltalarca sürecek bu sefer için bir parça gül tadını yanma almalıydı.

"Karadeniz yakınlarına göreve gidiyorum, kadın. Birkaç hafta sürer."

Kardelen, kocasının ona hesap verdiğini işittiği vakit mutluluktan Ölecekti. Bu sefer ödül olarak o yaklaşmadan kardelen atıldı dudaklarına ve onun tadım çıkarırcasına öptü. Kocası yaptığı hatayı yeni fark etmiş olacak ki omuzları gerildi.

Kardelen bunun gizli bir görev olduğunu biliyordu. Kocasının tereddüdünü hissetmişti. Onu her ne kadar kızsa da, Kardelen kocasına asla ihanet etmezdi. Kendini tanımayan kocasına nasıl kızabilirdi? Kardelen bile Kara Bey'i tam anlamıyla tanımıyordu ki.

Kocası yine gerdanında soluklanırken, Kardelenin ruhuna hüzün çöktü. Daha iki haftadır tanıdığı kocasından ayrılmak istemiyordu. Onun görevleri olduğunu biliyordu ama bu koca şehirde kendini bir başına hissediyordu. Sanki gözleri bağlanmış ve bilinmez bir yere atılmış bir kediydi.

Kocasına da söylediği gibi arafta kalmış, iki dünya arasında sıkışmıştı. Buraya onsuz nasıl alışacaktı? Ona kızsa da bağırsa da kısıtlamalar koysa da o Kardelen in kocasıydı.

Gözlerinin yaşardığını hissetti ama buna engel oldu. Babası da halkı için nice zorluklara göğüs germişti. Kardelen bir Bey'in arkasında nasıl durulur, bilirdi. Hanım olarak omuzları dik ve gururlu olmalıydı. Ama kendini hiç olmadığı kadar muhtaç

hissediyordu.

Kocasına bir kedi gibi elleri ve ayakları ile sarıldı. Onu bırakırsa ölecekmiş gibi...

Ama Kara Bey dışarıdan gelen seslerle bedenini gerdi ve genç kızın kol hapsinden kurtuldu. Kardelen dertop oldu ve kapının yanma çekildi. Gözleri yerdeydi. Hayır, ağlamayacaktı. Dün gece kollarına gelmeyen adamın, bugün onu tutkuyla öpen adamın, onu lanetli ilan edilen yüzüyle kabul eden adamın arkasından ağlamayacaktı. Onu bu şehirle, onu kabullenen insanlarla, onu yaşamla tanıştıran adamın arkasından ağlamayacaktı.

Ağlayamayacağı adam şimdi halkından, belki de ağabeyi gibi iyi huylu isyancılardan intikam alacaktı. Gözünü kırpmadan kelle avlayacak, içlerinde belki çocukluk arkadaşı Ateş bulunacaktı. Onun gaddarlığından nefret ediyordu. Öngörüsüz ve hesapsız katliamından da nefret ediyordu. Ama bunlar için değil, kendi için gitmesin istiyordu bencilce. Onunla kalsın istiyordu. Gaddar Kurt a bir zarar gelmezdi elbet ama Kardelen aptalca onun tenine dokunacak bir kılıç darbesinden bile ölesiye korkuyordu.

Kara Bey boğazını temizledi ve aralarına mesafe koydu. Ondan kaçıyor muydu? Daha demin ki öpücü- j>u dudaklarında sızlamasa, Kardelen hayal olduğunu düşünecekti.

"Allaha emanet ol." dedi kocası. Kardelen artık Allah dedikleri Yaratıcının kim olduğunu biliyordu. Bunu hanım teyzeye sormuştu. Dili pek dönmese de onu, koskoca Kara Hey'i bile dize getiren, ayaklarına kapatan Yaratıcısına emanet etti. "Allaha emanet ol."

Kardelen bir soluk verme sesi duydu, kocasının gözlerini başının üstünde hissediyordu. Kara Bey kapıyı ardına kadar açtı ve soğuk rüzgâr ayrılık habercisi olarak kapılarını çaldı.

Kocasının çıkmasını bekleyen, ağlamak için fırsat kollayan Kardelen çenesinin altında bir el, alnında ise sıcak lıir öpücük hissetti. Bu diğerleri gibi haşin ve tutkulu değil, merhametli ve yumuşacıktı.

"Gözlerini, bileklerini ve saçlarını sakla Kardelen." dedi kocası fısıltı gibi. "Onlar benim için, bir koca için nimet. Onları benden başkasının görmesine izin verme."

Kardelen kafasını kaldırdığı vakit kocası kapıyı çoktan kapatmış, Kardeleni ıssız evde bir başına bırakmıştı. Kardelen hem gülümsüyor, hem de sessiz gözyaşları döküyordu. Babasına yaptığı gibi kocasının arkasından koşmamak için duvara tutunuyordu. Hıçkırıkları duyulmasın diye elini dişliyordu. Gözyaşları yüzünü yıkıyordu.

Yüzünü tokatlayarak kendini susturmaya, gözyaşlarını durdurmaya çalıştı. Bey kızı ağlamazdı... Babasının görevi halkını korumaktı. Bey hanımı hiç ama hiç ağlamazdı. Kocasının görevi, halkını korumaktı. Kardelen kaderine ağladı. Ona ağlamak hep haramdı. Bir sonbahar günü, kışın habercisi rüzgâr daha henüz dokunduğu kocasını söküp alıyordu. Kış neden Kardelene hep böyle gaddarca geliyordu.

"Ya Allah, Bismillah, Allah-ı Ekber!" nidaları yükseldi, Bu komşuların duyamayacağı ama askerlerin aralarında bir yemin gibi söylediği söz, Kardelenin bedeninde titreme- lerle yankı buldu. Kardelen korkuyordu. Bu kışta bir kayıp vermekten ölesiye korkuyordu. Hâlbuki önceki kayıpları, şimdiki kazandıklarına karışacaktı, bilmiyordu...

16. BOLUM

X/ardelen ellerini beline dayadı ve evin son halini (V vgözden geçirdi. Kafasını memnuniyetle sallarken, yanında ağzı açık onu izleyen hizmetlilere döndü.

Ahu, hanım teyze, Rüstem Efendi, Aşçı Mahmut, genç luhçıvan Basri ve yeni tanıdığı ufak hizmetlisi Selim ona ••anki iki başlı dev bir canavarmış gibi bakıyordu. Kardelen gözlerini kırpıştırarak döndü ve sordu: "Sizce nasıl oldu?"

Hizmetliler bu soruyu beklemiyormuş gibi bir süre şaşkınlıkla baktı. Ahu'nun tebessümü bu garip havayı böldü, Ahu ellerini kaldırıp "Mükemmel oldu Hanımım" dercesi- ne bir işaret yaptı.

Kardelen memnuniyetle gülümsedi ve güzel hizmetlisinin omzunu kucakladı. Ahu ile zaman geçirmeyi, onunla dertleşmeyi seviyor ve hasret kaldığı samimiyeti yaşıyordu.

Küçüklüğünden beri ihtiyaç duyduğu sevgi dolu temaslara engel olamıyordu. Ona vebalı gibi davranan ağabeyleri, halkı ve babası yüzünden Kardelen dokunulmaya ve kucaklanmaya hep hasret kalmıştı. Şimdi ona böyle sevgiyle bakan gözler, Kardelende sadece kucaklama ihtiyacı doğuruyordu.

Ahu pembeye çalan yanaklarıyla, ışıldayan gözlerle Hanımının koca konağa yaptığı değişikliği izliyordu.

"Hanımım bunları nereye koyalım?" dedi, sipariş ettikleri koca vazoları taşıyan satıcı. Kafalarındaki kırmızı şapka

öncelеii Kardelene garip geliyordu. Kocası ve askerlerin de görmediği bu fes denilen kırmızı şapkayı, bahçıvan Bas- ri ve Rüstem Efendi de takıyordu. Kardelen bunun bir nevi üniforma olduğunu düşünmüştü. Ama öğrendiğine gör● bu Padişahın emri altında takılan bir takkeydi. Modernleşme ve gelişme anlamında yapılan reformların etkisi kıyafetlere de yansımıştı. Ama bu halk hep sadelik ve asaletten yanaydı. Göıdüğü kadınlar ve erkekler abartısız, temiz vc şık giyimliydi.

"Şuraya koyun, diğerini de merdiven boşluğuna." Kardelen çocuk gibi oradan oraya koştururken, adamlar yerleştirdikleri eşyaları Hanımlarını memnun etmek adına milimi milimine soruyordu.

Kardelen tüm yerleştirme işi bittiği vakit hizmetlilere dinlenme süresi verdi. Ahu buna itiraz etmişti ama Kardelen ona sahte bir kızgınlıkla çıkışmış, hizmetliler odasına göndermişti.

Şimdi ise koskoca evin havasını değiştirdiği için, kendi havasının değişeceğini düşünerek ne kadar aptallık ettiğini düşünüyordu.

Yumuşak ve açık renk kabartmalı koltuğa oturdu. Elle- ıini çenesinin altına yerleştirdi ve salonu inceledi. Salonu çiçeklerle, açık renk duvarlarla renklendirmişti. Krem rengi koltuklaıa uyan beyaz zambaklar kaplıyordu salonun dört yanını. Sonra el dokuma zümrüt yeşili kilime uygun kırlentler ve güneşlikler vardı. Kırık beyaz tüller yerlere kadar uzanıyor, heıüz döşenmiş açık renk mermerleri okşuyordu.

Kardelen handa bu denli bir değişiklik yapmaya öncesinde korkmuştu. Ama zamanla kendine daha boğucu, daha karanlık gelen bu salona dokunmadan edememişti.
Öncelikle ufak ayrıntılarla, eski mobilyaları atmakla başlamıştı. Ama başladığı işin devamı öyle hızlı gelmişti ki, Kardelen kendine engel olamamıştı.

Artık bu konak o kadar da kasvetli ve bakımsız değildi. Kardelene eskisinden daha boş gelmeye başlamıştı.

Önceki koltuklarda kocasından izler vardı. Bıı koltuk- l.na ise Kardelenden başka İtimse oturmamıştı. Ayrıca ,ıçık renk

mermerler de ayak basılmamış gibi duruyordu. Aslında Kardelen dâhil en az on kişinin ayaklarının izlerini taşıyordu. Ama Kardelen o koca ayakların sesini ve evi lılretişini arıyordu.

Neredeyse on gün geçmişti kocası göreve gideli. Kaideline koca bir asır gibi gelmişti. Genç kız aslında bu kadaı kendini boşlukta hissetmemeliydi. Sonuçta kocaman ev una kalmış, insanlar emrine amade olmuştu. Ne istese yiyor, ne isterse giyiyordu.

Aybüke ve Selma Hatun onu hiç yalnız bıı akmıyordu. K .irdelen e ahbaplık yapıyor, ona bilmediği her şeyi öğretiyorlardı. Kardelen bu devletin kanunlarını, örf ve âdetlerini gerekli miktarda öğrenmişti.

Aybüke ona kadınların ne tür bakımlar yaptığıyla ilgili ipuçları vermişti. Selma Hatun ise ufak tüyolarla evliliğin nasıl ilerlemesi gerektiğini söylemişti. Kardelen in sıkılmayası gerekiyordu ama sıkılıyordu. Dört duvar onu boğuyordu.

Kocasının emri üzerine bahçeye bile çıkamıyordu. Hapislik bir yaşantı içerisinde, onu hapseden gardiyanını öz- lüyordu.

Bu aptalcaydı. Babası onu kendi içine kapatmıştı, kocası ise bu koskoca konağa! Kardelenin ömrü güneş yüzü görmeyen adından geçiyordu.

Dışarı çıkmak istediğini her söylediğinde insanlar **ona j** §ai*P bakıyor, sonra tedirginlikle birbirlerine soru«] yordu. Bu, Kardelene karşı gelmek istemeyenlerin kaçış j yoluydu. Belli ki onu dışarı çıkaranlar cezalandırılacaktı. Bunu istemeyen Kardelen uslu bir ev kadını gibi evinden i çıkmıyordu.

Pencereden hasretlik giderdiği Hercaisi bile tedirgindi,) Kaı delen in sürekli kapalı kalmasına bu kadar alışkın değildi, ■ Kanatları çok fazla uçamamaktan dolayı hantallaşmış, vahşi doğaya uğramadığı ve gagasını dilediği gibi kullanamadığı için hırçmlaşmıştı. Kardelen ona her ne kadar yemek verse de Hei cai kendi avlamadığı avları pek yemekten saymıyordu.

Omuzlarını düşüren Kardelen evde gezmeye koyuldu. Mutfakta yaptığı değişiklikleri inceledi. O pek mutfak işlerinden anlamazdı, bu yüzden bir hafta boyunca aşçının ağzını aramış, onun neye gereksinimi olduğunu öğrenmişti. Utanan aşçı pek ayrıntı vermese de Kardelene gerekli olan bilgiyi sunmuştu. Sonra hizmetli odalarının bir hapishane gibi küçük olan pencereleri büyütülmüştü, Kardelen çıkamasa da, bahçeyi temizlemek için bahçıvan Basri'nin yardımına bir düzine adam getirtilmişti. Basri bir ayağı hafif seken genç bir delikanlıydı. Neşe doluydu ve bu yaşta ailesini geçindiriyordu. Tek başına koca bahçeyle ilgilenmesi olanaksızdı. Ama düşüncesiz sandığı kocası onu zorlamamış, hatta maaşın tamamını sadece onun alması için yardımcı bile tayin etmemişti.

Kardelen gün geçtikçe, Kara Bey'in o korkutucu bedeninin içinde güzel bir kalp taşıdığını düşünüyordu ve bu düşünce ağrıyan ve özleyen kalbine pek etki etmiyordu.

Uyumuyordu Kardelen, yiyemiyor, gülemiyordu. Normalde de pek gülmezdi ama kocası gittiğinden beri tuhaf bir terk edilmişlik hissi vardı.

Kocasının kılıcı, atı ve vatanı söz konusu olduğunda, Kardelen her zaman sonda gelirdi. Belki bu sıralamada Kardelenden üstte olan bir yığın şey vardı. Kocasından ilgi vr şefkat beklememeliydi ama anlamsızca bekliyoıdu.

Her gün rüyasında ona, "Gül bahçesi! diye sesleniyordu kocası. Kardelen, kalbi göğsünden çıkacakmış gibi uyanıyordu. Rüyasında ona dokunan adamın elini tenin- de hissetmediğinde, buz gibi sabaha uyandığında ağlamak istiyordu. Rüyalarındaki kara

gözler ona aşkla bakıyordu, sonra tenini o zifaf gecesinde yaptığı gibi yumuşakça okşuyordu. Kardeleni elleri, gözleri ve dudaklarıyla saatlerce seviyordu. Hayatında ilk kez, rüya dahi olsa kıymetliydi Kardelen.

Uyandığında hemen yeniden uyumak, o rüyaya geri dönmek istiyordu. Ancak gözlerini kapattığı an kocasının o nefretle "Düşmanımın kızına asla sevgi beslemem." diyen sözleri ilişiyordu. Onu tehdit edişi... Genç kızın ihanet etmesinden korktuğu için ona güvenmeyişi...

Kardelen tüm evi dolandığını yeni fark ederek, hizmetlilerin ibadet için ayırdığı odanın önünde durdu. Genç kız günlerdir en çok bunu merak ediyordu. Onun halkı bir kumaşın üzerine, yıkanıp paklanıp secde etmezdi. Onun halkı ateş yakar, dolunayı bekler ya da yılın belirli günlerinde ayinler düzenlerdi. Yaratıcının ışığı ve sıcağı daha iyi gördüğüyle ilgili bir takım söylentileri vardı.

Kardelen in en anlam veremediği zıtlıkbuydu. Bu insanların dediğine göre her nerede olursan ol, her nasıl olursan ol Yaratıcı seni duyardı. Hiçbir aracı, hiçbir sembole gerek yoktu.

Kardelen bu ibadet denilen şeyin de bir çeşit tapınmt olduğunu söylediğinde, hanım teyze ve Ahu şiddetle rec detmişti. Bunun bir tapınma değil; minnet, şükrediş ve yc gösteriş olduğunu söylemişlerdi.

Buna mecbur bırakılmazdı. Bu sadece Allah'ı hatırladı* ğını, Ona ibadet ve secde ettiğini, Onun yarattıklarına mim] net duyduğunu gösterme şekliydi.

Allah...

Kardelen daha önce bu ismin anlamını pek bilmiyordu, Sormaya da korkuyordu. Çünkü buradaki insanlar onun cahil ve akılsız olduğunu düşünecekti. Çünkü iki yaşında bii bebek bile Allah m kim olduğunu bilirdi. Ama Kardelen bilmiyordu. Öğrenmek istiyordu. Garip bir dürtü onu itekliyoıdu. İçindeki kocaman boşluk, merakla uyanmıştı. Sanki çocukluğundan beri süre gelen merakı bir anda en had safhasına ulaşmıştı.

Bunu Ahu ya ya da hanım teyzeye sormadı. Aşçıya, bahçıvana ya da kâhyaya da sormadı. Bunu kendinin bilgisizliğiyle dalga geçmeyecek Selime sordu. Ufaklık henüz sekiz ya da dokuz yaşlarındaydı. Burada çalışma gerekçesi ise

mektebine devam ederken ailesini geçindirmekti. Kardelen şaşkınlıkla bir şey fark etmişti; Kocası yetimleri, öksüzleri ya da bedensel özürlüleri işe almıştı. Mesela aşçının karısı ölmüş, üç çocuğu ile ortada kalmıştı. Kardelenin öğrendiğine göre çocuklarına Rüstem Efendinin hanımı bakıyordu. Rus tem Efendinin ise evi yanmıştı. Eşi ve mektepli çocuklarıyla Kara Bey'in yerleştirdiği misafir konağında ikamet etmişti. Misafir konağı Kardelenin duyduğuna göre en az yiımi odalı, bulundukları han kadar kocamandı. Kara Bey bu evin bakımım onlara teslim etmiş ve konaklama izni vermişti. Bu izin ne hikmettir İd beş yıldır sürüyordu.

Kardelen, Selimin de yetim olduğunu öğrendiğinde lşından bir şeyler kopmuştu. Kendi de öksüzdü. Minesini |ıj() t ammamış bir çocuk için bu acı verici olmamalıydı ama lünısesiz Kardelen için acı vericiydi. Hep düşünmüştü.

.ıha annesi hayatta olsa, Kardeleni sever miydi? Onun lanetli olduğuna inanır mıydı? Babasının onu içine hapsetmesine izin verir miydi?

Peki ya ağabeyi? Ağabeyi öldüğünde Kardelen henüz dokuz yaşındaydı. Arada gördüğü, yörenin en yakışıklı he yi olan ağabeyi onu hep kanatlan altında tutardı. Ona ,.ski hikâyeler

anlatır, bir kızın bilgili olması gerektiğiyle il-),ıli nutuk çekerdi. Ona ata binmeyi ilk ağabeyi öğretmişti, Mmra Moğolların oku ve yayı tutuş şeklini öğretmişti. Halkında ilk kez Moğolların atış şeklini kullanan ağabeyiydi. lUınu ilk öğrenen ve doğru bir şekilde kullanansa Kardelendi. Erkek kardeşleri Kardelen kadar becerikli ve çabuk öğrenen tipler değildi. Onların en çok peşinde koştuğu av kızlardı ya da yiyebilecekleri etli bir küçükbaştı. Ömürleri göbeklerini kaşıyıp, dişlerini karıştırarak geçiyordu. Kardelen, ağabeyinin ve erkek kardeşlerinin nasıl aynı kandan olabileceğini düşünmeden edemiyordu.

Selim'in ona söylediğine göre sekiz yaşındaki bu ufaklık bile erkek kardeşlerinden daha mertti. Çünkü Selim o tombul ve tatlı yanakları kızararak, "Er kişi anasını, bacısını aç bırakmaz." diyordu. Kardelen her defasında dayanamayıp o yanakları sıkıyor, ufaldığın renginin daha çok kızarmasına sebep oluyordu.

Selim le Alalı hakkında ilk konuştuğunda, çocuk hanımına inanamayan gözlerle bakmıştı. Dediğine göre büyükler hep bilir, küçüklere öğretirdi. Kardelen ise ondan öğrenmek istediğini söylemişti.

Selim, "O, tektir" demişti. Kardelen Onun tek olduğunu biliyor ve kalpten inanıyordu. Kendi ataları da tek tanrının var olduğunu bilirdi. Kardelenin merak ettiği; Ona ibadet edilme şekliydi. Kardelen sormuştu; "Peki, O bizi nasıl duyar?"

Genç çocuk ona aptalmış gibi düz bir bakış atmıştı. Hanımının cahilliğine tahammül edemese de bunu dile dökemiyor olmalıydı. "O bizi hep duyar. O her yerdedir." diye çıkıştı çocuk. Kardelen utansa da sorgusuna devam etti. "Peki, bizi hep duyuyorsa, neden kötülüklere izin veriyor?"

Genç çocuk aniden hanımının ağzını kapatmıştı. Sanki çok büyük bir kabahat işlemiş gibi gözlerini sıkı sıkı yumup, "Allah'ım sen hanımımı affet." demişti.

Kardelen bu inancı ve sevgiyi sadece hayranlıkla izlemişti. Kayıtsız şartsız inanış... Nasıl bir histi?

Genç çocuk elini suçlulukla hanımının ağzından çekti ve kafasını yere eğdi. "Ben..." dedi titrek sesiyle, "Ağzınızı kapatarak saygısızlık ettim. Ama... Ama..." Dudakları titreyince Kardelen onun suçlu haline dayanamadı. Kucaklayarak dizine oturttu ve saçlarını okşadı. "Senin suçun yok ki." dedi, sevgiyle. "Bu, bilgisiz ablanın suçu."

Çocuk suçlulukla elleriyle oynarken, adeta hatasını telafi etmek için fısıldayarak Kardelene anlattı.

"O, bize kötülük gelmesini istemez ki! Ana kötülük olmasa iyi kullarını nasıl ayırt eder? Ninem derdi ki "Pirincin içinden taşı ayıklamak için pirincin geçtiği ancak taşın geçemediği delikli bir kap gereklidir. Günahkârlar ve salih kullar da böyle ayırt edilir."

Kardelen bu açıklayıcı bilgi için minnetle gülümsedi. Daha önce nasıl düşünememişti?

Kötülük olmadan, gerçek iyiliksever insanlar nasıl ayırt edilirdi? Bu bir çeşit eleme gibiydi. Halkı da yetiştirdiği koyunlar için bu elemeyi yapardı. Laf dinlemeyen ve hırçın küçükbaşlar diğerlerinden ayrılır, ovalarda yemlemek için daha uysal olanlar

götürülürdü.

Kardelen önceleri bunu öyle derin düşünürdü ki, hanımannesi onun aklını yitirmek üzere olduğunu düşünürdü.
I)ua bir kadının bilmesi gerektiğinden fazlasını merak etmemesini söylerdi. Mesela inek ve koyun nasıl sağılır, sonla çapa nasıl yapılır, kilim nasıl dokunur...

Kardelen eğer zorla öğretilmemiş olsaydı belki bunlara da ilgi duyardı. Ama o zorunluluktan nefret ederdi. Asi ruhu ona hep bilinmezleri merak ettirirdi. Kara Bey e olan hayranlığı daha o yaşlarda bu yüzden başlamamış mıydı?

Selim ile olan sohbetleri günlerce devam etmişti. Gizli saklı oyunları ev ahalisinden gizliydi, sohbetleri ise Selim'i sıkmayacak derecede eğlenceliydi.

Kardelen önünde beklediği mescit adı verilen odaya girdi. Bu oda fazlasıyla temiz ve boştu. Sadece duvara dip dibe gelen bir kilim ve yumuşak el dokuma küçük küçük halılar vardı.

Duvarda kutsal kitap olduğunu öğrendiği, "Kuran" adı verilen kitap vardı. Kardelen kısıtlı Osmanhcasıyla okuyordu ancak birçok kelime çok farklıydı. Konuşmayı öğrettiği gibi yazmayı da ağabeyi ona öğretmişti. Genç kız yörede okuma ve yazmayı öğrenen ilk kızdı. Tabi halk onu genç kızlardan saymadığı için, bu listeye daha giremeden çıkmıştı. Onun halkı okumak ya da yazmak gibi akıl yorucu işleri kadınlara vermezdi. Çok bilen kadın onlar için cehennem azabından farksızdı. Ama Kardelen birçok genç kızın erkeklerden daha bilge olduğunu görmüştü. Tuhaf

bir şekilde bunu saklarlardı. Sanki bir tür hastalıkmış git bilge dillerini tutar, safça göz süzerlerdi.

Kardelen duvardaki diğer kitapları kurcaladı. İlk kez bu kitaplara böylesi sahiplenici dokunuyordu. Selimle yaptı* ğı muhabbetler onu bu dine itiyordu. Kendine engel olamıyordu. Akıl sahibi her insanın inanacağı bir din ve yön'■ göstergesiydi.

En basitinden tütün ve şarap gibi insan bedenine zarar veren şeyler yasaklıydı. Kadınları değersiz kılan, hastalığı yayan fuhuş yasaklıydı. Bedenine zarar verecek herhangi bir şey yasaklıydı.

Allah kesinlikle yarattıklarına kıymet veriyor olmalıydı.

Kaı delen, kocasının hasretiyle kilimlerin üzerine bağdaş kurdu ve Osmanlının din tarihiyle ilgili olan ansiklopediyi araladı. Meraklı gözleri anlamadığı cümlelerle daha çok kısılıyor Kardelende dayanılmaz bir baş ağrısı yapıyordu. Ama Kardelen bacakları uyuşana kadar orada oturdu.

At sürmeyi özleyen ayakları isyan ediyor, kılıç ve ok tutmak isteyen parmakları uyuşuyordu. Son bir sayfa daha diye okuyarak günü tamamlamaya koyuldu. Hava kararıyor, Ahu ve hanım teyze namaz için odaya girip, Kardelene şaşkınlıkla bakarak çıkıyordu.

Kardelen eğer kafasını doldurmazsa yine dışarı çıkmak için tutuşacağını biliyordu ve bu bilgiler ona soğuk suyun kıyısında at sürmek kadar heyecan veriyordu.

***

Kara Bey meşe ağacına sırtını verdi ve kurulan çadırları gözleri. Askerler meşaleleri yakmış, hengâmeyle yıkılmış ovayı aydınlatıyordu.

Kara Bey haftalardır halkı sakinleştirmek ve dirliği boruları yakalamak için dayanılmaz bir süreç geçirmişti.

\ lyku uyutmamış, kendi de uyumamıştı. Çocukları ve kadınlan

civar köye götürmeleri için arabacılar tutmuş, dağ- l.ıı ı mesken tutan eşkıyalara meydan okumuştu. Korkak it Mirüsü saklanmıştı.

Hep bunu yapmazlar mıydı? Ödlekçe, gizlice saldırır, nıasum halkın beynini yıkar, yıkayamadıklarını da zorbalıkla kendi saflarına çekerlerdi.

Kara Bey haftalarca askerleri eşliğinde dağlan, ovaları vr civar köyleri taramıştı. En ufak bir şüpheye yer vermeden bu işte parmağı olan herkesi tutuklatmış, zindanı bir ,ıvıiç sadakatsizlikle donatmıştı.

Kara Bey, Padişahın barış isteğini anlayamıyordu. Barışı hak etmeyen insanlar böylesine çokken, Padişah neden K ara Bey e bir emriyle hepsinin kellesini aldırtmıyordu.

Bu belki gaddarca bir düşünceydi ama Kara Bey için değildi. O heybetli, koca dağları andıran babasını bile bir ,,vuç barıştan ve iyilikten anlamaz namert yüzünden kaybetmişti. Onları kanunen sorgulamak bile gerekmezdi. Bulundukları yerde hain kelleleri, abdestsiz bedenlerinden ayrılmalıydı.

Ama Padişahın dediğine göre barış yanlısı birçok beylik ve göçmen vardı. Kara Bey buna inanmasa da Serasker Hüseyin Paşa dâhil olmak üzere herkes bu konuda Padişahla hemfikirdi.

Bir de günlerdir Kara Bey'i huzursuz eden su tengı gözler vardı...

Kara Bey kendini her defasında, Murat la aynı anda göl kenarında bulurdu. Murat da onun gibi gölü seyreder, sanki karısının yansımasını orada görürdü.

Kara Bey asla böyle bir aptallık yapmazdı. O göle sadece kafasındakileri boşaltmak için gidiyordu. O bir kadına meftun olmazdı. Sonra da ezeli düşmanının adamını sorgularken, 'Acaba karım dışarı çıkmış mıdır?" diye kaygılan- mazdı.

Kara Bey bu aptallıkları yapamayacağını her defasında kendine inandırsa da atın üzerindeyken bile kendini yalnız hissediyordu. O ve küheylam her daim yalnızdı. Ama şimdi atı da kendi gibi huzursuzdu. Kardelen in sürdüğü kısrak yanı başında yoktu. Kısrak, kiiheylamn tek eşiydi. İkisinin ufak ama dünyalara bedel bir tayı vardı. Kara Bey atının huzursuzluğunu anlıyordu. Ama kendisi ?

Haftalar önce dizinde yolculuk yapan sıcak bedeni düşünmeden edemiyordu. Kucağında bir bebek gibi kıpırdanan, o tuzlu ve gül kokusunu Kara Bey'in üzerine sindiren, sıcak sırtım sert göğsüne yaslayan karısını düşündükçe neredeyse gözlerini yumuyordu.

Tabi ki askerlerinin canları söz konusu olduğu için çatışma anında kendine engel oluyordu. Ama şimdi, şu koca meşe ağacına sırtını dayamışken kollarını açası, karısını kollarının arasına çekesi geliyordu.

O ilk gün nasıl da buz kesmiş bedeniyle Kara Bey e sokulmuştu? Sonra o fındık kadar burnunu boyun girintisine sokmuş, minik ellerini de Kara Bey'in hiddetle -ya da heyecanla- inip kalkan göğsüne dayamıştı.

Kara Bey ellerini kaldırdı ve karısının halkından olan isyankârın kanıyla bezenmiş tırnak uçlarına baktı. Bu ellerle okşamıştı genç karısını. Bu nasır tutmuş parmakları, o ince narin boynunda dolanmıştı. Gül yapraklan gibi açan kırmızı lekelere özenle dokunmuştu. Şimdi ise aynı kandan olan namertleri gırtlaklamış, öldürülmemek için çırpınışlarım izlemişti.

Nasıl bir çelişkiydi bu? Düşmanının kan kokusu için keskin

kılıcını kavrarken, yine düşman kızının kokusu burnunda tütüyordu.

Kara Bey ateşin etrafında toplanmış, zafer türküsü çalan askerlerini gözledi. Uyku haramdı ve şimdi yapacak hiçbir işi kalmamıştı. Ne bir kan gölü, ne de bir dövülecek adam. Sadece ve sadece bir hafta daha beklemek zorundaydı. Bunun sebebi Kara Beye söylendiğine göre tekrar edilecek lur isyan ihtimaliydi ama Kara Arslan'ın o askerlere konuşma hakkı tanımadan kellerini alacağım Padişah, adı gibi biliyordu. biliyordu. Onu kızdırmayacak, meşgul tutacak bir görevdi bu ve bir hafta daha sürecekti.

Acaba karısı yine o çocuklarla oynamaya çıkıp, güzelim bileklerini gözler önüne seriyor muydu? Ya da daha kötüsü... Dışarı çıktığı vakit Zebur'un adamları ona yanaşıp, Kara bey'in aslında ağabeyinin katili olduğunu söylemişler miydi? Kara Bey tırnaklarını toprağa geçirdi. Öğrense bile umurunda değildi. Kardelen onun karısıydı. Ellerinde ağabeyinin kanı varsa bile ona aitti. Onu kendinden Zebur denecek ıl alamadığı gibi, Allah'tan başka kimse alamazdı. Kardelen bile alamaz, kendini. Kara Bey'den uzaklaştıramazdı.

Kara Bey, onunla geçirdiği son geceyi hatırladı. Bir ayayım salıp, diğer ayağını karnına doğru çekti. Sinesine çektiği sağ bacağının üzerinden kolunu sallandırdı. Neredeyse ıç çekecekti.

Sonbahar hafif hafif kendini göstermeye başlamıştı. Renkleri daha yeni yeni hardala dönen yapraklar dökülmeye hazırlanıyordu. Ayağının altındaki otlar kurumuş, yağmur sonrası nemden dolayı koyu bir renk almıştı.

Aslında bu renksiz alan ona karısını hatırlatmamalıydlj Anıa askerlerin yaktığı meşaleler saçlarını anımsatıyordu! hemen yakınlarındaki göl ise gözlerini ve kokusunu... Yas» landığı ağaç, kucağında uyuduğu günleri anımsatıyordu. Ati bile onunla geçirdiği bir haftalık yolculuğu hatırlatıyordu.

Kara Bey kendine ve o gece büyüsüne kapıldığı bede« nine lanetler ediyordu. Sadece bir defalığına sokulmuştu 0 ufak bedene ve teslim olmuştu. Ama haftalardır zihnine kazınan sahne tekrar oynuyordu. İkinci gecenin pişmanlığını yaşayan bedenine yeniden lanet ediyordu.

Yaptığı doğruydu. Karısıyla mecbur kalmadıkça sami- j miyet ve tensel bir yakınlaşma duymayacaktı. O kızın ken- \ dini büyülemesine izin vermeyecekti. j

Murat ona karısını ilk gördüğünde hissettiklerini an- j lattığmda, Kara Bey büyük bir şaşkınlık yaşamıştı. Çünkü iMurat böyle şeyleri anlatmazdı. Anlattıkları ise Kara Bey'in birkaç haftadır yaşadıklarına oldukça yakındı.

Hayır, gerçekten Murat'ın ki gibi duygular değildi. Sadece yakındı. Biraz yakın...

''O hanım hanımcık kızı gördüğümde..." diye söze başlamıştı Murat aniden. Uzun uzun gölü seyrederken, "İntikam ve kandan daha başka bir şey hissettim. Sanki yaratılışımın en büyük gerekçesiydi o genç hanım. Gözlerime bile bakmamış, ar etmişti oysaki. Annem babam olmadığı için bu işler nasıl olur bilememiştim. Gözlerimin önünde hiçbir örnek yoktu Beyim. Ben sizin kadar dirayetli ya da Kağan kadar kendinden emin değildim. Yanılgılarım, hatalarım öyle çoktu ki, bu kızı da kendi cehennemime çekmek istememiştim,"

Sonra Murat ışıldayan gözlerle Beyine döndü. "Beni anlıyorsunuz artık, değil mi beyim?"

Kara Bey, Murat'ın bu soruyu neden sorduğunu anlamıştı. Eskiden sevdasından bahsedecek olsa ya da derin ilerin bir

yerlere dalsa askerlerle beraber Kara Bey'in de dalga konusu olurdu. Ama şimdi Kara Beyin yaptığı da Mıiatlnkinden farksızdı. Ama sadece biraz... Kara Bey asla Murat gibi olmazdı. Onun sorunu kendini büyüsü altına alan, kızıl saçlı ve masumluğuyla Kara Beyi dize getiren lnr karısı olmasıydı.

Kara Bey, Murat'a cevap vermemişti. Ne diyecekti? Seni artık çok iyi anlıyorum mu diyecekti? Genç adam asla askerleri önünde küçük düşmezdi. Onun dünyevi şeylerle işi olmazdı.

Herkesin ondan beklediği, bu anlaşmayı tamamlamak iç ıı bir varis ve halkı sakinleştirmek için bir sulhtu. Kara lk*y kılıcıyla ve genç kızdan olacak çocuğuyla bunu sağlayacaktı. Ama bu süre içinde ne yapıp edip, genç kızın masum bakışlarını ve şefkatini kendinden uzak tutacaktı. Karısı merhametiyle Kara Bey'i öldürüyordu. Onu bir başımı eve kilitleyeceğini söylediği vakit ona bağırmak ya da arkasına bakmadan kaçmaiıydı. Ama o güzel dudaklarım bir bebek gibi büzmüş, tatlı sesiyle neden dışarı çıkmak istediğini açıklamıştı. Sonra bir de yetmezmiş gibi Kara Bey için kaygılanmıştı.

Kara Bey hırıltılı bir nefes vererek ıslak elindeki çakısını torağa attı. Etrafına toplanan askerleri işitiyordu. Hepsi Kara Bey'in etrafına bir çember oluşturdu, çünkü Beyleri bunu sadece bir emir verirken yapardı. Kara Bey onlara yansıtmamaya çalışarak yutkundu.

Çünkü herhangi bir emir ya da duyurusu yoktu. Sadece... Sadece...

"Şu meşaleleri benden öteye götürün" diye bağırdı, kerler şaşkınlıkla gözlerini açtı. Bu emrin sebebini meri etseler de kimse sormadı ve Kara Bey'in çadırının yal nmdaki tüm meşaleler kaldırıldı. Ama asıl kızıl ateş halel gözlerini kapattığı, zihninin ücra köşelerinde saklandı^ yerdeydi. O ateş ne zaman sönecekti?

Sinan ve Alp'in, Beylerinin yakınına geldiğine dait sesleri duyuluyordu. Kağan ise yine bir ağaç dalı üzerini' oturmuş, elinde bir çakıyla meşe parçalarından çıkardığı, oyma hayvan figürleriyle uğraşıyordu. Kağan'ın kan dökmekten başka en iyi yapabildiği iş, odunu şekillendirmekti. Murat diğer askerlere çok komik bir şey anlatıyor olacak ki çaylaklar kahkahalarla onu dinliyor, bir yandan da ateşin üzerinde çevirdikleri kuzuyu mideye indiriyorlardı.

Sinan m her zamanki haylaz sesini, kısık olması gereken ama bizzat Kara Bey'e duyurulan bir ses tonuyla işitti. "Birken iki oldular paşam."

Alp dikkatle ona bakarken bir anda kahkahayı patlatmıştı. Yavaş yavaş dökülüyor muyuz ne? Sonumuz hayır olsun."

Sinan kaşınıyor olacak ki birkaç metre ötedeki Kağan duysun diye bağırarak konuştu. 'Ula, bu adamları anlarım da, şu ağaç tepesinde bal arayan ayıya ne demeli? Sevdalı değilsin, meftun değilsin. Evde sıcak yatağında seni bekleyen karın yok. Ne gezersin ağaç tepelerinde."

Kağan ona aldırış etmese de ta metrelerce öteden öldürücü bir bakış atmıştı. Sinan, Alp'in arkasına sinerken, "Yok ağabeyim, sana demedim. Karşıki ormanda bir ayı var da, ona dedim."

Kara Bey kafasını iki yana sallarken kısık kahkahasına engel olamadı. Sinan da olmasa bunca erkeğin içinde konuşmayı ve

gülmeyi unutacaktı.

Sinan topallarmış gibi yaptı ve Beyinin hemen yanına |ul diye oturdu. Ona saygıda kusur etmeseler de diğer askerlerden farklı her konuda konuşabilir, rahat rahat otura- Inlir ve gerektiği yerde hesap sorabilirlerdi. Çaylaklar bu dört askerin yerinde olmak için kan ter içinde kalsalar da İni dört adamın yerini kimseler tutamazdı. Onlarla aralatın daki bağ kardeşten farksızdı. Ağabey gibiydi Kara Bey, azarlar, emir verir, yol gösterirdi. Ana asla onları yargılamaz, fikirlerine her daim önem verirdi.

"Şimdi Beyim..." dedi Sinan, dişine ufak bir kıymık sokarak. "Diyom ki ben, şenle Murat önden gidin, biz buradaki işleri halledelim. Askerlerin ağızlarını mühürleme işi itende, Padişaha kuş dahi uçmaz. Siz de zaten evden çıkmadınız mıydı haberi olmaz. Evden çıkmak istemeyeceğinizden değil de..."

Kara Bey ensesine bir tane yapıştırınca ince ama güçlü bedeni kuş tüyü gibi savruldu. "Deyyus!" diyen Kara Bey kılıcını parlatma işine geri döndü. Onun bu sadece ve öz konuşması tüm askerleri kahkahaya boğdu. Kağan bile,

" I lay ellerinizden öpem, Beyim." diye bağırdı. Çaylaklar Sinan'a gülecek oldu, Sinan'ın bir bakışıyla susmadan önce... Murat ise bu şamatayı nasıl kaçırdığına yanar gibi hızlı hızlı yanlarına yürüdü. "Beyim, bu çuval ağızlı yine sizi rahatsız mı etti?" dedi. Kara Bey'i yanına çekip, Sinan'ı iyi bir pa- laklama niyetinde gibiydi. Tabi bu bir ağabeyin, kardeşiyle boğuşması gibiydi.

Sinan çöktüğü yerde saçlarını karıştırdı. Kaç günlük çatışmanın verdiği izlerle saçları bir kat daha kalınlaşmış,

sakalları uzamış, yüzü görünmez haldeydi. "Sırık Murat sen karışma, bu Beyim ve benim aramda." dedikten sonra sanki büyük bir iş başarmış gibi ellerini çırptı. "Vazgeçtim ben. Sen hasretinden ölsen de arkanı kollamam senin sivri dilli sırık. Beyim kavuşsun hanımına, sen de burada er kişilerle kuruyup git. Hatta Padişaha bir dilekçe yazacağım. Diyeceğim ki; 'Benim haşmetli Padişahım. Murat gibi bir asker himayenizde olduğu için sizin yüzünüze bakmaya utanıyorum. Onun sarayın çobanlığı görevini görmesi için biçilmiş kaftan olduğunu düşünüyorum. Koyunların ve keçilerin en iyi koruyucu ve çobanı olacağını tüm kalbimle bildiriyorum. Gereğinin yapılmasını arz ederim.'"

Murat dayanamamış, Sinan'ın bir koyun gibi kabarmış saçlarından yakalayarak çamurlu yere devirmişti. Sinan ise hatasını kabul etmiyor, dilekçesinde bazı düzenlemeler yaparak Murat'ı daha çok kızdırıyordu. "Çoban köpeğine bile gerek yok Padişahım. Keza onun dişleri, bir kö- peğinkini aratmayacak cinsten." Böğrüne yediği yumrukla soluğu kesilse de kısık sesle devam ediyordu. "Elleri bir atın tepmesinden daha beter." Gırtlağına yapışan elle, tüm askerlerin kahkahalarını körükleyecek cinsten lafları devam ediyordu. "Bence tarımla da ilgilenmeli Padişahım. Bir tırpana gerek yok. Öküz gücünde elleri ve eşek kadar toynakları var."

Murat en sonunda dayanamamış, Sinan'la beraber sırt üstü yuvarlanırken kahkaha atmıştı. Genç savaşçılar bir süre soluklandı ve Sinan ayaklanarak kendinden birkaç yaş büyük Murat'ı kaldırdı. Sıkı sıkıya yumruğa dönüşen elleri, omuzlarıyla birbirlerini selamlamaları barış ilanıydı. Ama arkasını dönen Sinan'a, Murat'ın çiftesi pek olmuştu.

"Bodurum fazla uzaklaşma. Bak şimdiden göremiyo- ıtım seni."

Sinan diğer askerlere göre normal bir erkek boyunda olsa da, beş kişi arasında en kısasıydı. Murat her defasında bunu kullanmadan yapamıyordu. Alp, ay ışığında seçebildiğince kahkaha atıyordu. Kara Bey meşaleleri kaldırdığına pişman olmuştu. Alp gözlerini çok zorluyor olmalıydı.

Derken Alp'in o yüzü kadar kişilikli ve oturaklı sesi işitildi. Söylediği sözlerse pek kendi ağır tavırlarına uymayan cinstendi. "Murat, çatışma sırasında Sinan'la laraflarımızı bölüştük. Bu sefer ben doğu bölgesindeki adamları itinayla temizleyecek, Sinan ise batı tarafındaki itleri kılıçtan geçirecekti. Ölümcül bir yara olmaması gerekiyordu. Yani sonuçta vatana ihanet suçundan dolayı asılmadan önce sorguya çekilmesi üzerine emir alınmıştı."

Gözlerindeki muzip ışık Kara Bey'in dudaklarını sıkı sıkıya kapatmasını sağladı. Alp'in kıvrak zekâlı şakalarına Kara Bey bile dayanamıyordu.

Murat, "Sonra paşam?" diye Alp'i el işaretiyle teşvik etti. Tabi tüm çaylaklar sessizce Alp'i dinliyordu.

Alp dudaklarını gülmemek için sıktı ve sonra devam etti. "Sonra Murat'ım, benim adamlar ya omuzdan, ya koldan yaralanmış, hepsi de saçlarından sürüklenerek bir araya toplanmıştı. Hatta itinayla onları geniş halatımla birbirine bağlamıştım. Şu süslü kadınların kafasına yaptığı kurdelelerden bile yapmaya çalıştım."

"Ee?" diye tekrar teşvik etti Murat. Belli ki Sinan'la olan kısmı merak ediyordu.

Sonra dedim ki, ula şu Bodur ne yaptı bir bakayım, Neyse işte gittim batı yakasına. Önce pek bir şey göreme» dim, yollar epey temizdi. Dedim bizim Sinan temiz çalışmış... İtlerin mesken tuttuğu, on kişinin pusu kurduğu o mağaraya yanaştığımda içeriden anlam veremediğim titreşimler geliyordu. İçeri bir girdim, ne göreyim?"

Bu sefer "Ne?" diye soran tüm askerlerdi. Alp kahkahayı bastı. Herkesi meraklandırdığım biliyor olmalıydı. "Sinan adamların hepsini dizmiş, bir elini çenesinin altına koymuş, ileride satın alacağı arsaya nasıl bir çiftlik yapacağım anlatıyordu."

Tabi bu laf daha tamamlanır tamamlanmaz kahkahalar havada uçuştu. Sinan ise gururla omuzlarını germiş, "Ne var yani?" diye çıkışmıştı.

Alp, Bununla kalsa iyi..." diye başlayınca Sinan dişlerini sıktı. "Bir de adamların hepsi ya karnında ya da bacaklarından yaralanmış."

Çaylaklar artık yerlere yatmış, Murat neredeyse gülmekten ağlamıştı. "Dur tahmin edeyim." dedi Murat, herkes bunun ne anlama geldiğini bilse de. "Amca oralara boyu yetmiş."

Sinan bu sefer Alp ve Murat'a aynı anda saldırmıştı. Kara Bey neredeyse biraz huzur bulmuştu... Neredeyse... Poyraz yeli gölün tuzlu kokusunu burnuna getirmeseydi...

Askeıleıini şaşırtarak arkasına bile bakmadan çadırına girdi. Kara Bey asla saatlerce uyumazdı, uyumayacaktı da. Sadece askerleri onu çadırında uyuduğu için rahatsız etmeyecekti. Kara Bey ise çadıra bile izini bırakmış karısını düşünmemek için savaş verecekti.

Kocası gideli üç hafta olmuştu... Kardelen artık hiçbir şeyden tat almıyor, yemek aş yemiyordu. Okuduğu kitaplar dahi içine huzur ekmiyordu. Yaratıcının varlığım öğrenmek ona kocasını özleme fırsatı sunmamıştı ya da Kardelen öyle sanıyordu. Gün geçtikçe onun hakkında iyi konuşan, genç adama dua eden daha çok insan tanıyordu. Evine ziyarete gelen civar komşuları belli ki Kar- ıleleni teftiş ediyordu. Onun yüzünü ilk gördüklerine bir süre duraksıyor, mesafeli bir yaklaşım sunuyorlardı. Ama Kardelenle bir süre konuşan herkes daha konuşkan ve sıcak oluyordu. Kardelen bu insanların oıu kabul etmesine minnet duyuyordu. Ona bir biblo, bir heykel gibi baksalar da, lanetli ya da uğursuz olduğunu söylemiyorlardı. Hatta her biri, "Maşallah!" diye fısıldıyor ve garip bir hareketle havaya tükürüyordu. İlk tükiırüşlerinde Kardelen az kalsın ağlayacaktı. Ondan tiksindiklerini sanmıştı. Ama hamın teyzesinin dediğine göre bu bir sevgi göstergesiydi. Nazar denilen bir inanca göre, güzel insanlara kem gözle bakıldığında o insana zarar veriliyordu. Bunu engellemek için "Maşallah" demek yeterliydi. Ama halk arasında bir gelenek haline gelen havaya tükürme eylemine de engel olamıyorlardı.

Kardelen sevilmek ve kabullenmek konusunda bu katlar başarılı olacağını bilmiyordu. Hatta kadınlar onun kirpiklerine yakından bakıp, "Hak ne güzel yaratmış." diyorlardı. Kardelen artık utanmaktan öteye geçmiş, iltifatlara alışmaya bile başlamıştı. Eskiden olsa buna kendini kimse inandıramazdı.

Ama Kardelenin ihtiyacı olan, kendine güvenini geri getirecek olan tek kişi, ona sadece kızarak, Beni büyütüyorsun" demişti.

Kardelen büyülenmenin anlamını öğrenmişti. Kara Bey'in o siyah, fırtınalı gözleri de Kardelene bunu yapıyordu. Onu büyütüyordu. Ama şimdi, neredeyse bir aya yakın süre geçmişken büyülemekten çok boğuyordu. Çünkü Kardelen, kocası Kara Arslanı, Kurt Karayı, efsanevi askeri özlemişti. Onun kanla kaplı ellerine, gaddar sözlerine, acımasız emirlerine rağmen, Kardelen onu inanılmayacak kadar özliiyordu.

Babasını bile bu kadar özlememişii. Hâlbuki babasından çok daha uzun süredir ayrıydı.

Kardelen yapacağı şey için pişmanlık duyarak, hizmetlileri atlatarak arka kapıdan çıktı. Genç kız bu sefer rahat hareket edebilmek için diktirdiği bol kaftanı ve altına rahat edeceği paçalı eteğini giymişti. Misafirler geldiğinde tam bir hanım gibi zümrüt yeşili, bordo, tozpembe, açık mavi elbiseler giyiyordu. Şalım onlar gibi broşlarla tutturuyor, kocasının ona armağan ettiği takıları takıyordu. Bir saatlik süreç boyunca o kıyafetlerle boğulsa da tahammül ediyordu.

Böyle gizli saklı dışarı kaçtığında ise -bir haftadır her gün gizlice kaçıyordu- özel diktirdiği rahat elbiselerini giyiyordu.

Kardelen arka bahçeden ahıra yürüdü, seyisin namaz vaktine denk getirdiği için kendini yine tebrik etti. Beyaz kısrağını aldı ve dörtnala koşturdu. Hercai onu görünce sevinç nidası koparıp Kardelen gibi rüzgârı deşerek kanat çırptı. Arka bahçede bir kapı vardı ve bu kapı, kısrağının üzerinden atlayabileceği nitelikteydi. Kısrak önceleri korksa da Kardelen in teşvikleriyle artık korkusuzca kapıyı aşıyordu.

Atını mahmuzlayan genç kız, rüzgârın okşamasıyla adeta kahkaha atıyordu. Birkaç dakikası olduğunu bildiği halde yüksek bir tepeye doğru sürdü. Kafasındaki sarık ve yüzündeki peçe onu koruyordu. Evet, atını sürerken peçe (akıyordu. Eskiden çıkarmak için ağladığı peçeyi, şimdi özgürlük için

takıyordu. Onu peçesiyle gören herkes onun bir köylü kız olduğunu düşünüyor, atma ve kendine yanaşmıyordu.

Kardelen, okunun ve yayının saklandığı sandığı mucize esiri bulmuştu. Sadece merak yüzünden baktığı kiler denilen yerde bulunca sevinç çığlığı bile atamamıştı. Çünkü sesini duymalarından korkmuş, onları yatağının altına saklamıştı.

Evden çıkarken de elbisesinin içine saklıyor, insanların namaz ve yemek saatine denk getiriyordu. Hizmetliler genellikle Önce hanımlarının yemeğini veriyor, sonra kendi yemeklerini yiyorlardı. Kardelen ne kadar ısrar etse de onlarla yemek yiyemiyordu. Bunun bir saygı gösterisi olduğunu söylemişlerdi ama Kardelen istememişti. Yine de inatla ayrı yiyorlardı, genç kız ise bunu fırsata çevirmişti. Paslanan ellerini ağaçlara nişan alarak kuvvetlendiriyordu.

Kardelen az ötedeki ağaçlıkların arasında koşturmaya başladı ama onu rahatsız eden bir his vardı. Sanki bir başka toynak sesi onu takip ediyor, sinsi sinsi yanaşıyordu. Üç gündür her dışarı kaçtığında bu sesi duyuyordu. Ama ses sadece onu takip ediyor gibiydi. Ona yanaşmıyordu ya da civardaki insanlar yüzünden yanaşamıyor olmalıydı.

Kardelen geri dönme isteğiyle doldu. Çünkü şu an yakınlarda hiç kimse yoktu. Sadece yüksek ağaçlar ve geniş
bir tepeden başka... Yayım sıkı sıkıya kavradı ve okunu sessizce gerdi.

''Kardelen!'' dedi bir ses. Kardelen olduğu yerde kaldı. Bu ses... Bu sesi adı gibi tanıyor, çocukluğundan izler taşıyordu.

Kardelen bir anda durdu ve arkasını dönmeden fısıldadı. ''Ateş...''

17. BÖLÜM

Genç kız sadece ona doğru yaklaşan toynak seslerine odaklanmıştı. Rüzgâr dalga geçer gibi peçesini uçuşturuyordu. Uzaklardan, belki de yakınındaki adamdan yöresinin kokusu geliyordu. Kardelen bu kokuya artık yabancıydı. Bu adama artık yabancıydı.

Onun bilindik bir şehri, güzel bir evi ve kendinden her ne kadar nefret etse de buram buram asalet ve sahiplenme kokan kocası vardı. Kardelen sonbahar rüzgârlarıyla titredi ya da belki ürpermişti. Kolları o geniş kolların rahatını ararcasına sızladı.

"Kardelen..." dedi, o çok tanıdığı, geçmişinden gelen ses. Kardelen, Ateş'in neden geldiğini, ne yapmaya çalıştığını düşünürken, Ateş çoktan onun karşısına, göz hizasına gelmişti,

Son konuşmalarını hatırladı. Genç adam ona, "Daha sonra tekrar görüşeceğiz." demişti. Kardeleni vazgeçirme çabalarına devam ediyor olabilir miydi? Bu çaba Kardelene göre çok anlamsızdı. O halkını koruyordu, o barışın temsili bir evlilik gerçekleştirmişti ve o, kötü kalpli Kurt a fena halde yakalanmıştı. Kurtulmak mı? Kardelen, avlanmaktan zevk alır hale gelmişti. Kendine inanamasa da artık itiraz ediyordu.

Kardelen gibi başına buyruk, erkek işlerine meraklı bir kızı, ancak Kara Bey gibi güçlü ve kudretli bir adam kal

dırabilirdi. Bunu hanımannesi söylediğinde genç kız inanmama nidası koparmıştı ama işte gerçek karşısındaydı.

Hercaisi huzursuzca gökyüzünü yardı ve Kardelen in kirpiklerini titreştirecek bir rüzgârla omzuna kondu. Bu, sahibini koruyan şahinin güç gösterisiydi. Eskiden Ateş e karşı böyle tepkiler vermeyen kuşu, şu an oldukça asabiydi. Kara Bey'in kollarında yolculuk yaparken bu asabiyet neredeydi? Hercaisi bile Kurt Karadım gösterişiyle büyülenmiş miydi?

"Kardelen..." dedi Ateş. Kardelen dakikalardır şahine gözünü dikmişti; genç adam yüzüne bile bakmadığını fark etti. Eskiden olsa Ateş adım duyduğu vakit sevinç nidaları koparırdı. Bu genç adam herkes onu dışlarken yanındaydı. Kardelen in kocasına duyduğu suçluluk saçmaydı. Ateş onun arkadaşıydı. Kara Bey'den daha merhametli, Kardelen için yıllarım harcamış iyi niyetli bir arkadaş...

Kardelen kafasını kaldırdı ve acıyla yutkundu. Ateş zayıflamış, güzel yeşil gözleri çökmüş, sarı saçları ve sakalları birbirine girmişti. Bir haramiden farksızdı. Dağlarda yaşadığı ellerindeki ve yüzündeki tuhaf yaralardan belliydi. O eşkıya denen isyancılarla yoluna devam ediyor olmalıydı.

Kalem tutan elleri nasır bağlamıştı. Okuyan gözleri öfke ve hırsla kızarmıştı. Bilge çenesi şu an onurlu bir savaşçıymış gibi kalkıktı. Kardelen onu tanıyamıyordu. Bu adam, gerçekten onun çocukluk arkadaşı Ateş miydi? Eğer yeşil göz bebekleri böylesi parlamasaydı, Kardelen bundan şüphe ederdi.

Kardelen boğazını temizledi ve kısık, acılı bir sesle fısıldadı. "Kendine ne yaptın böyle?"

Ateş'in o hırsla kızarmış gözleri yumuşadı ve anında bulandı. O, bir erkeğin ağlamama kuralını yıkandı. O, Kardelen için ağlayan ilk erkekti.

"Seni özledim." diye omuz silkti Ateş. Atının üzerinde

zorlukla duruyor gibiydi. Kendi gibi huzursuz atı da yerinde durmuyor, ağzından köpükler çıkararak ağzındaki ipten kurtulmaya çalışıyordu.

Kocasının siyah kısrağım hatırlayan Kardelen yine suçlulukla gözlerini kaçırdı. İki haftadır kocasının sözünü dinlemek Kardelen için oldukça güç olmuştu. Rüzgârın suratını okşayışım özleyen Kardelen, yalnızca birkaç gündür bu fırsatı değerlendiriyordu. Ama burada, kocasının ezeli düşmanı olan çocukluk arkadaşıyla, yüzünde suçluluğunu gölgeleyen bir peçeyle duruyordu.

Kardelen korkuyla etrafını yokladı. Ya onu biri görür ve tanırsa? Bu halkı için ölüm ilanıydı. Kocasını aldattığını düşünen halk, aynı zamanda bir eşkıya olan arkadaşım yakalarsa, bunun sonucu idamdı.

"Benimle gel Kardelen." diye fısıldadı. Kardelenin gözleri kocaman oldu ve dudaklarını peçesinin altında gerdi. Ateş'in bakışları sahipleniciydi, elini Kardelen doğru uzatmıştı. Kardelen o ellere bir süre baktı. Genç adam sözlerine devam ederken, Kardelen kocasının ellerini düşledi. Kocaman elleri Ateş'in ellerinin neredeyse iki katıydı, nasırları ise daha dokunulası, rüzgârın getirdiği kokusu da daha içine çekilesiydi. Ateş ise artık genç kıza yabancıydı. Tamamen... Çünkü bu adam çocukluk arkadaşı değildi. Okumak için köye inen, yazmak ve öğrenmek için çıldıran o genç adam değildi. Ellerinde bu halkın, ekmeklerini yedikleri halkın kanı vardı.

"Senin yerin burası değil, sen ateşten gelensin Kardelen. Adın sanın, kimin karısı olduğun umurumda değil.

Sana hiçbir zaman Kardelen demem ya da güneş öpmüş denmesi umurumda değil. Lanetli olduğunu söyleyenler yerin dibine batsın!"

Genç adam atını zorlayarak Kardelen e doğru bir adım attı. Genç kız hareket etmemek için büyük çaba gösteriyordu.

Ateş iç çekerek devam etti. "Ben sana hep ateşten gelen derdim, Kardelen. Çünkü ondan geldiysen, elbet ona gidecektin."

Genç adamın imasını anlamaya çalışırken kaşları çatıldı genç kızın. Onun yüz ifadesini gören Ateş, açıklamaya çalıştı.

Beni bilirsin Kardelen. Beni en iyi sen bilirsin. Bırakmam seni, bırakamam. Ben baban gibi Bey değilim, ya da lanet olasıca kocan gibi. Ben kimseye bağlı değilim, istediğin, dilediğin gibi yaşarsın benim himayemde. Himayem diyorum, ora bile sadece senin Kardelen. Şu peçelerine bak... dedi bir anlık öfkeyle. "Halen yüzünü görmeye tahammülü yok mu?"

Genç kızın suratına tokat gibi inen bu söz, Ateş'in tedirgin bakışlarına sebep oldu. "Hayır, hayır. Bak yine aynı şeyi yapıyorsun. Kendine ufacık bir güvenin yok Kardelen. Çünkü sen kendini görmüyorsun. Ben seni gördüm, o peçenin ardında, kalbinin aynası sözlerinle gördüm. Kocan olacak adam seni görmüyor olmalı ki seni halen bu peçelerin ardına saklıyor. Sen bunu hak etmiyorsun. Senin asi ve özgür ruhun bunu hak etmiyor..." Tekrar elini havada salladı. "Benimle gel Kardelen. Sana anlatacağım şeyler seni burada tutmayacak zaten. Ama sen sadece gelmek istediğin için gel bana. Eğer hayır dersen, söylediğim sözden sonra çıkış kapısı ararsan yine

kapın olurum senin. Pişman olacaksın. Bize, bizim için bunu yapma."

Kardelen derin soluklar aldı. Yüzü öfkeden midir yoksa tedirginlikten midir bilinmez kızarmıştı. Belki de peçeyi takmadığı onca zamandan sonra sıcaklıyordu. Ağzından çıkan keskin sözlere engel olamıyordu. O üç haftadır ıstırap dolu bir özlem çekerken, Ateş gitmekten bahsediyordu. Bir de ne diyordu. "Biz" mi? Kardelen in gözleri gri fırtınalar taşırken, o basit bir yeşile sığmamazdı. Yeşil güzel bir renk olmadığı için değil, gri gözlerdeki heyecanı veremediği için...

"Ateş, sana git demiştim../' dedi bir solukta. Fikrim değişmedi. Aynı şeyleri sana tekrarlamak istemiyorum. Yaralanmam ya da zarar görmeni istemiyorum. Hangi cesaretle karşı çıktığın milletin topraklarına, sırf beni götürmek için gelebildin? Aklın yerinde mi senin*. Ben burada bir Bey'in hanımıyım. Kabul gördüm Ateş. Hayatı için endişe duyulan sen olmalısın, ben değil... Şimdi lütfen, Allah aşkına git."

Ateş'in yüzü öfkeyle kasıldı. Çenesini iki yana gererken, Kardelene kırgın bakışlar attı. "Onların tanrısını bile benimsedin mi? Yoksa her şey gibi sana da bunu direttiler mı?

"Ateş!" diye tekrar uyardı genç kız. "Burada ki herkes, kocam dâhil herkes beni kabullendi. "

"Yüzünü gördü mü?" diye bir nefeste konuştu genç adam. Kardelen dişlerini sıkarak cevapladı. "Sen görmedin öyle değil mi? Onu suçlayabilir misin?"

"Eğer karım olsaydın..." dedi genç adam Kardelene doğru bir adım daha yaklaşarak. Kardelen kaskatı kesildi. Ateş'in bu hallerine asla alışkın değildi. Arada yaptığı şa-

kalar dışında ona dokunmaya bile çekinirdi. "*O* güzel yüzünü her gün izlerdim. O çocukken gördüğüm ateş gibi saçlarını özgür bırakır, dünyayı senin güzelliğinden mahrum etmezdim."

Bu sözler genç kıza yabancıydı, tiksinmiş ve gerilemişti, Çünkü kocası onun güzelliğini yalnızca kendine saklarken, çocukluk arkadaşı özgürlüğü vaat ediyordu. Kocası ayak bileklerine kadar sahiplenirken, karşısındaki öfkeli ama muhtaç genç adam kendi geleceğini, kendi ellerine veriyordu.

Ona dokunan, gerdanını ve çillerini sahiplenen güçlü elleri hatırladı. Kapıdan çıkarken söylediği sözleri de;"*Saçlarını ve tenini başkalarından sakın...*"

Kardelen daha ne yaptığını bilemeden atını çevirdi. Ne yapıyordu burada? O, tanıdığı Ateş değildi. Kardelen evli bir kadındı ve kocasıyla tam her şeyi yoluna sokmuşken, hizmetlilerin ona haber uçurması an meselesiydi. Normalde kimseyi önemsemeyen, gece yarılarına kadar çadıra girmeyen genç kız kayıplara karışmış, kocasının sözünden çıkmaya korkar bir hale gelmişti. Ama bu korku, tatlıydı. Çünkü Kardelen, kocasının suyuna giderse ne olacağım görmüştü. Onun tatlı sözlerini, yumuşak dokunuşlarını, ona kıymetli bir eşyaymış gibi bakan bakışları görmüştü,

"Git." dedi Kardelen ve atını son hızla sürmeye başladı. Ardından gelen nal seslerine hayret nidası kopardı. Ağaçların arasında peşi sıra gelen adama bağırdı. "Akımı mı kaybettin? Seni öldürürler!"

"Umurumda değil!" diye bağırdı genç adam. "Beni dinlemek zorundasın!"

Atının yelesini sıkıca çeken Kardelen, soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı. "Ya canına susadın ya da gerçekten önemli bir şey söyleyeceksin."

"Önemli." dedi genç adam, yine ona yaklaşırken." O

mesafede kal." diye uyardı genç kız. Ateş suratım assa da yerinde sabit kaldı, tepkisini ölçercesine yüzünü inceledi.

"Bunu sana söylemek zorundayım ama şimdi olmaz.
(I i'ındüz gözüyle bizi gören birileri olabilir. Bugün akşam hir şekilde konuşmak zorundayız"

"Ne söyleyeceksen şimdi söyle." diye yılgınca konuştu Kardelen. "Yakalanırsan ahtım olsun bu sefer seni bir kuş gibi avlarım. Kocamın yanlış anlamamasını sağlamış ve halkımı da korumuş olurum." Genç kız tüm bunların bahane olduğunu biliyordu. Biri onları görürse hem canını, hem o gri gözlerin güvenini ömrünün sonuna kadar kaybederdi. Buradaki insanların merhametini ve kabulle- nişimi de...

"Şimdi olmaz..." diye yakınan Ateş'e öfkeyle baktı. Genç .ulam yalvaran gözlerle devam etti: "Hayatına yön verecek bir karar vermen gerekirken, bunu sana gün gözüyle söyleyemem. Nasıl tepki vereceğini, ne yapacağını bile bilmiyorum. Ama söyledikten sonra tekbir şey umut ediyorum ve bunu umut etmeye de devam edeceğim."

Kardelen artık merak içindeydi. Ateş ya onu kandırıyor ya da gerçekten bir şeyler saklıyordu. Kararsızlık içinde etrafı yokladı. Uzaklardan gelen birkaç fayton sesi vardı. Bi- ı ileri her an onları görebilirdi. Hem hizmetliler genç kızın yokluğunu fark etmiş olmalıydı. "Neyle ilgili?" diye sormadan edemedi. Genç adam bir süre tereddüt etti. Etrafı yokladı ve birkaç haftalık sakalını kaşıdı. Tereddütlü bir bakış attı. Sonra bir çırpıda söyledi: "Ağabeyin..."

Kardelen onun ne demek istediğini hemen anlamıştı,] Ağabeyinin katili beylikler boyunca merak konusuydu»] Hazin ölümü bir pusuyla gerçekleşmişti. Kimileri ağabe* yinin olmaması gereken bir yerde olduğunu söylüyordu, kimileri ise bunu hak etmediğini. Ama Kardelen biliyorduı Ağabeyi yalnızca hakkı olanı istemiş, halkının kabulü için çabalamıştı. Onu öldüren eller kesilmeli, göğsünün tam or* tasma Kardelen

tarafından fırlatılan bir ok saplanmalıydı, Hayvanlara bile zarar veremeyen Kardelen, ağabeyinin katilini gözünü kırpmadan öldürürdü.

Hiçbir şey sormadı, sadece dümdüz Ateş'in gözlerine baktı ve kafasını onaylayarak salladı.

Ateş tatminkâr bir gülümseme gönderirken, Kardelen dönüp ardına bakmadan atını mahmuzlayarak evinin yolunu tuttu. Ne garipti; şimdi Kardelende bir ev, bir yuva sahibiydi. Geçen haftaya kadar beklediği gibi, bir bey annesi olamasa da... Hanım teyzenin söylediğine göre, âdet gördüğü zaman bebek sahibi olmamış demekti. Kardelen o acılı sürece bir daha nasıl dayanacaktı? Aslında kocasının kokusunu öylesine özlemişti ki, eğer onunla uyuyacak ve onu öpüp koklayacaksa, bu acıya dayanabilirdi.

Bir de Ateş'in söyleyecekleri vardı... Kardelen akşam mutlaka bir fırsat bulmalı, o evden çıkmalıydı.

***

Kara Bey atından atladı. Ellerini heyecanım belli etmeyecek şekilde sakince çırptı. Birkaç haftalık gömleği kir içindeydi. Yüzü tıraşsız, tırnak araları kuru kanlarla kaplıydı. Bir haftalık yolculuk süresi yalnızca dört günde tamamlanmıştı. Askerler bitap haldeydi. Mert askerleri ha- ı.ıp olsalar da erkekliklerinin getirisiyle sessizce Beylerine uymuşlardı.

Genç adamın bu kadar hızlı gelmesine tek açıklama, büyük şehrin karışmasıydı. Askerler sırf bu yüzden geceli gündüzlü olan bu sürece katlanmıştı. Aslında onlara ihtiyaç yoklu ama Kara Bey kararlılıkla dönmeleri gerektiğini söylediği vakit herkes itaat etmişti. Sorgusuz sualsiz bir teslimiyet...

Ancak güneş kırmızı bir ateşle yakarken uzamış saçla- ı mı ve sakallarını, Kara Bey saraya uğramamıştı. Sebebi belliydi. Serasker ve Padişah bu saatte rahatsız edilmezdi. Onların

tahminine göre Kara Bey'in geliş süreci iki gün sonraydı.

Tüm bu bahaneler Kara Bey için yeterliydi. Şimdi mektepten yeni dönmüş bir sübyan gibi bacaklarım birbirine vurmamak için çaba sarf ediyordu. Atını avluya doğru sürürken, gözleri tüm pencereleri taradı. Etrafını görmeyecek kadar yorgun ve görmek istediğini arar haldeydi.

Gördüğü rüyalar ona rahat vermemişti. O son buse halen dudaklarında yerini koruyordu. Aldığı haberlere göre minik karısı onun sözünü dinlemişti. Bahçe dâhil olmak üzere evden çıkmamış, her gelen misafiri kendine hayran bırakmıştı.

Nasıl bir büyü yapıyor bilmiyordu genç adam. O kız her ne yapıyorsa halkını da kendini de hipnozu altına alıyordu.

Bir de duyduklarına göre evin hanımı olarak konağı düzenlemiş, Kara Bey'den habersiz işçiler almıştı. Kara Bey linçe bu habere gürleyerek tepki verse de haberci sadece birkaç günlük işe alman adamların da yardıma muhtaç, yoksul kişiler olduğunu söylemişti.

Genç adam bu kızın kişiliğini henüz algılayamamış- tı. Bir melek kadar narin ve iyi niyetli görünüyordu. Ama

kendi kuşu kadar yırtıcı bir yanı da vardı. Bazen söyledin laflar Kara Bey'i sinir krizine sokuyordu. Bazense öyle blfl bakıyor, öyle bir dudak büküyordu ki, dünyadaki herkevSİra yalan söyleyebileceğine ama o kızın asla söylemeyeceğini! inanıyordu.

Kara Arslan hızlı adımlarla giriş kapısına yöneldi. An* cak kapıdan çıkan kâhya az kalsın ona çarpacakken, Kari Bey hızla yana çekildi. Kâhya tökezledi ancak düşmeden doğruldu.

Kafasını kaldırdığı vakit genç adamı gördü ve tekrar tö* kezledi. Sonra adeta felç geçirmiş gibi Kara Bey e baka kal* dı. Bir süre sonra boğazım temizledi, ellerini nereye koyacağını bilemeden bağladı. "Hoş geldiniz, Beyim ." diye geri geri çekilip önünü açtı.

"Hoş buldum, Rüstem Efendi." diye sorgulamasına bir sesle konuştu. "Nedir bu acele?"

Rüstem Efendinin zaten solgun olan teni iyice sarardı. Yaşlı adam kusacakmış gibi bir hal aldı. "Şey... Beyim..."

Kara Bey ilk kez kâhyasını bu kadar kendinden emin olmayan bir ses tonuyla işitiyordu. "Ne?" diye bağırmamaya çalışarak sordu. Kaygılanıyordu. Tuhaf bir sıkıntı içine çörekleniyordu.

"Hanımım..." dedi yaşlı adam, iyice rengi açılarak. "Hanımım evde yok."

Kara Bey öyle bir kükremişti ki, sesiyle evdeki tüm hizmetliler kapıya dökülmüştü. "Ne demek evde yok? Nerede? Bu kadar adamın Hanımından haberi yok mu?"

Tabi bunları söylerken onların yüzüne bakıyordu ancak görmeyen gözlerle... Çünkü aklında karısının gideceği yol, diyar belirleniyordu. Nereye giderdi? Konağı ve Kara Bey'i terk mi etmişti?

Genç bahçıvan titrek sesiyle bir şeyler geveledi. "Korniş!" diye bağırdı Kara Bey Çocuk yerinden zıpladı ancak lı-laşla

konuştu. "Öğlen vaktinden beri yok Beyim. Beyaz kısrağı da yanma almış."

Kara Bey daha fazla dinlemedi ve beyaz kısrağın gerekten orada olmadığını tespit etmek için gümbürdeyen ıiıl unlarla ilerledi. Eğer kısrağı almışsa, gerçekten Kara Itı'y'den uzaklaşmak için miydi? Ya da ele avuca sığmayan karısı yine bir çılgınlık peşinde miydi? Kara Bey Inınun sadece at binme özleminden kaynaklanması için ılııa ediyordu. Yoksa bu dünyadaki tüm beyaz kısraklar yakalanacak, onun yaşındaki tüm genç kadınlar sorgulanacaktı. Yöredeki çadırları gerekirse yakacak, onu saklayan bir bez parçası bile bırakmayacaktı. Adını zikredenleri önce ölesiye sorgulayacak, sonra gerçekten de kellelerini alacaktı.

Gözü kan bürümüştü. Elleri bir yumruk oluyor, bir açılıyordu. Ayaklarına kan gitmiyordu. Çünkü yere öyle sağlam ve hızla basıyordu ki neredeyse kan dolaşımı kesilmişti.

Ahırın koca kapısını kararcasına açtı. Hırıltılı nefesine engel olmaya çalışırken, atlar için ayrılan kısımların en sonunda, İçendi atının eşi olan kısrak için ayrılan yere doğru ilerlerdi.

Atın kişneme sesi öyle yüksek, öyle bir açılıydı ki, Kara bey kısrağın sesini duyduğu halde karısı için kaygılanamadı. At adeta feryat ediyordu.

Genç adam hızla koştu ve kapıyı son kuvvetiyle itip duvarla buluşturdu. Karşısındaki manzara bacaklarının bağlarını çözmüştü.

Kardelen iki dizinin üzerine oturmuş, gözyaşları dökerek atın ayağına batan büyük dikeni çıkarmaya çalışıyordu. Kısrak feryat ettikçe, Kardelen de ona eşlik ediyordu. Güzel yüzü zayıflamış ve solmuştu. Burnu kıpkırmızıydı v« çaresiz elleri dikenin üzerine gittikçe titriyordu.

Kara Bey hızla yanma eğildi, genç kızı koltuklarının al* tından tutarak arkaya koydu. Elini uzattı ve hayvanın ba*

ğırmasına ya da tepmesine bile fırsat vermeden bir çırpıda dikeni çekti çıkardı.

***

Kardelen gözleri açılmış, nutku tutulmuş bir ifadeyle karanlık ahırın içindeki tanıdığı bedene baktı. İnanmakta güçlük çekiyordu. Bunun bir rüya ya da hayal olması ihtimali ne kadardı?

Gözlerinin ve burnunun yanması olmasa, genç kız bu görüntüye inanamayacaktı. Kocasının ona söylediği ilk kelime ise, "Sen aklını mı kaybettin?" oldu.

Kardelen deli gibi gülmek istedi. Yüzüne konan tebessüme engel olamadı. Kocasına minnettarca sarılmak ya da sırf özlediği için şöyle sıkı sıkı istedi ama öylece duydu. Gözlerinde henüz acı çeken hayvanın yaşlan olsa da dudaklarında kocasını gördüğü için beliren mutluluk tebessümüyle öylece dikildi.

Kara Bey ellerini saçlarından geçirirken bir karısına, bir de yerde rahatlamış ve kendinden geçmiş ata bakıyordu.

"Ben..." dedi genç kız, boğuk bir sesle. Kocasını görünce ilk ne söyleyecekti? Şu an günlerdir kafasında kurduğu sahne karşısındaydı ama dili tutulmuştu. "Diken..." dedi bir akıl hastası gibi. "Akkız..." Atının adını Akkız koymuştu ama bunu kocası henüz bilmiyordu, bakışlarından da onun delirdiğini düşündüğü aşikârdı. Ağlamak istedi yeniden ve dudakları bükülmeye başladı. Kafasını suçlu bir çocuk gibi eğerken, ellerini birbirine bağladı.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, "Hay ben..." diyen kocasını duydu ve belini sarmalayan koca kollarla bir nida kopardı. Ancak nidası, dudaklarını kavrayan dudaklarla sessizleşti ve sıcacık kollar onu sımsıkı sardı.

Ter ve yolculuk kokan kocasının kokusunu iyice içine çekti. Normalde bu kokulardan tiksinirdi, yakınına bile yaklaştırmazdı. Ama genç adamın bu kendine has kokusu onu sarhoş etti.

Dudakları kararlı ve özlem doluydu. Genç kızın soluğu kesildi ve dudaklarını araladı. Öpüşünü derinleştiren adam, genç kıza özlemle sokuldu. Dikenden kurtulup kedi gibi mırlayan atın sesi, Kardelendin mırıltılarına karışıyordu. Genç kız aklım kaybetmişti. Bulunduğu yerin larkmdalığım kaybetmişti. Zaten onu sarmalayan kollar yüzünden ayakları yere basmıyordu.

Kocası birkaç saniyeliğine geri çekildi ve gözlerini dudaklarından çekmeyerek, hırıltıyla konuştu. "Akkız kim?"

Genç kız gülümsedi ve kocası bu gülümsemeyi görünce tekrar dudaklarını buldu. Kardelen kararlılıkla geri çekilince kocası itiraz sesleri çıkardı. Kardelen mutluluktan (ilmek üzereydi. Kocası onu öpmek için mızmızlanacak haldeydi. "O..." dedi nefes nefese. Atını gösterirken. "Akit iz, o."

Bu sefer bir tebessüm bahşeden Kara Bey'di. "Kuzgu- ni'nin Akkız'ı." diye mırıldandı. Kardelen anlamayarak gözlerini sorarcasına açtı. Sonra aklına gelen şeyle gözleri ışıldadı, "Onlar eş mi?" diye sordu. Hem büyük bir sevinç, hem de şaşkınlık doluydu. Kocası mırıldandı. "Evet..." dedi fısıltıyla. "Onlar eş."

Genç kız heyecandan patlayacak gibi atan kalbiyle kendine çok yakından, arzuyla bakan grileşmiş göz bebeklerine baktı. "Bizim gibi mi?" diye fısıldadı. Çocuksu bir

heyecan duyuyordu. Kocasından böyle bir ilgi ve şefkat beklemiyordu.

Kocası bu soruya cevap vermedi. Onun yerine, "Ben küheylanumn yerinde olsam ve sen benim eşime o kocaman dikeni batırmış olsan..dedi ve gülümseyerek burnunu genç kızın boynuna sürttü. Sözünü tamamlamaktan vazgeçerek, "Ben seninle ne yapacağım?" diyerek şikâyet etti. "Haftalardır evden çıkmıyorsun ve tam benim geleceğim gün ortadan kayboluyorsun. "

Genç kızın omuzlan gerilse de ses tonunu düz tutmaya çalıştı. Şalının altından boynunu bularak kokusunu içine çeken kocasının başını sarmaladı.

"Evde çok sıkılmıştım." diyerek fısıldadı genç kız. Kalbi gümbürdemeye başladı. Kocası onun Ateşle bu akşam görüşeceğini duysa, onu ve Ateş'i yaşatmazdı. Hatta halkına toplu katliam yapar, bir daha asla hiçbir göçmene güvenin ezdi.

"Sana güvenli olmadığını söyledim " dedi genç adam, inanılmaz bir sakinlikle. Hatta genç kızın boynunu usul usul öpüyordu.

"Biliyorum kocam. Ama inan ki birkaç hafta zor dayandım. Sen geç geldin. Birçok insan beni görmek için geldi. Hepsine bir hanım gibi davrandım..." Genç kız konuşmaya devam edecekti fakat kocası buselerini şiddetlendirmiş, genç kızın bedenini adeta duvara hapsetmişti. Kardelen in sırtında yine o tuhaf karıncalanma oldu. Nefes nefese kalmıştı ve kulakları hiçbir ses işitmiyordu. Kocası fısıldadı: "Nasıl böyle kokabiliyorsun?" Sesi acı çeker gibiydi. "Nasıl bu kokuyu haftalarca burnuma hapsede biliyorsun?"

Buseleri daha şiddetli ve daha hiddetli olmaya başlamıştı. Belli ki böyle hissetmek hoşuna gitmiyordu. "Kendine muhtaç bırakıyorsun..." diye hırıldadı kulağına, elleriyle belini ve sırtını okşarken. "Ben kimseye muhtaç olamam kardelen. Ama sen,

bana her ne yapıyorsan geri al onu. (hinlerim, gecelerim seni düşünmeden geçmiyor. Ne tür bir büyü yapıyorsan al onu geri. Keza savaşta bile kellem içiıı değil senin için endişe ediyorum."

Kardelen işittiği sözlerin sarhoşluğuyla kendinden geçmiş, kocasının omuzlarına dökülen saçlarını kavramıştı. "Saçların uzamış..." diye fısıldamadan edemedi. Yumuşak, aynı zamanda gür olan saçlarının içinde, elleri kaybolmuş- Iu. Sonra okşayarak yanağım kavradı. "Sakalların da..." tliye fısıldadı ve dudaklarım çenesine dokundurmadan (.■demedi.

Bu hareketi ile kocasından gür bir nefes verme sesi işitildi. "Hoşuna gitmedi mi?" diye sordu kocası, meraklı ve muhtaç bir sesle. Kardelen dudaklarım ısırıp geri çekildi ve bir bebek gibi kendisini kucaklayan kocasının yüzünü avuçları. Ellerini aşındıran sakallara, birkaç yara bere izine ve upuzun, kaşlarına kadar dökülen saçlara hayranlıkla baktı. "Gitti..." diye utangaçlıkla fısıldadı. Kafasını kocasının boynuna gömdü, "Ben de seni düşledim." diye mırıldandı. "Tüm gün, tüm gece."

Kocası dişlerini gıcırdattı. "İyi" diye hırıldadı. "Bana yaptığını kendine de yapıyorsan, iyi."

Onu kucaklayıp at tavlasından çıkardı, ahırın büyük kapısını açmadan durdu. Kardelen i kucağından indirdi ve şalını düzeltti. Belli ki kapının önünde hizmetliler vardı.

Hizmetliler onlara hayretle bakarken, Kara Bey onları bir el hareketi ile savuşturdu. Hepsi geri geri çekildi ve işlerine koyuldu.

Ahu ve hanım teyze ev alışverişi için aşçıyla beraber çık.] mışlardı. Kâhya, Kara Bey'in sadece bir bakışıyla her şeyi; algılamış gibi dış kapıdan çıkmıştı. Bahçıvan kendi için ayrılan kulübedeydi. Minik Selim ise bugün mektep günün- deydi.

Kara Bey seyise at hakkmdaki bilgiyi verip tekrar evin yolunu tutmuştu. Kardelendin işittiğine göre dikenin tamamı çıkmıştı ve iyileşmeyecek bir yara değildi.

Kardelen o yola girdiği ve o kadar telaş yaptığı için kendine kızmadan edemedi.

Genç kız yine korkmaya başlamıştı. Kocasını aklını kaybedecek kadar özlemiş olsa da o acıyı tekrar yaşamaya korkuyordu. Kaıa Bey onu odalarına sürüklemek yerine, yerin altına yapılan, bodrum kattaki hamama sürükledi.

Neden oraya gidiyoruz? diye sordu Kardelen, titrerken. "Ben henüz dün banyo yaptım."

Kara Bey yandan bir gülüş atarak arkasından sürüklediği karısına baktı. "Yol yorgunuyum karım." dedi tatlı bir alayla. "Kocanı güzelce yıkaman gerek."

Kaı delen adeta renk değiştirdi. Öperken yüzünü yırtan sakallarının izleri halen yanıyordu. Dudakları da haftaların ihmaliyle bir anda uğradığı istilayla kızarmıştı.

Sesini çıkaımadan kocasını takip etse de elleri buz kesmişti. O hiçbir erkeği gün gözüyle görmemişti.

Hamam fenerlerle kaplanmıştı. Kocası hepsini yakmış, koskoca hamamı kırmızı ve sarı ışıklarla donatmıştı. Mumların titıeşen ışığı, Kardelenin heyecanla titreşen kirpiklerinin taklidiydi.

Genç kocası, asker kocası, Yüzbaşı kocası karşısında durmuş usul usul gömleğini ve üstündekileri çıkarıyordu.

Mine havlu denilen şeylerden sararak döndüğünde ise kardelen sadece nefesini tutmuştu.

Boynunda balardan oyma kolyesi sallanırken, geniş göğsünün yaraları onu çirkin bile gösteremiyordu. Tam tersine daha tehlikeli ve merak uyandırıcıydı. Gerilen kasları bir yırtıcının avına yaklaşırken ki halinden farksızdı. Mesela bir kurt... Kıvrak ve kararlıydı adımları. Güçlü kolları, bileğinin tek hareketi ile bir adamın kafasını koparabilirdi. Göğsündeki hiy öbekleri Kardelene İliç de iğrenç gözükmedi. Bu manzarayı daha önce görmemiş olsa da, içinden bir ses böyle bir erkeğin dünyada var olmadığını söylüyordu. Onun kocası hiçbir erkekle kıyaslanamazdı. Çünkü adı geçtiğinde bile onun erkekliğine, erliğine, yiğitliğine ant içen insanlar vardı.

Kardelen de bu manzaranın karşısında onun için ant içebilirdi. Ölüm yemini bile edebilirdi.

Tanı yanı başındaki mermer taşa oturan kocası, musluğu çevirdi ve yine mermerden olan geniş sulağı soldurdu. Bakır bir tası suyun içine daldırıp Kardelene doğru bir bakış attı. Genç bz buharla terleyen kocasına bakarken ömrünün son demlerini yaşadığını düşünüyordu. Bu manzara, ancak bir ecel aracı olabilirdi.

Ona doğru yaklaşıp, söylediği gibi onu yıkamak istedi. Çünkü duyduğuna göre Osmanlı kadınları bunu yapıyoı- üu. Ancak nutku tutulmuştu ve titrek elleri nemlenen eteğini sıb sıkıya kavramıştı.

"Şalını çıkar b bunalma." dedi kocası. Kardelen buna hemen itaat eden ellerine hayret etti. Demin onun komutunu dinlememişlerdi.

Şalını çıkardığı vakit örgüleri omuzlarına düştü, kurdelesi omuzlarından sarbyordu. Kardelen, genç adamdan yüksek bir nefes sesi işitse de kafasını kaldırmadı.

"Buraya gel" diye buyurdu kocası. Yine aynı ses tonuna dönmüştü. Söylediklerini itirazsız yapmasını istiyordu. Kardelen inattan mıdır, heyecandan mıdır bilinmez yerinden kıpırdanmadı. Ama neredeyse yarım kol boyu uzağında olan kocası kolunu uzattı ve Kardelen'i sarmalayarak yanına yaklaştırdı. Bir eli ile tası tuttu ve Kardelene verdi. Onu yıkamasını rica etmiyor, adeta emrediyordu.

Titrek elleriyle suyun bir kısmını üzerine, bir kısmını kocasının gür saçlarına döktü. Kocası, sanki genç kız kaçabilecekmiş gibi onu bir eliyle sarmıştı.

"Bugün sana çok sinirlendim." diye mırıldandı genç adam. "Ne olursa olsun, benden habersiz dışarı çıkma Kardelen." Bunu söyledikten sonra bir süre düşünüyormuş gibi sustu. "Eğer çok sıkılıyorsan hafta sonları çiftliğime gidebiliriz. Hatta istersen yazın bir kısmını da orada geçirebiliriz."

Kardelen şaşkınlıkla baktı. Kocası ona bakmıyor, duvara yansıyan mum dalgalarını izliyordu. "Bir çiftliğin olduğunu bilmiyordum."

"Çiftliğimiz, karım." diye düzeltti kocası. Kardelen utangaç bir gülümsemeyle onun ışıkla dans eden gür kirpiklerini seyretti. Çenesi bu sohbetle gerilmiş gibiydi. Belli ki kimseyle böyîesi yumuşak bir sohbet etmemişti. "Çok isterim." diye bir anda şakıdı Kardelen. Aynı anda Kara Bey, "Orada ata da binebilirsin." dedi. Kardelen neredeyse çığlık atacaktı ancak kocası eline tekrar tası tutturunca dudaklarını ısırdı.

Tası kafasından aşağı dökerken, bu sefer onun yorgun kollarına kıyamayarak kendi eğildi. Kocası bitkin görünüyordu. Her ne kadar bunu genç kızdan saklasa da...

"Zayıflamışsın." dedi kocası. Soluğu boğazına takılan Kardelen yutkundu. "Sen de zayıflamışsın, kocam."

"Yolculuk ister istemez insanı yıpratıyor ama ben her gittiğimde ve her döndüğümde seni böyle görmek istemiyorum

karım."

Kardelen yine o buyurgan sesi duyunca dişlerini sıkmadan edemedi. Aslında onu düşünüyordu ama bunu Kardelene belli etmemek için emrederek üstünü örtüyordu.

Kardelen, kocasını sabunlamaya karar verdi, sonra bu karardan pişman oldu. Kocası tuttuğu bacaklarını bırakınca kaygan yerde kendini kaybetti ve pat diye onun dizlerine oturdu. Hemen doğrulmaya çalıştı ama belini sıkı sıkı saran kollar buna izin vermedi. "Böyle yıka." dedi kocası, tuhaf bir ses tonuyla.

Kardelen onun koca bedenini usul usul yıkarken, aynı anda kendi de su içinde kalmıştı. Örgüleri ağırlaşmaya başlamıştı. Bunu kocası da anlamış olacak ki örgülerini özenle, yumuşakça açtı. Kardelen onu yıkadığı süre boyunca o da genç kızı izledi. Kardelen in yüzü ona bakan gözlerle yanıyordu. Bu yakıcı bakışlara ne zaman alışacaktı?

Arada saçlarım kokluyor, belindeki eli ile Kardelen i kavrıyordu. Ellerinin yakıcı hissi Kardelene düşünme izni vermiyordu. Saat kavramı, gün kavramı, soy kavramı aklından çıkmıştı. Ne ağabeyinin düşmanını merak eder olmuştu, ne de onu sabırsızlıkla bekleyen ateşi.

Kocası onu bir havluya sarıp, basamakları koşarcasına çıkarken tek istediği ömrünün sonuna kadar bu kollarda kalmaktı.

"Öyle güzel ki gül tenin..." diye fısıldayan kocasıyla aklını iyice kaybediyordu. "Saçların, gözlerin, tenin... Hepsi benim. Bana ait."

Kardelen bu sözlerle sarhoş olmuş, bu sözlerle k'endlnlj ona teslim etmişti. Öpmeleri ve sevgiyle dokunmaları sÜ*l regelirken, vuslat anında acı bekleyen Kardelen, bu **seferi** ömründe görmediği bir huzura erişmişti. Kocasıyla bera* 1 ber daha önce defalarca ulaşamayacağı bir dünyanın büyü* j sünde kayboldu.

Ona bir Bey Hanımı gibi davranan adam gibi değildi. **Ona**] hizmet eden, ona sevgi besleyen, onu özleyen bir eş gibiydi.

Rüyalarını zorla anlattıran, kendi rüyalarından gem vuran, Kardelen i muhtaç bir bebek gibi saran adam kesinlikle âşık bir koca gibiydi.

Ya da bu sadece Kardelenin hayaliydi.

Çünkü uykuya daldığı sadece bir saatlik sürede, yatakta yine soğukla yarenlik etmişti. Kocasının yine çalışma odasında yattığı aşikârdı. Kardelen sadece bir bebek için, soyun devamı için kullanılıyordu. Genç adam nasıl oluyordu bilinmez ama onu arzuluyordu, arzusunu tatmin ediyordu ve sonra onunla işi bitiyordu. Onu yumuşakça saracak, onunla beraber uyuyacak bir şefkat ya da merhamet yoktu.

Kardelen i bir düşman kızından öte görmüyordu.

Kardelen aya bakıp saati hesapladı ve Ateş'in gidip gitmediğini düşündü. Bir anlık çöken hüzünle, sızlayan ve onun teninin kokusunu taşıyan bedenine inat doğruldu ve elbisesini giydi. Üzerine kaim bir kaşkol attı. Saçlarım topladı ve yemeniyle sardı. Yüzünü bu sefer örtmeyecekti. Ateş, Kara Bey'i ne kadar gaddar sanırsa sansın, Kardelen için kocası bir nimetti. Bunu en yakın arkadaşı da görmeli ve bu saçma hayallerinden vazgeçmeliydi.

Bir de ağabeyinin katilini söylemeliydi...

Söylemeliydi ki, Kardelen o her kimse, bir Bey karısı guuyle onu alt etmeliydi. Belki kocası da vicdana gelir, ağabeyinin katilini yakalamasına yardım ederdi. Hatta ICarde-

Kardelen kendini kandırdığını düşünse de içinde umut eksilmeyecekti. Kocası onu sevecek, ona güvenecek ve ,,,,un kollarında huzurla uykuya dalabilecekti...

18. BÖLÜM

ardelen hafif kalın pelerinine sıkı sıkıya sarın* G/V^dı. Başındaki kalın örtü onu hem gecenin ayazından koruyor, hem de görünümünü saklıyordu. Peçe takmamıştı. Ateş, çocukluk arkadaşı, onu ilk kez peçesiz, korunaksız görecekti. Daha önce onu atın üzerinde peçesiyle gördüğünde, kocasının halen onu sakladığını sanmıştı. Ancak Kardelen, kocasının onu gururla evinin hanımı yaptığını, bu halkın yüzünü ve kendini beğendiğini Ateş e gösterecekti.

Kardelen seyisin ve tüm hizmetlilerin evde olmadığını fark edince, derince bir nefes alabilmişti. Ateş'in onu nerede beklediğini tahmin edebiliyordu. Onunla küçükken her konuşmaları ya göl başında ya da akarsu kenarlarında olmuştu. Çünkü Kardelen in asi ve oyunbaz kişiliğini en çok dizginleyen şey suydu.

Sanki Ateş'ten gelen ismini yalanlıyordu, onun suya olan aşkı. Ya da bir İkarus taşkınlığıyla, ölümüne âşık oluyordu Kardelen.

Kardelen, Adalar denizine yaklaştıkça, tuzlu suyun kokusu genzini yakıyordu. Koca kayalardan oluşan bir mağarayı andıran kıyıya yanaşana kadar atım dörtnala sürdü. Hercai ona yardımcı oluyordu. Onun kimi aradığını bilircesine havada süzülüyor, huzursuz olsa da sahibine itaat ediyordu. Kardelen onun neden Ateş'ten bu kadar haz etmediğini anlayamıyordu. Eskiden de kendi

ne yaklaştırmazdı, ancak şimdi adeta genç adamdan nefret ediyordu.

Genç kız dalgaların yüzüne vurduğu nemli serinlikle iç çekti. Poyraz yeli eşarbını ve yanaklarını okşadı. Eşarbı neredeyse gözlerinin önüne iniyor, pelerininin şapkası bir kat daha ekleyip genç kızı yabancı gözlerden saklıyordu. Bu saatte kimsenin onları göremeyeceğini bilse de genç kız, kocasının adına leke gelmesine izin vermek istemiyordu. Bugün onu soğuk yatakta bırakan kocası her ne kadar sinirlerine dokunsa da önceki iltifatları ve yumuşak dokunuşu halen yerini koruyordu. Kardelenin bedeni özlemle karıncalandı. Ancak şimdi yatağına dönse bile o sıcak kollara kavuşamayacaktı. Belki de yine birkaç haftalık bir hasret yaşayacak, kocası dayanamayacak raddeye gelene kadar Kardelenden uzak duracaktı. Genç kız ne yapacağım bilse, onu nasıl yatağında tutacağını bilse bunu denerdi.

Bir öğürme sesi, dalgalarla beraber kulağına çalındı. Kardelen atının dizginlerini kavradı ve sesin geldiği tarafa doğru atını nıahmuzladı. Öğürme sesi daha yakından ve daha şiddetli gelinde genç kız Akkız'ın dizginlerini çekerek durdurdu ve hızla aşağı atladı. "Ateş..." diyebildi kısık bir sesle. Bu erkeksi ses ancak Ateş e ait olabilirdi. Ancak acı içinde inliyor ve defalarca öğürüyordu. "Gelme..." dedi Ateş'ın kayalıklar arasından çıkan boğuk sesi. "Bana biraz izin ver. Beni böyle görme."

Kardelen ona ne olduğunu, neden sesinin böyle berbat çıktığını sormadan hızla sesin geldiği yöne yürüdü. Ateş itiraz edercesine inledi; "Halen inatçısın Kardelen. Bana sadece birkaç dakika ver!"

Kardelen olduğu yerde kaldı. Ateş bir taşın üzerinde dizlerinin üzerine çökmüş, iki büklüm öğürüyor ve bu ça

bayla ıslanan saçlarını zorlukla kenara çekiyordu. Berbat görünmek bu görüntünün yanında yumuşak kalırdı.

Genç adamın rengi, ayın ışığında bile yeşile dönmüştü. Saçları terden ıslanmış, dudakları morarmıştı. "Neyin var?" diye şefkatle sordu Kardelen. Ona doğru birkaç adımda ulaştı ve terden ıslanan saçlarını alnından çekti. Eline değen sıcak tenle irkildi, "Yanıyorsun!" diye bir nida kopardı. Genç adamın teni, adeta Kardelenin elini Bağlamıştı.

Genç adam öğürmesi sona erse de iki büklüm bir vaziyette bir süre bekledi. Sonra saçlarını Kardelen in elinden kurtararak arkasındaki kayalığa yaslandı. Halen genç kadına bakmamıştı. Ona öfkelenmiş gibi bir hali vardı.

Birkaç dakikalık garip sessizliğin ardından, "Gelmeyeceğini düşünmüştüm." diye mırıldandı genç adam. Gözleri ağırlaşmış ve yorgunlukla kapanmıştı. "Buraya senin için değil, ağabeyim için geldim ." dedi genç kız. Ona ümit vermek, kocasına ihanet etmekten farksızdı. Onu kızdıracağını bilse de gerçekleri söylemek zorundaydı.

Genç adam kafasını kaldırdı ve Kardelenle göz göze geldi. Sonra hastalıklı yüzü tuhaf bir ifadeye, bir şaşkınlığa uğradı. Gözleri hızla yüzünde gezindi. "Sen..." dedi ve eli hayali bir okşamayla havalandı. Kardelen ile arasında bir adım boyu mesafe vardı. Yine de genç kız geriledi. "Ateşim çıktığı için rüya gördüğümü söyle." dedi Ateş, hayranlık dolu gözlerini onun yüzünde gezdirirken. Kardelen bu bakışlardan rahatsız oldu. Çünkü kocasında aradığı bu açık hayranlığı bir başka erkekte görmek, Kardelene hiç de iyi gelmemişti. Bu erkek en yakın arkadaşı Ateş olunca, durum iyice garip bir hal almıştı.

Kardelen durumu toparlamak için boğazım temizledi. "Artık bir Bey karışıyım Ateş ve kocam beni lanetli ola- r.ık görmüyor, benden utanmıyor. Osmaılı hanımları ise benim görülmemiş bir güzellik olduğumu söylüyor. Yani senin yerden yere vurduğun kocam ve halkı, beni memnuniyetle kabul ediyor."

Ateş acı bir gülüşle Kardelene baktı. "Demek seni kabul ediyorlar..." dedi, buna inanamıyormuş gibi kafasını iki yana sallarken. "Duyduklarından sonra halen o halk için İniyle düşünecek misin, merak ediyorum?"

Kardelen gözlerini kısarak, konuşmakta zorlanan genç adamın solgun yüzüne baktı. "Ne söyleyeceksen derhal söyle ve git buralardan Ateş. Hastalığın bu soğuk taşlarda seni daha beter çürütmeden, bir devriye seni fark etmeden git."

"Önce beni dinlemek zorundasın..." diye kısık ve acı bir sesle hırıldadı genç adam. Eliyle yanındaki boş kayalığa vurdu ancak Kardelen oturmamakta kararlıydı. Sabah ibadetine kalkan kocası, onun yokluğunu fark edebilirdi ve sabah ibadeti için okunan ezan denilen çağrıya, bir yol boyu zaman kalmıştı. Kardelen elinden geldiğince çabuk eve varmalıydı.

Ateş pes ederek elini yanma düşürdü ve bir elini bıkkınca midesinin üzerine attı. Kardelen nefesini salarak, kendi iradesine lanetler ederek sordu. "En son ne zaman doğru düzgün bir şeyler yedin?"

Ateş, gözlerini Kardelen in yüzünden alamıyormuş gibi onun her ifadesini, her kelimesini inceliyordu. Kardelen rahatsız bir kıpırdanmayla kaşlarını kaldırdı. "En son ne yemiştim..." diye kafasını gökyüzüne kaldırdı geıiç adam. Bir süre düşünüyormuş gibi dudaklarını eğdi. "Sen gittiğinden beri ne yiyip ne içtim hatırlamıyorum. Ama hayatta kaldığıma göre bir şeyler girmiş olmalı boğazıma."

Kardelen acı çeker gibi bir ses çıkardı ve dişlerinin arasından konuştu, "Bunu bana yapma Ateş. Bendeki yerini biliyorsun ve kendini oradan düşürme. Sen benim hep en iyi sırdaşım oldun. Halen de öylesin. Ama bu halin..." Elini kaldırarak perişan halini gösterdi. "Bu sen değilsin! Kendine bir bak! Ölmüş baban bu halini görse, senden utanırdı."

"Babam iyi bir adamdı." diye mırıldandı Ateş. "Ben hiçbir zaman onun kadar güçlü ve dirayetli olamadım. Ama iyiler hep

aptal olur değil mi?"

"Saçmalıyorsun! Sen hep güçlüydün. Sen beni ayakta tutan tek insandın! Baban gibi onurlu bir adam olmak için halen şansın var."

"Ama seni elimde tutamadım. Seni Kurt'tan koruyama- dım. Lanetli kaderinin önüne geçemedim."

Kardelenin rengi soğuktan mıdır, yoksa duyduğu laftan mıdır bilinmez iyice morardı. "Benim kaderim lanetli değil Ateş. Buna en çok inanmayan da şendin. Ne oldu da bir anda o falcıya inanır oldun?"

"Tüm çabalarıma rağmen seni elimden kaçırmamı, o cani, aç Kurt'a kaptırmamı başka ne açıklayabilir? Öyle ki sana yalvardığım halde, özgürlüğü sunduğum halde bana gelmiyorsun."

"Ateş..." diye itiraz etti genç kız. Ateş acı çeker gibi doğruldu ve iniltileri Kardelenin sözünü kesti. Genç kız ona yardım etmek istiyordu ancak bu tanımadığı, ona lanetli olduğunu söyleyen adama yanaşamıyordu. "Benden korkuyor musun?" diye mırıldandı genç adam, gözlerini yine Kardelenin yüzüne dikerek. Genç kız cevap vermeden, sanki içinde tutamıyormuş gibi mırıldandı. "Düşlediğimden de güzelsin..."

Kardelen in gözleri iri iri açıldı. Ateş onun güzel olduğunu mu düşünmüştü? Ve Kardelen neden bir başka erkeğin iltifatından korkar ve iğrenir hale gelmişti? Onun yaralı oz güveni için bir erkeğin iltifatı nimet sayılmalıydı. Fakat l üm hücreleri, şiddetle bir adamın beğeniyle bakan gözlerini reddediyordu. Bu adam çok yakından tanıdığı Ateş olsa hile...

"Buraya beni çağırma sebebine gelirsek..." diye sözünü kesti genç kız, utancını gizlemeye çalışırken. Genç adam onu umursamadan seyretmeye ve konuşmaya devam etti.

" Kurt, şanslı itin telâ. Seni ilk gören ben olmalıydım."

Kardelen bir adım gerilediğinde ise genç adam bir transtan çıkıyormuş gibi silkelendi ve özür mahiyetinde ellerini havaya kaldırdı. "Kendime engel olamıyorum Kardelen. Affet beni.

Gerçekten karşımda böylesi büyülü bir güzellik varken, dilime hâkim olamıyorum."

Kardelen sinirle soludu. "Ya bana ağabeyimin katilini söylersin ya da defolup gidersin Ateş. Sana olan güvenimi ezip geçme. Ben evli bir kadınım artık. Halkımızın evli bir kadının ihanetine verdiği cezayı sen benden daha iyi bilirsin. Ahtım olsun eğer bu sözlere devam edersen, geçmişimizi umursamaz, kelleni koltuğunun altına veririm. Sinirlenince neler yaptığımı sen benden daha iyi. bilirsin."

Ateş korkup çekileceği yerde, daha geniş bir gülümsemeyle dudaklarını çarpıttı. "Halen eski, ateş parçası göçmen kızısın."

"Artık Kara nın kadınıyım." diye üstüne basarak söyledi. Bundaki imayı anlaması için sesine büyük bir baskı vermişti. Ateş'in kaşları çatıldı ve acı bir şey tatmış gibi yüzü buruştu. "Söyleyeceklerimden sonra da öyle kalacağından şüpheliyim." diye mırıldandı. Kardelen merakla devam et-

meşini bekledi. Ne demek istediğini anlamak için kafasını yana eğmiş, genç adamın kaçırdığı gözlerine bakıyordu.

'"Ne demek istedin?" diye sordu, müthiş bir merakla.

"Buna hazır mısın bilmiyorum. Sana söylediklerimden sonra ne yapacağını kestiremiyorum. Sen zaten hep anlaşılmaz olmuştun ve bir erkek olarak bile senin tepkinden korkuyorum."

Kardelen artık hiddetle hırlama raddesine gelmişti. "Ağzında geveleyip durma!" diye çıkıştı. "Erkek gibi söyle ne söyleyeceksen. Neden onun karısı olarak kalmayacakmı-

-S >7

şım?

Ateş tereddüt eder gibi etrafı yokladı, "Zebur, yani ağamızın konuşmalarına şahit oldum."

Kardelen hemen sözünü kesti. "Bir dakika, bir dakika... Zebur kim ve nereden senin ağan oluyor?"

"Zebur, eşkıyaların başıdır. Yani en soylusu. Hepimizin ağası ve yol göstericisidir."

Kardelen in gözleri farkındalıkla büyüdü. "Bu Zebur, şu ağabeyimi tarafına çekmek için tehditler savuran haydut mu? Hani şu kendine dağların aslanı diyen, ciğeri peş para etmez hain mi?"

Ateş'in gözleri önce hayretle havaya kalktı, ardından yüzünde yine o çarpık gülümsemesi oluştu. "Bir kadın olarak nasıl böylesine cesur ve korkusuz konuşabiliyorsun? Hayret ediyorum doğrusu."

Kardelen eliyle onu savuşturdu. "Ve sen bu soysuza ortaklık mı ediyorsun?" Ateş yüzünü buruşturarak kafasıyla onayladı. "Üstelik de utanmadan bunu gelip bana söylüyorsun? Belki de ağabeyimin ölümüne sebep olan adamlardan birinin yanında, onun ekmeğini yediğini?.."

Ateş şiddetle reddetti. "Zebur, ağabeyinin katili değil, belki aralarındaki rekabet ve düşmanlık buna sebep olmuş olabilir ama ağabeyinin kalbini deşen kılıç, asla Zebur a ait olamaz."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabilirsin?" diye çıkıştı Kardelen, ellerinin hiddetle havaya kalkmasına engel ola- ınayarak. Ateş'in

hastalıklı hali halen durumunu koruyor, ayakta güçlükle duruyordu. Bir ağaçta bağlı olan atı ise huzursuzca kıpırdanıyordu. Kardelen, Hercai nin geceyi delen kanat seslerini ve Akkız'ın huzursuz kişnemelerini işitiyordu. Bir felaket habercisi gibi bir anda ayaklanmıştı tüm sesler. Dalgalar daha şiddetli, hayvanlar daha huzursuzdu. Hava bir anda buz kesmiş gibiydi. Kardelen ürpererek pelerinine sarındı.

"Çünkü ağabeyini kimin öldürdüğünü biliyorum!" diye çıkışan Ateş, yorgun bir feryatla devam etti. "Bana güven, ben değil, sen düşmanın yamndasın. Onun ekmeğini yiyor, onunla aynı sofraya oturuyor, hatta o kanlı ellerin sana dokunmasına izin veriyorsun!"

Kardelen duyduklarını algılayamadı. Kulakları uğuldu- yor, ruhu adeta bedeninden çekiliyordu. "Ne?.. Ne demek istiyorsun?" sözleri bir yakarış gibiydi. *Ne olur anladığım, sandığım şey olmasın.*

"Duydun işte. Koynuna aldığın adam, ağabeyinin asıl katilidir. Bunun en belirgin ispatı ise, ağabeyinin cesedinin hemen yanına çizilen hilal şeklidir." Kardelen in yüzü acıyla buruştu. "Biliyorsun değil mi? Babalarımızın anlattığı hikâyeyi hatırlıyorsun? Kurt avını yedikten sonra, kemikleriyle gurur tablosunu işaretlermiş. Onların abartılı anlatımındaki tek doğru yer, Kara Kürkün gerçekten de avının hemen yanına, kendi nişanesi olarak bir hilal çiz-

mesiydi. İnan ya da inanma bu doğru Kardelen. Kocan, ağabeyinin katili..."

Kardelen düşmemek için elini bir kayaya dayadığında, zorlukla nefes alabiliyordu. Ateş'in güven veren ve teskin edici sesi şunları tekrarlıyordu. "Benimle gel Kardelen, Beraber hakkından gelelim o caninin. Sana dokunmasına, yaklaşmasına izin vermem."

Ancak Kardelen hiçbirini duymuyordu. Uzaktan gelen toynak sesleri, birkaç meşale ve seslenen askerler, Karde- lehi bu şoktan çıkarmaya yardımcı olmuştu. Genç kız ağlamıyordu ya da kaderine lanet etmiyordu. Şimdi askerler bu kadar yakındayken kendini ve Ateş'i ele veremezdi. Buz gibi olmuştu genç kızın içi. Nefret kusuyordu tüm duyuları.

"Git Ateş..." dedi. Genç adam itiraz edecekken onu susturdu. "Git yoksa seni yaralar ve kocamın güvenini kazanırım."

Genç adam onun halen "Kocam" demesine şaşırıyor olmalıydı. Ancak Kardelen ne yapacağım çoktan kafasında tasarlamış, Ateş e ya da bir başka yakınına zarar vermeden, bu işi kendi yollarıyla halletmeyi planlamıştı.

Ateş tekrar itiraz edecekken Kardelen mızrağını çıkardı ve havada salladı. Mızrak genç adamı ıskalayıp kayalığa çarptı. "Hain!" diye bağırdı Kardelen. Bu askerlerin gözünü boyayabilmek için bir arayıştı. "Uzak dur benden!"

Genç kız, kocasına nasıl bir yalan uyduracağını düşünmemişti ancak Ateş'i kurtarmak zorundaydı. Sonra o kocası olacak adamla, can düşmanıyla karşılaşabilirdi.

Ateş hasta bedenini atının yanına attı ve dörtnala koşturmaya başlamadan önce, "Yine geleceğim." dedi. "Sen istesen de istemesen de aklindakini tek başına üstlenmene izin vermeyeceğim."

Kardelen soğukkanlılıkla gülümsedi ve arkasını dönerek, hızla atının sırtına bindi. Şanslı değildi. Çünkü atlılar çoktan genç kızın etrafını sarmıştı. Hepsi gece vardiyasında olan görevlilerdi. Bu, rütbelerinden ve formalarından 1 »elliydi. Bir adam onu tamdı;

düğününe gelenlerden biri olmalıydı.

"Bu Kara Arslan Beyimizin hanımı." dedi mırıldanır gibi. Kafasını eğerek genç kadını selamladı, "Gecenin bir vakti, bir banın kişi için çok tehlikeli bir yer burası Hanımım." dedi bir diğer adam, genç kıza kime bağırdığını sorarken. Kardelen, "Bir gece dilencisiymiş..." diye mırıldandı. "Onu kocamın düşmanlarından biri sanmıştım ama bir evsizdi." Yalanına inanmaları için göz temasım sağlam tutuyordu, inandırmış gibi de duruyordu.

Genç kız acıyla gülümsedi. Bu insanlara güvenebilirdi. Ama artık güven denen illeti hayatından çıkarmış, onu kabullenen bu millete karşı nefret duymaya başlamıştı. Çünkü en kıymetlisini, genç kızı bu milletle tanıştıran kocası öldürmüştü. Buna halen inanamıyordu ama kollarında eriyip bittiği adam, özlemini çektiği adamın ellerinde ağabeyinin kan kokusu vardı.

"Sizi evinize kadar götürelim Hanımım." dedi, genç bir görevli. Diğerine bağırarak, "Beyimize haber edin!" dedi.

Kardelen itiraz edecekti fakat bu daha çok şüphe çekerdi. Osmanlı erkelerinin, kadınların namusuna ve iffetine ne denli düşkün olduğu ortadaydı. Kardelen yine acıyla gülümsedi. Aslında mükemmel olarak gördüğü bu gelenekler, artık gözünde kararmıştı. Masum ve mert ağabeyini öldüren adam, bu milletin en güçlü askeriydi.

Kardelen acı bir söz verdi. Kara Arslahdan iliklerine kadar nefret edecek, onu kendi silahıyla öldürecekti. Sonra ağabeyine çizdiği nişane gibi koca bir hilal çizecekti, dokunmaya kıyamadığı tenine. Nasıl da özlemle, hasretle dokunmuştu o tene? Nasılda ihtiyaç duymuştu merhametine?

Kardelen genç görevlilerle evinin yolunu tutarken, yüzüne mağdur bir ifade yerleştirdi. Kocası ona güvenene kadar bu oyuna devam etmek zorundaydı ya da oyuna bile gerek duymadan gecenin bir yarısı kellesini almalıydı. Gözlerinin önüne gelen yakışıklı yüzle dudaklarım birbirine bastırıp, gözlerini sımsıkı

yumdu. O güzel başı gövdesinden ayırmadan önce, bir kere daha gülümsemesini diledi. Hasret kaldığı cennet çukurlarım görüp, katil kocasına öyle veda etmeyi diledi.

"*Veda değil!*" diye hatırlattı kendine. Bu bir karşı ödemeydi. Onca masum bedenin bedelini, kendi karısın ellerinde can vererek ödemeliydi...

***

Kara Arslan burnundan soluyordu. Belki gün doğmuştu, belki henüz geceydi. Ezanın sesini işitmişti kulakları ancak kendini kandırmak için bahaneler sunuyordu.

Karısı, hanımı ona karşı mı gelmişti? Açık açık emrettiği halde, hatta bu sefer onun suyuna gittiği halde gecenin kör vakti, bir atla, ıssız bir deniz kenarında mı bulunmuştu?

Güçlü ve sabırlı görünmeye çalışıyordu ama gözlerinden çıkan kor ateş, tüm hizmetlilerle beraber askerlerinin de gözünü korkutuyordu. Sadece, sadece onun gül kokulu tenine alışmamak için kaçmıştı o odadan. Yıkanıp paklanmış ve kurulmuştu yine rahatsız sandalyesine. Gözünün önünden bir an bile gitmeyen su rengi gözlerle ne kadar

huzur bulabilirse, o kadar huzur aramıştı genç adam. Bu kız hayatına girdiğinden beri huzurun adını unutmuştu.

Ona bu denli bağlanmak genç adamı ürkütüyordu ve şimdi korktuğu başına gelmiş, onu kemiklerine kadar büyüleyen genç karısı sözlerini duymazdan gelmişti.

Gece boyunca, saatlerce kendinin kılmıştı genç kadım. Yorgunlukla uyuması gerekirken, boynundaki metal kolye yakıp dağlamıştı tenini. Her karısını koklayışında, her sarılışında olduğu gibi, yine babasının cesedi serilmişti gözlerine. Buna engel olamıyordu. Belki, belki ilerde bir gün unuturum umuduyla terk etmişti o odayı. Ve karısı yine onun damarlarına basmış, inatçılığını ve göçmen kanını genç adama ispatlamıştı.

Onun emirlerine açıkça uymuyordu. Gecenin bir vakti, bir Bey karısı olarak dışarıda görünüp genç adamın itibarım yerlerde sürüyordu. Kara Bey, genç karısının kötekle bile akıllanmayacağım düşünüyordu. Ona söz vermişti hâlbuki. Kimseye vermediği güveni ona vermek istemişti. Onu gerçekten de çiftlik eviıie yerleştirecek, emrine atlar ve hizmetliler verecekti. Kara Arslan m karısının hak ettiği gibi özgür bir hayat bahşedecekti.

Ancak karısı bunları elinin tersiyle itmiş, gecenin kor vakti sokaklara dökülmüştü.

Yine ata binmek miydi derdi? Bir genç kız, bu Kardelen gibi hırçın bir genç kız olsa dahi bu saatte dışarı çıkar mıydı? Sadece özgürlük aşkı uğruna, kocasının şerrini gözü önüne alır mıydı?

Şüphe, Kara Bey'in benliğini sarstı. Bir âşık?.. Ya bir âşık buluşması yaşamış, onu sevdiğinden ayıran kocasını ancak bu saatte atlatabilmişse? Kara Bey hırsla ayağını demir kapıya geçirdi. Aynı anda sürülerek açılan kapıdan içeri giren karısını fark etti. Önünde askerler, arkada asaletli güzelliği ile karısı...

Uzun pelerini beyaz atın bacaklarını bir kaftan gibi örtüyordu. Karısının başındaki koyu renk örtü, pelerinin şapkasıyla bir kat daha büyüyor, güzel gözlerini gölgede bırakacak şekilde alnına dökülüyordu. Minik, beyaz elleri dizginleri kavramış, bol eteği

bacaklarını saklamıştı.

Bir Sultan, bir Padişah soyundan gelme asilzade gibi duruyordu. O hırçın kızıl saçları, inatla kalkan çenesi, su gibi derin gözleri görünmeden bile duruşu, oturuşu, atı sürüşü bile asaletle doluydu.

O, Şehrazat'tan farksızdı. Şimdi bunca günah işlemişken bile Kara Bey'i büyülemeye devam ediyordu. Genç adam ona öfkeliydi. Bu öfkesini korumak zorundaydı.

Devriyeler bir şeyler anlatıyordu ancak gözlerini karısından bir saniye bile çekmeyen Kara Bey, onları duymuyordu. "Çekilin." dedi yalnızca. "Karımın nerede olduğundan haberim var. Onu gözeten yardımcılarım vardı. Yine de anlayışınız için ödüllendirileceksiniz."

Böylesi bir davranış, askerlerin şüphesini azaltırdı. Kara Bey'in namını lekeleyecek olan bu davranışı, karısına pahalıya patlayacaktı.

Adamlar yavaş yavaş çekilirken. Kara Bey ona dimdik bakan karısının gözlerindeki tuhaf ifadeyi çözmeye çalıştı. Atma yanaştı ve kollarım uzatarak, karısını indirmeye zorladı. Ancak inatçı karısı onun ellerinden uzaklaşıp, koca atın sırtından diğer tarafa atladı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırdı genç adam. "Artık çocuk değilsin. Böyle at sırtında koşturup, atlayıp zıplayamazsın!"

Karısı ona cevap vermedi. Sırtını döndü ve atım da beraberinde sürükleyerek ahıra yöneldi. Kara Bey artık tahammül edemediğini belirten bir nida kopardı ve karısının itirazlarını umursamadan onu omzuna attı. "Sana kötek hile hak. Ancak kötekten anlamayacak kadar inatçısın. Gecenin bir vakti, koskoca Bey karısının, at sırtında koştuğu hangi cihanda görülmüş?"

"Bırak beni!" diye soğukkanlılıkla bağırdı genç kız. Ses tonu daha önce ondan duymadığı kadar sert ve nefret yüklüydü.

"Bırakacağım!" diye bağırdı genç adam, onu basamaklardan indirirken. Hayır, bu sefer onu odasına kilitleyip, cezasını hafifletmeyecekti. Onu en karanlık odalardan birine kilitleyecek, aklı başına gelene kadarda orada tutacaktı.

"Bırakbeni! Seni... Seni..."

"Beni, ne?" diye haykırdı Kara Bey, onu önüne geldiği geniş kapının sırtına yaslarken. Kapının kilitli olup olmadığım kontrol etmek için onu omzundan indirmişti lâkin sıcak bedeni gergin bedenine yapışınca bunun bir hata olduğunu anlamıştı.

Keskin bakışları ve öfkeli nefesleri birimleriyle buluşmuştu. "Barbar..." diye fısıldadı genç kız, zehir gibi bir sesle. Kara Bey dişlerini sıkarak gözlerine bakmaya devam etti. Karısının ifadesinde tuhaf bir şey vardı. Bu sözü daha önce de duymuştu ama şimdi genç karısı onun barbar olduğuna inanıyor gibiydi. Öylesine değil, hakikatle söylenmiş bir hakaretti.

"Barbar nasıl olurmuş, birazdan göreceksin." diye dişlerinin arasından tısladı. AHındaki kurtlar onu rahat bırakmıyordu. Güzel karısı, gül kokulu karısı, gecenin bir yarısı İrim için sokağa dökülmüştü?

Askerlerin önden gönderdiği haberci, genç kadının bir adama bağırdığını, sonra da genç kızın o adamın bir dilenci olduğunu söylediğini söylemişti.

Kapının kolunu çevirdi ve isteksizlikle genç karısını gergin bedeninden uzaklaştırdı. O yataktan çıktığı andan nefret etmişti. O yataktan çıkmamalı, karısını kollarında hapsetmeliydi. O adama dokunmuş muydu? O adama kocasından iğrendiğini söylemiş miydi?

Kara Arslan o adamı öldürecekti. Kardelene dokunan parmaklarını tek tek kesecek, dağdaki kurtlara yem edecekti. Onun karısına kimse dokunmazdı. Bunu karısı istese bile, Kara Beyin karısına kimse onun gözünden bakamaz- dı.

O, babasından böyle görmüştü. Erkek adam kıskanır, sahiplenirdi. Erkek adam korur, kollardı. Ve erkek adam...

Kara dişlerini sıkarak kafasını iki yana salladı. Hayır, bu kız annesi gibi bir hanım değildi. Bu kız her an tetikte beklenmesini sağlayan bir sırtlan gibiydi. Kara Bey, babasının annesine gösterdiği bir saygıyı bu kıza gösteremezdi. Arzularına ve ihtiyaçlarına gem vuramamıştı. Onun kokusuna ve tenine bağlanmadan edememişti. Her koca gibi Kara Bey de hakkı olanı istemişti. Ancak kollarında uyuma ihtiyacını hissettiği an kan beynine sıçramıştı. Bir varis için bu yakınlaşmalar şarttı. Bir evlilik için bu yakınlaşmalar şarttı. Fakat onların evliliğinde asla merhamet ve şefkat yoktu. Zaman geçmeden, Kara Bey karısına güvenmeden asla olmayacaktı.

İşte şimdi, tam da genç karısı odanın ortasında dikilmiş, elleri iki yanında sıkı sıkıya yumruk olmuşken, ona neden güvenmemesi gerektiğini ispatlıyordu. Onun damarlarında ihanetin kendisi vardı. Onun gibi insanlar, yedikleri sofraya tükürür, sırtını kollayan milleti tam da sırtının ortasından bıçaklarlardı. Kara Bey buna defalarca şahit olmuştu.

Şimdi artık karısı için pişmanlık duymuyordu. Ona nefretle bakan karısına nefretle baktı. "Kiminleydin?" diye sordu, buz gibi bir sesle.

Kardelen gergin yüzünü bir saniye bile bozmadı. Gözlerini bile kırpmadan ona bakıyordu. Kara Bey üzerine yürümek, konuşana kadar onu sarsmak istiyordu. Onun gül t enine dokunan her kimse, onun ruhunu ebediyen yok etmek istiyordu.

Hırsla titredi. O asla titremezdi ama kıskançlık damarlarını öyle bir dağlıyor, öyle bir yakıyordu ki, genç adam yutkunamadı. Ellerini açamadı. Bir adım dahi atamadı. Bağırdı. Avazı çıktığı kadar bağırdı. Kapıyı yumruklayan hanım teyzesi onun gazabından korkmuş olacak ki bu yumruklama yarıda kesildi.

"Kimdi o soysuz?"

Karısı nihayet cevap verdiğinde sesi buz gibiydi. İfadesiz ve kendinden emindi... "Hiç kimse."

Kara Bey gözlerini sıkı sıkıya yumdu, kafasını yukarı kaldırdı. Acı çekiyordu ve bu histen nefret ediyordu. Hasret gibi tatlı bir acı değildi. Ciğerlerini kavuran, avuç içlerine kadar acıtan bir histi. "Bana doğruyu söyle Kardelen Dedi, kafası yukarı bakarken boğuk ve tehlikeli bir sesle.

Genç kız bir süre sessiz kaldı. Sonra sesinde bir ton değişti. Daha yumuşak ve uysal oluvermişti. Bu kız neler çeviriyordu? Daha demin onu öldürecek gibi bakan kız, şimdi bir kedi yavrusundan farksızdı. Ancak kullandığı dil, Kara Bey'i derinden sarsmıştı.

"Kimse değildi Beyim." dedi genç kız, eski resmi diline dönere. "Size ihanet etmem ben. Öyle bir şeye asla cüret etmem. Bir dilenciydi. Gece sizi yatağımda bulamayınca uyku tutmadı..." Her ne kadar gizlese de sesinde büyükbir kırgınlık vardı. Gözlerinde ise dökülmeyen yaşların nemi... I "Ben de hep yaptığım şeyi yaptım. Uyku tutmadığı vakit i bir çağlayan su bulur, atımla dörtnala koşardım. Sizin uya- j mp, beni göremeyince hiddetleneceğini düşünemedim. 1 Affedin beni Beyim."

Kara Bey afallamıştı. Karısı tam bir eş gibi ağır başlılıkla ondan özür diliyordu. Daha önce hiçbir kusuru affetmeyen, derhal icabına bakan genç adam, bu kızın kaçıncı isyanını affettiğini sayamıyordu. Şimdi de affetmek istiyordu. Her şeyi boş verip, onu sıcak kollarıyla sarmak istiyordu. Bu delilikti. Daha birkaç saat önce ondan kaçmıştı ve yine ona tutulmuştu. Aklını oynatıyor olmalıydı.

"Benimle gel." dedi, buyurgan bir sesle arkasını dönerken. Onu kilitleme düşüncesi bile tüylerini diken diken etmişti, şimdi bir yanı vazgeçtiği için memnundu. Diğer yanı ise şüphe kokluyordu. Kurt fikrinin şüpheleri hep haklı çıkardı. Şimdi kurt yanı avaz avaz bağırıyordu. Fakat Kara Bey yalnızca anlamsız ulumalar işitiyordu. Çünkü genç karısının nefes sesi bile, kurdun sesini geri plana atıyordu.

Ama karısı, "Hayır Beyim." dedi, onun beyanını umursamadan. "Bana güvenmeyişinizi nasıl kabullenebilirim. Hem yatağımı ilk terk eden sizken, beni nasıl böyle bir şeyle suçlarsınız? Emrettiğiniz gibi bugün burada kalacağım. Hatta siz bana güvenene kadar, haftalarca burada kalabilirim. Ben bir kuru ekmek ve bir bardak suyla yaşayabilen bir milletin soyundan geldim. Benim atalarım sefalet içinde göç etmiş, dur durak bilmeden yollara düşmüş insanlardır. Bende sizin de söylediğiniz gibi onların kanı var. Kanımın ve soyumun arkasındayım. Siz de asil ve soylu kanınıza beni layık görene kadar, kirli bulduğunuz benliğimden uzak durun. Bir odalık gibi kullanılıp, sonra bomboş bir yatakta uyanmayı hak etmiyorum ben. Siz her ne kadar
I utanmasanız da bir Bey kızıyım ben. Bundan daha iyisini luık ediyorum. Belki halkımın

gözünde lanetli olabilirim ama babamın gözünde oğullarından bile kıymetliyim."

Kara Bey karısının sözlerini hayretle dinliyordu. Genç kadın eteğinde ne var ne yoksa sermişti Kara Bey'in önüne. Öylesine akıllı, öylesine bilgindi ki Kara Bey koşup o bilmiş dudaklarım kapatmak, gitmek filerini akimdan söküp almak istedi. Irkını, dilini, dinini, her şeyini değiştirmek, sadece ve sadece kendine bağlamak istedi. Ama sadece tek söylediği, " Yine emrime karşı geldin." oldu. "Sana benimle saygı çerçevesinde konuşmamanı emretmiştim ve sen yine arsızca bana karşı çıkıyorsun. İsteğin kabul edildi Kardelen. Kendini affettirene kadar, aklım başına alana kadar bu odadan çıkmayacaksın."

Kapıyı arkasından şiddetle çarptı ve sürgüledi. Ancak orayı terk edemedi. Kafasını kapıya yaslayarak gözlerini yumdu. Bu gece de uyku yoktu...

Kardelen, kileri andıran, hafif nem kokan bu bodrum kat odasında büzüldü. Bir dolap ve tahta zeminden başka hiçbir şey yoktu. Dolapta kışlık erzaklar, kurutulmuş meyveler ve baklalar vardı. Fare olmadığı belliydi. Erzak dolabı fazlasıyla temizdi.

Genç kız tahta zemine oturup, eteklerini altına topladı. Ne hissedeceğini, ne düşüneceğini bile bilmiyordu. Ancak bu bir hafta, planlan için iyi bir zaman dilimiydi.

Önce kocasının güvenini kazanmalıydı. Bu koca adamı ancak güvendiği biri yıkabilirdi ve Kardelene güvenmek zorundaydı.

O gri-siyah gözler, ağabeyinin en son baktığı gözler miydi?

Kardelen in tenine ilk kez değen gözler, ağabeyinin kan gölünü seyreden gözler miydi?

Onun bekâret kanı, ağabeyinin masum kanıyla mı karışmıştı?

Bu adam, bu kansız adam, iki kardeşin kanma girmiş, birini öldürüp diğerini de kendine mahkûm etmişti. Ancak genç kız, ağabeyi kadar merhametli değildi. Onun damarlarında ateş vardı. Tıpkı saçları ve teni gibiydi deli kanı. Ateşken gelen derdi, en yakın sırdaşı. Şimdi ateşe doğru yürüyordu genç kız. Tam bir İkarus heyecanıyla...

19. BOLUM

O oğuk ve bomboş yatakta geçirdiği üçüncü günün (LJ sabahındaydı, genç savaşçı. Yataktan kalmak ve giyinmek hiç bu kadar eziyet getirmemişti onun güçlü ve hastalık kapmaktan yoksun bedenine. Kendini halsiz ve bıkkın hissediyordu. Kararından vazgeçmek gibi bir fikri tabi ki yoktu. Genç karısı cezasını çekecek, bir daha böyle bir aptallığa kalkışmayacaktı.

Cehennem azabı gibi geçen gecelere bir de kâbuslar eklenmişti. Karısını saran başka kollar, kızıl saçlarını gören başka gözler ve genç savaşçının ulaşamayacağı bir kızıl ateşle çevrelenen karısının görüntüleri, geceler boyunca ona ıstırap çektiriyordu.

Abdestini almak için aşağı, taharet için yapılan lavaboya yönelen genç adam karısının uyanıp uyanmadığını, yemek yiyip yemediğini, hasta olup olmadığım merak etmekten kendini alamıyordu.

Her akşam namazından sonra kendine engel olamaya- rak karısını ziyaret ediyordu. Onu karanlıkta, bir başına bırakma fikrini ertesi gün unutuvermişti. Hizmetlileri yanma göndermeme yasağı ise yemeğini yemediğini duyduğu an bitmişti. Genç adam onu her ne kadar cezalandırmak istese de zaten zayıf ve güçsüz olan karısının, daha da ufalmasından korkuyordu. Ahu Hatunun onunla derin arkadaşlığını göz ardı edememiş, karısına yarenlik etmesi için onu görevlendirmişti.

Ahu Hatun aklıselim ve hanım hanımcık bir kadındı, Kardelene müthiş bir yol gösterici ve öğretici olabilirdi. Tabi inat karısı bunu kabul edebilseydi.

Genç adam abdestini alıp namazlığım sererken ona ne olduğunu anlamlandıramıyordu. Kafasına yeşil takkesini geçirdi ve namaza durdu. Bir süre akımı kurcalayan su rengi gözlerden ve özlem duyduğu kokudan uzaklaştırdı onu Allah'ın huzurunda eğilmek. Neyi doğru neyi yanlış yaptığını hesaplamaya başladı, duasını tamamlarken.

O annesini bile yılda bir kere gören, kadınlar ve onların karakterlerinden habersiz bir savaşçıydı. Ona yol gösterecek bir kardeşi, bir ağabeyi ya da bir sırdaşı yoktu. Bu koskoca cihanda, ailesini kaybettiğinden beri seferiydi. Ölüm onunla yarenlik eder, onu kucaklardı. Azrail'in varlığını en çok genç adam bilirdi. Kollarında ölen askerlerinin son nefesinde nasıl da gülümsediğini, nasıl da ellerini ecel meleğine uzattığı görmüş, bunun açlığını çekmişti. Ama ölmek için fazla güçlü ve çevik olduğunu söylerdi askerleri. Askerlerine, ''Ecel bir dilenciye ne kadar yakınsa, bir padişaha da o kadar yalandır. Bir askerin ise ensesindedir her daim. Almasa bile canımı, Ya Hak dediğin her seferinde seninle gürler, seninle belli eder varlığını." diyordu.

Hep şuna inanıyordu genç adam; nasıl bir hayat yaşarsan, öyle alırdı Azrail canım. Kara Bey kanın ve vahşetin içinde öleceğini düşünüyordu. Bundan nefret ettiği için değil, bunu istediği için...

Çünkü genç adam bir eve kapanıp, yaşlanarak ve kuruyarak ölen insanlara akıl sır erdiremiyordu. Bir amaç, gaye gütmeden, vatan toprağının her karışı için ter dökmeden, nefesleri tembellikten kokana kadar eve tıkılan insanlara hiç anlam veremiyordu. Şimdi bile, daha henüz günler bile

sürmemişken kanlı savaştan döneli, yine küheylamnn sır- I mı ve kılıcının kabzasını özlüyordu Kara Bey.

O böylesi bir adamdı. Bir kadının ne istediğini, neden böyle yaptığını düşünecek inceliğe sahip değildi.

Daha genç kıza nasıl dokunacağını bile öğrenememişle Nasırlı elleri onu sahiplenircesine kavramak ve göğsüne hapsetmek isterken, mantığı onu incitebileceğini söyleyip buna engel oluyordu. Kara Bey korkmadan dokunamıyor- du bile karısına.

Kılıç tutan elleri genç kızın naif tenine dokunurken, kendini hiç olmadığı kadar eksik ve noksan hissediyordu, kimseler ona akıl vermeye, yön göstermeye cesaret edemiyordu. Kara Bey ise bunu yapacak cesareti kendinde bulamıyor, kimselere soramıyordu.

Hiç böylesi bilgisiz kalmamıştı genç adam. O öğretici ve eğitici olmuştu her daim. Ona sorulur, onun izlediği yol izlenilirdi. Şimdi ise Kara Bey tecrübesizliğin verdiği acemilikle, karısıyla iletişim kurmaya çalışıyordu.

Üst kata çıktığında, hanım teyzesi sofrasını kurmuş, şırak siyah çayım demlemişti. Ona sevdiği gibi kulplu koca bardakta çayım doldururken, gözleri yalvarırcasına bakı- yordu. Belli ki halen Kardelen konusunda onunla ay nı fikirde değildi.

"Beyim..." dedi yalvarır bir ses tonuyla. Zamanında, daha küçükken kendine böyle seslenince, ufak Kara öfkelenirdi. Genç kadın onun annesi, teyzesi, babası, her şeyi olmuştu. Neden ona Beyim demek zorundaydı? Neden kimse ona adıyla seslenmiyordu? Bunun sebebini büyü- dükçe öğrenmişti genç adam. O kudretli ve soğuk olmalıydı. Ihınca mal varlığını ve vatanı ancak soğuk görünümlü, saygı gören bir boy yönelebilirdi. Öyle de olmuştu Arslan.

Lakabı gibi kapkara kesilmişti duyguları. "Kardelen Hatun bir lokma bir şey yemiyor. Bu kadar ceza yeter onun narin bedenine..." Konuşurken yaşadığı tereddüttü hissediyordu genç adam. Lokmaları büyük büyük yutmaya devam eden genç adam, "Cezası neyse onu çekecek." diye bir şeyler homurdandı, onun gözlerinin içine bakan hanım teyzesine. Hanım teyze teslimiyetle omuzlarını düşürdü. Mutfak kapısından çıkıp, basamaklara yönelen ayak seslerine bakan Kara Bey, bunun genç hizmetli Ahu olduğunu gördü. Yanında çıkan genç Selim hızlı hızlı yürüyor, genç kızı elleriyle yaptığı hareketlerle güldürüyordu. Kara Bey istemsizce tebessüm ederken bulmuştu kendini. Bu iki yaralı çocuk, kendi himayesi altında ne denli rahat ediyorsa, Kara Bey de onların tebessümüyle o denli huzur buluyordu.

Selim, ona kaybettiği küçük ama yürekli askerini anımsatıyordu. Adı gibi Selim olan askeri, bir namert kurşunuyla sırtından vurulmuş, ölene kadar da ucu kancalı ipini elinden bırakmamıştı. Onun tuhaf ama hayran olunası bu silahı, metrelerce öteden bir adamın kalbini yaralayabiliyor, boynunu koparabiliyor ya da her hangi bir uzvunu koparabiliyordu. Güçlü deri bir halattan yapılma ipinin ucunda, her defasında farklı şekiller verdiği keskin aletler olur, genç çocuk silahını ustalıkla zapt ederdi.

Yine o müthiş yeteneğini kullanırken çatışmada, bir eşkıya silahıyla vurulmuştu Selim. Öylece, korkakça ağaç arasından vurmuştu onu kansızlar. Kara Bey onun sırtında açılan deliği, yerlere sızan kanı kurumadan, taşı taşın üstüne koymadan katletmişti hepsini. Saklanacak ağaç bırakmamış, kayaları bile neredeyse söküp atmıştı yerlerinden. Önüne gelen her silahlıyı, her eşkıyayı, her atlıyı katledercesine öldürmüş, Padişaha bahanesi ise, "Selimin kefaletini ödedim." olmuştu.

Hanım teyzesi onu derin düşüncelerinden çekip alır- ı asına, iç çekerek sorusunu sormuştu. "Ahu büyüdü Beyim..." Bu aslında bir soruydu ve muhakkak devam edecekti. Kara Bey onlarla beraber karısının yanına inmemek için elindeki çatalı sıkıca kavradı. Eli bembeyaz kesilinceye kadar sıktı ve onaylamasına kafasını salladı. Hanım teyzesiyle sohbet etmek belki o kızıl çilleri aklından çıkarmasına yardım ederdi. "On sekizini geçeli aylar oluyor. Büyüdü ve güzelleşti. Ailesi olmadığı için onu baş göz etmek bize düşer..." Birkaç tereddütlü boğaz temizlemeden sonra, " Ona hali vakti yerinde ama özrünü kabul eden bir bey bulmalıyız." diye tamamladı. Kara Beyle böylesi normal konulan bile konuşmaya çekinen hanım teyzesine rahatlatıcı bir tebessüm sunmak için nelerini vermezdi. Ancak bunu yapamazdı. Bu evde herkese karşı, hatta karışma karşı bile aynı soğuklukla yaklaşıyordu. Bunca hizmetli ve bunca mal varlığını ancak böyle idare edebilirdi. Evini bu

insanlara emanet ederken, onların gözünü korkutmak zorundaydı, bundan nefret etmesine bile izni yoktu. Tek çare buydu.

"Aklında biri mi var, hanım teyze?" diye sordu olağanca yumuşak bir sesle. Kadın yerinde rahatsızlıkla kıpırdandı. "Aslında izdivacına talip olan birçok kişi var." dedi. Kapının güçlü tokmak sesi işitilince, hanım teyzesi yerine evin kâhyası Rüstem Efendi girişe koştu. Kahkahalar ve birbirine sataşan adamların sesi, yemek masasına kadar ulaşıyordu. Salonu aşındıran koca adamlar, yemek masasında oyalanan Beylerine hayretle bakıyorlardı. Kara Bey bugünkü talimi tamamen aklından çıkarmıştı. O talimleri asla ama asla unutmazdı!

Boğazını temizledi ve sanki daha demin doymamış gibi kahvaltısına devam etti. Masa ciğer tava, kavurma, tereyağı ve kaymakla donatılmıştı. Genç adamın iştahı olmasa da yemek onun için vazgeçilmez bir eylemmiş gibi bunu **sür*** dürüyordu.

Genç askerlere eliyle bir işaret yaptı ve aç kurt gibi sof» raya saldırmalarına sebep oldu. Sanki talimi unutmasının asıl sebebi buymuş gibi, hanım teyzesine soru sormaya **de**vam etti. "Ee, Halime Sultan, kimmiş şu meşhur adaylar?"

Ahuyu hak etmeleri için hepsinin sıkı bir talimden geçmesi ve kendilerini Kara Bey e beğendirmesi gerekiyordu, Kara Bey elinden gelse bu kızı kadar sevdiği genç kızı hiçbir aç erkeğin ellerine vermezdi. Çünkü Ahu Hatun, ilk geldiğinde kendini anlatmak bir yana, kimsenin gözlerim* direkt bakamıyordu bile.

"Biri mi evleniyor Beyim?" diyerek, ağzına sıkıştırdığı koca kavurmayla konuştu Sinan. Kara Bey ona bakınca yüzünü buruşturmadan edemedi. En fazla yiyen askeri, en çelimsiz askeriydi. Alp ve Kağan sessiz sakin yemeğini yerken, Murat yine kaytarıyor, karısının hamileliğini bahane olarak susuyordu. Kara Bey asla, hiçbir askerine böylesi bir müsamaha göstermezdi. Ancak Murat ve onun zevcesi Sel- ma Hatunun çektiği sıkıntılar, gösterdikleri iyi niyet Kara Bey e onlara kolaylık sağlamasına sebep oluyordu. Her kocasını ondan koparışında, Selma Hatun ona istemese de kırgınca bakıyordu. Kara bunun farkındaydı ancak Murat evliliğini ve vatan aşkını bir kuma gibi yan yana koyuyor, dengeyi korumak için kendini feda ediyordu.

"Evet..." diye tatlılıkla şakıdı hanım teyzesi. Alp sohbeti kaçırmamak için yemeğini yerken, pür dikkat onların dudak hareketlerini takip ediyordu. Kara Bey onun çevikliğine ve anlayışına hayranlık duyuyordu. "Ahu Hatun."

Sinan'ın şaşkınlık nidası, Kağan ın daha fazla yemek için homurdanması ve Alp'in

boğazına kaçan ekmek parçasıyla

ur t alik bir anda düğün alayına dönmüştü. Hanım teyzesi beyine cevap verirken, bir yandan da Alp'in sırtım dövüyordu. Onları evladı gibi görüyor, gerçekten de sütoğulları olan Alp, Kağan ve Kara Bey'den abdesti kırılmadığı için, yeri geldiğinde çekinmeden elini uzatıyordu.

"Helal paşam, helal." diyerek tekrar boş sandalyeye oturan yaşlı kadın sözüne itinayla devam ediyordu. "Sütçü Arif beyin oğlu, baytar Kazım ilk talip olandır, Beyim. Halleri vakitleri yerinde, en az kırk büyük baş, yüze yakın küçükbaş hayvanlan var. Kazımın tek kusuru, aksayan ayağıdır."

"Hepimiz kusurluyuz." diye eliyle savuşturdu Kara Bey. "Eğer huyu suyu iyi, mert bir delikanlıysa..."

Alp hiç yapmadığı bir şekilde Beyinin lafını kesip söze girdi. "Duyduğuma göre onun evlilik dışı bir oğlu varmış beyim." dedi. Kara Bey kaşlarını havaya kaldırarak Alp'e baktı. Askerleri ne zamandan beri böyle durumlardan haberdardı? Sinan onu destekler gibi kafasıyla onayladı. "Bunu bilemeyen yok Beyim. Kimse o günahkâra kızını vermek istemiyor. Belli ki Ahu Hatunun..." Ne diyeceğini bilemeyerek bir süre bekledi. "Kusurlu olduğunu düşünerek kendine layık görmüş soysuz."

Kara Bey öfkeyle hanım teyzesine baktı. "Bana böyle adamlarla geleceksen, Ahuyu evlendirmeyi aklından çıkar hanım teyze!" dedi, uyarıcı bir ses tonuyla. Hanım teyzesi eğilip büküldü. "Ben sadece talipleri söylüyorum Beyim. Bu daha başlangıç."

Kara Bey sakince kafasını salladı ancak Ahuyu bir hovardanın karısı yapacak kadar zalim değildi. Onu elleriyle mert bir adamla evlendirmeden, asla onun himayesinden çıkamayacaktı.

"Sarı Yasin in oğlu, Zıpkın İsa var Beyim. Adı gibi bif j delikanlıdır. Hiçbir kusuru yok..." derken Alp yine arayı] girmişti. "Kumar oynaması dışında..."

Hanım teyze gözlerini büyüttü ve Alp'e dudaklarını oynatarak bir şeyler fısıldadı. Kara Bey istemsizce bu gö« rüntiiyle eğlenmeye başlamıştı. Alp'in amacı her neyse, bu oldukça dikkat çekici bir durumdu. Onunla dalga geçmek gerçekten ilginç olacaktı.

"Başka hanım teyze, başka? Bak görüyorsun ya, tüm ta* lipler turşu çıkıyor. Bana sağlam adamlarla gel."

Hanım teyze Alp'e yakıcı gözlerle bakarken, "Kumar oynadığım ilk kez işitiyorum Beyim." diye mırıldandı. Bu sırada Ahu Hatunun basamakları çıkan yumuşak ayak sesleri

işitildi. Nasıl olduysa Alp, bu titreşimi bile hissetmiş, anında başını çevirip Ahu Hatunun geldiği yöne bakmıştı. Onun algı yeteneği inanılmazdı.

Hanım teyzesi, Alp kadar algıları açık bir kadın değildi. O sözlerine devam ediyor, iştahla talipleri sıralıyordu. Ahu Hatun bunları duymuş olacak ki, yemek masasını gören bir yerde öylece kalakalmıştı.

Hanım teyzesi sıralıyor, Alp hepsine bir kusur takıyordu. Hanım teyzesi öfkeden kıpkırmızı kesilmiş, Sinan ise eğlenen kahkahalarını koy vermişti.

"Bilge Mehmet var." diyordu Hanım teyzesi. "Kendisi mektepli ve edepli bir genç."

"Fazla edepli!" diye hırlıyordu Alp. "O kadar edepli ki, annesinin getirdiği hiçbir kadını kabul etmiyor. Annesi onu zorla evlendirmek istiyor. Onun gerçek bir erkek olduğundan bile şüphe duyarım."

Kara Bey ağzı açık bu atışmayı izliyordu. Oğlu gibi olan Alp'i eline alıp pataklamak isteyen hanım teyzesi, hızlı hızlı

soluyordu. "Şevket var. Hekim ve soylu bir Bey. Soyu padişahlara kadar dayanır."

"O kırk yaşında!" diye bağırır Bir sesle karşılık verdi Alp. "Neredeyse Abu Hatunun üç katı yaşında."

"Erkeğin büyük olması iyidir." diye bilge bir sesle konuştu hanım teyzesi.

"Büyük olması iyidir, toprak olması değil!" diye kendini savundu genç adam. "Adamın bir gözü mezara bakıyor."

Sinan bir kahkaha daha koyuvermişti. "Vallahi de Yağız Alp haklı. O adam kırkında değil, yetmişinde dede gibi.

1)edem bile ondan sağlam basar toprağa."

Kara Bey artık engel olamadığı tebessümle, basamaklarda onları izleyen Ahu ya bir bakış attı. Genç kız gülümse- ıneliydi değil mi hu soytarılara? Ancak Kara Bey hiç beklemediği bir manzarayla karşılaşmıştı. Ahu Hatun bakışlarını kaçırmadan gözlerini dikmiş, masada sabit bir noktaya bakıyor, gözyaşı döküyordu. Belli ki onunla dalga geçtiklerini düşünüyordu. Kara Bey son talibi duymasa da, Alp'in bahanesini işitmişti. "O koca göbekli ve sağır!"

Hanım teyzesi onu kıracağını bile bile ona cevap vermişti. "Sanki senin dört tane kulağın var!"

Alp ağzını açıp kendini savunacakken, Kara Bey kükreyerek "Yeter!" dedi. Belli ki Ahu Hatun, bu sohbeti rencide edici buluyordu. Bunu askerlerinin önünde konuşmaması gerektiğini bilmeliydi. O bir genç kızdı ve evliliği özel, kapalı kapılar ardında konuşulmalıydı. Askerlerinin neden genç kız için bu kadar endişelendiğini Kara Bey anlayabilirdi ancak genç kız belli ki anlayamıyor, onunla dalga geçtiklerini düşünüyordu.

"Bu mevzuyu sonra bizzat konuşup tartışalım, hanım teyze. Şimdi talim zamanı." Ayaklanmıştı. Gözleri zemin

kata inen merdivenlere takılsa da, hızla kaçırdı ve dişlerin! sıkarak askerleriyle talim alanına gitmek için Kuzguninifl tavlasına yürüdü. Akkızhn özlem dolu nidasını duymazlık* tan geldi. Tıpkı yeni sahibi gibi asabi ve hırçın bir hal almıştı beyaz atı. Onun da bir süre sakinleşmeye ve durgunlaşmaya ihtiyacı vardı.

Kara Bey beyaz atm üzerinde sallanan kızıl saçları hayal etti. Genç kız rahat dursaydı, onun ıssız çiftliğinde bu görüntünün tadım çıkarabilirdi. Fakat genç karısı bunu hak etmiyordu. Bakışlarında ve davranışlarında olan değişiklik, Kara Bey e tetikte beklemesini söylüyordu.

Çünkü her ziyaretinde karısı mesafeli ve nefret doluydu. Göstermemeye çalıştığı

nefret, buram buram aralarında asılıydı. Kara Bey onu bir şeylerin bu hale getirdiğini tahmin ediyordu. Ona yaklaşmaya bile korkan karısı, şimdi sürekli bir itaat halindeydi. Bu itaat sahibi, zehrini zerk etmeden önce teslimiyet çağrısı yapan, yabani bir yılandan farksız bir itaatti. Kara Bey budala değildi. Onun bir işler çevirdiğine adı kadar emindi. Onun tek isteği bu oyundan vazgeçmesiydi. Diğer türlü genç adam onun neden böyle olduğunun sebebini bulacak, karısıyla affedilemez bir yola girecekti.

Ürperen tenine lanetler etti. Özlemişti. Onunla bir yatağı paylaşmayı, tenine dokunmayı ve gül dudaklarından içmeyi özlemişti. Ama genç kız oyunundan vazgeçmeden, . Kara Bey kendine ona dokunma iznini vermeyecekti. Zaten şu üç gün boyunca karısı ona her yaklaştığında bir adım gerilemişti. Kara Bey çaresizlikle kübeylamın yelesine asıldı ; ve eğildi. Bu kolay kolay atma buyurmadığı bir emirdi Ar- S kasından tozdan bir sis bırakarak, talimlerin yapıldığı boş | araziye sürdü. Yeni aydınlanan sabah güneşi, atının siyah) yelesini ve genç adamın kederli yüzünü okşuyordu.

Kara Bey hayatında ilk kez, bir insanın ne yapacağını kestiremiyordu. Ve bu insan, onun kızıl saçlı, gül tenli, Çerkeş göçmeni minik karısıydı. Kara Bey ilk kez bir düşmanına yenilmekten korkuyordu.

***

Kardelen eteklerini altına topladı ve bacaklarını kucaklayarak çenesini diz kapaklarına yasladı. Selim yine o anlamlı, mantıklı sözleri söyleyen kitaplardan birini okuyordu. Kardelenin esaretinin dördüncü günüydü. Kocası yanma yalnızca iki kere uğramış, Kardelene adeta içini gören bakışlarla bakmıştı. Bir şeyleri sezmiş, bir şeylerden şüphe ediyor olmalıydı.

Kardelen in esaretle geçen bu dört gününde düşünecek çokça zamanı olmuştu. Bu zamanda önce tereddüt, sonra nefret, sonra yeniden tereddüt yaşamıştı.

Ağabeyini öldürenin bir asker olduğunu hissetmişti. Ancak Zebur denilen eşkıyanın ağabeyine olan kindar hayranlığı da göz önünde bulundurulunca, Kardelen ondan şüphe etmişti. Büyük bir çatışmada kaybetmişti ağabeyini. Cesedi ailesine getirmek bile büyük bir eziyet olmuş, tüm yöre halkı ağabeyini ağıtlarla uğurlamıştı.

Soğuk dağların sıcak delikanlısıydı ağabeyi. Halkının tek umudu, tek dayanağıydı. Bey'in büyük oğluydu, babasından sonra beyliği alacak, güçlü kudretli ve güvenilir oğlu... Diğer kardeşlerinin bir kız çocuğundan farksız olmasının sebebi belki de buydu; ağabeyleri kesinlikle geçilmez bir duvardı.

Kardelen adı gibi soğuk bakışlı, ancak sıcak yürekli Kuzey ağabeyinin yönetimi ile göçmen halkının gelişeceğinden emindi. Duyduğuna göre onun gibi birçok Bey çocuğu

ve Osmanlı da paşa olarak geçen adamlarla ortaklığı vardli Barış yanlısı kesimin sesiydi onlar. Eşkıya değil; barış as* kederiydi.

Bir pusuya düşmüştü ağabeyi. Eşkıyalar ve askerler ara« smda sıkışmıştı. Buna daha önce inanmak istememişti Kardelen ancak her şey gün yüzündeydi. Zebur'un da olduğu] bir çatışmada, Bey kocasının olmaması olanaksızdı. Peki,; ağabeyinin orada işi neydi? Ağabeyi asla o soysuz Zebur'a' ortaklık etmezdi. Zamanında yöresinin çadırlarını yakan, tehditle adam toplayan, istedikleri yapmayanların karılarına tecavüz eden Zebur'dan tiksinirdi ağabeyi.

Mazlum göçmenlerin sesi olacak, Osmanlı Padişahına bir Bey oğlu olarak ortaklık sunacaktı. Belki de Padişah bile haberdardı ağabeyi ve yancılarından. Ama şimdi ne ağabeyi barışın çağrısı olmuş, ne de sağ kalabilmişti. Ve bunu yapan, Kardelenin koynundaki adamdı. Kocasıydı! Gözünü kan bürümüş Kara Kürt'tü!

Nasıl düşünememişti Kardelen? Nasıl akima böyle bir ihtimali getirmemişti? Ateş söylediğinde bile bir yanı inkârla neden bağırmıştı?

Kurt Kara'nın zalimliklerini unutmuş muydu? Çadırları nasıl dağıttığım, gözünü bile kırpmadan, sırf çadırların sadece birinde silah bulundurdukları için koca bir ovayı yaktığını nasıl unutmuştu? O kadar mı büyülemişti kolları, Kardelen i? O kadar mı kör etmişti gözlerini, simsiyah gözleri?

"Selim? " diye sözünü kesti Kardelen. Okuduğu paragraf oldukça dikkat çekici olsa da Kardelenin merak ettiği bir konu vardı. "Beyiniz neden sizi işe aldı?"

Kardelen ona neden özürlü veya kimsesizleri işe aldı diye soramıyordu. Küçük kalbini yaralamak istemiyordu.

i Kinlerdir Ahu ve Selim olmasa aklını oynatırdı. Kocasına nefretini belli etmeden bakmak için bile üstün bir çaba sarf ediyordu.

Selim ona, bu durum sanki bariz bir gerçekmiş gibi bak- lı. "Çünkü benim babam yok." dedi, gözlerini bir saniye Kile kaçırmadan. "Ahu abla konuşamıyor, diğerlerinin ise bizden farkı yok. Beyim, ihtiyacı olanları işe alır. Ve gerçeklen işini yapanları... O çalışkan insanları sever, kusurun arkasına saklanmamıza izin vermez. O olmasaydı ben okumaz, elimde sayanımla kuş avlardım. Ahu abla ise elleriyle bize derdini anlatamazdı. Rüstem amcanın çocukları aç kalırdı. O Allah'ın salih bir kulu."

Kardelen ıstırap çekerek dinliyordu genç adamı. Katil kocası, bu çocuğun gözünde kahraman, kendi gözünde ise kana susamış bir caniydi. Hangi Kara gerçekti? Merhametli ve

Yaratan varlığın korkusuyla hareket eden mi, Kardelenin halkı uğruna savaşan suçsuz ağabeyini katleden mi?

Kardelen kendini ondan nefret etmeye öylesine kaptırmıştı ki, geceleri rüyalarına neden girdiğini anlamlandı- ramıyordu. Yumuşaktı kocası rüyalarında. Merhametli ve sıcacık...

Onu sıcak betondan kaldırıyor, güçlü kollarıyla sarmalıyor ve asla onu bırakmayacağını söylüyordu. Kardelen neden rüyalarında kocasının kendini bırakmasından korkuyordu? Asıl bırakacak olan, asıl ihanet edecek olan kendisi değil miydi?

Derin düşüncelerle Selim e baktığını yeni fark eden Kardelen, çocuğa teskin edici bir tebessüm sundu. Hain planım öğrense, Kardelenden nefret ederdi. Peki, Kardelen gerçekten, kollarında eridiği adamın gırtlağına hançerini dayayabilir miydi? Gerçekten onun güvenini kazanabilir miydi? Kocası aptal değildi. Ona bakışlarında bile şüphe vardı.

"Eğer Yaratıcı varsa, neden iyi kullarına bu kadar acı veriyor?" diye mırıldanırken buldu kendini. Selim onun bilgisizliğine alışmış gibi bir iç çekti ve cevapladı. Çocuk tıpkı onun gibi sırtını duvara yaslamış, ayaklarını altına toplamıştı. Onun ilgisizliğini umursamıyor, Kardelene halen yarenlik ediyordu.

"Çünkü Hanımım, senin gerçekten iyi bir kul olduğunu ancak böyle anlayabilir. Herkes kolaylıkta onun varlığına inanabilir. Önemli olan zorlukta bile ona olan inancın... Hak, test etmeden kulunu cennete geçirmez."

"Cennet mi?" diye mırıldandı Kardelen. "Benim halkım da cennete inanıyor. Oraya öldükten sonra gideceğiz, değil mi?"

Çocuk kafasını iki yana salladı. "Hayır." dedi kaygılı bir sesle. "Hepimiz gitmeyeceğiz. Günahkâr kullar cehennemde yanıp, kötülüklerini ödemeden cennete gelemeyecek. Allah a inanmayanlar ise hep cehennemde olacaklar."

Kardelen in gözleri önce hayretle, sonra kaygıyla büyüdü. "Ben..." dedi, ne diyeceğini bilemeyerek. Boğazı kurumuştu. Çocuk ona anlayışlı bir gülümseme sundu. "Siz iyi birisiniz Hanımım." Dedi, bundan kesinlikle emin bir şekilde kafasını sallayarak. "Ama ben Ona inanmıyordum." diye kaygıyla sordu Kardelen. "Ama artık inanıyorsunuz" dedi çocuk. Kardelen kaşlarım çattı ve düşündü. Evet, Kara Bey'den nefret etse de, onun Yaratıcına inanıyordu. Kocası böylesi merhametli bir Yaratıcıya sahipken, neden bu denli kin doluydu?

"Peki, önceden inanmadığım için yanacak mıyım?" diye sordu genç kız. Selim kafasını şiddetle iki yana salladı. "Ha- mm teyzem hep söyler. Asla bir dinsize bile kötü söz söyleme,

yeri gelir iman eder ve bir bebek kadar temiz olur..."

Kardelen, Selim'in ne dediğini gayet iyi anlamış ve kocaman gülümsemişti. Günler sonra ilk kez gerçek bir tebessümdü.

Bu tebessümü büyük bir gırtlak temizleme sesiyle bölündü. Kardelen kapının ne zaman açıldığından bile habersizdi. Kocası kapının ağzında kudretli bedeniyle dikiliyor, Kardelenin gülümsemesine gözlerini dikmiş bakıyordu.

"Akıllandığım umut ediyorum." dedi. Kardelen kafasını gururla kaldırdı. Ona itaat etmesi gerekiyordu ama bunu istemiyordu. Asi ruhu ona karşı gelmek için çığlık çığlığa bağırıyordu. Kardelen gözlerindeki nefreti gizleyemiyor- du. Ateş saçan bakışları, Kara Bey'in kara gözlerine perçinlendi.

"Ben zaten akıllıyım." derken buldu kendini. "Ancak aklının dengi insanları bulmak oldukça güç."

Kocasının köşeli çenesi kasıldı. Kardelen ona vurmasını diliyordu. Böylelikle onun ne denli bir cani olduğunu kendine ispatlardı. Döven erkek görmemiş değildi. Babasına karşı geldiği için yediği köteklerin haddi hesabı yoktu. Babasından bu yüzden nefret etmemişti. Çünkü Kardelen yerinde duramayan bir kız çocuğuydu ve akıllanması, disiplini için bu şarttı. Hanımannesi her seferinde öyle diyordu. Aslında hoşuna gitmiyor, gururu kırılıyordu. Yine de babası canım yakmıyor ya da yabancıların gözü önünde vurmuyordu.

Kocası yumruklarını açıp kapattı. Selime bir baş işareti yaptı ve çocuk anında Beyinin emrine uydu. Kardelen onunla tek kalmak istemiyordu. Hatta aynı havayı bile solumak istemiyordu. Yoksa her an hiddetini kusacak, ağabe-

yinin kanını yerde koymayacaktı. Kafasını kaldırıp uzun ve güçlü kocasına baktı. Onu nasıl alt edecekti? Şimdi bakın« ca bu imkânsız görünüyordu.

"Nedir bana karşı duyduğun bu hiddet?" diye sordu kocası, makul olmaya çalışan bir sesle. Arkasından kapıyı kapatmıştı ve Kardelen odanın küçüldüğünü hissediyordu.

"Beni buraya kilitlediğin için sana minnet mi duymam gerek?" Kocası çenesi kasılarak derin bir nefes aldı. "Bunu hak ettiğini biliyorsun. Sana düşünmek için dört duvar verdim. Aç kalmanı ya da sefillik içinde kalmanı söylemedim !" Birden sesi yükledi ve eliyle karısını işaret etti. "Gözlerimin önünde ufalıp duruyorsun! Sana bu cezayı verdiğim için beni pişman edemezsin. Bunu hak ettin!"

Kardelen onu umursamadan arkasını döndü ve duvarın köşesindeki yerine yürüdü. Amacı oraya oturmak ve bir daha kalkmamaktı. Çünkü ayaktayken bile ondan ufak, ondan güçsüz görünüyordu. En azından oturuyorken ona tepeden bakması Kardelen'i ürkütmüyordu.

Ancak oturmaya niyetlenirken kocasının gürlemesiyle olduğu yerde kalakaldı. "Seninle konuşurken bana arkanı dönme. Böyle bir saygısızlığa tahammülüm yok!"

Kardelen kaskatı bedenini genç adam doğru çevirdi. Kara Bey ona hem kızgın hem de tarif edemediği bir öfkeyle bakıyordu. Sanki genç adam... Kırgındı...

Genç kız inanamıyordu. Kara Bey'i kimse kıramazdı! Kardelen onu kırıyor muydu? Tatmin olması gerekiyordu genç kızın. Bundan memnun olmak için kendini zorladı ama tatmin olmadı. Kendini iyi hissetmedi. Tam tersine kusacak gibi hissediyor, düşmanının kollarına koşmamak için eteklerini kavrıyordu. Kara Bey ona doğru bir adım attı ve fısıldadı. 'Artık izinsiz ata binmeyeceğini ve evden dışarı adımını atmayacağına söz ver karım. Söz ver ki sıcak yatağında ıyu."

Kardelenin gözlerinde canlanan manzara sıcak yatağı değildi. Onun güçlü, geniş göğsü ve sert kollarıydı. Kafasını görüntüyü dağıtmak için iki yana salladı.

"Bunu neden yaptığını bilmiyorum..." diye yeniden fısıldadı kocası. Ses tonu bir kadifeye dokunur gibiydi. Yumuşacık ve ilgi dolu... "Ama her ne düşünüyorsan vazgeç Kardelen. Benden nefret edemezsin. Buna iznin yok. Yatağımdan ve hanımdan çıkamazsın. Buna iznin yok. Barış uğruna yapılan bu evliliği sonlandırmaya iznin yok. Aklında her ne varsa, şimdi sil at onu. Rahat içinde yaşamak istiyorsan benim emirlerime uy, uy ki dilediğin yaşamı sana sunayım."

Kardelen yutkundu. Dilediğin yaşam derken genç kızın gözlerinde canlanan manzara,

hiç iç açıcı değildi. Ne diliyordu genç kız? Onun kendi hayalleri ya da umutları yoktu. Sadece bomboş bir arazide at koşturmak, serin sulara girmek, çocuklar gibi oynamak ve çamurlu toprağa bulanmak hayalden sayılır mıydı?

Kardelen hayal kurmamalıydı. O büyümeli ve her ağabeyine, halkına düşkün kadının yapacağı gibi düşmanına cephe almalıydı.

Çünkü gözünde canlanan hayalde atı Akkız'dı. Beyaz kısrağı yalnız değildi. Yanı başında koşturan Kuzguni, onun hızıyla dalga geçer gibi toynağının tozuyla Akkız'ı boyuyordu. Ve o siyah küheylanın üzerinde, genç kızla beraber rüzgâra karışan, kahkaha atan, sevgiyle bakan bir adam vardı.

Bu adam, ağabeyinin katili Karadan başkası değildi...

Kardelen çaresizlikle dişlerini sıktı ve yanaklarını dişledi. "Benim tek hayalim de bu." dedi, daha demin ona karşı gelen cümlelerin aksine. Ne yaptığım kendi de bilmiyordu, Onun güvenini kazanması gerekirdi; savaşması değil...

"Akıllandım, Beyim." dedi ciddiyet dolu bir sesle. Kocası resmiyetten nefret etse de, Kardelen artık onunla nasıl samimi konuşacağını kestiremiyordu. İçinde kabaran duygular onu nefrete adım adım sürüklüyordu. "Artık sözünüzden çıkmayacağım. Yaptığım hata için beni affedin."

Kara Bey buna inanamıyormuş gibi kaşlarım kaldırdı. Kardelen in teslimiyetinin yalan olduğunu biliyor muydu? Biliyor gibi bakıyordu... Sanki bu karşı gelişle eğleniyordu...

Kardelen bu savaşta mağlup olmaktan korkuyordu. Yeniden ona kapılıp gitmeden, Kara Bey'i kendine katmalıydı. Şu meşhur Şehrazat olmalıydı. Bin Bir Gece masallar anlatıp, onu uyutmalıydı. Ona yakıştırılan gelecek gibi lanet ve büyü getirmeliydi. Genç adamı büyülemek, kendi ateşiyle yatmalıydı.

Ateşten gelendi o ve genç adamı ateşine sürükleyecekti.

Kara Bey'in omuzları rahatlamayla çöktü. Bu teslimiyetin sahte olduğunu bilse de, onu bu rutubetli ve kokulu odadan çıkarabilecekti. Onun yemek yemesi için koca bir sofra donatabilecekti. Onu sıcak yatağında, kollarına alabilecekti. Son seçeneği şiddetle reddetti genç adam. Genç kız belli ki bir şeylerin kinini güdüyordu ve böyle bir durumda düşman kızını kollarına alamazdı. Hele ki bu sefer uyuyakaîacağma emin olduğu için, bu sefer kesinlikle olmazdı. Her kaçışı biraz daha şiddetle istemesine, muhtaç kalmasına sebep oluyordu. Teslim olmamak için, o kollardan uzak kalmak şarttı.

Hırçın karısı inatla değiştirmediği kirli üstünü silkeledi ve sıcak tutması için giydiği pelerinini düzeltti. Omuzları bir prenses gibi dikleşti. Kara Bey e dönüp bakmadan kapıdan çıktı. Emin adımlarla basamaklara ilerledi. Belli ki odasına çıkacaktı. Kara Bey ona doğru atıldığında ne yaptığını kestiremeden elleri beline sarılmış, onu yeniden aşağı indiriyordu. Kardelen çığlık attı ve elinden kurtulmaya çalıştı. Dokunuşlarıyla öyle bir gerilmişti ki, sanla tiksiniyordu. Kara Bey bu fikirden nefret etse de, onu hamamın kapısında bırakana kadar taşıdı.

"Yıkan karını " Dedi, arkasını dönerek. Onun hiddetli ve kızarmış yüzüne bakarsa, kendine engel olamaz, onu yeniden kendinin kılardı. "Ben sana yemek hazırlamaları için

emir vereyim."

Arkasına bile bakmadan hızlı hızlı basamakları çıktı. Kasılan bedenine lanetler etti. Onun ince beli ve öfkeyle kısılan gözleri akima geldikçe delirecek gibi oluyordu.

Derin derin soluklar aldı ve mutfağa daldı. Aşçıya kısaca, "Yarım saat içinde beş çeşit yemek istiyorum" dedi. Tombul aşçıları kıpkırmızı kesildi. "Bey..." Belli ki itiraz edecekti. Ancak Kara Bey onu duymazlıktan gelerek Ahuya seslendi. "Hanımın için temiz kıyafetler hazırla ve hamama götür." dedi. Koltuğuna kurulup günlük gazetesini açtığında, tüm hizmetliler bir araya sokulmuş, çaresizlik içinde fısıldaşıyorlardı. "Oyalanmayın!" diye bağırdı genç adam. "Karım aç ve tıka basa doyması gerek."

Memnuniyetle arkasına yaslandı. Şimdi gülümsüyordu. Gazeteyle tebessümünü saklamaya çalıştı. "Bana da bir acı kahve." diye seslendi. Gül tenine dokunamamış olsa da, onun artık sefil odada kalmayacak olması içini ferahlatmıştı. Sahte teslimiyetine bile razıydı. Onun gözlerinin önünde erimesine izin vermeyecekti. Ayrıca nefreti her ne ise öğrenecekti. Buna da, o dilenciyi araştırarak başlayacaktı. Bir şehir insanının gördüğü üzere, sarı saçlı, kirli giyimli, genç ve hasta dilenciyi bulacak, bu işin arkasını bırakmayacaktı. Ama şimdilik tek arzusu bu nefretin sebebini öğrenen kadar, o büyülü gözlerden uzak durmaktı. Elleri gazeteyi buruşturarak yumruk halini aldı. En büyük eziyet de buydu. Gidecek bir seferi, savaşacak bir düşmanı henüz yoktu. Çakallar yuvalarına çekilmiş, kışın keskin soğuğu için pusu kuruyordu.

Onları avlayacak Kurt ise, şimdi bir kuzunun pençesin- deydi.

20. BÖLÜM

ardelen sıcak hamamda adeta kendinden ge- (V V^çerek temizlenmiş,' paklanmıştı. Nefret ve hırs bir yere kadardı, onun da kendi ihtiyaçları vardı. Midesi er meydanındaki bir savaşçı gibi çığlık çığlığa bağırıyordu. Hamamın kapısındaki tokmak tıklatıldı. Belli ki Ahu, ona giyilecek bir şeyler getirmişti.

Kardelen son kez durulanıp, etrafına havlusunu sardı ve "Gel." diye seslendi.

Ahu tedirginlikle içeri adımını attı. Gözlerini buharlı ortamda gezdirerek, hanımını aradı. Onu gördüğünde ise gözlerini kıstı ve sanki bu durumdan rahatsız olmuş gibi suratını buruşturdu. Elindeki eşyaları kaldırıp gösterdi ve giyinme bölümüne yerleştirdi. Ardından tekrar Kardelenin yanına geldi ve elleriyle, "Nasıl da zayıflamışsınız?" diye yakınarak dudaklarını büktü. "Ağzınıza bir lokma girmedi Hanımım, ne olur banyodan sonra karnınızı iyice doyurun. Beyim de sizin için endişeleniyor."

Kardelen, Kara Bey'in endişeli olduğuna inanmıyordu. O asla bir göçmen için tedirginlik duymazdı. Karısı bile olsa...

Ateş'e inanmak istemeyen yanı büyüyordu ama Kara Bey'in destanları da ortadaydı. Onun gözü kararda mı kimseyi görmeyeceğini, kuş gibi avlayacağım biliyordu.

Bir kış çiçeğini ezmek onun için çocuk oyuncağı olurdu. Kardelen daha kışın ilk güneşini görmeden, ihanetinin bedelini ağır ödeyebilirdi. Kış güneşiyle değil de kocasının elleriyle hayatına son verilirdi.

Kardelen bunları umursamıyordu. Önce onun inine girecek, sonra katil ruhunu sorgulayacaktı. Ağabeyini gerçekten o mu öldürmüştü? Kardelen bunu kesinleştirdiği an, ucunda ölüm olsa bile ağabeyinin kanını yerde koymayacaktı.

Şimdi, içinden yeni tanıştığı Yaratıcıya rica ediyordu. "Ne olur, ağabeyimin katili kocam olmasın."

Yeni tanıştığı bu dünyayla vedalaşmak Kardelene çok zor geliyordu. Eğer gerçek buysa, Kardelen ömrü boyunca kabul görmediği yöresine mi dönecekti? Onu böyle karşılıksız seven insanlara ihanet mi edecekti? Şimdi, gözlerine kaygıyla bakan Ahu'ya bakmak bile kemiklerini titretiyordu.

Kocasına kızıyordu. Bu düzene kızıyordu. Düşmanlığa ve kana kızıyordu. Azla yetinmeyen, çokla kendinden geçen insanlara kızıyordu.

Neden ırk, din, dil bu kadar fark ediyordu? Okuduğuna göre Yaratıcı ve onun habercisi Peygamber buna karşıydı. Onlar, sulh içinde yaşamdan yanaydı. Bu huzuru bozan insanların Yaratıcıdan haberi yok muydu? Nasıl bir cehennem ateşinin onları beklediğini bilmiyorlar mıydı?

Kardelen artık biliyordu ama çok geçti. Çünkü Kardelen in ruhu yaralıydı ve onu kimsecikler iyileştiremez- di. Öpüp okşayarak kocası bir nebze dokunmuştu yaralı benliğine. Ancak dokunduğu yerleri kanatmıştı ihaneti. İhanetti bu. Ötesi yoktu. Kara Bey, ağabeyinin canına kıy- dıysa, bunu biliyor olmalıydı. Bunu bile bile dokunmuştu genç kıza. Kimselerin dokunmayacağını gibi dokunmuş, kimselerin bakamayacağı gibi bakmıştı. Sonra sanki hiç bırakmayacakmış gibi sahiplenmişti genç kızı. Biraz hırpalamış ama çokça sahip çıkmıştı. Kocası hırpalayarak ve örseleyerek seviyordu. Bunu anlamamak için aptal olmak gerekirdi. Selma Hatunun da söylediği üzere o yaralıydı. Ama Kardelen sadece ruhen değil, bedenen ve zihnen de yaralanmıştı.

Kardelen artık bunu umursamayacaktı. Onu iyileştirmek genç kıza düşmezdi. Tam tersine parmak basacaktı yaralarına. Onu en güvendiği yerinden vuracaktı. Bunu nasıl yapacaktı bilmiyordu, sadece kanı damarlarında oluk oluk çağlıyordu. Bir atın sırtına binmeyi, yokuş aşağı sürmeyi istiyordu.

Ahu tedirgin gözlerle "Hanımım?" diyerek ellerini önünde savurdu. Kardelen gözlerini dikip genç kıza baktığını yeni fark ederek ona buruk bir tebessüm sundu. Havlusuna iyice

sarınarak giysi odasının yolunu tuttu.

Üzerine kadife bir elbise ve ona uygun sıcak bir kaftan getirilmişti. Kardelen bordoya yakın elbiseye bir süre bakakaldı. O böyle renkleri ömründe hiç giymemişti. Bir çeşit yakut kırmızısına benziyordu, ancak daha koyu daha gösterişli bir tonuydu. Kumaşına dokundu. Kadife kumaşı zor bulunan bir kumaştı ve Kardelen bu yumuşacık kumaşa dokununca iç çekti. İç elbiselerini giyindi ve sabırsızlıkla elbiseyi üzerine geçirdi. Ahu yine mükemmel parmaklarını konuşturmuş, kendi derisi gibi sarıp sarmalayan bir kıyafet dikmişti. Şu an için bir beden büyüktü aslında, ama Kardelen in kaç kilo verdiği hesaba katılınca, eski kalıbına tam uyacağı aşikârdı. Belinde bakır bir kemer vardı, ona uygun pabuçlar, kadife kumaşla çevrelenmişti. Üzerine üşümem esi için aynı renk kaftan dikilmişti. Şalı ise ince, el dokuma bir kumaştı. Üzerinde, daha önce Osmanlı desenleri olduğunu öğrendiği bir takım desenler vardı.

Kardelen ıslak saçlarını havluyla kuruttu ve şalını sarındı. Kocasının inadına saçlarını salıp, onun kızdığı gibi erkeklerin görmesine izin verebilirdi. Ancak halen içinde bir yerlerde yaşayan Kardelen ürküyordu. Yüzü konusunda ona yumuşak davranmışlardı, Selma ve Aybüke, saçlarını ipeklere benzetmişlerdi. Onların iyi niyetli insanlar olduğu belliydi. Asla Kardelene kötü yakıştırmalar yapmazlardı. Peki, dışarıda ki halk?

Bu güne kadar kocası dışında, babası dâhil hiçbir erkek onun saçlarını görmemişti. Bu yeni yeni boy attığı dönemlerden beri böyleydı. Kardelen bir başka erkeğin kendini görmesi fikrini hazmedemiyordu. Sebebi kitaplarda okuduğu şeyler miydi? Bir kadının yalnızca kocasına ait olduğunu söyleyen sözler miydi?

Genç kız kafasını elleriyle sıkıştırdı ve dişlerini sıktı. Beyninin içi bir iç savaş başlatmıştı. Kime, neye, nasıl inanacağını kestiremez olmuştu. Güçsüz omuzlarına halkının sulhu yüklenmişti. Keskin yüreğine ise kocasının ihaneti...

Kardelen, Ahunun eşliğiyle merdivenleri tırmanırken, Ahu elleri ile ona kıyafetin çok yakıştığını, en azından yüzüne biraz renk kattığını söylüyordu. Kardelen ise kalbi kırılmasın diye hareketlerini inceliyor, arada ne söylediğini kaçıracak kadar dalıyordu. Ahu, genç kız odasının yolunu kolundan tutarak, onu yemek masasına yönlendirdi. Kardelen kaşlarını kaldırarak soru sorar gibi baktığında ise, eliyle yemek işareti yaptı. Kardelenin midesi bu hareketle bile guruldamaya başladı. Ama kafasını iki yana sallayarak reddetti. Karanın yanında ağzına bir lokma alamazdı. İçindeki nefret buna izin vermedi. Kesinlikle nefret yüzünden yiyemezdi. Asla o siyah gözlerin hapsinde olmanın heyecanıyla değil...

Kardelen arkasını dönüp ilk basamağa adımı atmıştı ki, kocasının gür sesi duyuldu. "Ahu, Hanımına söyle derhal sofraya gelsin!"

Kardelen yüzünü buruşturarak adımını atmaktan vazgeçti. Aniden verdiği bir kararla arkasını döndü ve hızlı adımlarla yemek masasına yürüdü. Kocasının yüzüne bile bakmadan, nezaket kurallarını elinin tersiyle iterek yemek yemeye koyuldu. Her lokmasında midesi sevinç nidaları koparıyordu. Kardelen, yanındaki koca bedeni hissetse de umursamamaya çalışıyordu. Neredeyse nefes alamayacak kadar hızla yiyordu. Bir anlık gözleri kocasının güçlü ellerine kaydı. Genç adam kaşığını kavramış, ancak çorbasına daldırmadan genç kızı izliyordu. Vakit öğleyi biraz geçmişti, bu yüzden hafif yemekler ve çorbalar hâkimdi. Kardelen bir parça daha ekmek koparıp ağzına tıkarken, niyeti ayaklanmak ve buradan kaçmaktı. Fakat son lokma, kocasının ona doğru eğildiğini anlarmış gibi boğazına kaçtı. Kardelen öksürerek ve yutkunarak boğazındaki lokmadan kurtulmaya çalıştı.

Derken sırtını kocaman bir el kavradı ve başını havaya kaldırdı. Sırtına iki kere güçlü ama yumuşak bir şekilde vuruldu ve lokma Kardelenin boğazından aşağı kaydı. Genç kız rahatlamanın verdiği hisle soluğunu bırakacaktı ki, güçlü elleri sırtında yayıldı ve kulağına doğru sıcak bir nefes üfledi. "Yavaş ye karım, boğulacaksın."

Genç kız iliklerine kadar ürperdi. Boğulması gerçekten de an meselesiydi. Bu güçlü ellerin kendi teninde nasıl dolaştığını hatırlıyordu. Saçlarını nasıl kavradığım, ellerini nasıl sıkı sıkıya tuttuğunu...

Kardelen silkinerek bu duygudan kurtulmak istedi. Ancak kocası inatla kulağının dibinden ayrılmıyordu. Ayrıca sırtındaki eli ve masaya dayanmış diğer eli ile Kardelen i kıskacı altına almıştı. Kardelen onun sık nefeslerini işitiyordu, göz ucuyla gergin çenesini fark etti. Kafasını biraz daha çevirse birkaç günlük kirli sakalı yüzünü okşayacaktı. Kardelen, gözlerini yumup bu keskin kokuyu içine çekmek zorunda kaldı. Buna mecburmuş gibi, için için kokladı. Genzi ve boğazı yanmaya başladı. Göz pınarları isyan edercesine doldu.

Ağabeyinin katili arzuluyordu!

Kendine gelen Kardelen zorlukla geri çekildi. Kocasından yana bakmadan, hızlı hızlı konuştu. "İzninizle ben biraz dinleneceğim." dedi nezaketini koruyarak. "Kardelen..." diye uyarıcı bir ses tonuyla konuştu kocası, olduğu yerde kalarak. Kardelen onun kendini azarlayacağını biliyordu, bu yüzden hızlı hızlı odasının yolunu tuttu.

Vakit öğleden sonra olsa da soğuk betonlarda yatmanın etkisiyle tüm bedeni ağrıyordu, uykuya ihtiyacı vardı. Odasına girdi ve yerini ezberlediği vazoya doğru yürüdü. Daha önce hizmetlilerden bu anahtarın yerini öğrendiği için kendini tebrik etti. Kapıyı kilitledi ve ıslak

saçlarını saldı. Derin bir iç çekerek sıcak ve yünlü yatağına gömüldü.

Nasıl bir yol izleyeceğini şimdilik düşünemiyordu. Ama bu süre zarfında o adamın kendine dokunmasına nasıl izin verirdi?

Önce her şeyi açıklığa kavuşturacak, sonra suçlu kimse cezasını kesecekti. "Rahat uyu ağabey..." diye mırıldandı.

"Kızıl Kardelen in senin için yakacak bu sefer lanet ateşini. Seni yakanı yakacak; kendi ateşinde."

Kara Bey basamaklara bakarak duraksadı. Kilit sesi adeta beyninde yankılanmıştı. Karısı onun odaya girmesini istemiyor muydu?

Kara Bey onun cezası yüzünden hiddetli olduğunu biliyordu. Ona biraz zaman vermesi gerektiğini de biliyordu. Ancak masada kulağına yaklaşıp; derin kokusunu içine çekerken genç kızın tüyleri diken diken olmuştu. Kara Bey bunu görmüştü. Hatta karısı iç çekmiş bile olabilirdi. Sanki Kara Bey e dokunmamak, ona yaklaşmamak için ant içmişti. Genç adam onun kaçarcasına gidişini izlediğinde; bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

Bu sadece cezası yüzünden olamazdı. Mutlak başka sebebi vardı ve bu sebep; Kurt yanını tetikliyordu. Burnuna pek de iyi kokular gelmiyordu. Şu dilencinin bulunmasını hem sabırsızlıkla bekliyor, hem de kendinden beklenilmeyecek şekilde ürküyordu.

Kapı tıklatıldı ve Rüstem Efendi derhal kapıyı açmaya koştu. Askerlerinin geleceğini bir an için unutan Kara Bey, gözünü kapıdan giren askerlerine dikti. Sonra onları kendinin çağırdığını hatırladığında, arkasına yaslandı ve aç kurtların yine sofraya dadanmasını izledi. Hepsi bir asker selamı ve Allah'ın selamım verdi. Sonra sofraya kurulup, saniyeler içerisinde tüketmeye başladı.

"Hanım teyze!" diye bağırdı Sinan. "Allah için bana şu böreklerinden kaldığım söyle."

Kara Bey burukça gülümsedi, sanki iştahı yerindeymiş gibi paça çorbasını içmeye devam etti. Sinan, aşçının çor

baları, hanım teyzenin ise börekleri yaptığını biliyordu, Hanım teyze telaşla masaya koşturdu ve elindeki tabağa dağ gibi yığdığı börekleri masaya yerleştirdi. "Var tabi paşam. Sizin geleceğini Beyim buyurdu, bende fazla fazla yaptım."

Hanım teyzeleri hepsinin önüne doğru beşer parça börekleri dağıtırken, Kara Bey Ün halen kenarda duran böreklerine gözlerini dikip bakıyordu. Sesini çıkarmak istiyor, ancak gazabından korktuğu için suskun kalıyor olmalıydı. Kara Bey şimdi Sinan'a özeniyordu. Onun gibi şakalaşmayı, hanım teyzesiyle samimiyet kurmayı nasıl da isterdi... Ancak o bu hanın koca Beyi idi. Zamanında babasının da olduğu gibi güçlü, kudretli, soğuk ve yeri geldiğinde adaletli Beyi...

Yemeklerini yiyip, atlarına dizginlerini taktıkları vakit, Kara Bey meraklı askerlerine emrini verdi. "Civar köylerde bir adam görülmüş. Bugün, gün ağarana kadar o adamı iğne deliğine kadar arayıp, bulacağız. Belli İd Zebur'un adamıdır bu soysuz. Onu canlı istiyorum yiğitlerim. Ha, ya da dili konuşsun yeter diyorsanız, o da kabulüm."

Askerleri lafını ikiletmeden atlamıştı küheylanlarına. Normalde böyle küçük işler için uğraştırmazdı onları. Lâkin bu köstebeğin namı, tüm İstanbul'da duyulmuştu. Gönderdiği her haberci ve her asker elleri boş dönüyordu. Kara Bey bu mevzuyu bakanlığa açmak istemiyordu. Kendi işini, kendi halletmek istiyordu. Hem de kendi yöntemleri ile...

Haklı veya haksız, Kara Bey kılıcını konuşturacaktı. O, dilini konuşturmayı, laf ebeliği yapmayı, siyaseti belirlemeyi sevmezdi. Erkek adam konuşmaz, icraata geçerdi. Binbaşı olacak adamın sözleri halen kulağına çalınıyor, kanının ısınmasını sağlıyordu. Öfke tazeydi. Binbaşıya ve Zebur'a olan öfkesini, bu köstebekten çıkarmamayı umdu. Bu sefer konuşturacaktı. Eğer Zebur bu kadar uğraşıyorsa, içeriden ulaşmak istediği bir adam olmalıydı. Ya da yanına istediği bir yandaş...

Kara Bey bu yandaşın kim olduğunu da öğrenecekti, sonra da o

Zebur denilen zebaniyi ağına düşürecek, diri diri gömecekti.

"Ya Allah." dedi atma atlarken. "Hakk, bileğinizin gücünü korusun." diye dua etmeden geçmedi. Gizli geçidin olduğu kapağı açan bahçıvan Basri, hafif tökezleyen ayağı ile onlara imrenerek bakıyordu. "Yolunuz açık olsun Beyim." dedi kısık bir sesle. Kara Bey olağanca sessizlikle atını sürdü ve ağaçlarla gizlenmiş duvarın içinden geçerek, yine ağaçlarla gizlenmiş ormana giriş yaptı. Bu evin dört bir yanı hesaplanmıştı. Bir bölümü denize, bir bölümü ormana, diğer bölümü ise nezih şehir komşularına bakıyordu. Uzaktan bakanlara verdiği izlenim bir konaktı. Aaıcak evin bir zindanı, bir yeraltı sığınağı, bir kaçış kapısı vardı. Görünüm olaraksa bakımsız, koskoca bir konaktan farksızdı.

Gerçi bu aralar pek bakımsız sayılmazdı. Karısının narin elleriyle, annesinin hayatta olduğu yılların izlenimi vermeye başlamıştı. Kara Bey evi ilk o halde gördüğünde nutku tutulmuş, çocukluğuna dönmüştü. Evin içi kadar, dışına da bir şeyler yapılmıştı. Kardelen duyduğu kadarıyla bir kadının yapamayacağı işlere el atmış, Basri'yi zorlamadan bahçedeki tüm yabani otları birlikte temizlemişti.

Arslan yanı iç çekti. Her ıie kadar ant içmiş olsa da karısının kollarında olmayı şimdiden diliyordu ve bundan nefret ediyordu. Kırmızı renk, gül pembesi yanaklarına ve dudaklarına nasıl da yakışmıştı? Biraz süzülmüştü ama güzelliğinden ve gösterişinden hiçbir şey kaybetmemişti.

Gururlu ve mağrur bakışları Kara Bey'ıı onu daha çok istemesine sebep oluyordu. Tam bir Bey kızı ve Bey karısıydı. Başını kolay kolay eğmeyen, çenesi dik ve omuzları gergin bir Bey karısı...

Kara Beyne kadar inkâr ederse etsin, onun karısı ancak bu kadar inat ve ancak bu kadar hırçın olabilirdi. Onu atın üzerinde dizginsiz otururken görmüştü, onu elinde oku ve yayıyla nida koparırken görmüştü, onu çağlayan suları adımlarken görmüştü ve bu onu daha çok arzulamasına sebep olmuştu.

Hangi aklı başında adam böylesi sorunlu bir kadını isterdi?

Onun yerinde başka bir Bey olsa, zorla evlendiği için ikinci bir eşi kendine makul görürdü. Ama Kara Bey gözlerini her yumduğunda yastığında yalnızca kızıl saçlar görüyordu. Dudakları yalnızca pembe dudaklardan çalıyor, elleri yalnızca gül bahçesini okşuyordu.

Binbaşı onu zor durumda bırakmak adına, erkek topluluğu içinde "Ee, artık ikinci eşin vakti gelir." dediğinde o adamı boğmak istemişti. Dinen uygun olabilirdi ama bu devirde birçok erkek, eşinin üzerine gül koklamazdı. Neden Kara Bey'den böyle bir şey bekleniyordu? Hem eşi sağlıklıydı. Daha evleneli iki ay bile olmamıştı ve onlar sayılı beraberlikler yaşamıştı. Ona bir erkek evlat muhakkak bahşedecekti. Kara Bey buna tüm kalbiyle inanıyordu. Hem Kardelen e olan arzusu bu kadar yoğun ve tüketiciyken, bir başka kadına gerek yoktu.

Binbaşının sivri çenesini susturmak adına, karısını hamile bırakmak zorundaydı. Ama o daha ilk günden sefere

kaçmış, şimdi ise bilmediği bir sebep yüzünden karısını kendinden uzaklaştırmıştı.

Genç adam eve dönünce bu işin üstesinden gelmeyi düşündü. Karısının gönlünü alacak ve kendi kanından olan bir bebeğin sahibi olacaktı. Diğer ihtimalleri düşünmek bile istemiyordu. Barış için bir bebek şarttı. Ne Kara Bey başkasıyla evlenecek, ne de Kardelen yöresine gönderilecekti. Onu Kara Beyin pençesinden ancak ölüm alabilirdi.

Kağan boğazını temizledi ve Kara Bey'in ormanın içinden gidiş güzergâhını takip ederken, ona doğru yanaştı. Kara Bey her daim aralarında ikişer metre mesafe olmasını emrederdi. Kağan'ın bu ani yanaşmasını merak ederek ona döndü.

Sert yüz hatları bir savaş askerinin en gurur verici tablosu olarak yara izleriyle kaplıydı. Gözlerini kaçırmıyordu ancak Kara Bey e değil, Kuzgunı ye bakıyordu.

"Beyim..." dedi tedirgin ve kısık bir sesle. Kara Bey'in gözleri büyüdü. Kağan asla tedirgin bir sesle konuşmazdı. Hem onun gür sesi buna izin vermezdi. Ancak şimdi gözlerini atına sabitlemişken, çaresiz görünüyordu.

"Bir derdin mi var Çakı Kağan?" diye sordu makul bir sesle. Kağan tekrar boğazım temizledi ve gözleriyle önde giden askerleri yokladı. Onların duymayacağından emin olarak söze girdi.

"Benim size bir şey danışmam gerek." dedi. Kara Bey tekrar şaşkınlığa uğradı. Kağan bu kadar uzun cümleler kurmaz, bu kadar ezilip bükülmezdi.

"De hele." dedi onu zorlamamaya çalışarak. "Meraklandırma adamı."

Kağan, yüzü adeta şekilden şekle girerek bir solukta söyledi. "İşittiğime göre bir barış evliliği daha yapılacakmış
Beyim." dedi bir solukta. Kara Bey şaşkınlığım gizleyeme- S den atını duraksattı. Kağan da Beyiyle beraber durmuştu S ama kafası öndeydi. Konuşmaya devam etti, "Bir barış ev- Ş liliği daha yapılacak ve sizden sonra en kademeli asker ben f ve Alp... Beyim

baları, hanım teyzenin ise börekleri yaptığını biliyordu, Hanım teyze telaşla masaya koşturdu ve elindeki tabağa dağ gibi yığdığı börekleri masaya yerleştirdi. "Var tabi paşam. Sizin geleceğini Beyim buyurdu, bende fazla fazla yaptım."

Hanım teyzeleri hepsinin önüne doğru beşer parça börekleri dağıtırken, Kara Bey Ün halen kenarda duran böreklerine gözlerini dikip bakıyordu. Sesini çıkarmak istiyor, ancak gazabından korktuğu için suskun kalıyor olmalıydı. Kara Bey şimdi Sinan'a özeniyordu. Onun gibi şakalaşmayı, hanım teyzesiyle samimiyet kurmayı nasıl da isterdi... Ancak o bu hanın koca Beyi idi. Zamanında babasının da olduğu gibi güçlü, kudretli, soğuk ve yeri geldiğinde adaletli Beyi...

Yemeklerini yiyip, atlarına dizginlerini taktıkları vakit, Kara Bey meraklı askerlerine emrini verdi. "Civar köylerde bir adam görülmüş. Bugün, gün ağarana kadar o adamı iğne deliğine kadar arayıp, bulacağız. Belli İd Zebur'un adamıdır bu soysuz. Onu canlı istiyorum yiğitlerim. Ha, ya da dili konuşsun yeter diyorsanız, o da kabulüm."

Askerleri lafını ikiletmeden atlamıştı küheylanlarına. Normalde böyle küçük işler için uğraştırmazdı onları. Lâkin bu köstebeğin namı, tüm İstanbul'da duyulmuştu. Gönderdiği her haberci ve her asker elleri boş dönüyordu. Kara Bey bu mevzuyu bakanlığa açmak istemiyordu. Kendi işini, kendi halletmek istiyordu. Hem de kendi yöntemleri ile...

Haklı veya haksız, Kara Bey kılıcını konuşturacaktı. O, dilini konuşturmayı, laf ebeliği yapmayı, siyaseti belirlemeyi sevmezdi. Erkek adam konuşmaz, icraata geçerdi. Binbaşı olacak adamın sözleri halen kulağına çalınıyor, kanının ısınmasını sağlıyordu. Öfke tazeydi. Binbaşıya ve Zebur'a olan öfkesini, bu köstebekten çıkarmamayı umdu. Bu sefer konuşturacaktı. Eğer Zebur bu kadar uğraşıyorsa, içeriden ulaşmak istediği bir adam olmalıydı. Ya da yanına istediği bir yandaş...

Kara Bey bu yandaşın kim olduğunu da öğrenecekti, sonra da o

Zebur denilen zebaniyi ağına düşürecek, diri diri gömecekti.

"Ya Allah." dedi atma atlarken. "Hakk, bileğinizin gücünü korusun." diye dua etmeden geçmedi. Gizli geçidin olduğu kapağı açan bahçıvan Basri, hafif tökezleyen ayağı ile onlara imrenerek bakıyordu. "Yolunuz açık olsun Beyim." dedi kısık bir sesle. Kara Bey olağanca sessizlikle atını sürdü ve ağaçlarla gizlenmiş duvarın içinden geçerek, yine ağaçlarla gizlenmiş ormana giriş yaptı. Bu evin dört bir yanı hesaplanmıştı. Bir bölümü denize, bir bölümü ormana, diğer bölümü ise nezih şehir komşularına bakıyordu. Uzaktan bakanlara verdiği izlenim bir konaktı. Aaıcak evin bir zindanı, bir yeraltı sığınağı, bir kaçış kapısı vardı. Görünüm olaraksa bakımsız, koskoca bir konaktan farksızdı.

Gerçi bu aralar pek bakımsız sayılmazdı. Karısının narin elleriyle, annesinin hayatta olduğu yılların izlenimi vermeye başlamıştı. Kara Bey evi ilk o halde gördüğünde nutku tutulmuş, çocukluğuna dönmüştü. Evin içi kadar, dışına da bir şeyler yapılmıştı. Kardelen duyduğu kadarıyla bir kadının yapamayacağı işlere el atmış, Basri'yi zorlamadan bahçedeki tüm yabani otları birlikte temizlemişti.

Arslan yanı iç çekti. Her ıie kadar ant içmiş olsa da karısının kollarında olmayı şimdiden diliyordu ve bundan nefret ediyordu. Kırmızı renk, gül pembesi yanaklarına ve dudaklarına nasıl da yakışmıştı? Biraz süzülmüştü ama güzelliğinden ve gösterişinden hiçbir şey kaybetmemişti.

Gururlu ve mağrur bakışları Kara Bey'ıı onu daha çok istemesine sebep oluyordu. Tam bir Bey kızı ve Bey karısıydı. Başını kolay kolay eğmeyen, çenesi dik ve omuzları gergin bir Bey karısı...

Kara Beyne kadar inkâr ederse etsin, onun karısı ancak bu kadar inat ve ancak bu kadar hırçın olabilirdi. Onu atın üzerinde dizginsiz otururken görmüştü, onu elinde oku ve yayıyla nida koparırken görmüştü, onu çağlayan suları adımlarken görmüştü ve bu onu daha çok arzulamasına sebep olmuştu.

Hangi aklı başında adam böylesi sorunlu bir kadını isterdi?

Onun yerinde başka bir Bey olsa, zorla evlendiği için ikinci bir eşi kendine makul görürdü. Ama Kara Bey gözlerini her yumduğunda yastığında yalnızca kızıl saçlar görüyordu. Dudakları yalnızca pembe dudaklardan çalıyor, elleri yalnızca gül bahçesini okşuyordu.

Binbaşı onu zor durumda bırakmak adına, erkek topluluğu içinde "Ee, artık ikinci eşin vakti gelir." dediğinde o adamı boğmak istemişti. Dinen uygun olabilirdi ama bu devirde birçok erkek, eşinin üzerine gül koklamazdı. Neden Kara Bey'den böyle bir şey bekleniyordu? Hem eşi sağlıklıydı. Daha evleneli iki ay bile olmamıştı ve onlar sayılı beraberlikler yaşamıştı. Ona bir erkek evlat muhakkak bahşedecekti. Kara Bey buna tüm kalbiyle inanıyordu. Hem Kardelen e olan arzusu bu kadar yoğun ve tüketiciyken, bir başka kadına gerek yoktu.

Binbaşının sivri çenesini susturmak adına, karısını hamile bırakmak zorundaydı. Ama o daha ilk günden sefere

kaçmış, şimdi ise bilmediği bir sebep yüzünden karısını kendinden uzaklaştırmıştı.

Genç adam eve dönünce bu işin üstesinden gelmeyi düşündü. Karısının gönlünü alacak ve kendi kanından olan bir bebeğin sahibi olacaktı. Diğer ihtimalleri düşünmek bile istemiyordu. Barış için bir bebek şarttı. Ne Kara Bey başkasıyla evlenecek, ne de Kardelen yöresine gönderilecekti. Onu Kara Beyin pençesinden ancak ölüm alabilirdi.

Kağan boğazını temizledi ve Kara Bey'in ormanın içinden gidiş güzergâhını takip ederken, ona doğru yanaştı. Kara Bey her daim aralarında ikişer metre mesafe olmasını emrederdi. Kağan'ın bu ani yanaşmasını merak ederek ona döndü.

Sert yüz hatları bir savaş askerinin en gurur verici tablosu olarak yara izleriyle kaplıydı. Gözlerini kaçırmıyordu ancak Kara Bey e değil, Kuzgunı ye bakıyordu.

"Beyim..." dedi tedirgin ve kısık bir sesle. Kara Bey'in gözleri büyüdü. Kağan asla tedirgin bir sesle konuşmazdı. Hem onun gür sesi buna izin vermezdi. Ancak şimdi gözlerini atına sabitlemişken, çaresiz görünüyordu.

"Bir derdin mi var Çakı Kağan?" diye sordu makul bir sesle. Kağan tekrar boğazım temizledi ve gözleriyle önde giden askerleri yokladı. Onların duymayacağından emin olarak söze girdi.

"Benim size bir şey danışmam gerek." dedi. Kara Bey tekrar şaşkınlığa uğradı. Kağan bu kadar uzun cümleler kurmaz, bu kadar ezilip bükülmezdi.

"De hele." dedi onu zorlamamaya çalışarak. "Meraklandırma adamı."

Kağan, yüzü adeta şekilden şekle girerek bir solukta söyledi. "İşittiğime göre bir barış evliliği daha yapılacakmış
Beyim." dedi bir solukta. Kara Bey şaşkınlığım gizleyeme- S den atını duraksattı. Kağan da Beyiyle beraber durmuştu S ama kafası öndeydi. Konuşmaya devam etti, "Bir barış ev- Ş liliği daha yapılacak ve sizden sonra en kademeli asker ben f ve Alp... Beyim

haddimi hoş görün ama ben..." f

Kara Bey elini kaldırarak onu susturdu. "Yine Padişa- f hımızın emri midir? Bundan neden benim haberim yok?" * diye sorguladı.

"Aslında Padişahımız kimseye söylememiş daha Beyim. Ancak Hüseyin Paşa beni huzuruna çağırdı ve birkaç ima ile fikirlerimi aldı. Anlamamak için aptal olmam gerekirdi. Beyim affınıza sığmıyorum, beni bu evlilik işinden men edin. Ben anlamam öyle kadın kısmını."

Kara Bey bozuntuya vermeden boğazım temizledi. Kağan hemen telaşla atıldı, "Beyim size öyle bir şey dersem dilim kopsun. Ben sadece sizin kadar erdemli ve sabırlı değilim. Ben vatan toprağına kanıyla yemin etmiş Allah'ın bir askeriyim. Evlilik, yuva bana göre değil Beyim. Hele ki bir barış evliliği... Kaş yaparken göz çıkarırını ben Beyim. Barış diye çığıranlar bile düşman kesilir."

Kara, gülüşünü örtmek için sakallarını okşadı. Kağanı ilk kez bu kadar uzun konuşurken görüyordu ve genç adam neredeyse yalvarıyordu. Hem de evlenmemek için!

"O zaman..." dedi Kara Bey ve çenesini gülmemek için kastı. Daha geçenlerde fark ettiği ancak emin olmadığı ayrıntıyı şimdi ortaya dökecek ve emin olacaktı. "Sinan." diye seslendi. Genç savaşçı derhal atını onlara doğru çevirdi. Kara Bey eli ile Alp'i işaret edince, Sinan cebinden minik bir bilye çıkardı ve Alp'in omzuna attı. At daha bilye ona değmeden yerinden sıçradı ve bilye kolunu sıyırarak geçti. Alp kızgın gözlerle Sinan'a baktı. Bunun sebebi
Sinan'ın aklınca haberleşme aracı olarak kullandığı bilyelerdi.

Sinan ellerini suçsuzmuş gibi havaya kaldırdı, sonra Kara Bey'i işaret etti. Durakladıkları yer nezih bir köyün girişiydi. Yanı başlarında kocaman bir değirmen vardı, ancak değirmen buğdayın hasat mevsimi geçtiği için seyrek kullanılıyordu.

Alp önüne gelince, Kara Bey dudaklarım iyi gördüğüne

emin olunca konuştu. "Kağan bana bir haber verdi." dedi. Alp'in bu durumdan haberi yoktu, bu yüz ifadesinden belliydi. Kağan ise Kara Bey e yalvaran gözlerle bakmaya başlamıştı. Kara Bey gülmemek için çenesini kasmaya devam etti. Koskoca adam sütü dökülmüş bir kediden farksızdı. Evlilik bu kadar mı korkunçtu?

Kara Bey ilk haberi aldığı zamanı düşündü. Evet, o zamanlar evlilik tam da bu kadar korkunçtu.

"Duyduğuma göre bir evlilik daha gerçekleşecek, bu seferki hangi beylik bilmiyorum ama en kıdemli askerlerimden birinin evlenmesi gerekiyormuş. Büyük ihtimalle Padişahımız, zamanında örülen duvarları yıkmak istiyor. Ee, bizim de Padişaha boynumuz kıldan ince."

Alp, rengi sararak kendi gibi kıdemli olan Kağana gözlerini dikmişti. Belli ki Çakı Kağanı bu evlilik için uygun görüyordu.

"Sizin yaşıt olduğunuzu biliyorum, birkaç ayla sen Kağan'dan daha büyüksün Yağız Alp."

Alp tedirgin bakışlarla Beyinin dudaklarını seyrederken yutkunuyordu. "Kağan benden bu evlilik için kendini men etmemi rica etti. Ben de dedim ki bu evlilik zaten Alp'in hakkıdır."

Alp kıpkırmızı kesilen yüzüyle, tedirgince atının yelelerini kavramıştı. "Ama Beyim..." dedi itiraz eden bir nidayla. Kara Bey şüphesinde şimdi emin olmuştu ama oyununa devam etti. "İtiraz istemiyorum. Padişahımız ne zaman emir buyurursa, gelinini alıp geleceksin."

Alp kaskatı kesildi ve Kara Bey onu, atının tozunda bırakarak köye ilerledi. Keyfî yerine gelmişti, şimdi köstebeklerin yuvasına çomak sokma vaktiydi.

***

Kardelen, penceresine vuran yağmur damlalarının sesini duyumsuyordu, pencereye kırgınlıkla gagasını vuran Hercainin sesini duyduğu gibi...

Uyumak için çırpınan bedeni saniyeler içinde uykuya dalmış, birkaç saat geçmeden uyanmıştı. Fakat Kardelen yataktan çıkmamış, kaskatı bedenini oynatamamıştı.

Yağmur damlaları içinin fırtınalı havasını taklit ederek şangırdıyordu. Bu yağmurda kocası neredeydi? Kardelenin bunu düşünmemesi gerekirdi. Kocası ne hali varsa görmeliydi. Hatta eve gelmediği için, onun yatağına zorla girmediği için sevinmeliydi.

Uyuduğundan beri sadece bir kez Ahu kapısını çalmıştı. Kardelen ona sadece, "Rahatsızım ve uyumaya devam edeceğim, iştahım da yok." demişti. Genç kızın kapı ardından hırıltılı nefeslerini işitmişti, belli ki hanımı için kaygılanıyordu. Kardelen onu teskin etmeyi ne çok isterdi. Ama yapamazdı, bu insanlara daha fazla alışamazdı.

Hercai, yağmurdan korunmak için sığındığı cam kenarına gagasını vurmaya devam etti. Kardelen onun karnın tok olup olmadığım merak ediyordu, ancak kemikleri adeta pelteye dönmüş, etleri acımaya başlamıştı. O soğuk

betonda üşütmüş olabilirdi ya da zihni bedenine büküm sürmek üzereydi. Öylesi karışık bir zihinden, ancak böyle hareketler beklenirdi.

Kardelen gözlerine hâkim olamadı. Kapının altında gölge aradı. Kocasını mı arıyordu? Yatak ona soğuk mu geliyordu? Yorgana sarınmak istedi, ancak elleri yine onu dinlemedi ve iki yanında kalakaldı.

Neredeydi kocası? Onu geri teptiğini, odasına kilit vurduğunu öğrenmiş miydi? O yüzden mi gitmişti? Askerleriyle çıkmış olması bir avuntuydu ama Murat ve Sinan gece olmadan dönmüş, nedendir bilinmez misafir konağına gitmişti. Kardelen bunu avluya bakan pencereden görmüştü.

Kocası başkasının kollarında avunuyor olabilir miydi? Birçok bey bunu yapardı. Kardelen, ağabeylerinin şakayla karışık muhabbetlerine istemeden misafir olmuştu. Paralı bir erkek için bir başka kadın muhakkak oluyordu ya da ağabeyleri öyle inanıyordu.

Kardelen bu sefer komut bile beklemeden saçlarını kavrayan ellerine hayret etti. Onları tetiklemek için kocasını bir başka kadınla hayal etmek yetmişti. Şimdi dişleri gıcırdıyor, saç dipleri ağlıyordu.

Bir göreve mi gitmişti? Yine haftalarca gelmeyecek miydi? Nerede uyuyor, ne yiyip içiyordu? Kardelen onun hanlarda ya da konaklama evlerinde kalmadığını biliyordu. Onunla seyahat ederken bir keresinde Sinaria "Neden rahat bir konaklama alanında kalmıyoruz?" diye sormuştu. Sinan ise alay eden bir ses çıkarıp, "Beyimiz işini ve kellesini garantiye alır." demişti. Kara Bey asla başkaları tarafından korunan dört duvara girmezdi. O çadırlarda sefillik içinde uyur, mertliğe yakışmayan si-

lahları kullanmaz, sırtım en güvendiği askerlerine dayamadan nefes bile almazdı. Algıları ve hayatı bir kurttan farksızdı.

Kardelen sessiz geçen birkaç dakikanın ardından ayak sesleri işitti. Bunun kendi hayal gücü olup olmadığını merak ederek kulaklarını kapıya doğru kaldırdı. Elleriyle dolaşmış saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve halen sabahtan giydiği elbiseyle yatakta oturur pozisyona geldi. Ayak sesleri yaklaştı ve Kardelen eteğini sıkı sıkıya kavradı. Boğazı kurmuş ve avuç içleri terlemişti. Sanki bir av hayvanı tarafından avlanacak olan ceylandı. Kulakları ve gözleri tetikte bekliyor, nefes bile alamıyordu.

Avlayacak olan yırtıcının ayak sesleri ve kapı altından yansıyan hafif gölgesi odayı doldurdu. Kardelen derin bir soluk işitti ve kapı kulpu güçlü bir kavrayışlar çekildi. Kapı kilitli olduğu için yerinden oynamadı. Kardelen nefesini tutarak kocasının kükremesini bekledi. Ama kapı kulpu bir daha yerinden oynamadı ve büyük beden bir süre kapının önünde dikildi. Kardelen, kocasını hissediyor, kapının arkasında ve gergin olduğunu duyumsuyordu. Ancak açmadı. Açamazdı. Kendi duygularına güvenemediği kadar, kocasının duygularına da güvenemiyordu. Onu yine kandıracak, koynuna alacak ve kanlı elleriyle aklını uçuracaktı. Karnına kendi gibi katil ruhlu bir bebek yerleştirecek, Kardelen ölene kadar ağabeyinin katilinden olan bir çocuğa bakacak ve yıllar sonra katil bir anne olarak bilinecekti. Belki çocuğu bile ondan nefret ederdi.

Kardelenin gözlerinde Kara Bey'den ve kendisinden olan bir çocuk canlandı. İç çekmeden duramadı. Bu iç çekmesi kapının ardındaki adamı hareketlendirdi. Ne yaptığı belirsizdi ancak kafasını kapıya dayamış olacak ki, kapı çok
hafif sarsıldı. Bir süre daha öylece kaldı. Ne Kardelene sesleniyor, ne de kapıyı zorluyordu.

Sonra, "Hayırlı geceler karım." diye fısıldayışı duyuldu ve

orayı terk etti. Kardelen gözünden düşen damlayı engelleyemedi. Neredeyse yataktan fırlayacak ve kapısını ardına kadar ağabeyinin katiline açacaktı. Ya da o inkar edene kadar ayaklarına kapanıp yalvaracaktı...

Tekrar Yaratıcıya yakardı. "Ne olur o yapmamış olsun..."

***

Günler birbirini kovalıyor, Kara Bey her gece o kapı ardından karısından bir iz arıyordu. Genç kız yemeklere iniyor, yemeğini yemesinin hemen ardından odaya dönüyordu. Kara Bey birkaç kere taşkınlık yapmış, onun kendine bağırmasını hatta hırçınlaşmasını arzulamıştı. Ama karısı hiç olmadığı kadar sakin ve dingindi.

Kara Bey gerçek bir beyefendi gibi evde geçirdiği şu günlerden nedendir bilinmez şikâyetçi değildi. Karısı onunla konuşana kadar ve eski inatçı kişiliğine kavuşana kadar da olmayacaktı.

Neyi vardı? Neden böyle olmuştu? Kara Bey ölesiye merak ediyordu. O dilenciyle bir ilgisi olduğuna artık emindi. Ancak o sefil adam hangi deliğe girdiyse, bulunamıyordu. Kara Bey ve adamları köstebeği bir köy tüccarının kilerinde bulmuş, itiraf etmese de onun üzerinde eşkıyalara ait birçok not ve mühimmat bulmuştu. Tüccar adam her ne kadar itiraz etse de, onunda bu ilgisi olduğu aşikârdı. Kara Bey, tüccarı, Serasker Hüseyin Paşanın ellerine bırakmış, o berduşu da kendi zindanlarından birine atmıştı. Bu operasyon oldukça gizliydi, yakalanan adamı kendi askerleri ve Serasker'den başka kimse işitmemişti.

Kara Bey, sefil adamın hasta ve konuşamayacak halde olduğunu biliyordu. Hayır, ona acımıyordu, ancak konuşması için önce iyileştirilmesi gerekiyordu. Kara Bey ona en iyi sağlıkçılarından birini göndermiş, birkaç güne toparlanacağını işitmişti. Önce tedavi olacak, sonra Kara Bey tarafından itinayla tekrar eski haline getirilecekti. Üzerinde bulunan mühimmatlar pek iç açıcı değildi. Garip bir not, farklı bir dille yazılmıştı. Kara Bey bu dilin Çerkesce olduğunu hissediyordu. Aslında nottan çok kocaman bir mektuba benziyordu. Özenilmiş bir yazıyla yazılmış, bir âşığın dizeleri gibi yumuşakça yer verilmişti her bir satıra. Tek tük Çerkesce bilen Sinan da bunu onaylamıştı. İçinde, "Sevdiğim, kıymetlim..." gibi kelimeler geçiyordu. Kara Bey tabi ki de bir aşk mektubu yüzünden onu zindana atmamıştı. Buruşuk ve kanlanmış bir notta, Padişahına gönderildiği aşikâr sözcükler yazılıyordu. Geçenlerde kaybettikleri habercinin neden kaybolduğu şimdi anlaşılıyordu. Haberci öldürülmüş, ihanetinin delilini ise bu adam elinde tutmuştu.

I

Bu adam kesinlikle Zebur'un adamlarındandı. Zayıf ve çelimsiz haline bakılınca birkaç aydır bu şehirde aç ve kaçak yaşadığı anlaşılıyordu.

Kara Bey'in beyni bir mekanizma gibi işliyor, olay ağlarını bir bir çözüyordu. Ancak aklı dönüp dolaşıp mutfakta, aşçıdan bir şey rica eden karısına kayıyordu.

Kendine engel olamayarak ayaklandı ve mutfağa girdi. Aşçı derhal kenara çekildi. Kara Bey ise onu fark etmeyen karısının hemen arkasından, aşçıya bir baş işareti yaptı. Aşçı hemen bu emre uydu ve mutfağı terk etti. Kara Bey'in canına tak etmişti. Ona neden bağırmıyordu, derdi neyse niye yüzüne haykırmıyordu?

Kara Bey birkaç adım daha attı ve karısıyla aralarında ufacık bir mesafe bıraktı. Normalde Bey kızı olan Kardelen uçan kuşu bile avlar, hızla gelen oklardan sıyrılırdı. Bunu kendi gözleriyle görmüştü. Ama şimdi öylesi dalgın ve kırılgandı ki, Kara Bey onu kucaklama isteğiyle doldu. Bu kız 11e zamandan beri onun bir parçası olmuştu? Soğuk ve bomboş geçen geceler artık burnunun direğini sızlatıyordu. Onu yemek masasının başında her gördüğünde güzel ve asık yüzünü okşamamak için çatalları sıkı sıkıya kavrıyordu. Sonra o güzel gözlerini kaldırsın diye ve sessiz ortamı bölmek için sürekli boğazım temizliyor ama aynı zamanda gururuna yediremediği için ona değil, hanım teyzeye gününü anlatıyordu. İlk başlarda bunu garipseyen hanım teyze, artık anlamış olmalıydı. Sadece buruk bir tebessümle ona karşılık veriyordu. Ancak narin karısı kuş kadar yemek yiyor ve gün boyunca uyuyordu. Alıu'dan aldığı haberlere göre bilgiye acıkmış bir delikanlı gibi her gün bir kitap bitiriyor, tarihi kitaplar ve temel dini kitaplar dikkatini çekiyordu.

En çok dikkatini çeken ise Yunus Emre'nin şiirleri ve hayatıydı. Kardelenin bu güzel ve özel ilgisi Kara Bey'in koltuklarını kabartmıştı. Ona hayranlık duymamak elde değildi. Bir erkek gibi at sürüyor, kılıç tutuyor ve ok fırlatıyordu. Ve bir bilge gibi en güzel kitapları hatmediyordu.

Kara Bey kendine engel olamayarak öne doğru atıldı ve burnunu eşarbına dayamak için uzandı. Ancak karısı dalgınlığının verdiği tedirginlikle hızla arkasını dönmüş, elindeki sebze bıçağını Kara Bey'in gırtlağına dayamak için havalandırmıştı. Kara Bey hızlı refleksleriyle buna engel olmasa, o bıçak şah damarına dayanmış olacaktı. Gözleri hayretle büyüdü ve su rengi gözleri günler sonra ilk kez bu kadar yakından gördü.

Nasıl bir göz bu kadar derin ve bu kadar güzel olabilirdi? Kara Bey günlerdir kaçırdığı manzaraya, boynundan santimler

kadar uzak bir bıçakla bakakaldı. Genç kızın gözleri elinde bıçakta ve genç adamın atar damarındaydı. Şaşırmış, hatta ürkmüş gibi bir hali vardı. Ne o elini indiriyor, ne de Kara Bey buna yelteniyordu. Şimdi onun bu denli yakınında durma fırsatı varken, bu fırsatı kaçıramazdı. Gözlerinde karısının reflekslerine olan hayranlığının ışıltısı olduğuna emindi ama bunu çaktırmamak adına çenesini kasarak karısıyla yüzlerini hizaladı.

Bıçaktan gözlerini kaçıran karısı saniyelik bir anda kocasının yüzünü, gözlerini, kirli sakalını ve morarmış gö- zaltlarını inceledi. Kara Bey onun da uykusuzluk çektiğini anladığında yüzü acıyla burkuldu. Gözakları şişmiş ve griye yakın bir renk almıştı. Gül dudakları kemirilmekten yara kaplamış, burnu belli İd soğuk algınlığından kızarmıştı.

"Beni öldürecek misin karım?" diye fısıldadı. Bu soru hem fiziksel, hem de ruhsaldı. Görünümü midesine taş oturtmuş, keskin bıçağı kalbine giden damara santimler kadar uzaktı.

Kardelen gözlerini kırpıştırdı. Sanki Kara Bey'i izlerken o evrenden çıkmıştı. Elini indirmeye çalıştı ancak Kara Bey izin vermedi. "Başladığın işi bitir, hadi." dedi alaylı ve bir parça sinirli bir sesle. "Günlerdir bunun açlığını çektiğini biliyorum. Benden nefret ettiğini görmüyor muyum sanıyorsun? Hadi, bir karış ötendeyim. Bir bıçak darbesine bakıyor..."

Kardelen gözlerini nefretle ya da tiksintiyle yumdu. Eli titriyor, dudakları bir cevap vermemek için mühürleniyordu. "Neden susuyorsun?" diye sordu genç adam. "Eğer susmaya devam edeceksen gizli tutma bu nefretini. Göster hadi. Bir hareketine bakar."

Kardelen çenesini kastı ve gerçekten de bıçağı genç adamın gırtlağına doğru itti. Hafif bir çizik çizdi ve genç adamın boynundan sıcak kan süzüldü. Kardelen ne yaptığını yeni fark ediyormuş gibi aniden gözlerini açtı ve gözlerini kocaman büyüttü. Elleri titrekçe dudaklarına kapandı ve gözlerinden sıcak yaşlar aktı. "Allah'ım..." dediğini işitir gibi oldu genç adam.

Bunun hiddetinin bir kandırmacası olduğunu düşündü. Ancak genç kız tekrarladı. "Allah'ım..." Kara Bey gülümsemesine engel olamadı. Onun bakışlarındaki bu kaygı ve dilindeki Allah kelamı için kellesini bile vermeye razıydı.

Ne ara düşmüştü bu Şehrazat'ın eline, bilmiyordu. Umurunda da değildi. Sadece onun bir çift lafına, bir tatlı kaygısına muhtaçtı. Elini boynuna atıp sıcak kanı dağıttı ve "Önemsiz." dedi.

Kardelen, başına örttüğü geniş yazmanın bir tarafını sıkı sıkıya tuttu ve yarasına bastırdı. Bunu yaparken ona öylesine yaklaşmıştı ki, vücutlarında değmeyen tek bir yer kalmamıştı. Kara Bey kaskatı kesildi ancak bir serçe gibi titreyen karısı onu umursamadan boynunu temizliyor, daha fazla kan çıkmasın diye baskı uyguluyordu. "Hekim çağırmalıyız... Ya gerçekten damara geldiyse? Ya ölürsen... Allah'ım..." Genç kızın perişan hali şimdi Kara Beyi eğlendirmiyordu. Öylesine muhtaç, öylesine ona ait, öylesine ilgi doluydu ki, Kara Bey hangi akılla onu odada tek bırakıp gittiğine akıl sır erdiremiyordu.

Bu kızdan düşman falan olmazdı. Olsa olsa yaren olurdu. Sarıp sarmalanan, koruyup kollanan bir eş olurdu. Sığınak, güvenli bir liman olurdu. Savaş sonrası kirlerini ve öfkesini attığı yumuşacık yatak olurdu. Tuzlu ve gül yaprağı kokusuyla, deli sular gibi çağlayan ırmak olurdu.

Bu kızdan eş olurdu. Anne olurdu. Ah, ne güzelde bir anne olurdu...

Kara Bey'in onu kimselere vermeme, kendinin kılma ihtiyacı arttıkça arttı. Ona bir çocuk vermeliydi. Vermek zorundaydı. Dili uzayan Binbaşıya, kulaklarını kabartıp haber bekleyen Çerkeş Beyi'ne tez vakitte çocuk haberi ulaşmalıydı.

Bir de Kara Bey'in erkek yanı vardı. Tıpkı kendisine ve karısına benzeyen çocuklara sahip olmak istiyordu. Bir tane değil, belki yarım düzine...

Tamam, karısı ondan şu an için nefret ediyor olabilirdi. Mantıklı düşünmek gerekirse onu kilitlediği için bile olabilirdi. Diğer ihtimali şimdilik düşünemezdi. Çünkü bu boynuna sarılmış genç kadın endişe içindeydi.

Kara Bey kendine engel olamadı ve onun incecik belini sarmalayıp, burnunu eşarbına dayadı. Karısının narin bedeni kaskatı kesildi, Kara Bey iyi düşünmek için çabalıyordu. Daha birkaç gün önce onun nasıl da kollarında hayat bulduğunu kendine hatırlatıyordu. "Kardelen..." diye fısıldadı genç kızın kulağına. Karısı daha da kasıldı ama geri çekilmek için bir harekette bulunamadı. "Artık inat etme gül bahçem..." diye yumuşakça sözlerini devam ettirdi. "Beni yatağına, koynuna ve tebessümüne al. Ben senin koçanım, kendinden mahrum bırakma."

Karısı titremeye başlamıştı. Bu öylesi bir titremeydi ki, genç adam onun kriz geçirdiğini bile düşünebilirdi. Kardelen fısıltıyla, zorlukla duyulan bir sesle kendiyle münakaşa ediyordu. "Bunu yapamam, hayır yapmamalıyım..." Bu sözleri yineliyordu ancak kocasına daha da sokuluyordu.

"Sana bir şey sormam gerek..." dedi genç karısı. Kara Bey sonunda onu konuşturabildiği için rahatladı ve hemen yanındaki koca sandalyeye çöktü. Karısını da kucağına sıkı sıkıya yerleştirdi ve yüzünü görmek için başını eğdi. Ama minik karısı kafasını eğmiş, bir çocuk gibi kocasının gömleğiyle oynarken, idam suçlularını andıran tedirginliğiyle bekliyordu. Kara Bey biraz daha eğildi ve eğik burnuna burnunu değdirdi. "Sor, karım." dedi dudaklarına doğru. Kardelen aniden gözlerini kaldırdı nemli ve acı yüklü bakışlarla kocasına baktı.

Kara Bey ne soracağını kestiremese de, gelecek olan sorudan ölesiye korkuyordu. Genç kız bu gözlerde neler saklıyordu?

"Sana ağabeyimden bahsetmiştim." dedi. Kara Bey zorlukla yutkundu ve devam etmemesini umdu. Bu konuşma şimdi olmazdı. Onun rahminde kendinden bir parça olmadan, onu

kendine ebediyen kendine bağlamadan olmazdı. Genç kız gitmek isteyecekti, onun kanlı ellerinden tiksi- necekti, Kara Bey her ne kadar emin olamasa da şüpheleri artmıştı. Bunun onaylanmasından korkuyordu.

"Evet..." diye fısıldadı ancak içinden devam etmemesi için dualar ediyordu. Duaları karşılık buldu ve dış kapı gürültüyle çalındı. Kara Bey, karısını mermer masanın üzerine oturttu ve gözleriyle ona beklemesini işaret etti. Elleri bedeninden ayrılırken ıstırap çekti. Çalan kapıyı ve ölen ağabeyi boş verip onu odalarına taşımayı ve aylardır yapmadığı gibi kollarında uyuya kalmayı umdu.

Ancak kapıyı her kim çalıyorsa ısrarcıydı.

Kara Bey, karısını mutfakta acı içinde bırakarak, erkek tokmağı sesinin geldiği kapıyı açtı. Murat nefes nefese, ellerini dizlerine dayamış konuşuyordu. "Konuştu, Beyim..."

dedi, solukları sıklaşırken. "O soysuz konuştu. Adım söyledi..."

"Neymiş adı?" diye merak içinde kulak kabartı genç adam. Mutfakta kendisini bekleyen karısına dönmek için hem sabırsızlanıyor, hem de gerçekle yüzleşmekten korkuyordu.

"Ateş..." dedi Murat. "Adamın adı Ateşmiş."

Salondan vazonun yere çarpma sesi duyuldu ve Kara Bey arkasına döndüğünde, karısını ağzı hayretle açılmış, onları dinlerken buldu.

21. BÖLÜM

T/^ardelen, kocasının dikkatli gözlerinin üzerine (V V perçinlendiğinin farkındalığıyla yumuşakça yutkundu ve nemli elleri eteklerini buldu. Duyduğu adın heyecanı ve öfkesiyle arkasını döndü. Ancak kocası tuhaf bir ses tonuyla, "Kardelen!" diye seslendi.

Ah... İsmi dudaklarından bal damlaları gibi dökülüyordu. Ama elleri, hiç olmadığı kadar kanlı, gözleri hiç olmadığı kadar şüphe yüklüydü.

Kardelen omzunun üstünden kocasına baktı. Kocası kapıyı hafif aralık bırakmış, Murat'ı görüş alanından uzak tutmuştu. Bunun sebebi Kardelen in dağılmış hali miydi? Kardelen şalını kızıl saçlarının tek teli gözükmeyene kadar önüne çekti. Garip bir histi; onlar gibi inanç için değil, örtünme isteği içinde hep var olduğu içindi bu hareketi. O, yüzü dâhil kendini gizlemeye ve kapatmaya alışıktı. İlk başlarda kızaran yüzü şimdilerde o kadar rahatsız etmese de, Kardelen ölene kadar saçlarını yalnızca ağabeyinin katilinin görmüş olacağını biliyordu. Ve o adam şimdi en iyi arkadaşını mı öldürecekti? Kara Bey, dilenci olduğuna inanmadığı Ateş'i bulmuş, onu konuşturmuş ve Kardelen ile beraber katletmeyi mi düşünüyordu?

"Efendim?" dedi Kardelen, titrek sesiyle. Korkusunu belli etmezse kocasının ondan şüphelenmeyeceğini umuyordu. Bu yüzden yavaşça yere eğilip, vazonun parçalarını toplamaya başladı ve her parçada kocasına meraklı gözlerle

baktı. Kara Bey bir süre karısına gözlerini dikti. Çenesini iki yana oynattı ve ellerinin boğumu bembeyaz kesildi.

"Benimle gel." dedi kararlılıkla. Kardelenin elindeki parçalar tekrar yeri boyladı. Kara Beyin gözlerinde ne tür bir ifade vardı bilmiyordu genç kız ama iliklerine kadar onu titretiyordu.

"Neden?" diye sordu yumuşak bir sesle. Kara Bey öyle bir bakış attı ki, Kardelen in yine emrinden çıkarsa, sonuçlarına katlanması gerektiğini anlaması için yetti.

Ellerini çırptı ve un ulak olmuş vazoya adeta özürler yağdırarak baktı. Ahunun ellerine batmamasını umdu. Minik ama titrek adımlarla kocasına yaklaşırken, Ateş'in sağ kalacak kadar sağlıklı ve iyi olmasını umdu. Kocasıyla arasında bir ceset asılıyken, ikinci bir cesedi bünyesi kaldıramazdı.

Kardelen yaklaştığında Kara Bey gözleriyle onun yüzünü ve boynunu tarttı. Bir şeyden rahatsız olmuş gibi gözlerini boynuna dikti, "Şalını düzelt ve benimle gel." dedi ama arkasını dönmedi. Onun şalım düzeltmesini bekledi. Kardelen daha demin düzelttiği şalına baktı ve açık bir yer göremedi. Kocasına soran gözlerle bakarken elleri buz kesmişti. Elini boynuna gezdirerek açığı aramaya çalıştı. Kocasının eli, elinin üzerine kapanınca Kardelen soluğunu tuttu ve sıcak ellerin özlemiyle iç çekti ama bedeni ürkerek çoktan geri adı atmıştı. Kocası keskin gözlerle ona baktı, "Sana aldığım broşları takmadığın için, örtün dışarıdaki rüzgâra dayanmaz." dedi. Sesi sanki onunla konuşurken ıstırap çekiyormuş gibiydi.

Kardelen örtüsünü yakasına sıkıştırdı ve neden dışarı çıkacaklarını düşünmeye başladı. Bunca gün sonra yasağı kalkmış mıydı? Yoksa infazına mı gidiyordu?

Kara Bey onun ağır adımlarına tahammül edemiyor- muş gibi, kolunu da yumuşakça tutamıyormuş gibi sıkıca tutmuştu. Murat, onların arkasından kaygılı ve sık adımlarla geliyordu. Kara Bey, "Karının yanma dön, Murat." dedi. Murat ise olduğu yerde kaygıyla arkasına bakan Kardelene acıyan gözlerle baktı. Dudaklarını oynatarak, "Sakin olun." Dedi, merhamet dolu bakışlarla. Kardelen korkmaya başladı. Ayağında evin içinde giydiği yumuşak, yünlü terlikler vardı. Çamurlu ve ıslak yol terliklerini mahvetmişti. Kardelen ona olan öfkesini bile unutmuştu, şu an için tek istediği sağ kurtulmak ve Ateş m de sağ kurtulmasını ummaktı.

Şu dakikada Kürtün yuvasına adım atıyordu. Bahçe için çevrilen çitleri, evin hemen yanındaki ahırı geçti. Ardından arka tarafından açılan bir kapıdan, daha doğrusu bir kapaktan içeri girdi. Bu giriş evin içine, ancak evin içinde kapısı olmayan bir yere gidiyordu. Kardelen o kadar kapı ve odayı ezberlemişken, buraya evin içinden bir giriş olmadığına emindi. Kardelen dar koridorlardan geçerken kocasına tutunmak istedi. Kolundaki eller sıkı ve sahipleniriydi. Sanki Kardelen i hem korumak istiyor, hem de canım yakmak istiyordu. Garip bir çelişkiydi. Kardelen zehir fikirli Kara Kurt a yakalandığını düşündü. Onu kandıracağını düşünerek aptallık etmiş, onu kandıramamış, dokunuşunun etkisiyle ise dilindeki bağlar çözülmüştü.

Bir dokunuş... Kardelen in kini, nefreti, yeminleri nasıl sönmüştü? Kocası ağabeyinin katili olsa da bunu Kardelene söyler miydi? Ateş yalan söylüyor olsa, kocası bu haberleri nereden aldığını sormaz mıydı? Onu da tıpkı diğer hainler gibi bu hücrelere tıkıp yargılamaz mıydı?

Kardelen aklım oynatacağını düşündüğü bir an kocası onu koridordan bir kıvrıma döndürdü. O kıvrım geniş bir alana ve demir kollarla örülmüş bir zindana açılıyordu. Bu zindan asırlar öncesinden kalma gibi duruyordu. Sağlam ama renk değiştirmiş demirlere, neredeyse yosun tutmuş duvarlara aitti. Ama

Kardelen in yüzünü buruşturmasına neden olan bu duvarların kokusu değildi, bir battaniyenin altına sığınmış, neredeyse kül rengine dönmüş arkadaşıydı.

Kardelen ona doğru koşup, iyi olup olmadığını sormamak için dilini ısırdı. Kocası onun ifadesini yakından takip ediyordu. Sanki Kardelenin tepkisine göre bir karar verecek, Ateş'in akıbetini belirleyecekti. Kardelen yüzüne ifadesizlik ekledi ve "Neden beni buraya getirdiniz Beyim?" diye sordu.

Kara Bey onun hitap şekline homurdandı ve kalın, yünlü, siyah ceketinin düğmelerini açtı. Kardelen onun geniş göğsüne ve şık yeleğine, onu sarıp sarmalayan gömleğine bakakaldı. Utanmasa elini uzatacak, bu taştan yontulmuş gibi duran sıcak göğsüne dokunacaktı. Onun nasıl hissettirdiği dün gibi akimdaydı.

Kocası elini yeleğinin küçük cebine attı, cebinden sararmış ve kırışmış bir kâğıt çıkardı. Kâğıt birkaç kat katlanmış gibi kalındı. Kocası da bunu doğrulayarak kâğıdın katlarını açtı.

Mürekkeple yazılan mektubun keskin kokusu Karde- len'ıı burnuna çalındı. Kara Bey gözlerini kaldırdı ve elinde tuttuğu kâğıdı Kardelene uzattı. Kardelen anlamayarak kocasına baktı. Elleri titremeye başlamıştı. Kocası ona neden bir yazılı kâğıt veriyordu? Ateş'le ilgili miydi? Kardelen le ilgili miydi?

Titrekçe sordu. "Bu..." Kocası onun lafım yarıda kesti. "Bu adam..." dedi, kafasıyla Ateş'i göstererek, "O bir casus. Dağlarda arsızca gezen, kendilerine eşkıya diyen, çalıp çır-

parak geçinen, tek amaçlan halkın huzurunu bozmak olan bir avuç soysuzun casusluğunu yapıyor."

Kardelen tedirgin gözlerle saniyelik kıpırdanan Ateşe baktı. O hasta görüntüsü halen var olsa da, şimdi konuşabilecek kadar iyi durumda gibiydi. Yüzünde birkaç morluk vardı ama o yeşil renkten kurtulmuş, sağlıksız ama bir nebze iyi bir sarı renge kavuşmuştu.

Kardelen devam etmesi için -ya da susması- için kocasına baktı. O kâğıtta her ne varsa, Kardelen için pek de iyi bir şey olmamalıydı.

"Bu adamdan iki tane not çıktı, karım. Bin açıklayıcı olması adına birkaç dilde yazılmış bir nottu. Tabi bu notta Osmanlıca da vardı ve biz onun bir tür casus olduğunu keşfettik. Haberlerini alsam da, onu deliğinden çıkarmam zaman almıştı. Aylardır buralarda gezdiğini biliyordum. Neyse... Sana bu kadar bilgi vermemin sebebi yardımına ihtiyaç duymam."

Kardelen şaşkınlıkla gözlerini araladı. " Yardımıma mı?" Kara Bey kimseden, hele ki bir göçmen kızından asla yardım almazdı!

"Evet..." dedi kocası, ihtiyatla. Gözleri Kardelen in yüzünde ve mimiklerinde neden bu kadar geziniyordu? Kara Bey kâğıdı ona doğru uzatırken, diğer eliyle demir parmaklıkları dövdü. Kardelen irkildi, titrek elleri kâğıdı sabit tutmakta zorlanıyordu.

"Uyan, eşkıya!" dedi, iğrenen bir sesle.

Kardelen, Ateş e bakmamak için gözlerini kâğıda dikti. Onun kendini gördüğünü ve soluğunu tuttuğunu duyum- suyordu. Ama büyük bir nimettir ki Ateş aklını yitirmemiş- ti, metanetini koruyordu.

"Neden burada okuyorum?" diye sordu, gözlerini kâğıttaki Adige-Çerkeş dilinde yazılan yazıdan ayırmadan. Ağabeyi ona iki dili de düzgün yazmayı ve okumayı öğrenmesi için zorlamıştı. Kardelen bunun faydasını gördüğü kadar, zararını da göreceğini tahmin edememişti. Kocasına Adige dilini okuyamadığım söyleseydi?.. Yalan söylediğini anlar mıydı? Muhtemelen anlardı, çünkü Kardelenin gözüne çarpan birkaç kelime şimdiden nefesini tutmasını sağlamıştı. Bu bir aşk mektubuydu!

"Hayır..." diye fısıldadı kocası ona doğru. "Şimdi, burada okuyacaksın. Mektubu bu sefilin bağrında bulduk ve tepkisini görmek istiyorum."

Kardelen kafasını kaldırdı ve Ateş'i görmeyi umut etti. Ama Kara Bey, şimdi onun önünü kapatmış, Ateşin onu görmesini engelliyordu. Ona kararlılıkla ve tuhaf bir ifadeyle baktı. Sanki Kardelenin kafasını kaldırmasından nefret etmişti. Sanki bu yaptırdığı şeyden nefret etmişti. Kardelen hayretle onun kararsızlığını soludu. O gözlerde sahiplenici kocasını görmek dizlerinin bağını çözdü. Elini hemen yanındaki duvara dayadı. Kocası da onunla beraber hareket etti ve bir perde gibi etrafını sardı. İçeride titreyen meşaleler kâğıda ve kocasının sert çehresine kızıl ışıklar saçıyordu. Genç kızın kendi rengi, kocasına nasıl da yakışıyordu.

Şimdi üçü bir aradaydı. Ateş, Kurt ve Kardelen... Ateş, Kardelen i soğuğun ve karın çiçeğini elindeki kâğıt parçası gibi yakacak, simsiyah bir küle döndürecekti. Kurt, Ateşken çıkan külleri dişleyecek, alevleri söndürecek ve bundan sadece ufacık bir yanık iziyle kurtulacaktı. Kardelen in külleri hiçe karışacaktı. Kara Bey ise aldığı ufacık yarayla dizginle- nemez zaferlerine adım atacaktı. Kardelenden yana Kurt a kalan yalnızca bir yanık izi olacaktı...

Kardelen yutkundu ve kâğıdı kaldırdı. İlk kelimesini okumaya çalıştı. Gözleri bu ışıktı zorlukla seçiyordu ya da kocasının varlığı buram buram yamacındayken Kardelen düşünemiyordu. Ya bu mektubu okuduğunda içinde ağabeyine dair bir şeyler bulursa? Ya Ateş o aptalca ilan-ı aşk girişimi yine yapmışsa? Genç kız, kocasını bir daha göremeyeceğini bilerek onun kendini seyreden gözlerine uzun uzun baktı. Kara Bey kasıldı ve dişlerini sıktı. "Yüksek sesle oku!" dedi, dişlerinin arasından.

Tereddüdünü sezmiş gibi, "Senden sonra bunu bir çevirmene götüreceğim. Ama şimdi ne yazdığını duymak istiyorum. Senin ağzından... Bu dili yazdığını gördüm Kardelen. Hanımannene bir mektup gönderdiğini ve bunun kendi dilinde yazıldığını gördüm. Ve Kardelen..." dedi, kapkara gözlerinden alevler saçarak bakarken. "Yalan söylemeyeceğini biliyorum. Benim karım yalan söylerse, kocasının nasıl öfkeyle dolduğunu bilir, değil mi?"

Genç kız yutkundu ve yumuşakça kafasıyla onayladı. Gözlerini zorlukla kocasının alevlerle parlayan göz bebeklerinden çekebildi. Kâğıdı sıkıca kavradı ve AteşÜn müdahale etmemesini umarak ilk satırı okudu.

"Kıymetlim..." Ateş'ten bir itiraz inlemesi geldi. Kardelen boğulacağını düşündü. Ateş, ondan bir şey istediği vakit böyle seslenirdi! Kardelen bunca yıl kan kardeş gibi gördüğü adamın hislerini nasıl görememişti? Peki, yörede o kadar kız varken, Ateş, lanetli Kardelende ne bulmuştu? Kürtün keskin gözlerinin onu incelediğinin bilinciyle devam etmek için soluklandı.

"Seni görebilmek için günleri gecelere katıyorum. Geceleri ise yünlü urganlar gibi boynuma kıvırıyorum. Her geçen gün boğuluyorum. Ellerim kan kokuyor artık, boğazım zehir yutuyor/[1]

Kardelen gözyaşlarına engel olmaya çalıştı. Bu dizeler ıstırap doluydu ama en kötüsü Kardelen artık Ateş e inanmıyordu. Dizeleri kadar şerefli bir adam değildi. Gerçekten sebepsizce kan kokuyordu artık ve pisliğin dibine kadar batmıştı. Kocası olmasa, *"Neden?"* diye bağırırdı Kardelen. *"Seni buna kimse zorlamadı!''* Ama ısrarlı gözlerle dizelere devam etti.

''Ölürsem ve bedenim tanınacak halde, bu kâğıt da bulunacak halde olursa ve senin o kıymetli ellerine ulaşırsa umuduyla yazıyorum

bu dizeleri. İsmim seni tasvir ederdi her daim bana. Şimdi ise kaderimi bağlıyorum ismime. Yaktım kendimi, seni yaktığım gibi. Bunu Önceleri genç kafamla, para kazanmak ve halkımı korumak adına yapmaya başlamıştım. Seni, beni ve tüm bizim gibileri... Babamın nasihatlerini kulak ardı ettim. Okumaya gidiyorum, âlim adam olacağım ben dedim. Aslında kendimi kandırıyordum, sevdiğim. Ben sadece seni hak edebilmek için ne gerekiyorsa onu yapıyordum. Körelmiş kalıçlarla adam öldürüyordum, çiftliklerden binek kaçırıyordum, çalıp çırpıyor, biri sorduğunda ise hakkımızı arıyordum."

Dizeler titrek yazılarla devam ediyordu, ama Kardelen in göz pınarları onları doğru düzgün görmesine izin vermiyordu. Gözleri meşaleden dolayı rahatsız olmuş gibi kıstı ve kaşlarını çatarak gözlerini kaşıdı. Kardelen, kocasına bakmaya cesaret edemiyordu.

'Hah!" dedi kocası, Kardelen i susturarak. Sesinde bastırılamamış bir öfke vardı. Bunun sebebi neydi? Bu mektubun ona yazıldığını anlamış olabilir miydi? Ateş'in bir casus olması işleri öylesi felaket bir duruma sokmuştu ki, Kardelen kendi derdini bile unutmuştu. Şimdi ne olacaktı? Onun Kardelen le buluştuğunu bilmiyordu muhakkak ama biraz daha incelerse öğrenmez miydi?

Kardelen kafasını duvarlara vurmak ve arkasına bile bakmadan buradan kaçmak arasında gidip geliyordu. "Demek ki köstebeğimizin de bir açık yarası varmış!"

Gözlerini Ateşe dilemiş, onu adeta bakışlarıyla infaz ediyordu. "Kardelen..." dedi dişlerinin arasından. "Bu adamı tanıyor musun?"

Kardelen kaskatı kesildi. Dili ağzında şişmeye, ruhu bedeninde sıkışmaya başladı. Ağzını açtı ve tekrar kapattı. Genç adam ona bakmadığı için çok şanslıydı. Kardelen cevap vermek için tekrar ağzını açtığında Ateş, "Benim karınızla herhangi bir akrabalığım olamaz!" diye hırladı. Genç kız irkildi. Kara Bey halen Önlerinde koca bir duvar gibi dikiliyordu. Kara Beyin gergin omuzları bir nebze yumuşadı. Sonra tekrar gerildi. "Benim karımın senin gibi bir soysuzla tabi ki bir akrabalığı olamaz." diye hırladı. Kardelen memnuniyetle dizlerinin üstüne çökmek ya da kocasını yumruklamak arasında kaldı. Ama kocası onun daha fazla orada durmasına katlanamıyoraıuş gibi Kardelen i önüne katarak ilerledi. Yine aynı çamurlu yoldan, ayakları balçığa dönerek ilerlediler.

Kardelen, Kara Bey'in öfkesini canlı bir varlıkmış gibi soluyordu. Hırçın ruhu daha fazla dayanmıyordu. Onun suyuna gidemezdi, onun öfkesini dekörükle- yemezdi! Ama burada haldi olan Kardelendi! Kim ağabeyinin katili olma ihtimali yüksek bir adamın karısı olmak isterdi? Kolunu sert ellerden savurarak kurtardı. Neyse ki titrek ve korkak ruhu geri çekilmiş, öfkesi yüz göstermişti. Onunla yilizleşecekti! Kardelen böyle kurmaca oyunlardan nefret ederdi. Artık kendini tanıyamıyordu...

"Kolumu çekip durma!" diye bağırırken buldu kendini. "Benim iki ayağım ve iki gözüm var. Ne körüm, ne de topal."

Kara Bey'in çenesi hiç ama hiç yumuşamadı. Aynı hiddet; aynı alev alev gözler yerini koruyordu. Meşaleden dolayı değildi bu seferki alevler, öfke ve buram buram hiddettendi. Ama Kardelen bir kere kusmaya başlamıştı ve çenesini tutamayacaktı. Günlerdir kendini odasına kapatmasının en büyük gerekçesi de buydu. Genç kız oyunlar oynayamaz, çenesini tutamazdı.

"Hem ne demek beni zorla bir mahkûmun yanına sürükleyip, yetmiyormuş gibi onun karşısında mektup okutmak? Aklına esince, 'Sen benim karımsın, kimseler seni göremez!' diyorsun."

Kardelen suçlu olduğunu bildiği halde üste çıkmaya çalışıyordu. Çaresizce onun bir şey sezmemiş olması için dua ediyordu. Yalan söylemek zorundaydı. Burada kendi canı, Ateş'in canı ve halkının canı bile tehlikedeydi.

***

Kara Bey öfkeyle ona bakan, adeta bir mercan gibi parlayan gözlere baktı. Kalkık çenesine, beyaz tenine dökülen koyu renk örtüsüne, nemli havadan dolayı sürekli kırpıştırdığı kızıl kirpiklere baktı.

Acıyla, karısının yalan kokan sözlerini dinleyecekti. Kara Bey aptal değildi. Kapı ağzında karısının o adamın adını duyunca verdiği tepkiyi sezmişti. O adamı tanıdığından şüphe etmişti. Sırf bu yüzden o meşhur aşk mektubunu karısına okutmuş, tepkilerini ölçmüştü.

O ruhsuz adam da Kardelenin sesini duyunca kahrolası kafasını kaldırmış, sanki hayat pınarından su içmiş gibi boynunu havaya dikmişti. Kara Bey ise çoktan Ateş denilen soysuzun görüşünü kapatmıştı. Aslında onların Birbirlerini görmesini ve verecekleri tepkiyi ölçmek için çekilmesi gerekirdi. Ama o gözlerin karısına dikilmesine, onun güzel yüzüne takılmasına tahammül edememişti.

Kara Bey ne zamandan beri böylesine fütursuzca davranır olmuştu? O şüphe duyduğu vakit infaz kararı verecek kadar gözü kara biriydi. Ona Kara Kurt demelerinin sebebi bu değil miydi? Affedici değildi. Dinleyici hiç değildi. O insanların pişman olduğuna inanmayacak kadar kalbi taş kesmiş bir savaşçıydı. Taş kesmek zorunda bırakılmıştı.

Ufacık bir çocukken eline kılıç tutuşturulmuş, babasını deli kanı çağlarken kaybetmiş, annesinin hasretle eriyerek ölmesini

seyretmişti. Kız kardeşi... Kız kardeşini düşünmek bile Kara Bey'de yutkunma isteği uyandırdı. Onu annesinden sonra kaybetmişti Kara Bey. Hiç görmediği ağabeyine hayran olan, evi çekip çeviren hanım hanımcık bir genç kızdı kardeşi. Sonra o... Kara Bey yutkundu ve öfkesine engel olamayarak karısına doğru bir adım attı. Elleri iki yanında kaskatı kesilmişti.

Kardelen in o adamla ne ilgisi olduğunu düşünmek bile istemiyordu. O adamı öldürecekti, o kadar... Padişahın, Seraskerin, hatta hiçbir Bakanın haberi olmadan onu öldürüp parçalarını denize dökecekti. Onun Kardelene dokunmuş olma ihtimali kalbine eziyetler ediyordu. Kara Bey kalbinin bu kadar çok hissediyor olmasından nefret duydu. Eski halini özlüyordu. Bu kız hayatını alt üst etmiş, kişiliğine saldırıda bulunmuş, onun inine korkusuzca girmişti.

Karısı hiddetle ona diklenmeye devam ediyordu, o minik burnu nasılda inatla kalkıyordu. Kara Bey bu kadar öfke duymasa onu öpeceğini düşünüyordu. Ateş denilen soysuz onu öpmüş müydü?

Kara Bey bu kadarına katlanamadı. Karısı, "Yeter artık, beni oradan oraya savurduğun yetmedi mi? Ben senin ka-

rımm, oyuncağın değil!" diye bağırmaya devam ederken onun minik belini umarsızca avuçladı ve onu yanında bir çanta gibi taşıyarak evin içine sürüklemeye başladı.

Karısı kollarında yeniden çırpınmaya, o ilk günlerindeki tatlı atışmalarına acı bir göndermeyle bağırdı. "Barbar! Sen bir insan olamayacak kadar kaba, görgüsüz..." Islık çalarak kuşunu çağırdı. Ancak şahin onların etrafında dolanmaktan başka bir şey yapmadı. Kardelenin, "Seni düzenbaz kuş! Şimdi ne değişti de lafımı dinlemiyorsun?" diye bağırdığını işitiyor, bunu kulak ardı ediyordu. Şu an gülecek ya da yumuşayacak hali yoktu. Öfkesi damarlarında çağlıyordu.

Kara Bey bağırarak hizmetlileri kapı dışarı etti. Ahu koşturarak salona vardığında, hanımını kocasının kolu altında sallanırken gördü. Önce şaşkınlıkla açılan dudakları, sonra bunun tatlı bir atışma olduğunu düşünmüş olacak ki kıvrıldı ve hızla misafirhaneye doğru dış kapıdan çıktı. Hanım teyze bugün izinliydi. Aşçı, kafasını bile kaldıramadan korkakça orayı terk ederken, Rüstem Efendi kıyım kıyım dış kapıya yaklaşıyordu. Kara Bey, "Bugün geri dönmeyin, yarın iş başı yaparsınız." diye arkalarından bağırdı. Ev halkı bir anda ürkek kuşlar gibi uçmuştu. Kardelen in, "Hiçbirinizin Hercai'den farkı yok." diye acıyla fısıldadığını duydu.

Kara Bey öfkeli olmasa, kolunun altında çırpman ve avlanmış bir ceylan gibi sallanan karısının haline gülerdi. Ama şimdi gülme ve eğlenme vakti değildi. Basamakları büyük bir hiddetle tırmandı. Kardelenin kafası karnına çarpıyor, çırpınan ayakları baldırlarını arkadan dövüyordu. Vuruşları onun açısından çaba gerektirse de, Kara Bey e kuş tüyü hafifliğinde geliyordu.

"Beni nereye çıkarıyorsun? Bırak, çek ellerini üzerimden!" "*Ölsem de çekemem.* " diye düşündü Kara Bey. "*Ölsen de çekemem*diye zihninden tekrar geçirdi. Kardelen nasıl bir adamın karısı olduğunu unutmuş muydu? Onun koy- nuna girip oradan çıkabileceğini nasıl düşünmüştü? Peki ya o adamla gecenin bir vakti ne halt yemeye buluşmuştu? Kara Bey ihtimalini bile konduramadığı görüntüleri zihninden def etti. Kardelen ona tertemiz gelmişti, o masum ve naif bir Bey kızıydı. O, Kara Bey onu okşamadan, sevmeden ve öpmeden önce hiçbir erkeğin görmediği,

koklamadığı bir kış çiçeğiydi. Kara Bey onu koparmış ve kendinin kılmıştı. Zihninin kıskanç oyunlarıyla ona zarar vermek üzereydi ve eğer karısı onu bu gece yeniden reddederse, Kara Bey işte o zaman zihnindeki şüpheye yenilecekti. Çünkü karısı o geceden, âşığıyla buluştuğu geceden beri onu yatağına almıyordu.

Odalarının önüne geldiğinde omzuyla büyük kapıyı ittirdi, karısını sıkıca kavrayarak odaya adımını attı. Onu indirmeden tek eliyle kapının arkasında her daim bulunan kilidi çevirdi. Onun kaçma ihtimali yoktu, Kara Kurt'tan kimse kaçamazdı. Önceleri onun ne düşündüğünü bilemediği için karısına izin vermişti, kapıyı kilitleme ve yalnız kalma izni... Ama şimdi buna daha fazla katlanmak zorunda değildi. Şimdi her şey gün yüzüne çıkmak zorundaydı.

Onu yatağa sürükledi. Karısı çığlık atıyor, koca şehri tiz sesiyle inletiyordu. Kollarında öyle bir çırpınıyordu ki, sanki kocası değil de kırk elin yabancısı onu yatağa sürük- lüyordu. "Bırak beni! Bana bunu yapmaya hakkın yok!" diye bağırışlarını sürdürürken Kara Bey onu yatağa adeta fırlatmış, ellerini iki yanında mengene gibi kavramıştı. Çırpınan ayaklan Kara Bey'in baldırlarına çarparken acıyla yüzünü buruşturmadan edemedi. Küçük karısı bir savaşçıdan farksızdı.

Dişlerini sıktı ve ince bacaklarını kendi kaslı bacaklarının arasına alıp sıkıştırdı. Şimdi yüzlerinin arasında bir karış mesafe vardı, bedenleri ise ter ve sıcaklıkla birbirine karışıyordu.

Soluklarının sıklaşmasının sebebi yorgunluk ya da bitkinlikten değildi. Hemen karşısında, nefes kadar yakınında duran su gibi gözler, güllerin öptüğü ten ve o güzel, bal tadında dudaklardı. Tadını hatırlıyordu Kara Bey. Teninin kokusunu anımsadığı gibi, nasıl hissettirdiğini anımsıyordu. Neden uzak durmuştu İd bu tenden? Neden onun yatağım terk etmişti ki? Şimdi bunu hatırlayamıyordu işte. Tam da burada, ona bu kadar yakınken aptallık ettiğini düşünmeden edemiyordu.

Onursuzca onun kimi sevdiğini, kimin özlemini çektiğini umursamamayı umuyordu. Tertemiz gelmişti bedeni, ancak kalbi dolu muydu karısının? Kara Bey Ün daha ilk günden söylediği gibi ona sadece bir koca olarak katlanacak, onun çocuğunu doğuracak ve ebediyen başka bir adamı mı sevecekti? Belki de barış için yaptığı

bu evliliği bir çocukla tamamlayacak, o çocuğu Kara Beye anlaşma uğruna feda edecek ve onu terk edecekti. Hırıldadı Kara Bey, daha çok yaklaştığı gözlere uzunuzun, araştırarak baktı. Eğer amacı buysa onu neden yatağına almamıştı? Tiksiniyor muydu? Ya da artık halkım umursamadan kaçmayı, Kurt un ellerinden kurtulmayı mı planlıyordu?

"Asla!" dedi genç adam, içinden. Karısı onundu. Onun olmuştu! Ona dokunmuş, tertemiz bedenine sahip olmuştu. Başka bir el uzanırsa, başka bir ten değerse tenine, derisinden söküp atardı o teni. Dokunan parmaklan tek tek

söker de bu kızıl ateşi kendi yatağından başka hiçbir yere göndermezdi.

"Karun." diye dişlerinin arasından sızlandı Kara Bey çırpınmaya çalışan ama kocasına eziyet etmekten başka bir şey yapamayan karısına. "Durmazsan senin için kötü şeyler olacak." diyebildi. Kaskatı bedeni onun açlığını ve özlemini çekiyordu. Eskiden bu açlığı ve arzuyu çok kolay dizginlerdi. Bir dere boyu at koşturmak yeterdi. Ama şimdi, bu gül tene dokunup, onu tatmışken kendine engel olmak imkânsızdı.

Kardelen onun yüzüne öfkeyle baktı. "Bana zorla sahip mi olacaksın?" dedi, iğrenen bir sesle. Kara Bey'ın çenesi kasıldı, "Ben senin koçanım." diye fısıldadı. Kardelen bir, "Hah!" çekti. Sanki bunu umursamıyormuş gibiydi. Ellerini tekrar çekmeye çalışırken Kara Bey tüm ağırlığını onun üzerine verdi. Kardelenin gözleri kocasının kaskatı bedeninin etkisiyle fal taşı gibi açıldı. Ağzı aralandı ve hızla solumaya başladı.

Kara Bey memnuniyetle iç çekti. En azından onun bedenine halen aynı tepkileri veriyordu. "Beni kendinden uzaklaştırmaktan vazgeçdedi, hırıltılı bir nefesle. Kafasını biraz daha eğdi. Amacı onun dudaklarım sahiplenmekti. Onun hep kendine ait olduğunu ispatlamaktı. Onursuzca ona ihanet etmiş olma ihtimali yüksek kadım, kendi karısını istiyordu. Onu asla ama asla bırakamazdı. Genç kız dilediği kadar ondan nefret etsin, Kara Beye mecburdu.

Kardelen gözleri birbirine kilitlendiği ve dudakları yaklaştığı vakit hareketsiz kaldı. Sonra tam dudakları birbirine dokunacakken yalvardı. İnatçı, hırçın karısı ona yalvardı! "Bunu yapma..."

Kara Bey dişlerini sıktı ve gözlerini yumarak kafasını onun göğsüne gömdü. Elleri genç kızın bileklerini acıtacak kadar sıkıydı, karısı acıyla inlese de ellerini yumuşatamadı. Kafasında dönen senaryolar onu delirteçekti. Karısı onu istemiyordu! Kara Bey onun bedeninin kendi bedenine verdiği tepkilerin, herhangi bir yabancıya da verip vermeyeceğini bilmiyordu. Kara Bey acemi bir kocaydı. Arzunun ne demek olduğunu daha yeni anlamış, bedeninin dilini çözememişti. Belki de tüm kadınlar ve erkekler için böyle oluyordu. Herhangi bir yabancıya bile bu tepkiyi veriyordu.

Kara Bey yüzünü hafifçe kaldırdı, burnu genç kızın terlemiş boynuna sürttü. Karısı irkildi ve yine sık solumaya başladı. Kalbi bir kuşun kanat çırpması gibi atıyordu. Kara Bey'in kalbinin tekrarı gibiydi. Hızlı ve gürültülü...

"Beni istediğini söyle..." dedi ve ses tonundan nefret etti. Her şey ortadaydı. Kadını bir başka adama âşıktı, onunla buluşmuştu, buluştuğu adam ise bir casustu. Kadım, karısı, gül bahçesi bir haindi. Ama Kara Bey bunu umutsuzca inkâr ediyordu. Onu affetmek için, aptal rolü yapmak için tüm yolları deneyebilirdi.

Karısının boynuna bu sefer dudaklarım dokundurdu. Örtüsü çoktan açılmış, kızıl saçları boğuşmanın etkisiyle alnına saçılmıştı. Tadı hatırladığından daha büyüleyiciydi. Kara Bey bileklerindeki ellerini yumuşattı ama çekmedi. Dudakları ilerlerken genç kız sık soluklarla öpüşünden kaçmaya çalıştı. Kara Bey kulak kıvrımına buse kondururken fısıldadı, "Sadece bana ait olduğunu söyle..."

Dudaklarının hemen kenarına dudakları değdiği vakit, Kara Bey bir kere daha fısıldadı. "Bana Ölene kadar benimle kalacağım söyle..."

Bu sözleri genç karısında ters etki yaratmıştı. Yumuşamış ve teslim olmuş olan karısı, bir anda irkilerek onu üzerinden ittirdi. Hazırlıksız yakalanan Kara Bey yana doğru devrildi.

Bunu fırsat bilen Kardelen odanın bir köşesine geri geri sığındı.

Ürkek bir av hayvanı gibiydi. Yanakları ve boynu Kara Bey'in sakallarının iziyle kızarmıştı. Güzel teni ay gibi parlıyor, saçları terli boynuna yapışıyordu. Kara Bey acıyla yatağı yumrukladı ve ayaklandı. Onun üzerine yürüdü. Neredeyse ona zorla sahip olacak kadar aklını kaybetmişti. Onun yalvarışını ve sonraki öfkesini umursamadan onu duvara dayadı ve zorla dudaklarını kavramaya çalıştı. Genç kız çırpındı. Omuzlarını ittirdi, bacaklarını tekmeledi ve dudaklarım kaçırdı. "Bunu bana yapma!" diye yalvarırken kocası onun açılmış ağzını fırsat bularak öpüşünü derinleştirdi. Tadını alır almaz sakinleştiğini, dinginleştiğini hissetti.

Ancak karısı ağlıyordu. Ona sadece, "Seninle konuşmam gerek..." diye fısıldıyordu. "Böyle olmaz. Konuşmadan olmaz..."

Kara Bey kaçırdığı aklını bir nebze toparladığı an dudaklarını hızla çekti ve hemen yanı başlarındaki duvara elinin ayasını geçirdi. Büyük bir gürültüyle şaklayan eliyle genç kız yerinde sıçradı ve yine kocasının kollarına sığındı. Sanki... Sanki Kara Bey ona vuracakmış gibi, sanki ondan kaçarken bile yine ona sığınıyormuş gibi.

"Aklımı kaybediyorum..." diye hırıldadı Kara Bey. Ona sığınan karısını geri iterek, "Senin yüzünden aklımı yitiriyorum." diye bağırdı.

Sonra geri geri yürüdü ve kapıyı hiddetle açmaya çalıştı. "Hazırlan!" diye bağırdı. Onu daha fazla bu evde, âşığıyla aynı çatı altında tutamazdı. Ondan bir çocuk yapacak, onu kendine bağlayacaktı. Bunun için onu buradan, Ölümlerden ve casuslardan uzakta, özgürce at koşturacağı çiftliğe

götürecekti. "Bir aylık kıyafet al yanına. Gidiyoruz." Karısı ağzını açıp "Nereye?" diye sormadan kapıyı arkasından hırsla kapattı.

Kardelenin hiçbir şey soracak hali kalmamıştı. Şimdi at arabasıyla yolculuk yapıyordu. Kocası yine atın üstünde, askeriyle beraber bu yeni at arabalarına adeta meydan okuyordu. Selma Hatun ve Ahu da onunla aynı arabadaydı. Bu yolculuk için kocası ona arkadaşlık etmesi adına Murat'tan Selma Hatunu da getirmesini rica etmişti. O gün, o felaket günün ardından bir daha kocasının yüzüne bakmamıştı, bakamamıştı. Yalvarışlarım, öpüşlerini hatırladıkça kemikleri titriyordu. Onu kendine çekmeyi ve ölene kadar ona ait olmayı diliyordu. Ama o son söz, "Ölene kadar bana ait olacağını söyle..." Kardelen i kendine getirmişti. Ne yapıyordu? Daha onu sorgulamamıştı. O, ağabeyini öldüren adam olabilirdi, o bir hain olsa da arkadaşını öldürecek olan adam olabilirdi. Her şeye rağmen o, Kardelen e tüm bunları unutturacak kadar bencil olmasını sağlayan ilk kişi olabilirdi.

Sonrasında yalvarışlarını, konuşmak için çırpınışlarını dinlememişti. Ona zorla sahip olacaktı. Siyah gözleri kıpkırmızı kesilmiş, lakabını doğrulayan dudakları gerilmiş ve inci gibi dişleri parlayarak Kardelen in üzerine gelmişti. Onu duymamıştı. Genç kız istemediği halde -ya da istese de isteyemeyeceği halde- ona dokunmuştu. Zorla...

Kardelen o gün hiçbir hazırlık yapmadan, duvar dibinde ağlamıştı...

Ahu, sabaha kadar gelmeyecekti. Yolculuk o gece gerçekleşmemişti ve kocası da eve gelmemişti. Kardelen olduğu yerden kalkmadan, gün sabahın ışığıyla aydınlanana, ezan denilen çağrı okunana kadar kalkmamıştı. Yaratıcıya, Allah'a dua etmişti. Bunu beceremeden, tam inanca teslim olama- dan... Sadece artık körü

körüne inanmayı istiyordu ama içindeki sorgu hiç tükenmiyordu. Çünkü bu adam da o Yaratıcıya inanıyordu ama Kardelen i de en çok o yaralıyordu.

"Yaratan..." diye fısıldamıştı, ezan sesini bastırarak. "Eğer varsan, bana yardım et... Eğer varsan ve ben sana körü körüne inanmamakta hata yapıyorsam, bunu bana göster. Bana yol göster. Bana güç ver. Yalancıyım ben, ağabeyimin katilini düşünmeden öldürecek kadar gözü karayım. Sana layık değilim ama Selim'in söylediğine göre sen affedicisin. Allah'ım, eğer varsan, yapacaklarım yüzünden beni affet. Ve Allah'ım... Ne olur kocamı da affet. Eğer ağabeyime o kıydıysa, günahsız ağabeyimin kanını akıttıysa..." Kafasını iki yana salladı ve dişlerini sıktı, "Onu öldüreceğim. Onun can damarını keseceğim. Bu yüzden onun günahını da bana ver... Ben evvelden beri kabullendim cehennemi. Lanetli derlerdi bana. Aptal gibi inanırdım onlara. Şimdi anlıyorum ki asıl aptallığı inanmayarak yapmışım. Tutunduğu tüm dallar kopar mı insanın? Kopuyormuş işte. Bu yüzden... Eğer varsan ve ben halen sorgulayarak günaha giriyorsam, affet. Kocamı ve ağabeyimi... Ağabeyime kıydığı için mert ama öfke yüklü kocamı, sana inanmadığı için ağabeyimi..."

Kardelen yanan gözlerini akan taş yoldan ayırmadan bakışlarını gizledi. Selma Hatun Ahu yu zorla lafa tutuyor, onun ilgisini genç kızdan uzak tutuyordu. Kardelen minnet duydu. Ancak yanı başındaki gür sesin özlemiyle ve bilinmezliğiyle titredi. Artık kemikleri hamur gibiydi. Yaşamak için bir bahane bulamayacak haldeydi. Ahunun zoruyla yeşil renkte bir elbise, siyah bir kaftan giymişti. Tahta valizine ise ne doldurulduğundan habersizdi. Ve Kardelen o gece bir hata daha işlemişti. Kocasının asla affetmeyeceği ama genç kızın vicdanının el vermediği, için yaptığı bir hata... Aralarında artık bir köprü, bir ırk, bir dil yoktu. Ara- laıında koskoca bir uçurum vardı. Bunu kocası ve kendisi yapmıştı. Asla kapatamayacaklardı.

Sinan'ın neşeli sesi işitildi.: "Ee, düğün ne zaman Beyim?" Kardelen kulak kesildi. Ne düğününden bahsediliyordu? Bir anda tüm kemikleri yeniden canlandı ve dikildi. Kara Bey acı bir kahkaha attı, "Yakında paşam..." dedi. Murat'ın ve Sinan'ın kahkahası diğer sözcükleri yuttu. Kağan homurdanıyordu, Alp ise bir şeyler söylüyordu ancak Kardelen bunları işitemedi. Yükü ağır olan atları yavaşlamıştı ve genç savaşçılar şamatayla onlardan birkaç yol boyu uzaklaşmıştı.

Şüphe içini kemirse de umursamamaya çalıştı ama işte oradaydı; kocaman bir şüphe ve boğazına dolanan kıskançlıkla... Ne düğünüydü? Yoksa şu Osmanlı'da serbest olan ikinci evlilikle ilgili miydi? Kara Bey onıı koynuıia almayan karısını umursamadan, ona daha çok kıymet verecek ve her sözünü dinleyecek bir kadın mı alacaktı?

O kadına lanetler olsun!

Kardelen öldürürdü. Önce kadını... Sonra kocasını.

Ancak titreyen elleri ve tedirginlikle çarpan kalbi bunu yalanlıyordu. Kardelen böyle bir şey olursa ölürdü. Kalbi asla dayanmazdı. Çünkü daha ihtimaliyle bile yüreği ellerine düşecek gibiydi...

Kara Bey acı içinde olsa da askerlerine hiçbir şey yansıtmamaya kararlıydı. Küheylam onun gibi huzursuz ve seyrek

adımlar atıyordu. Sanki içgüdülerini duyuyor, karısını da arkasına atıp buralardan uzaklaşmak istemesini duyumsuyordu.

O soysuzu, Seraskerin emriyle ve gözetimiyle zindanında tutmak zorundaydı. Serasker onun bakımı ve gözetimi için iki güvenilir askerini tutmuştu. Kendi askerini ise herhangi bir olay için yanma, onlar için ayrılan diğer çiftlik evine almak zorundaydı. Selma Hatunu ısrarla davet etmişti. Onlara düğün hediyesi olarak küçük bir çiftlik evi vermişti ve bu fikri için kendini tebrik etti. Karısının öfkesiyle tek başına nasıl baş edecekti?

"Ee beyim, düğün ne zaman?" diyen Sinan'ın muzır sesini işitince kendini kahkaha atmaya zorladı. Acı ve acemice bir kahkahaydı. "Yakında paşam..." dedi, Alp e ve Kağana göz atarak. Kağan omuzlarım dikti. Alp ise bu konuşmanın bir kısmını kaçırdığı için Murat'ı sorguluyordu. "Ne yakında?" Murat yine derinden bir kahkaha attı.

"Yağız Alp bu kadar mı sabırsızlanıyorsun? Yakında diyor ya Beyim. Sana tam tarih, saat mi verelim."

Alp anlamsızca gözlerini kırpıştırdı. Kağan, Murat'ın dalgasına homurdanarak bu düğün işinden sıyrılmanın verdiği rahatlıkla atını önden sürdü. Kara Bey, onun kısa süreli rahatlamasına izin verdi. Şimdi kafası böylesine karısıyla meşgulken bile Alp için endişeleniyordu. Onu çözmek zorundaydı.

"Düğün Alp'im, düğün." dedi Kara Bey, kararlılıkla. Alp'in rengi iyice attı. Bu şuada arabadan epey uzaklaşmışlardı. Genç adam arkasına bakmamak için çaba gösterdi. Arabanın içinde nasıl bir haldeydi? Selma Hatun onun haklı öfkesini dizginlemiş miydi? Peki ya Kara Bey'in haklı öfkesi?..

Alp, "Beyim..." diye itiraz etmek için ağzını açtı. Kara Bey dikkatle dinledi. Tüm askerler onun ağzından çıkacak olan üç harflik ismi bekledi. Kara Bey bundan şüphelendiği kadar, diğerleri emin olmalıydı. Görmemek için kör olmak gerekirdi. O yemekteki ani çıkışı her şeyi gün yüzüne çıkarmıştı.

"Ben..." dedi ve yine sustu. Kara Bey ona bağırmamak için kendini zor tuttu. Eğer yüreğinin arkasında duramayacaksa ona asla istediğini vermeyecekti. Yağız Alp konuşmadığına, delikanlı gibi kalbinin arkasında durmadığına pişman olacaktı. Kara Bey ise bunu engellemek için onun üstüne gitmeye kararlıydı. Eğer bu evliliğe sesini çıkarmamaya devam ederse, onu gerçekten de Padişahın emri üzerine evlendirecekti.

Alp sustu. Dişlerini sıktı ve Kara Bey onun konuşmasını umdu. Ancak o sadece iç çekti ve atım önden sürmeye başladı. Kara Bey omuzlarım düşürdü ve aptal askerinin arkasından baktı. Aptallığı yüzünden acı çekmemesini umdu.

Sinan, Alp'in duymadığını bilse de arkasından bağırdı. "Bakın hele kınalı damat nasıl da heyecanla uçuruyor atını!"

Murat, "Bence fazla sevinme, Bodur." diye Sinan'a takıldı. "Kağan ölse evlenmez, ondan sonra sıra sende. Ne dersin, Padişahımız senin için de bir gelin seçer mi?"

Sinan homurdanarak surat astı. "Ben ninemin seçtiği kızla evleneceğim." dedi.

Murat inatla onunla uğraşmaya devam etti. "Belki sen Beyimiz kadar şanslı olmazsın, belki sana aklı kaçık bir kız düşer." Sinan atını ona yanaştırarak kendinden büyük olan Murat'ın ensesine bir kere yapıştırdı. Sonra yaptığının korkusuyla atım Kara Bey'in diğer tarafına, Murat'tan olabildiğuice uzağa sürdü. "Selma Hatun sana nasıl dayanıyor anlamıyorum, aramızda evde kalması gereken Kağan değil şendin." dedi.

Murat gururla omuzlarını kaldırdı. "Ben bu civarın en güzel kızını kendime eş ettim, sen kendine bak deyyus ."

Sinan, "Ben ninemi bekliyorum." deyince aralarına katılan Alp bile kahkaha atmıştı. Tıpkı Kara Bey'inki gibi zorlama bir kahkahaydı ancak Sinan'a gülmemek hiçbir yiğidin harcı değildi.Elbette Kağanın dışında...

"Bu seferki barış için hangi beylik var, Beyim?" diye yumuşak

bir sesle sordu Murat. Sanki Alp'i Kara Bey gibi zora düşürmek istiyordu. Dört yandan kuşatılan Alp, dişlerini sıkarak onların dudak hareketlerini takip etmeye çalıştı. Atı onun işini kolaylaştırıyordu; çünkü onun kiiheylanı, Kuzguni'nin akrabasıydı. İkisi de safkandı ve ikisi de sahipleriyle bütünleşmiş atlardı.

Kara Bey arkasını dönüp Akkız'a -ve karısına- bir bakış attı. Akkız tüm güzelliğiyle yelelerini savurarak özgürce at arabasının peşi sıra geliyordu. O asla bir arabaya bağlanmayı kabul etmezdi. Tıpkı inatçı karısının asla eve kapatılmadığı gibi...

"Karacadağ Köyünden, bir Kürt Aşiret Beyliğinin en küçük kızı..."

Kara Bey bunun haberini Serasker Hüseyin Paşadan almıştı. İki büyük kızım da Türk subayına ve Paşasına veren Bey, küçük kızım seve seve barış uğruna Padişahın emri altında evlendirmeyi kabul etmişti. Kara Bey bu barış sürecinde olağanca şüpheyle yaklaşsa da, Padişah kızları genellikle fayda dokunacak yerlerden seçiyordu.

Kara Bey arkasına bakıp iç çekmemek için kendini zor tuttu. Düşünmek için kendine izin vermeden, arkasında acı dolu bir Alp bıraktığını düşünmeden dörtnala sürmeye başladı.

22. BÖLÜM

T^ardelen gördüğü manzara karşısında büyülen-
(vVmıeden edemedi. Gözleri ışıldıyor, dudakları sahipsiz bir
gülümsemeye yer vermek için fırsat kolluyordıı.

Önünde serilen dağları ağaçlar ve kır çiçekleri okşuyordu. Bir çarşaf gibi serilen çimlerin arasında tek tük evler, burayı rüyalar âleminden alınan bir köy gibi gösteriyordu. Gerçek olamayacak kadar kusursuzdu.

Kardelenin kusuru hep ayak bağı olmuştu bu hayallerine ve ayak bağı olan hayaller şimdi en beklenmedik anda kapısını çalmıştı. Dayanamayacak, arabadan atlayacak, bir köy çocuğu gibi yalın ayak kırlarda koşacaktı. Köy çocuğu değildi Kardelen, ova kızıydı. Onun halkı ovaları ve sulak alanları severdi. Hayvan yetiştirmek için en uygun olan dağ yamaçlarını ya da iki dağın arasındaki derin ovaları...

Bu yer bir dağ yamacıydı, bu yer bir akarsu kıyışıydı, aynı zamanda bu yer bir köydü! Çiftlik adını veriyordu kocası. Burasına çiftlik demek bile hakaret sayılırdı. Burası Osmanlı'nın en derin hâzinesi olmalıydı.

Kardelen arabanın tekleyerek duruşunu hissetti. Tüm acılarına, kalp sızılarına, kaygılarına rağmen heyecanlıydı. Arabadan ilk inen Selma Hatun oldu. Tabi onu kucaklayarak indiren kocasının yardımı büyüktü. Kardelen dudak bükmeden edemedi. Onun kocası onlardan önce varmış, eline ince bir kamış almış, dizlerine vurarak çiftliğini, servetini seyrediyordu. Omuzlan gergindi. Bacakları geniş

omuzları hizasında açıktı ve Kardelenin varlığı da umurunda değil gibiydi,

Kardelen; Ahu'nun hemen ondan önce atlayışını ve bir kuşun kanadı kadar hafif bedeniyle yere inişini işitti. Yağmurdan kalma çimler genç kızın eteklerinde kalıcı izler bırakırken; o umursamadan hanımına elini uzattı.

Kardelen tabi ki de bir erkeğin yardımına ihtiyaç duymazdı. Alıu'ya da eziyet edecekkadar naifbir kadın değildi. Burnunu ve çenesini onurla kaldırdı ve Ahu yu eliyle uzaklaştırarak ayakları üzerine atladı. Eteklerini silkelediği vakit herkesin onu izlediğini fark etti. Kafasını kaldırdığında tek görebildiği ona çatık kaşlarla bakan kocasıydı. Selma Hatun; Kardelenin kulağına eğildi. "Daha dikkatli olmalısın. Sen evli bir kadınsın." diye yumuşak bir beyanda bulundu. Kardelen gözlerini kırpıştırdı ve soru sorar gibi kafasını eğdi. Anlamamıştı. Neden dikkatli olacaktı? Selma tekrar fısıldadı; "Gebe kalma gibi bir ihtimalin olabilir..."

Kardelen ağzı ve gözleri şaşkınlıkla açılmış bir şekilde; rengi adeta bordoya dönerken gözlerini kocasına dikti. Onun çatık kaşlarının sebebi de bu muydu? Onun çocuğunu taşıyor olma ihtimali ve buna dikkat etmiyor oluşu muydu? Ancak muayyen dönemine daha vakit vardı ve Kardelen sadece o bir gecelik bir yakınlaşmadan sonra gebe kalma ihtimalinin düşük olduğunu biliyordu. Kadınlar aralarında konuşurken hesaplamalarla gebe kalanları bile duymuştu. Ayrıca bundan sonra gebe kalmasının bile kocasıyla arasında açılan uçurumu kapatabileceğini diişünemiyordu. Hatta bir bebek onlar için açılmaz bir kördüğüm olurdu. Kendi ve kocası bir fırtınada sürüklenirken; küçücük bir bebeğin tutunması nasıl mümkün olurdu?

Kocası öfke yüklü bakışlarını kaçırmış, yine çiftlik alanım inceliyordu. Murat ve Sinan bir şeyler hakkında kahkaha atarken, Selma güneşten korunmak için açtığı şemsiyesinin altında tebessümler sunuyordu. Ahu her zamanki gibi Kardelenin yanı

başındaydı ama bu sefer ürkek ve tedirgindi. Titrediğini hissetti Kardelen. Bunun sebebini ise kafasını kaldırdığında fark etti. Eşyalar yük arabasından indirilirken bu olayı bir ağaç dalma yaslanarak seyreden Alp, daha doğrusu tam da Kardelen in yanı başına gözlerini dikmiş olan savaşçıydı, genç kızı titreten. Alp keskin bakışlar atıyordu. Duymadığını bilmese Kardelen onun uzaktan Sinan ve Murat'ın sohbetini dinlediğini düşünürdü. Dudakları arasına bir çam yaprağı sıkıştırmış, Ahu nun Kardelene bir şeyler anlatmaya çalışırken keskin gözleri genç kızın dudaklarmdaydı. Onun ne dediğini harfi harfine ezberlemek ister gibi bir hali vardı. Ancak Ahu konuşamazdı! Kardelen sorsa, genç adamın bahanesi duyamadığı, dudak hareketlerini izlediği olurdu. Peki, niçin Ahu nun güzel yüzüne gözlerini bu denli dikmişti? Sonra Ahunun elleri havalandı ve Alp onu pür dikkat seyretti. Kardelen bu süre zarfında Ahu yu seyrettiği için onun bakışlarındaki hisleri anlayamamıştı. Ahu, ona "Hanımım, eşyalarınızı Beyimizin buradaki odasına mı yerleştirelim?" dedi.

Kardelen yutkundu. Ağzını açtı ve tekrar kapattı. Gözleri bu sefer yeniden kocasına takıldı. Kocası, eşyaların yerleşimini ve atların ahıra sürülüşünü emrederken bir padişahın asaletini taşıyordu. Emrinin yerine getirileceğinden olağanca emin gözüküyordu. Elleri kısaca havalanıyor, çiftlikte çalıştığına emin olduğu seyisler onun gösterdiği yöne hareketleniyordu. Saniyeler içinde eşyalar taşınmış, at arabaları atlardan sökülerek bir kenara kaldırılmış ve atlar su içmek için kısa bir yürüyüşe tabi tutulmuştu.

Kardelen hayranlık duymadan edemiyordu. Bir insan nasıl bu kadar planlı ve programlı çalışabilirdi? Peki ya bu emrine uyan insanlar, onun katliamlarını bile bile nasıl onunla çalışmayı kabullenirdi?

Kafasını iki yana sallayan genç kız, Ahuya çok geç cevap verdiğini bilerek " Bilemiyorum" dedi. Gerçekten de bilemiyordu. Ne yapacaklardı? Kardelen in kendine ait bir odası olacak mıydı? Kocasıyla beraber mi uyuyacaktı? Hayretle bir şey fark etti. Her şeye rağmen kocasının onu zorlamasını ve kollarına almasını istiyordu. Kendinden nefret ederek, ne tarafa yürüyeceğini bilemeyerek öylece kaldı.

Gözlerinde sıcak yaşlar birikiyordu. Selma Hatun, kocasının güçlü kollarının yardımıyla yolunu buluyordu. Murat hiç öyle erkekliğimden utanırım tavırlarına girmiyor, karısını askerler önünde çekinmeden şımartıyordu. Kardelen tüm Osmanlı erkeklerinin mesafeli ve soğuk olduğunu sanırdı. Murat bunun en açıkyalanlamasıydı. İç çekmeden edemedi. Yüreği sıkışıyordu. Ellerini birbirine tutuşturarak koyu yeşil, kadife elbisesine doğru büzdü. Üşümeye başlamıştı. Pelerini ve kalın şalına sarılı olduğu halde ürpermeye başlamıştı.

"Beyim," diye seslendi Murat, "Hanımım üşümeye başladı, teftiş işini sonraya bıraksanız?"

Kardelen onun cesaretine ağzı açık baktı. Kara Bey, istediğini istediği vakit yapardı. Murat nasıl da çekinmeden ona akıl vermişti?

Kara Bey arkasına bile bakmadan, "Onu odama çıkarın Ahu Hatun." diye seslendi. "Evi tanıtın ve rahat ettirin. Benim birkaç saatlik işlerim var."

Sesi mesafeliydi ve konuşurken bir kez bile Kardelene bakmamıştı. Ahu ya hitaben konuşması da cabasıydı. Kar-

delen ne diye böyle ezikçe ve muhtaç gibi dikiliyordu. O her daim ne yapacağını bilirdi.

Kocasını ve Ahuyu ardından bırakarak, Murat ve S elma Hatunun sohbetle ilerleyişini hızla geçerek, bulduğu ilk yola saptı. Burada geniş aralıklı, tahta çitlerle çevrilmiş birçok ev vardı. Evleri birbirinden ayıran ağaçlar, bazen de dağdan akıp gelen serin sulardı. Kardelen hangi eve gideceğini, hangi yoldan gideceğini bulana kadar dolanmaya karar verdi. Arkasından koşturan Ahunun ayak seslerini işitebiliyordu ama inadına engel olamıyordu. Ona karısı gibi değil de bir sığıntı gibi davranan kocası, akimdaki şüpheleri gidereceği yerde daha da alevlendiriyordu.

Kardelen kendinden nefret etse de ona inanmak için fırsat kolluyordu; onunla konuşmak, ona sormak için... Açıklayıcı bir sebebi olsa inanacaktı. Budala ve saf bir ha- nımkız olacaktı. Her şeyi kabullenen, giyinip kuşanıp kuğu gibi süzülen.

Ahunun ayak sesleri yaklaşırken, hırıltılı nefesinden bağırmak istediği ancak bağıramadığı anlaşılıyordu. Kardelen kendine lanetler ederek duraksadı ve Ahu'yu bekledi. Daha yeni duraksadığı vakit Alp'in "Hanımım!" diye seslenişini işitti. Köşeyi önce Ahu döndü. Döner dönmez Kardeleni gördü, sonra Alp'in sesini işitti. Olduğu yerde kaskatı kesildi. Alp ise koşar adım onun hemen arkasına, birkaç adım yakınına gelene kadar durmadı. Sonra gözlerini bir süre genç kızın omuzlarında gezdirerek Kardelenle konuştu, "Çiftlik evine soldan gidebilirsiniz, yanlış yola saptınız." Yüzünü üzüntüyle buruşturdu ve gözlerini Kardelene çevirdi. Kardelen o gözlerde acı gördüğüne yemin edebilirdi. "Ahu Hatun size seslenemediği için epey koşturdu, ben de... Yani..." Kafasının arkasını kaşıyarak teslim oldu ve Kardelene gideceği yönü gösterdi. "Beyimiz sizi orada

görmezse sinirlenir. Size çiftlik evine kadar eşlik edeyim." dedi. Kardelen bunun koca bir yalan olduğunu düşündü. Tamam, kocası kızabilirdi ama Ahu ona yetişmek üzereydi, Kardelen in düşüncesiz öfkesi yüzünden epey yorulmuş olsa da...

Kardelen gözlerini ikisi arasında bir süre gezdirirken, adım adım Alp'e yaklaştı. Alp önden onlara yol verirken, Kardelen Ahunun ellerini özür mahiyetinde sarmaladı. Önden gittikleri için Alp onların ne konuştuğunu duymayacaktı. Aralarında iki insan boyu mesafe vardı. "Özür dilerim." dedi Kardelen, kırgın ve mahcup sesine engel damadan. "Seni düşünemedim. Aptallık ettim." Ahu derhal elleriyle, "Önemi yok..." gibisinden hareketler yaptı ama Kardelen onun hareketlerini yarıda kesti. "Şimdi ben konuşacağım ve sen ellerini çok havaya kaldırmadan evet ya da hayır cevabını vereceksin" dedi. Ahunun gözleri soru sorarcasına açıldı.

"Sence de bu Alp fazla yakışıklı değil mi?" diye sordu. Kardelen en azından birilerine faydalı olmayı düşünürken, kendi hayatı epeyce sarpa sarmıştı.

Ahu kıpkırmızı kesildi ve ayakları birbirine dolandı. Kardelen onun kolunu sıkı sıkıya kavrarken, Alp'in tetikte duyuları hemen harekete geçmiş, ellerini öne doğru uzatmıştı. Kardelen, Ahuyu tuttuğu için şimdi pişmanlık duyuyordu. Belki aralarındaki bu etkileşimin onlarda farkında değildi.

Ahu toparlanırken, Alp sanki hiç öyle bir atakta bulunmamış gibi etrafı seyretmeye, ıslıkla kuşlara seslenmeye devam etti. Kuşlar demişken, Kardelenin hain Hercaisi neredeydi? Bir av peşinde olmalıydı. Yoksa yolculuk boyunca Kardeleni yalnız bırakmamıştı.

"EeL" diye ısrar etti Kardelen. "Cevap vermedin hâlâ?"

Kafasını düz tutmaya özen gösteriyordu. Bu keskin görünüm kabiliyetine sahip olan savaşçıdan gizlenmek çok zordu. Ahu kızardı, şekilden şekle girdi ve en sonunda, "Bunu bana

neden soruyorsunuz?" diyebildi.

Kardelen, "Sadece evet veya hayır, unutma Ahu." diye uyardı onu, tatlı bir azarlamayla. Bu kızın saklı utangaçlığı dünün acılarını bir nebze azaltmıştı. Alp gibi kapalı bir kutuyu çözmek de epey zevkli olacaktı. "*En azından arkamda mutlu bir çift bırakırım.*" diye düşündü, acı bir iç çekişle. Ölüm ya da terk ediliş... Her ikisi de yakasınday- dı genç kızın.

Ahu tedirginlikle önce evet der gibi başıyla onayladı, sonra gözleri büyüdü ve eliyle hızlıca hayır dedi. Sonra eliyle yeniden evet işaretini yaptı ve artık iyice büzülmüş bir halde omuzlarını düşürdü.

"Onu tüm genç kızlar yakışıklı bulur" diye yardımcı oldu Kardelen ama bu sözü Ahunun daha da kasılmasına sebep oldu. Kardelen üstüne gitmeye karar verdi. "Düğün günümde tüm kızların onu görünce nasılda fısıldaştığım işittim."

Ahu çenesini mi kasmıştı? Ayrıca kollarını tutan elleri neden bir anda sertleşmişti? Kardelen artık emindi. Tek emin olamadığı Alp'in duygularıydı. Çiftlik evine yaklaştıklarını fark edince Alp'in de duygularını deşmek için zaman kollayacağıyla ilgili kendine söz verdi. Ahu, her güzel şeye değerdi. Kendi hak etmediği mutluluğu, Ahu'da görüyordu.

Geniş beyaz çitleri ve kocaman çiftlik evini gördüğünde ise ayakları tekleyen bu sefer Kardelendi. Şaşkınlığını gizleyemeyen bir ses çıkardı. Ahu bu sese kıkırdadı, Alp ise çoktan yanı başına varmıştı. Kardelen gözlerini büyüterek bu tatlı çifte baktı, "Buraya çiftlik evi mi diyorsunuz?" dedi. Alp eliyle savuştururcasına bir hareket yaptı, "Beyimizin ganimetlerinden sadece biri." dedi, alaylı bir sesle. Kardelen ona deliye bakarmış gibi baktı. "Sadece biri mi?" diye tekrarlarken ağzı bir kuş gibi açıldı.

Ahu başıyla onayladı ve genç kadının elini heyecanla tutarak onu çekiştirdi. Kardelen gördüğü en güzel at sürüsünün

kocasına ait olduğunu işitti; sonra koca bir tarlanın kışlık erzaklar için biçildiğini...

Bakımlı bahçenin cevabını ise Alp vermişti. Buraya evli bir çift bakıyor, karşılığında ise Kara Bey ın onlara verdiği küçük çiftlik evinde kalıyorlardı. Sonbaharın gölgesinde kurumuş güller halen güzelliğini koruyordu. Ağaçlar sararmış, yapraklan dokuma kilimler gibi yola serilmişti.

Evin içini keşfetmek bile neredeyse saatlerini aldı. Kocaman bir avlusu, geniş ferah pencereleri ve arka bölümünde ağaçlarla çevrili koskoca bir gölü vardı. Bir evin arka bahçesinde nasıl göl olurdu? Leylaklar ve balıklarla renklenmiş, çam ve meşe ağaçlarının yeşil-sarı gölgeleriyle adeta bir renk cümbüşüydü.

Kardelen hiç çekinmeden ayak bileklerini ve ellerini suya daldırdı. Pabuçlarını ve üşümemesi adına taktığı deri eldiveni çoktan göl kıyısını boylamıştı. Evde kendisinden ve Ahu'dan başka kimse yoktu, Alp ise görevini yaptığının bilinciyle, belki de biraz zorlukla oradan ayrılmıştı. Ona nereye gittiğini sormak istemişti Kardelen. Çünkü askerler genellikle kocasının emirleriyle hareket ederdi. Acaba kocasının ne yaptığını, nereye gittiğini ve ne zaman geleceğini biliyor muydu? Ama soramamıştı işte Kardelen. Dünün hatırası öyle canlıydı ki, kocası geldiğinde nasıl davra-

nacağını bile bilmiyordu. Ona yeniden zorla sahip olmaya kalkarsa?.. Kardelenin kalbi öyle bir acıyla burkuldu ki, yutkunamadı.

Etrafına bakındı ve ağaçların oluşturduğu duvarın onu gizlediğinden emin oldu. Saçlarını her gece gizli gizli yaptığı gibi saldı. Gür saçları sırtını dövdü, aynı anda rüzgârın şiddetiyle başının üzerinde havalandı. Yüzünü döven rüzgâr serindi ama Kardelene yaşadığım hissettiriyordu. Ayaklan suya dalmış, elleri taş kenarlığa dayanmış, kafası gökyüzüne havalanmıştı.

Özlemle boğazı yandı. Aynı zamanda yeni tanıştığı duyguların istilasıyla gözlerinden süzülen yaşlara engel olamadı. Ufacık bir kızdan farksızdı. At koşturur, sapan kullanır, ok fırlatırdı. Erkek gibi avlanır, bir Bey kızına yakışmayacak kadar kaba saba hareketlerde bulunurdu.

Bir Bey kızı olamamıştı, şimdi bir Bey karısı da olamıyordu.

Yöresine geri dönebilir miydi? Onu kabullenirler miydi? Onun bir hain olduğuna emin olup, kendi elleriyle öldürürler miydi? O falcı kadın herkese, "Size söylemiştim. O, lanetli demiştim." der miydi? Babasının yüzüne nasıl bakardı? Dua etti. Kara Bey'in ellerinde ağabeyinin kanı olmaması için hayatında hiç etmediği kadar içten dua etti.

Kocasıyla konuşacaktı. Ondan bir şekilde gerçekleri söküp alacaktı. Eğer kocası masumsa -bunun için dua ediyordu- ona bir bebek vermek için elinden geleni yapacaktı. Ona layık olacaktı. Bir Bey hanımı olacaktı. Babasına ve herkese kendinin de bir kadın olabileceğini gösterecekti. Ama eğer kocası ağabeyinin katiliyse... Bu ihtimali şimdilik düşünmemeyi tercih etti. Kocası eve geldiğinde eğer halen Kardelen e saldırma ya da ona zorla sahip olma niyetinde

değilse, Kardelen artık konuşacaktı. Bunca zaman sustuğu bile hataydı.

Kara Bey, işte o çok merak ettiği sorunun bir kısım cevabım bu çiftlik evinde bulacaktı. Karısını dizginleyecek, o itin yakınında uzaklaştıracak, ona elbet bir şekilde sahip olacak ve tüm sorunlar hallolacaktı. Sefere ya da herhangi bir göreve gittiğinde onu handa değil de burada bırakacaktı. Köy koruyucuları ve bir kısım asker, onların güvenliğini sağlardı. Ancak, işte tüm bu kararların asıl odak noktası şu âna, öğreneceği habere bağlıydı. Bir casus daha bulunmuştu. Bunu daha önce biliyordu ama bu casusun masum olduğuyla ilgili şüpheler kulağına çalınmıştı. Önceden de duyduğu şu iyi huylu isyancılardandı. Kara Bey için eskiden hepsi aynıydı. İyisi kötüsü olmazdı. Onlar hakkı aramaz, haktan yana olmazdı ama şu son yıllar, onların yardımıyla birçok eşkıya dize getirilmişti. Yol kesmediklerini, çalıp çırpmadıklarını biliyordu. Hatta Padişahın da onlardan haberi olduğunu duymuştu. Asıl önemli olan konu, bu çocuğun masum olup olmaması değildi. Genç adamın bahsettiği topluluk, Kara Bey'in şüpheyle yaklaştığı topluluktu.

Sinan onu kapıda karşıladı. Kara Bey teftişin saatler süreceğini söyleyerek karısının şüphelenmesini engellemişti. Kafasını dağıtmak adına bir süre at çiftliğini ziyaret ettiği de yalan sayılmazdı.

''Buyurun Beyim, buradan." dedi Sinan, onu karanlık bir alana yönlendirirken. Bir köy koruyucusu bu casusun masum olduğuyla ilgili şahitlik etmişti. Onu kendi evinde tutamadığı için, kömürlüğe benzeyen bu yeri ev gibi temizlemiş ve yerleştirmişti. Bu casusa fazlasıyla güveniyor olmalıydı. Onun kaçmaması için kapıya asker bile yerleş- tirmemişti.

Hava serindi ama soğuk değildi. Yine de içeriden odun çıtırtısı geliyordu. Kara Bey içeri adamını attığında fenerlerle ve ortadaki enine geniş sobayla aydınlanan, ısınan odada iki gölge gördü. Biri koruyucuya aitti. Adam kilolu ve geniş bir bedene sahipti. Onun hemen arkasında, tedbirle oturan beden ise yine aynı uzunlukta ama hafif sıska bir adama sahipti. Adamın uzun saçları ve sakalları vardı. Sarışın olduğunu mum ışığında geç de olsa fark etti. Siması pek yabancı değildi. Onda garip bir tanıdıklık vardı...

"Beyim, bana anlattıklarınızı ona da anlatmanızı istiyor" Kara Bey, koruyucu ona anlatmaya kalktığında onu susturmuştu. Buna emin olmak zorundaydı. Bunu ilk elden dinlemek zorundaydı.

Kara Bey, tedirgince bakan kendi yaşlarına yakın isyancıya dik dik baktı. Onda bir yalan, bir kusur aradı. Adam gözlerini kaçırmadan, doğrudan Kara Bey e bakıyordu. Yalan söyleyen bir adama benzemiyordu.

"Kimsin sen, İçimlerdensin?" diye sordu Kara Bey, koruyucunun sorusunu umursamadan.

"Kimse değilim, ben Beyim." dedi genç adam, gür bir sesle. Sesinde bir titreme yoktu ama gözlerinde bir tedbir vardı. "Ben de sizin gibi bu topraklarda sulh isteyen bir erim."

Kara Bey kaşlarını kaldırdı ama genç hiç korkmadan ve titremeden devam etti. Hafifçe yerinde doğruldu, kararlı yeşil gözleri mum ışığında öfkeyle kısıldı. "Beni aylardır burada tutuyorsunuz. Size en başta yaptığınız yanlışı soy- lememe rağmen, hatta artık bana inanmanıza rağmen beni neden bu yerde tutmaya devam ediyorsunuz?"

Genç adam belli ki bilge ve görmüş, geçirmiş bir kişilikti. Osmanlıcası gayet pürüzsüzdü. Hafifçe sürçen dili olmasa, onun tam bir Osmanlı cengâveri olduğuna inanırdı.

"Saygılı ol." dedi koruyucu, tedirgince Kara Bey ve Sinan'a gözlerini gezdirirken. Genç adam bu sözler üzerine soru sorarcasına kaşlarını kaldırmıştı. Halen oturduğu yerden kalkmaması, güçlü bir izlenim çizmesine sebep oluyordu. Kara Bey eğer alacağı haberin ehemmiyeti bu gence bağlı olmasaydı, onun saygısızca karşılamasına öfke duyabilirdi. Ancak beynini işgal eden düşünceler bunu fark etmesini bile engellemişti. Koruyucu, gence doğru eğildi. "O, Kara Arslan Bey." dedi. Genç belli ki bu işlerde toydu, çünkü Kara Bey'in adını duyan herkes gibi irkilmemişti. Koruyucu ona bir aptala bakar gibi baktı ve "Kara Kurt'u duymamış olamazsın!" dedi. Genç adam bir anda toparlandı, ayaklandı ve Kara Beyin karşısına omuzlarım dikerek dikildi. "Elbette işittim." dedi. "Ona saygı duydukları kadar ondan korkar topluluğum."

Kara Bey, genç adamın yüzünü inceledi. Orada korku izlerine şimdi rastlamıştı. Neden korkuyordu? Eğer günahsız ise ondan korkmaması gerekirdi.

"Bir adın, onlar için çalıştığın bir topluluğun vardır elbet?" diye sordu Kara Bey, sabırsızca. Her ne kadar doğru konuşuyor olsa da lafları çevirmesi Kara Bey'in sinirlerine dokunuyordu.

"Adım Abrek, Beyim. Sizin dilinizde 'savaşçı' anlamına gelir. Ben dağların gerçek koruyucularındamm. Eşkıya denen illetten ve halkı galeyana getiren soysuzlardan korurum, ayak bastığım ve ekmeğini yediğim toprağı."

Kara Bey, bu gencin Padişahın haberdar olduğu topluluğa bağlı olduğunu anladı. Elleri karıncalanıyor; merak ruhunu kemiriyordu. Padişah; Kara Bey'in yersiz öfkesini bildiği için ona asla bu konulardan bahsetmezdi. Serasker Hüseyin Paşa ise sadece bilmesi gerekeni söylerdi. Çünkü Kara Bey, küçüklüğünden beri intikam için ant içmişti. Onların hepsini aynı kefeye koyardı. Bu gencin gözlerindeki gerçek inancı görmese; bu düşüncesinde devam ederdi.

Yanılıyor olabilir miydi? Bunca zaman güvenmediği göçmenler ve isyancıların bir kısmi; gerçek barışı arıyor olabilir miydi?

"Sana neden inanayım ki genç?" diye sordu. Yaşlan yakındı ama Kara Bey'in mertebesi dolayısıyla genç adam onun önünde ellerini bile bağlamıştı. Sesinin gürleşmesine engel olamadı. "Biz koruyamıyoruz da size mi düştü dağlar?" diye haykırdı. Genç olduğu yerde salîandi; rengi atmaya başlamıştı.

"Sizin gücünüze lafım yok Beyim. Kudretinizin simgelerini gördük ve işittik. Bizim yaptığımız; köstebeklerin oyuklarına çomak sokmak. Gerisini Kurt a bırakmak..."

Kara Bey yine inceleyici bakışlarım Abrek denilen adamın üzerine sabitledi. Elleri kılıç tutmaktan nasır bağlamıştı. Yüzü dağların kızgın güneşiyle kavrulmuş, sarı saçları adeta ağarmıştı.

Kara Bey daha fazla dayanamadı, "Kuzey denilen isyancıyı tanıyor musun?" diye sordu. Kara Bey, genç kızın ağabeyini araştırdığında onun adını öğrendiği vakit bir nebze rahatlamıştı. Çünkü Kuzey adında hiçbir eşkıyayı işitme- mişti. Elbette hunharca öldürdüğü adamlardan biri olabilirdi. Ama araştırmalarına göre Kardelen in ağabeyi hiç de önemsenmeyecek bir adama benzemiyordu.

Abrek, gözlerini koruyucuya çevirdi. Ondan yardım dilenir gibi bir hali vardı. Kara Bey kükredi; ''Bana cevap ver! "

Genç adamın tedirgin bakışları aniden sabitleşti. "Sadece

Kuzey adında bir isyancı tanımıyorum." dedi. Yüzü kül rengindeydi. Sanki bu cevabın devamı vardı, sanki bu adın dokunduğu bir yerler vardı.

"Ama?.." diye sordu Sinan, Beyinin hiddetini gölgeleyerek.

Ama..." dedi genç adam, yutkundu. Sanki başka bir şey söyleyecekti de Kara Bey e bakınca vazgeçmişti. "Daha çok bizim dilimizle 'Temir' adında bir isyancıyı tanıyorum."

Sinan ve Kara Bey aynı anda kaşlarını kaldırarak birbirine baktı. Ne demek istediğini İlcisi de çözememişti ve Kara Bey cidden sabırsızlanıyordu.

"Benimle oynama adam!" diye bağırdı Kara Bey. "Temir adının, Kuzey adıyla ne ilgisi var?"

"Beytin, bilmemeniz normal. Kuzey ismi Çerkescede Temir anlamına gelir. Kolaylık olması adına Osmanlıcada- ki anlamını kullanırız. Bana da 'Savaş' derler ama ben topluluğumda Abrek olarak anılırım."

Kara Bey, boğazına oturan yumruyla, bu suçsuz olduğuna emin olduğu genç adamın gırtlağına yapıştı. "Bana Te- mir'den bahset." dedi. İçinden Allaha yalvararak, "*O, ölmüş olmasın...*" diye geçirdi.

"Beyim, o..." dedi, boğazındaki elden kurtulmaya çalışırken ve çırpınırken. "Söyle!" diye bağırdı Kara Bey Ancak, gelecek itiraftan da ölesiye korkuyordu. Bu adam ebediyen sussun istiyordu.

"O, öldü beyim." dedi, titrekçe. Kara Bey ellerine mani olamadı ve daha beter sıktı. "Bana doğruyu söyle!" diye bağırdı. Bir umut, yalan söylediğini umdu.

"O, öldürüldü Beyim. O, hepimizin lideriydi, Zebur'un en korkulu rüyasıydı. O, sizin dağdaki yansımanızdı. O öldürüldü Beyim." diyebildi; gırtlaktan gelen zor nefesleriyle.

Sinan, Beyinin koluna yapıştı, onun ellerini çözmesi için uğraştı. Kara Beyin gözlerinden adeta kan fışkırıyordu, boğazında kocaman bir zehir lokması birikmişti ve öfke, kapısını

hoyratça çalıyordu. Genç adam morarmıştı ama Kara Bey ellerini gevşetemiyordu.

Sinan onun koluna kılıcının sapını geçirdi ve Kara Bey'in eli aşağı düştü. "Affedin Beyim..." dedi Sinan korkmadan ve nefes nefese. "Bu adam masum ve bize lazım..."

Kara Bey öfkeyle kükredi, ayağını duvar kenarındaki testiye geçirdi. Su testisi şiddetle duvara vurup parçalandı. Kara Bey öfkesine engel olamadı. Arkasını döndü ve orayı terk etmek üzere kapıyı duvara çarptı.

"Beyim..." diye seslendi genç adam, saygılı sesinden hiçbir şey kaybetmeden. "Davamız aynı bizim. Sizi üzecek bir şey söylediysem affedin. Temir Beyimin namı epey yaygındır. Onu Kuzey olarak değil de Temir olarak ararsanız, ölümüyle ilgili daha derin bilgiler elde edersiniz."

Kara bunları işitmenin ağırlığıyla kendini dışarı attı. Hafifçe kızıla çalan hava daha da yaktı gözlerini. Karısını andırıyordu batan gün. Kızıl renk boyuyordu arşı alanın ilk katını. Gök kızaracak, sonra karanlığa boyanacaktı. Kara çökecekti kızılın en hırçın renginde. Kazıl sönecekti karanlığın gücüyle.

Kara Bey ilk kez kudretinden ve gücünden nefret etti. Dizginlenen!ez öfkesinden nefret etti. Kılıç tutan elinden nefret etti. Ama ihtimaller halen yakasını bırakmıyordu.

Kara Bey; Kuzey ya da Temir adında kimseyi yakalamamış, öldürmemişti. Ayrıca o, ihanetini koklamadığı kimseye zarar vermezdi. Kurt dişleri bir tek hainlere geçerdi.

Ama... Amalar bırakmıyordu yakasını işte. Kardelenin ağabeyi ölmüştü. Bu artık kesinleşmişti. Çerkeş olduğunu öğrendiği, bir bey kadar asil olan Kuzey adındaki tek adam Kardelen in ağabeyi olabilirdi. Kara Bey daha çok araştırma yapacaktı. Ama bunlardan önce karısını elinde tutmak için her şeyi yapacaktı. Koşa koşa yakınına gelen Sinan, nefesini kontrol altında tutarak duraksadı. Sonra tekrar Beyinin hızına ayak uydurarak hızlandı. "Siz de benim gibi şüphe duyuyorsunuz, Beyim?" dedi Sinan, tedirgin bir sesle.

Onun hangi günü hatırladığının bilinciyle kafasıyla onayladı Kara Bey. "Ya o gün..." dedi ve sustu. Dile getiremezdi.

"Beyim, o gün Selim'i kaybetmiştik ve kız kardeşiniz..." Kara Bey daha da hızlandı. Bu konuşmanın nereye gideceğinin bilincindeydi. Güçsüz bir adam gibi Sinan'a susması gerektiğini söyleyemezdi. Bu yüzden koca koca adımlarla, daha da hızlanarak yürüdü. Atını yanına almadığına lanet etti. Bir semt boyu yürümeden atına ulaşamazdı. Sinan arkasından bağırdı, "Hatırlıyorsunuz değil mi, Beyim?"

Allah, onun kan bürümüş gözleri kahır eylesin ki hatırlıyordu. Ama olamazdı... Olmazdı değil mi?

Kara Bey aklını oynatacağını düşünerek adeta koşmaya başladı. Koşmak onun için pek normal olmayan bir eylemdi. O yürürdü. Atma yürürdü ya da düşman askerlerinin üzerine yürürdü. Korkutmak ve kaçırmak için yürümesi yeteriiydi. Ama şimdi yollar dar geliyordu, şimdi geçmişi korkutması gerekiyordu. Daha hızlı, koca ve sert adımlarla koştu. Kasları geriliyor, göğsü ter içinde bunaltıcı sıcaklık yayıyordu. Saçları ıslanmaya başlamıştı. Sinan artık ondan ümidini kesmiş olmalıydı. Sinan, Beyini bu kadar telaşlı görmediği için korkmuş

da olabilirdi.

Kara Bey kükredi ve önüne çıkan ağacı tüm gücüyle tekmeledi. Avuç içleriyle ve ayakucuyla defalarca öfkesini kustu sert kütüğe. "Hayır..." dedi, kendi kendini inandırarak. "O gün değildi." O gün olmadığına inanırsa, herkes inanırdı. O koskoca Kara Kürt'tü. Yalan söylemezdi. Herkes onun tek bir sözüne kayıtsız şartsız inanırdı. Kardelen de inanacaktı. İnanmasa bile onu kendine bağlayacak bir şeyler bulacaktı. Ona bir bebek verecekti, ona vazgeçemediği bu çiftliği verecekti; onun altına atlar, eline oklar serecekti. Gözlerini servetiyle büriiyecekti. Karısı onu bırakamazdı!

Peki, ya karısı öğrendiğinde bırakmak yerine ağabeyinin öcünü almak isterse?..

Kara Bey bu ihtimali de düşünmüştü. Aptal değildi. Karısının değiştiğini seziyordu. Şüpheleniyor olmalıydı ya da sadece Ateş'i, âşığım özlüyordu.

Kara Bey nasıl bir çıkmazdaydı? Ölüm ya da terk ediliş... Ölüm ya da terk ediş... Ölürdü de bırakmazdı kızıl ateşi. Terk ediş mi? Öldürür de bırakmazdı kızıl ateşini.

Ona Kara Kurt derlerdi. Kurtların bir eşi olur, ölene kadar onunla yaşarlardı. Biri öldüğünde diğeri ölüden farksız olurdu. Ve Kara Arslan, Kardelene bu yolun çıkmaz olduğunu gösterecekti.

Tekrar koştu. Durmadı. Hercai oradan ayrıldığından beri gökyüzünü onunla beraber talan ediyordu. Kara Bey onun varlığını umursamayacak kadar kendini kaybetmişti. Onu gören köylüler böylesi hızlı koşan bir yırtıcının çiftlikte ne gezdiğini düşünür oldu. Onu gören çobanlar boyunlarını saklar oldu. Onu gören ay bile bir bulut arkasına sığınır oldu. Kara Kurt uluyordu. Bu, sahiplendiği karısını nişanladığının ispatıydı. Kara Kurt onu işaretlemişti; herhangi bir yırtıcı, hatta Kardelen in kendisi bile onu ellerinden alamazdı. O kuzu değildi, o ceylan değildi. O

Karanın eşiydi. O Kara nın dişisiydi.

Evin önüne vardığında soluk alamaz hale geldi. Bir süre dizlerine tutundu ve ıslak saçlarını elleriyle geriye doğru taradı. Şimdi hava griye çalıyordu. Kızıl güneş, çiftlik evini terk etmişti ve dolunay tüm heybetiyle gökyüzüne asılı kalmıştı.

Arslan, bu sefer sadece evini adımladı. Karısını odalarda aramadı. Onun nerede olduğunu içgüdüsel olarak hissediyordu. Avluya, oradan da göl kıyısının merdivenlerine adımını attı. Olduğu yerde kalakaldı.

Karısını gördü, ay ışığı onun sırtını öperken. Saçlarım güneş değil, ay öpüyordu bu sefer. Ama halen alev alev yanıyordu rüzgârın okşayışı altında. Kızgın ateşler gibi havalanıyor, narin omzunu sıyırıyor ve ta oralardan dokunuyordu Kara Bey'in bam teline. Güzel yüzü bembeyaz ve çilleri belirsizdi. Rengi birkaç günde daha da açılmış, daha da hassaslaşmıştı. Kara Beyin elinde kuruyup gidiyordu güzel karısı. Şimdi zalim kocasının, zalim babasından farkı yoktu. Babasına lanetler ederken, şimdi aynı eziyeti Kara Bey çektiriyordu genç kıza.

Narin ve ufak elleri suyu okşadı, havalandırdı ve yüzüne sıçramasını umursamadan parmaklan arasından saldı. Yüzünde bir çocuğun neşesi vardı. *"O, daha çocuk.'*[1] diye düşündü Kara Bey. Bir çocuğun masumluğu ile naifliği vardı bedeninde ve ruhunda. Ama bir erin hırçınlığı ve keskin zekâsını da barındırıyordu kafasının içinde. Kara Bey, ona kızdığı kadar hayranlık duyduğunu gizleyememişti. Kendi

annesi ve kız kardeşi narindi. Hanım hanımcık, işveli kadınlardı, güzel kadınlardı.

Kardelen ise...

Kara Arslan, karısına baktı. O güzeldi. İşte bu kadar! O; deliliğiyle, hırçınlığıyla, kocasına karşı gelen inatçı çenesiyle, erkek gibi kılıç tutan elleriyle güzeldi. Göçmen kızı olduğu halde, babasını Öldüren adamların soyundan geldiği halde güzeldi.

Kardelen, boynunu suyla ovaladı. Hava serindi, güzel boynu, yanakları ve burnu kızarmıştı. Elleri morarmıştı ama o inatla, suyun ona verdiği zevki keşfediyor, özgürlüğün tadını çıkarıyordu.

"Ah! Zaman şu an dursa!" diye düşündü, Kara Bey. O, Arslan olsa. Sadece Arslan... Lakapsız, kalıpsız bir erkek... Kadını da silip atsa geçmişini... Sadece Kardelen olsa... Bir Bey kızı değil, sadece Ars- lan'ın kadını.

Kara Arslan bir adım daha attı kendine engel olamayarak. Sonbahar yaprakları çizmelerinin altında gıcırdadı. Kardelen irkilerek omuzlarını dikti. "Ahu..." diye seslendi arkasını dönmeden. Genç adam cevap vermedi. Nefesini tutarak onun bakışlarını bekledi.

Kardelen cevap alamayınca, kafasını dalgınca omuzunun üzerinde çevirdi. Güzel boynu bir kuğu gibi gerilmiş, şelale gibi saçları bir omzuna doğru bükülmüştü.

Onu gördü. O açık renk, insanın ruhunu gören gözleriyle genç adama baktı. Onu fark ettiği anda ayaklandı. Genç adam ona yaklaşırken, eliyle korkmaması için bir işaret yaptı. Genç kız nasıl korkmazdı? Kara ona hoyratça sahip olmaya kalkmıştı. Ondan tiksiniyor ya da Ateş'in anılarını, Kara Bey ile yok etmek istemiyor olmalıydı.

Kara Bey yumruklarını sıkarak kendine engel oldu, usul usul yaklaştı. Onunla arasında bir karış mesafe bira- karak terli bedenini göl kıyısına serdi. Ayaklarını birbirinin üstüne attı, boynunu arkaya bıraktı. Karısı onu izliyordu.

"Otur, karım." Dedi, yumuşak bir sesle. Tükenmişti. Koştuğu için değil, daha önce böyle hisler içinde biç yer etmediği için tükenmişti.

Kardelen yanına otururken, bacaklarının titreyişini Kara Bey bile hissediyordu. Ondan korkuyordu! Kara Bey içinden kendine defalarca yumruk attı.

"Bana kızmayın..." dedi Kardelen, kısık bir yakarışla. Kara Bey kaşlarını soru sorarcasına çattı. Kardelen titrekçe devam etti. "Ben de örtünmenin ne demek olduğunu artık biliyorum. Bilmesem de kendimi haram gözlerden sakındığımı biliyorum. Burada ağaçlar tarafından korunduğum..."

Kara Bey kendine engel olamadı ve gülümsedi. Genç karısı saçları açık olduğu için ona kızacağını düşünmüş olmalıydı. Ağaçlar neredeyse çıplak olsa da sıkça ekilmişti. Ayrıca bu civara Kara Bey'den habersiz erkek sinek bile yaklaşamazdı. Ancak bunu söylemek yerine, "Burası kardeşimin isteği üzerine yapıldı." diyebildi. "O utangaç bir genç kızdı. Rahatça gezebileceği bir çiftlik evini çok arzu etmişti. Ben de onun emri altına adamlar verdim ve bu evi dilediği gibi döşetti.'

Kardelen onun yüzünü seyrediyor olmalıydı, çünkü Kara Bey'in sakalları bunu hissetmiş gibi yanıyordu. Onun ellerini sakallarında istiyordu. İç çekti ve tek gözünü aralayarak karısına yandan bir bakış attı. Kardelen gözlerini derhal kaçırmıştı ama kaçırmadan önce Kara Bey onun gömlekten dolayı açılmış göğsünü; boynunu ve saçlarını seyrettiğini görmüştü.

Buruk bir tebessüm yer etti dudaklarında. Ona uzanmak; o güzel dudaklarına dokunmak istiyordu. Ona, kime ait olduğunu hatırlatmak istiyordu.

Bileri sert zemini daha çok ezerken; gözlerini karısının yüzünde gezdirdi. Kardelen soğuktan değil de utancından daha da kızardı. Bu utangaç kız, nasıl o soysuzla konuşmuş olabilirdi?

"Bana neden böyle bakıyorsunuz?" diye sordu, Kara Bey'in nefret ettiği bir ciddiyetle. Ama genç adam, onun sesindeki titreşimi sezmişti.

"Bana ait olan her şeyi izlerim ben." dedi genç adam, düz bir sesle.

"Ben bir eşya değilim." dedi genç kız, ilk günlerdeki gibi asi ruhu, hanım ruhuyla çelişirken.

"Senin bir eşya olmadığına şahitlik ederim." diye mırıldandı genç adam, gözlerini ondan çekemezken. "Senin kanlı canlı, sıcacık bir kadın olduğuna şahitlik ederim."

Genç kızın rengi iyice attı. Kara Bey, onun al yanaklarına memnuniyetle baktı. Renksizlik bu kadına yakışmıyordu. Karısı ona cevap vermeyerek dudaklarım kemirdi. Belli ki kendini susturmaya çalışıyordu. Kara Bey kendine engel olamadı ve dudaklarını, tedirgince oturan karısının saçlarına yaklaştırdı. Saç telleri yüzünü okşadı, tuzlu suyla karışık gül kokusu burnunu yaktı. Genç kız yerinden sıçradı, sonra sık soluklarla yerinde sabit kalmaya çalıştı. Ona yine zorla sahip olmaya çalışacağını mı sanıyordu? Kara Bey yine kendini yumruklamak istedi. Hafifçe geri çekilmeye çalıştı. Çünkü göğsü, neredeyse genç kızın omuzuna değiyordu. Bu sabır, direncini kırmak üzereydi.

Kara Arslan usul usul çekilecekken; Kardelen sanki usulca ona doğru yaslanmıştı. Genç adam heyecanla nefesini tuttu ve kendi kendine kızdı. Bir hayal olmalıydı. Ona günlerdir nefret duyan karısı asla böyle bir şey yapmazdı. Ama bedeni çoktan itaat etmiş; onun omuzlarına daha çok yaklaşmış, burnu ise kızıl şelaleye dalmıştı. Bir iç çekmişti bile ve ciğerlerine dolmuştu gül kokusu.

"Gül bahçesi..." diye fısıldadı, acı çeker gibi. "Eğer geri

çekilmezsen, kendime engel olamam."

Kardelen onu dinleyerek geri çekildi. Kara Bey kendine belki yüzüncü kere küfrederek doğruldu. "Kardeşinize çok mu değer veriyordunuz?" diye sordu karısı, nefes nefese bir sesle. Kara Bey memnuniyetle gerisin geri gökyüzüne doğru gerildi. Onun soluğunu kestiği için kendisiyle gurur duydu.

Kız kardeşinin güzel, fincan gibi gözleri aklına gelince gözlerini yummadan edemedi. Soğuk taş zemine uzandı ve elleriyle başını avuçladı. Karısının yanı başındaki sıcaklığından fazlasıyla haberdardı. "Onu tanımak için pek fırsatım olmadı." diye mırıldandı. Sesini mümkün olduğu kadar düz tutmaya çalıştı.

Karısının yüzüne sabitlenmiş bakışları altında rahatsızca kıpırdandı. Gözleri kapalıyken bile bunu nasıl hissedebilirdi? Alp'in duymadığı halde hissetmesi gibi bir şey miydi?

"Bir ağabey, kız kardeşini nasıl tanımaz?" diye sordu, titrek bir sesle. Kara Bey, onun ima ettikleriyle buz kesti. Kardelen de bir kız kardeşti. Tıpkı Mahinur gibi, onun da bir ağabeyin kız kardeşi olduğunu hatırladı.

Yutkundu. "Mahinur, sessiz bir kızdı. Ben ise gezgin bir ağabey..." diyebildi.

Kardelen, kendini tutamıyor gibiydi. Hemen sordu: "'Mahmurun anlamı nedir?"

Kara Bey iç çekti. "Annem onu Ay yüzlüm' diye severdi. İsminin anlamının bu olduğunu, onu kaybettiğimde öğrendim." dedi.

Karısının nefes bile almadığını fark etti. Bir kız kardeşi olduğunu ona söylemiş miydi? Muhtemelen söylememişti. Hatırlamıyordu.

Kardelen, "Onu kaybettiğin için üzgün olmalısın." diye mırıldandı, yumuşacık sesiyle. Kara Arslan, onu kolundan tutup göğsüne çekmek istedi. Sıkı sıkı sarmak...

Bir kadın hem bu kadar güçlü, hem bu kadar hassas nasıl olabilirdi?

"'Ben kadınlardan uzak yaşadım. Annemi bile yılın belli zamanlarında gördüm. Annem, delikanlılık yıllarımda hayatını kaybetti. Kız kardeşimin büyümesini ve eğitimini hanım teyze üstlendi."

Bir anda neden bu kadar döküldüğünü bilmiyordu Kara Bey. Sadece ona kendini anlatmak istiyordu. Bir kocanın yaptığı hep bu mu olurdu? Karısıyla böyle dertleşir miydi tüm erkekler? Çünkü Kara Bey içinin ferahladığını düşündü.

"Kız kardeşimi kaybedeli neredeyse yedi sene oluyor..."

Kardelenin derin bir soluk aldığını işitti. Gözlerini aralayarak onun ay ışığıyla aydınlanan yüzünü inceledi. Genç kız gözlerini acıyla yummuş, kendi kendine bir şeyler tekrarlıyordu.

Kara Bey bu manzaraya daha fazla dayanamadı ve onu arkasından kucaklayarak dizlerine çekti. Sırtını göğsüne yasladı ve kafasını saçlarına gömdü. Kardelen kaskatı kesil-

di, Kara Bey ise sesini çıkarmadan, onun ellerinden çırpı narak kaçmasını bekledi.

Kardelen kaçmadı. Teslim oldu vc omuzlarını düşürdü. O da kocasına sokuldu.

"Ben de ağabeyimi kaybedeli yedi yıl oluyor." dedi. Kardelen in bu sözlerinden sonra başlarını çevirdiler ve soru soran gözleri birbirleriyle buluştu. Kaderin onlara su nacağı daha başka hangi oyunlar vardı acaba?

Birinci Kitap Sonu

Değerli Okurumuz,

İş dünyası, kişisel gelişim, yönetim, başarı-motivasyon, üretim, pazarlama, insan kaynakları, eğitim, edebiyat, tarih, maneviyat, sağlık ve çocuk konularıyla ilgili yayınlarımızı:

- Size en yakın kitapçınızdan, www.hayatyayinlari.com adresimizde satış noktalan bölümündeki kitabevlerinden alabilirsiniz.
- 0212 613 11 00 - 0530 290 99 78 noiu telefondan sipariş edebilirsiniz.

Yayınlarımızla ilgili görüş ve düşüncelerinizi buHkker.com/hayatyayinlari veya facebook.com/hayatyayinlari adresimize iletmeniz bizlere ışık tutacaktır.

Kitap ihtiyaçlarınızı Hayat Yayın Grubu ile temin edebilir, varsa kitap çalışmalarınız bizimle paylaşarak hayata katabilirsiniz.

İlginize teşekkür ederiz.

Saygılarımızla,
Hayat Yayınları